STEPHEN KING

LA ASFINȚIT

Povestiri

„Îmi imaginez ce ai văzut. Da, e cât se poate de oribil; dar, la urma urmei, e o poveste veche, un vechi mister... Aceste forțe nu pot fi numite, nu pot fi rostite, nu pot fi imaginate decât într-un mod voalat şi simbolic, un simbol ce pentru majoritatea dintre noi pare a fi un moft bizar, poetic, iar pentru ceilalți o poveste neghioabă. Însă tu şi cu mine, în orice caz, am cunoscut ceva din teroarea ce poate sălăşlui în locul secret al vieții, făcându-şi simțită prezența sub pielea noastră; acel lucru amorf ce îşi ia o formă. O, Austin, cum e posibil? Cum se face că însăşi lumina soarelui nu se preschimbă în întuneric înaintea acestui lucru, că pământul dur nu se topeşte şi nu fierbe sub o astfel de greutate?"

Arthur Machen Marele zeu Pan

Introducere

Într-o zi din anul 1972, m-am întors acasă de la serviciu şi am găsit-o pe soția mea la masa din bucătărie, cu o pereche de foarfeci de grădină în fața ei. Zâmbea, iar asta-mi spunea că n-o încurcasem prea rău; pe de altă parte, mi-a spus că vrea portofelul meu. Asta nu suna promițător.

Cu toate acestea, i l-am dat. A scotocit în el, mi-a scos cardul de credit pentru benzină oferit de Texaco - pe atunci, acestea erau trimise automat tinerilor însurăței - şi, fără a sta pe gânduri, l-a tăiat în trei bucăți mari. Când am protestat, spunându-i că ne fusese de mare ajutor până atunci şi că mereu reuşisem să plătim măcar suma minimă la sfârşitul lunii (uneori şi mai mult), ea a clătinat doar din cap şi mi-a zis că rata dobânzii era prea mare pentru fragilul nostru buget de familie.

— Mai bine să înlăturăm tentația, a spus. Deja l-am tăiat pe al meu.

Şi cu asta, basta. În următorii doi ani, niciunul dintre noi n-a mai deținut un card de credit.

A avut dreptate să procedeze aşa, a fost o mişcare inteligentă,

STEPHEN KING

LA ASFINŢIT

Povestiri

„Îmi imaginez ce ai văzut. Da, e cât se poate de oribil; dar, la urma urmei, e o poveste veche, un vechi mister... Aceste forțe nu pot fi numite, nu pot fi rostite, nu pot fi imaginate decât într-un mod voalat şi simbolic, un simbol ce pentru majoritatea dintre noi pare a fi un moft bizar, poetic, iar pentru ceilalți o poveste neghioabă. Însă tu şi cu mine, în orice caz, am cunoscut ceva din teroarea ce poate sălăşlui în locul secret al vieții, făcându-şi simțită prezența sub pielea noastră; acel lucru amorf ce îşi ia o formă. O, Austin, cum e posibil? Cum se face că însăşi lumina soarelui nu se preschimbă în întuneric înaintea acestui lucru, că pământul dur nu se topeşte şi nu fierbe sub o astfel de greutate?“

Arthur Machen Marele zeu Pan

Introducere

Într-o zi din anul 1972, m-am întors acasă de la serviciu şi am găsit-o pe soția mea la masa din bucătărie, cu o pereche de foarfeci de grădină în fața ei. Zâmbea, iar asta-mi spunea că n-o încurcasem prea rău; pe de altă parte, mi-a spus că vrea portofelul meu. Asta nu suna promițător.

Cu toate acestea, i l-am dat. A scotocit în el, mi-a scos cardul de credit pentru benzină oferit de Texaco - pe atunci, acestea erau trimise automat tinerilor însurăței - şi, fără a sta

pe gânduri, l-a tăiat în trei bucăți mari. Când am protestat, spunându-i că ne fusese de mare ajutor până atunci şi că mereu reuşisem să plătim măcar suma minimă la sfârşitul lunii (uneori şi mai mult), ea a clătinat doar din cap şi mi-a zis că rata dobânzii era prea mare pentru fragilul nostru buget de familie.

— Mai bine să înlăturăm tentația, a spus. Deja l-am tăiat pe al meu.

Şi cu asta, basta. În următorii doi ani, niciunul dintre noi n-a mai deținut un card de credit.

A avut dreptate să procedeze aşa, a fost o mişcare inteligentă, întrucât la vremea aceea abia trecuserăm de douăzeci de ani şi aveam doi copii cărora să le purtăm de grijă; din punct de vedere financiar, abia reuşeam să ținem capul deasupra apei. Eu predam engleza la un liceu şi lucram la o spălătorie industrială pe timpul verii, spălând cearşafuri de hotel şi, din când în când, conducând un camion de livrări pe la hotelurile în cauză. Tabby se îngrijea de copii, scria poezii când aceştia dormeau şi, după ce veneam eu acasă de la şcoală, lucra cu normă întreagă la Dunkin' Donuts. Venitul nostru, însumat, ajungea pentru plata chiriei, coşul zilnic şi scutecele fiului nostru nou-născut, însă nu ne permitea să avem telefon; la acesta am renunțat ca şi la cardul Texaco. Ar fi fost prea tentant să sunăm pe cineva interurban. Ne rămâneau destui bani ca să cumpărăm, sporadic, cărți - niciunul dintre noi nu voia să trăiască fără ele - şi ca să întreținem năravurile mele proaste (bere şi țigări), însă cam nimic dincolo de asta. În mod sigur, nu aveam bani să ne permitem privilegiul de-a deține acel dreptunghi de plastic convenabil, însă la urma urmei periculos.

Ce ne mai rămânea totuşi din banii câştigați se ducea de obicei pe lucruri cum ar fi reparațiile auto, cheltuielile medicale ori ceea ce eu şi Tabby numeam „prostiile copiilor“: jucării, un țarc la mâna a doua, câteva din cărțile demențiale ale lui Richard Scarry. Iar acest sărac venit suplimentar provenea deseori din povestirile pe care eu izbuteam să le vând revistelor pentru bărbați precum Cavalier, Dude şi Adam. În

zilele acestea, nu se putea niciodată problema să scriu literatură, iar orice discuție despre „valoarea perenă“ a scrierilor mele ar fi fost un lux la fel de mare ca acel card Texaco. Povestirile, când se vindeau (nu se întâmpla întotdeauna), reprezentau doar o sumă bine-venită de bani căzuți din cer. Le consideram ca pe o serie de piñatas în care loveam nu cu un băț, ci cu imaginația mea. Uneori se spărgeau şi aruncau peste noi câteva sute de dolari. Alteori, nu.

Spre norocul meu - şi credeți-mă când spun că am dus o viață extrem de norocoasă, iar asta nu doar pe un singur plan - scrisul era pentru mine şi o plăcere. Majoritatea poveştilor acelora erau un răsfăț pentru mine, mă distram de minune scriindu-le. Veneau una după cealaltă, ca hiturile la postul de radio AM specializat pe muzică rock care se auzea întotdeauna în combinația de birou şi spălătorie în care le scriam.

Le scriam cu frenezie, rareori reluându-le pentru a le revizui, şi niciodată nu mi-a trecut prin gând să mă întreb de unde veneau sau în ce mod diferă structura unei poveşti bune de cea a unui roman, ori cum trebuie abordată problema dezvoltării unui personaj, a poveştii de fundal şi a cadrului temporal. Simțeam că mă ia valul şi mă bazam doar pe intuiție şi pe-o infantilă încredere de sine. Mă preocupa doar faptul că ele veneau. Nu simțeam că trebuie să mă mai preocupe altceva. Categoric, niciodată nu m-am gândit că scrierea de proză scurtă este un meşteşug fragil, unul ce poate fi uitat dacă nu-l exersezi aproape constant. Atunci, mie nu mi se părea fragil. Mi se părea că majoritatea acelor povestiri aveau delicatețea unor buldozere.

Mulți autori de bestsellere din America nu scriu proză scurtă. Mă îndoiesc că e o chestiune legată de bani; din punct de vedere financiar, scriitorii de succes nu au de ce să se gândească la această parte a meseriei. O explicație ar putea fi aceea că, atunci când lumea unui romancier profesionist se reduce sub, să spunem, şaptezeci de mii de cuvinte, se instalează un soi de claustrofobie creatoare. Ori poate că

iscusința de-a miniaturiza se pierde pe drum. Sunt multe lucruri pe lume care seamănă cu mersul pe bicicletă, însă scrisul de proză scurtă nu se numără printre ele. Poți uita cum se face.

La sfârşitul anilor optzeci şi în cursul anilor nouăzeci, am scris din ce în ce mai puține povestiri, iar cele pe care totuşi le-am scris erau tot mai lungi (şi-n cartea de față veți găsi dintre acestea). Asta era în regulă. Au fost însă şi povestiri pe care nu le-am scris deoarece aveam de terminat un roman sau altul, iar asta nu era în regulă - simțeam acele idei, în dosul minții mele, cum cereau cu disperate să fie scrise. Unele au fost, până la urmă; altele, mă întristează să o spun, au murit şi s-au pierdut ca praful în vânt.

Cel mai rău, au fost povestiri pe care nu mai ştiam cum să le scriu, iar asta era exasperant. Ştiam că le-aş fi putut scrie în spălătorie, la micuțul Olivetti portabil al lui Tabby, însă, om mult mai în vârstă fiind, chiar şi cunoscând mai bine meşteşugul cuvintelor şi având la dispoziție unelte mult mai scumpe - acest Macintosh la care scriu în seara asta, de pildă –, povestirile acelea îmi scăpau. Îmi amintesc când am dat-o în bară cu una şi m-am gândit la un făuritor de săbii bătrân, care se uită neputincios la o lamă de cel mai bun oțel de Toledo şi-şi spune melancolic: Dar eu ştiam cum se fac treburile astea.

Apoi, într-o zi, acum trei sau patru ani, am primit o scrisoare din partea Katerinei Kenison, care edita seria anuală Best American Short Stories (între timp a fost înlocuită de Heidi Pitlor, căreia îi este dedicată cartea pe care o țineți în mână). Doamna Kenison întreba dacă aş fi interesat să editez volumul aferent anului 2006. N-am avut nevoie de răgazul unei zile ori măcar al unei plimbări de după-masă pentru a mă gândi. Am răspuns afirmativ imediat, din tot soiul de motive, unele chiar altruiste, însă aş fi un mincinos neruşinat dacă n-aş recunoaşte că egoismul a jucat şi el un rol. Mi-am făcut socoteala că dacă aş citi destule proze scurte, dacă m-aş afunda în ce au de oferit cele mai bune reviste americane de literatură, aş putea să recâştig o parte din acel firesc care,

încet-încet, mă părăsea. Nu fiindcă aveam nevoie de cecurile alea - conținând sume mici, însă foarte bine-venite când eşti la începutul drumului - ca să cumpăr o tobă de eşapament nouă pentru o maşină veche sau un cadou de aniversare pentru soția mea, ci fiindcă nu consideram că pierderea iscusinței de-a scrie proză scurtă reprezenta un schimb corect pentru toate cărțile de credit care încap într-un portofel.

Am citit mii de povestiri în anul în care am fost editor invitat, dar nu voi intra în detalii aici; dacă sunteți interesați, cumpărați cartea şi citiți introducerea (pe lângă asta, vă veți alege şi cu douăzeci de povestiri minunate, ceea ce nu-i deloc de colea). Important în privința povestirilor ce urmează este faptul că m-am simțit din nou entuziasmat şi că am reînceput să scriu proză scurtă cum făcusem odinioară. Dacă asta sperasem să se întâmple, totuşi nu cutezasem să cred că se va şi întâmpla. Prima dintre acele povestiri „noi“ a fost „Willa“, care este totodată prima povestire din cartea de față.

Sunt cât de cât bune aceste povestiri? Eu aşa sper. Vă vor ajuta să treacă timpul mai uşor pe durata unui plictisitor zbor cu avionul (dacă citiți) sau a unui drum lung cu maşina (dacă ascultați versiunea audio pe CD)? Sper sincer că da, deoarece când se întâmplă asta, e ca un fel de vrajă.

Mi-a plăcut mult să le scriu, asta ştiu. Şi sper că vă va plăcea să le citiți, ştiu şi asta. Sper să vă transpună în lumea lor. Şi atâta vreme cât îmi amintesc cum se face asta, mă voi ține de treabă.

O, şi încă un lucru. Ştiu că unor cititori le place să afle cum sau de ce anumite povestiri au ajuns să fie scrise. Dacă vă numărați printre ei, veți găsi „însemnările mele de parcurs“ la sfârşitul cărții. Dar dacă vă duceți acolo înainte să fi citit povestirile înseşi, ruşine să vă fie.

Iar acum, permiteți-mi să mă trag deoparte. Înainte de asta totuşi vreau să vă mulțumesc că sunteți aici. Oare aş mai face ceea ce fac dacă n-ați fi? Da, categoric aş face. Întrucât mă simt fericit când cuvintele se leagă şi se naşte o lume, iar oamenii din ea fac lucruri care mă încântă. Dar e mai bine cu voi, Cititorii mei Fideli.

Întotdeauna e mai bine cu voi.
Sarasota, Florida 25 februarie 2008

WILLA

Nu vezi nici ce ai în fața ochilor, spusese ea, dar el uneori vedea. Bănuia că merita într-o anumită măsură obida ei, însă nici complet orb nu era. Iar în vreme ce trena amurgului se stingea într-un portocaliu mohorât deasupra Wind River Range, David se uită în jurul său, în gară, şi băgă de seama că Willa dispăruse. Îşi spuse că nu era sigur, dar asta doar la nivel cerebral - senzația de gol în stomac exprima altceva.

Se duse să-l găsească pe Lander, care o plăcea puțin pe fată. Care-i spusese fâşneață atunci când Willa zisese că Amtrak e de cacao, cum îi abandonase acolo, ca pe o insulă. Multora dintre ei, abandonați de Amtrak au ba, nu le plăcea deloc de ea.

— Miroase a biscuiți uzi aici! strigă Helen Palmer la el, când David trecu pe lângă ea. Femeia se retrăsese pe banca din colț, cum făcea mereu, în cele din urmă. Doamna Rhinehart se ocupa acum de ea, dându-i soțului un mic răgaz, şi-i adresă lui David un surâs.

— Ați văzut-o pe Willa? întrebă David.

Doamna Rhinehart clătină din cap, continuând să surâdă.

— Avem peşte la cină! răbufni doamna Palmer cu furie. Un mănunchi de vene albăstrii zvâcneau în scobitura tâmplei ei. Câțiva întoarseră privirea. Întâi aia, dup' aia astălaltă!

— Taci, Helen, zise doamna Rhinehart. Poate numele ei mic era Sally, însă David credea că şi-ar fi amintit un asemenea nume; erau atât de puține Sally în zilele astea. Acum, lumea aparținea celor care se numeau Amber, Ashley şi Tiffany. Willa era şi el un nume pe cale de dispariție şi doar gândindu-se la asta simți că i se strânge din nou stomacul.

— Ca biscuiții! scuipă Hellen. Biscuiții ăia vechi şi mizerabili din tabără!

Henry Lander şedea pe o bancă sub ceas. O ținea pe soția sa pe după umeri. Ridică privirea şi clătină din cap înainte ca

David să apuce să întrebe.

— Nu-i aici. Scuze. S-a dus în oraş, dacă ai noroc. A şters-o de tot, dacă n-ai.

Şi făcu gestul cu degetul mare ridicat al autostopiştilor.

David nu credea că logodnica lui ar face autostopul de una singură - era o idee deplasată –, credea însă că nu era acolo. Ştiuse încă dinainte să se facă numărătoarea, la drept vorbind, şi un vers dintr-o carte sau poezie veche despre iarnă îi trecuse prin minte: Un strigăt al absenței, absență în suflet.

Gara era o şură îngustă de lemn. De-a lungul ei, oamenii fie se plimbau fără țintă, fie doar şedeau pe bănci în lumina fluorescentă. Umerii celor care şedeau aveau acea prăbuşire aparte pe care o vezi doar în astfel de locuri, unde oamenii aşteaptă îndreptarea situației pentru ca drumul lor întrerupt să poată fi reluat. Puțini oameni veneau cu bună ştiință în locuri precum Crowheart Springs, Wyoming.

— N-o zbughi după ea, David, zise Ruth Lander. Se face întuneric şi mişună multe sălbăticiuni pe-acolo. Şi nu vorbesc doar despre coioți. Vânzătorul ăla ambulant de cărți şchiop zice că a văzut doi lupi de cealaltă parte a şinelor, unde e depoul de marfă.

— Biggers, rosti Henry. Aşa îl cheamă.

— Nu-mi pasă nici dacă îl cheamă Jack Spintecătorul, zise Ruth. Ideea e că nu te mai afli în Kansas, David.

— Dar dacă s-a dus...

— Ea s-a dus când încă era lumină, vorbi Henry Lander, ca şi când lumina ar împiedica un lup (sau un urs) să atace o femeie singură. Din câte ştia David, asta putea fi posibil. El era bancher de investiții, nu zoolog de profesie. Un bancher de investiții tânăr, pe deasupra.

— Dacă vine trenul şi ea e plecată, îl va pierde.

Nicicum nu reuşea să-i facă să priceapă asta. Nu băgau la scăfârlie, cum ar fi zis în păsărească practicată la biroul său din Chicago.

Henry ridică sprâncenele.

— Vrei să-mi spui că dacă-l pierdeți amândoi situația se va schimba cu ceva?

Dacă-l pierdeau amândoi, aveau fie să ia un autobuz, fie să aştepte împreună următorul tren. Nu se putea ca Henry şi Ruth Lander să nu înțeleagă asta. Sau se putea. Ce vedea David când se uita la ei - ce era chiar în fața ochilor lui - era acea sfârşeală aparte rezervată oamenilor blocați pentru o vreme la naiba în praznic. Şi cui să-i mai pese de Willa? Dacă dispărea din vedere în Marile Câmpii, cine în afară de David Sanderson ar mai sta să se gândească la ea? Unii nici nu se fereau să-şi arate antipatia față de ea. Scorpia aia de Ursula Davis îi spusese la un moment dat că dacă mama Willei ar fi lăsat deoparte a-ul din numele ei, „ar fi fost aproape perfect“[1].

— Mă duc în oraş să o caut, anunță el.

Henry suspină.

— Fiule, nu-i o decizie prea înțeleaptă.

— Nu ne putem căsători în San Francisco dacă ea rămâne în urmă în Crowheart Springs, zise el, încercând să facă o glumă.

Dudley trecea pe lângă el. David nu ştia dacă Dudley era numele lui de botez sau cel de familie, ci doar că era director executiv la firma de recuzite Staples şi că era în drum spre Missoula, la un fel de întâlnire regională. De regulă, era foarte tăcut, drept pentru care nechezatul pe care îl scoase în chip de râs în umbrele tot mai adânci fu mai mult decât surprinzător; fu de-a dreptul şocant.

— Dacă vine trenul şi-l pierdeți, zise el, puteți căuta un ofițer de stare civilă şi să vă căsătoriți chiar aici. Când vă veți întoarce în Est, le spuneți prietenilor că ați avut o nuntă western veritabilă. I-ha, camarade.

— Nu face asta, îl sfătui Henry. Nu mai avem mult de stat.

— Deci ar trebui să o las aici? E o nebunie.

Trecu mai departe înainte ca Lander sau soția lui să poată răspunde. Georgia Andreeson stătea pe o bancă din apropiere şi îşi supraveghea fiica, îmbrăcată într-o rochiță roşie de drum, în timp ce făcea giumbuşlucuri pe gresia murdară de pe jos. Pammy Andreeson avea parcă rezerve inepuizabile de energie. David încercă să-şi amintească dacă o văzuse dormind de când trenul deraiase la nodul feroviar Wind River

şi ei ajunseseră acolo, aidoma unui colet uitat de cineva la un oficiu poştal pustiu. O dată, poate, cu capul în poala mamei ei. Asta putea fi totuşi o amintire falsă, născută din credința lui că pruncii de cinci ani dorm mult.

Pammy țopăia de pe o placă de gresie pe alta, neastâmpărată, folosind dreptunghiurile de pe jos drept un şotron uriaş. Rochița ei roşie îi sălta în jurul genunchilor durdulii.

— Am cunoscut un om, îl chema Danny, fredona ea cu voce stridentă, monotonă. David simțea că-l dor plombele. S-a împiedicat şi a căzut, şi-a împrăştiat banii. Am cunoscut un om, îl chema David. S-a împiedicat şi a căzut, şi-a împrăştiat bavid.

Chicoti şi arătă cu degetul spre David.

— Pammy, termină, zise Georgia Andreeson.

Îi surâse lui David şi îşi dădu părul de la tâmplă pe spate. El găsi gestul teribil de obosit şi îşi spuse că pe femeie o aştepta un drum lung alături de Pammy cea veselă, mai ales că nu era nici urmă de un domn Andreeson.

— Ați văzut-o pe Willa? întrebă el.

— S-a dus, răspunse ea şi arătă spre uşa deasupra căreia scria SPRE AUTOBUZ, SPRE TAXIURI, SUNAȚI ÎNAINTE FOLOSIND TELEFONUL PUBLIC PENTRU A VERIFICA DE CAMERE LIBERE LA HOTEL.

Biggers îşi făcu apariția, şchiopătând în direcția lui.

— Eu aş evita să ies în lumea largă. Doar dacă nu eşti înarmat cu o puşcă puternică. Sunt lupi. I-am văzut.

— Am cunoscut o fată, o chema Willa, fredonă Pammy. O durea capul şi a luat pilula.

Se prăbuşi la podea, hohotind de râs.

Biggers, vânzătorul ambulant, nu aşteptase un răspuns. Şchiopăta înapoi de-a lungul gării. Umbra lui se alungi, se scurtă în bătaia tuburilor fluorescente din tavan, apoi se alungi din nou.

Phil Palmer stătea sprijinit în prag, sub anunțul despre autobuz şi taxiuri. Era un agent de asigurări ieşit la pensie. El şi soția lui erau în drum spre Portland. Planul era de-a sta o

vreme cu fiul lor mai mare şi soția acestuia, însă Palmer le mărturisise lui David şi Willei că Helen probabil nu avea să se mai întoarcă niciodată în Est. Pe lângă Alzheimer, suferea de cancer. Willa numise asta superofertă. Când David îi spusese că era puțin cam crudă, Willa îl privise, dăduse să zică ceva, apoi se limitase să scuture din cap.

Acum Palmer întrebă, cum făcea întotdeauna:

— Hei, țâcă... ai o pipă?

La care David răspunse, cum făcea întotdeauna:

— Nu fumez, domnule Palmer.

Şi Palmer încheie:

— Doar te tachinez, puştiule.

Când David păşi afară pe peronul de beton, unde pasagerii care coborau din tren aşteptau autobuzul spre Crowheart Springs, Palmer se încruntă.

— Nu-i o idee bună, tinere prietene.

Ceva - putea să fie un câine mare, dar probabil nu era - scoase un urlet de cealaltă parte a gării, unde salvia şi grozama creşteau aproape până la şine. I se alătură un al doilea glas, creând armonie. Se stinseră împreună.

— Vezi ce zic, bombonică?

Şi Palmer zâmbi ca şi când ar fi invocat urletele acelea doar ca să-şi demonstreze ideea.

David se întoarse, jacheta lui uşoară fâlfâindu-i pe corp în bătaia vântului tăios, şi porni pe scări în jos. Se mişcă repede, înainte să se poată răzgândi, şi doar prima treaptă fu într-adevăr greu de coborât. După aceea se gândi doar la Willa.

— David, spuse Palmer, acum fără sarcasm, fără glumă. N-o face.

— De ce nu? Ea a făcut-o. Pe deasupra, lupii sunt într-acolo. Arătă cu degetul mare peste umăr. Dacă asta or fi.

— Sigur că asta sunt. Şi nu, probabil că nu te vor ataca - mă îndoiesc că sunt foarte înfometați în perioada asta a anului. Nu are însă rost să petreceți amândoi Dumnezeu ştie cât timp în mijlocul pustiului doar pentru că ei i s-a făcut dor de luminile oraşului.

— Am impresia că nu înțelegi - e iubita mea.

— Îți voi spune un adevăr dur, prietene: Dacă ea s-ar fi considerat cu adevărat iubita ta, n-ar fi făcut ce a făcut. Nu crezi?

La început, David nu spuse nimic, deoarece nu era sigur ce credea. Probabil pentru că deseori nu vedea ce era chiar în fața ochilor lui. Aşa spusese Willa. Într-un târziu, se întoarse cu fața la Phil Palmer, care stătea sprijinit în pragul uşii, deasupra lui.

— Cred că nu se face să-ți laşi logodnica în mijlocul pustiului. Asta cred.

Palmer suspină.

— Mai că-mi vine să sper că o arătanie d-aia se va hotărî să te muşte de curul tău de orăşean. Poate te-ai mai deştepta puțin la cap. Micuței Willa Stuart nu-i pasă decât de ea, şi toată lumea vede asta, mai puțin tu.

— Dacă trec pe lângă un Nite Owl sau un 7-Eleven, vrei să-ți iau un pachet de țigări?

— De ce pizda mă-sii nu? zise Palmer. Apoi, tocmai când David trecea peste cuvintele PARCARE INTERZISĂ ZONĂ TAXI vopsite pe strada goală, fără trotuar: David!

David se întoarse pe loc.

— Autobuzul nu mai trece pe aici decât mâine şi sunt cinci kilometri până în oraş. Aşa scrie pe peretele din spate al ghişeului de informații. Asta înseamnă zece kilometri, dus-întors. Pe jos. Îți ia două ore, iar asta fără a pune la socoteală cât îți va lua ca să o găseşti.

David ridică mâna în semn că a auzit, dar merse mai departe. Vântul bătea dinspre munți şi era rece, însă lui îi plăcea cum îi făcea hainele să fluture şi îi sufla părul pe spate. La început fu atent la lupi, scrutând o margine a drumului şi apoi pe cealaltă, dar când nu văzu nimic, gândurile i se întoarseră la Willa. Şi într-adevăr, mintea nu-i mai hoinărise în altă parte de a doua sau a treia oară de când fusese cu ea.

Începuseră să-i lipsească luminile oraşului; aproape sigur că Palmer avea dreptate în privința asta, însă David nu credea că Willei nu-i păsa decât de ea însăşi. Adevărul era că pur şi simplu se săturase să aştepte cu o ceată de bătrâni posaci

care se jeleau că vor întârzia ba la asta, ba la aia, ba la ailaltă. Oraşul din apropiere probabil că nu era cine ştie ce; totuşi, în mintea ei trebuie să fi reprezentat urma unei posibilități de amuzament, iar asta cântărise mai greu decât posibilitatea ca Amtrak să trimită o garnitură specială care să-i ia în lipsa ei.

Şi unde, mai exact, s-ar fi dus ea în căutare de amuzament?

El era sigur că nu existau adevărate cluburi de noapte în Crowheart Springs, unde gara nu era decât o baracă lungă şi verde pe peretele căreia, în roşu, alb şi albastru, scria WYOMING şi „STATUL EGALITĂȚII“. Nu erau cluburi de noapte, nu erau discoteci, însă fără îndoială erau baruri, iar el credea că ea s-ar mulțumi cu aşa ceva. Dacă nu se putea duce să danseze, avea să se ducă să asculte muzică la jukebox.

Noaptea se lăsă şi stelele se răsfirară pe cer de la est la vest ca un voal cu paiete. Luna în primul pătrar se ridică între două creste şi rămase acolo, aruncând o lumină bolnăvicioasă peste porțiunea aceea de şosea şi terenul deschis de-o parte şi cealaltă a ei. Vântul şuiera pe la streşinile gării, însă acolo producea un vuiet straniu, deschis, aproape ca o vibrație. Îl ducea cu gândul la cântecelul de şotron al lui Pammy Andreeson.

Merse cu urechile ciulite la sunetul unui eventual tren în spatele său. Nu auzi nimic; auzi în schimb, când vântul se potoli, un clic-clic-clic slab, dar perfect distinct. Se întoarse şi văzu un lup stând cam la douăzeci de paşi în urma sa, pe linia întreruptă de demarcare a sensurilor de mers ale Route 26. Era aproape la fel de mare ca un vițel, cu blana mițoasă ca o căciulă rusească. Sub clarul lunii, aceasta părea neagră, iar ochii de-un galben-închis de urină. Văzu că David îl privea şi se opri. Deschise botul într-un rânjet şi începu să gâfâie, sunetul unui motor mic.

Nu era timp să-i fie frică. Făcu un pas spre el, bătu din palme şi strigă:

— Pleacă de aici! Pleacă acum!

Lupul se întoarse pe loc şi fugi, lăsând după el un morman de excremente aburinde pe Route 26. David rânji, izbutind să

nu râdă cu voce tare; credea că asta ar fi însemnat să-şi forțeze norocul. Se simțea deopotrivă speriat şi absurd, complet relaxat. Se gândea să-şi schimbe numele din David Sanderson în Sperietorul de Lupi. Ar fi fost un nume dat naibii pentru un banchet de investiții.

Atunci râse puțin - nu se putu controla - şi se întoarse din nou spre Crowheart Springs. De data aceasta merse nu doar uitându-se de la stânga la dreapta, ci şi peste umăr, însă lupul nu se întoarse. Îl vizită în schimb o certitudine că va auzi țipătul garniturii speciale venind să-i ia pe ceilalți; porțiunea din trenul lor rămasă pe şine va fi fost dusă de la nodul feroviar şi în scurt timp călătorii care aşteptau în stație îşi vor relua drumul - soții Palmer, soții Lander, şchiopul Biggers, dănțuitoarea Pammy şi toți ceilalți.

Ei, şi ce dacă? Amtrak le va ține bagajele în San Francisco; măcar asta putea avea încredere că o vor face cum se cuvine. El şi Willa puteau găsi autogara din localitate. Compania Greyhound trebuie să fi descoperit Wyomingul.

Întâlni în cale o cutie de Budweiser şi merse mai departe o vreme lovind-o cu piciorul. Apoi o lovi greşit, trimițând-o între ierburi, şi-n vreme ce cumpănea dacă să se ducă sau nu după ea, auzi zvon de muzică: o linie de bas şi țiuitul unei chitare electrice, care lui întotdeauna i se păruse că sună ca nişte lacrimi cromate. Chiar şi-n cântecele vesele.

Ea era acolo, asculta muzica aceea. Nu fiindcă era cel mai apropiat loc cu muzică, ci fiindcă era locul potrivit. Ştia asta. Aşa că lăsă cutia de bere în pace şi porni spre sunetul chitarei electrice, tenişii lui ridicând în aer praf pe care vântul îl purta departe. Urmă sunetul unui set de tobe, apoi o săgeată roşie de neon sub o firmă pe care scria doar 26. Ei, de ce nu? Doar aceasta era Route 26, în definitiv. Era un nume perfect logic pentru o tavernă.

Avea două parcări, una în față, pavată şi ticsită de camionete şi maşini mici, majoritatea americane şi majoritatea vechi de cel puțin cinci ani, şi una în lateral, cu pietriş. În aceea, şiruri de semitrailere stăteau sub becuri cu sodiu care împrăştiau o lumină alb-albăstrie puternică. David

putea deja auzi chitarele ritmică şi solo şi citi ce scria pe marchiza de deasupra uşii: DOAR ÎN SEARA ACEASTA THE DERAILERS 5 $ INTRARE.

The Derailers[2], gândi el. Ei, da' chiar că a nimerit formația.

David avea o bancnotă de cinci în portofel, însă foaierul era gol. Dincolo de el, un ring mare, din lemn masiv, era doldora de cupluri care dansau lent, majoritatea purtând jeanşi şi cizme de cowboy şi strângându-se reciproc de fund în vreme ce formația îşi vedea de treabă cu „Wasted Days and Wasted Nights". Era o interpretare zgomotoasă, lacrimogenă şi - din câte îşi dădea seama David Sanderson - perfect armonică. Mirosul de bere, transpirație, aftershave Brut şi parfum de la Wal-Mart îl lovi ca un pumn în nas. Râsetele şi conversațiile - până şi un iha! dezlănțuit din cealaltă parte a ringului de dans - erau ca nişte sunete auzite într-un vis pe care îl ai iar şi iar în anumite momente critice ale vieții: visul că eşti nepregătit la un examen important, visul că eşti gol în public, visul că eşti în cădere, visul în care te grăbeşti spre un colț într-un oraş străin, convins că soarta ta depinde de asta.

David se gândi să pună bancnota de cinci dolari înapoi în portofel, apoi se aplecă în ghişeul de bilete şi-o lăsă să cadă pe masa de acolo, care era goală cu excepția unui pachet de Lucky Strikes aşezat pe un roman de Danielle Steel în ediție de buzunar. După aceea intră în aglomerata sală principală.

The Derailers atacară ceva alert şi dansatorii mai tineri începură să dea din cap ca nişte copii la un concert punk. În stânga lui David, două duzini sau mai bine de cupluri vârstnice începură să danseze în şiruri. Se uită mai bine şi observă că era de fapt un singur rând. Peretele din spate era din oglindă, făcând ringul de dans să pară de două ori mai mare decât era în realitate.

Un pahar se sparse.

— Eşti bun de plată, camarade! strigă vocalistul în vreme The Derailers executau porțiunea instrumentală şi dansatorii îi aplaudară vorbele, care probabil că păreau relativ spirituale, cugetă David, dacă aveai suficientă tequila la bord.

Barul era în formă de potcoavă şi deasupra lui, în neon, plutea o replică a Wind River Range. Era roşu, alb şi albastru; în Wyoming, culorile astea păreau a fi la mare preț. Un panou luminos, în aceeaşi gamă de roşu, alb, albastru, proclama TE AFLI ÎN ȚARA LUI DUMNEZEU, CAMARADE. Era flancat de logoul Budweiser în stânga şi de cel al Coors în dreapta. Mulțimea care aştepta să fie servită era aşezată pe patru rânduri. Un trio de barmani în cămăşi albe şi veste roşii manevrau shakere de cocteil aidoma unor revolvere.

Localul era mare cât un hambar - probabil că înăuntrul lui, zbenguindu-se, erau cinci sute de oameni –, însă el nu-şi făcea probleme cu găsitul Willei. Libidoul meu e activat, gândi tăind un colț al ringului de dans, aproape dansând el însuşi în timp ce făcea slalom printre diverşi cowboy şi cowgirl rotitori.

Dincolo de bar şi de ring era un salon întunecat şi mic, cu separeuri cu pereți despărțitori înalți. Majoritatea erau ocupate de grupuri de câte patru, de regulă cu câte o halbă sau două care să-i țină alimentați. Reflexiile în peretele de oglindă transformau fiecare grup de patru în opt. Doar un singur separeu nu era complet plin. Willa şedea singură, rochia ei cu guler înalt şi imprimeuri florale părând nelalocul ei printre toți acei jeanşi Levi's, fuste de dril şi cămăşi cu nasturi perlați. Nu-şi luase nici ceva de băut, nici de mâncat - masa era goală.

Nu-l văzu la început. Era cu ochii la dansatori. Era rumenă la față şi avea gropițe adânci la colțurile gurii. Părea la kilometri distanță de locul acela, însă el niciodată n-o iubise mai mult. Aceasta era Willa în pragul zâmbetului.

— Bună, David, spuse ea când el se strecură alături. Speram să vii. M-am gândit că o vei face. Nu-i aşa că formația aia cântă foarte bine? Sunt atât de zgomotoşi!

Aproape trebuia să strige ca să se facă auzită, iar David observă că şi asta-i plăcea fetei. Şi după ce-i aruncă o privire scurtă, întoarse ochii spre dansatori.

— Da' ştiu că le au cu muzica, zise el. Şi le aveau. Simțea că-l fură şi pe el, în ciuda anxietății care se întorsese. Acum,

că o găsise, îşi făcea din nou griji că vor pierde trenul ăla nenorocit. Vocalistul seamănă la glas cu Buck Owens.

— Da? Willa se uită la el, zâmbind. Cine-i Buck Owens?

— N-are importanță. Ar trebui să ne întoarcem la gară. Doar dacă, desigur, nu vrei să mai rămâi abandonată aici o zi.

— Asta s-ar putea să nu fie atât de trist. Îmi place într-un fel lo... uau, ai grijă!

Un pahar descrise o boltă peste ringul de dans, scânteind scurt verde şi auriu în luminile scenei, şi se făcu țăndări undeva afară din câmpul vizual. Se iscară chiote şi câteva aplauze - Willa aplauda şi ea –, însă David văzu un cuplu de zdrahoni cu tricouri pe care erau imprimate cuvintele SECURITATE şi SERENITATE apropiindu-se de locul aproximativ din care fusese lansat proiectilul.

— Ăsta-i genul de loc unde poți paria că vei vedea patru bătăi cu pumnii în parcare înainte de ora unsprezece, zise David, şi deseori o cafteală generală înainte de ultima comandă.

Ea râse, îndreptă degetele arătătoare spre el ca nişte pistoale.

— Bun aşa! Vreau să văd!

— Iar eu vreau să ne ducem înapoi, spuse el. Dacă vrei să te distrezi în tavernele din San Francisco, te duc eu. Promit solemn.

Ea-şi răsfrânse buza inferioară şi îşi scutură pe spate părul blond-nisipiu.

— N-ar fi la fel. N-ar fi, şi tu ştii asta. În San Francisco, probabil că se bea... ştiu şi eu... bere macrobiotică.

Asta îl făcu să râdă. Asemenea ideii unui bancher de investiții pe nume Sperietorul de Lupi, ideea berii macrobiotice era pur şi simplu prea deplasată. Anxietatea însă era prezentă, dincolo de râs; de fapt, nu alimenta oare râsul?

— Vom lua o scurtă pauză şi ne vom întoarce, anunță vocalistul, ştergându-şi fruntea. Beți mai departe acum, şi țineți minte: eu sunt Tony Villanueva şi împreună suntem The Derailers.

— Acum e momentul să ne ridicăm şi s-o ştergem, zise David şi o luă de mână.

El se strecură afară din separeu, numai că ea nu veni. Nu îi dădu însă nici drumul mâinii şi el se aşeză la loc, simțind un fior de panică. Îşi spuse că acum ştia cum se simte un peşte când înțelege că nu poate scuipa cârligul din gură, că acesta e înfipt bine de tot şi că dl Păstrăv va fi scos pe mal, unde se va zbate pentru ultima oară în viață. Îl privea cu aceiaşi ochi albaştri criminali şi cu aceleaşi gropițe adânci: Willa în pragul zâmbetului, viitoarea lui soție, care citea romane dimineața şi poezie seara şi considera că ştirile de la TV sunt... cum spunea ea? Efemeride.

— Uită-te la noi, rosti ea şi întoarse privirea de la el.

Se uită şi el spre peretele de oglindă din stânga lor. Acolo, văzu un cuplu frumos de tineri de pe Coasta de Est, eşuați în Wyoming. În rochia înflorată, ea arăta mai bine decât el, însă bănuia că lucrul acesta va fi întotdeauna valabil. Se uită de la Willa-din-oglindă la cea aievea, cu sprâncenele ridicate.

— Nu, uită-te din nou, îl îmboldi ea. Gropițele erau la locul lor, doar că acum era serioasă - atât de serioasă pe cât putea fi în atmosfera aceea de petrecere, în tot cazul. Şi gândeşte-te la ce ți-am spus.

Îi stătea pe limbă să răspundă: Tu mi-ai spus multe lucruri şi mă gândesc la toate, însă acesta era răspunsul clasic al iubitului, adorabil şi esențialmente fără noimă. Şi fiindcă ştia la ce anume se referea ea, se uită din nou fără a scoate o vorbă. De data aceasta se uită cu adevărat, şi în oglindă nu era nimeni. Privea singurul separeu gol din 26. Se întoarse spre Willa uluit... şi totuşi cumva deloc surprins.

— Te-ai gândit vreodată cum poate o femeie prezentabilă să stea aici sin-gură cuc când localul freamătă de energie? întrebă ea.

El clătină din cap. Nu se gândise. La multe lucruri nu se gândise, cel puțin până acum. Când mâncase sau băuse ceva ultima dată, de pildă. Ori cât era ceasul, ori când fusese ultima dată zi. Nu ştia exact nici măcar ce se întâmplase cu el. Doar că Northern Flyer ieşise de pe şine şi acum, printr-o

coincidență bizară, ei erau acolo şi ascultau o formație country-western numită...

— Am lovit cu piciorul într-o cutie, spuse el. Venind încoace, am lovit cu piciorul într-o cutie.

— Da, zise ea, şi ne-ai văzut în oglindă când te-ai uitat prima dată, nu? Per-cepția nu este totul, însă percepția şi aşteptările împreună?... Făcu un semn cu ochiul, apoi se aplecă spre el. Sărutându-l pe obraz, sânul ei se apăsă pe brațul lui şi senzația fu încântătoare - categoric, senzația atingerii unui trup viu. Sărmanul de tine, David. Îmi pare rău. Ai fost totuşi curajos să vii. Nu credeam că o vei face, ăsta-i adevărul.

— Trebuie să ne întoarcem şi să le spunem celorlalți.

Fata strânse din buze.

— De ce?

— Pentru că...

Doi bărbați cu pălării de cowboy conduseră două femei în jeanşi, cămăşi stil western şi părul prins în coadă, care râdeau, spre separeul lor. Apropiindu-se de el, pe chipul lor apăru o expresie identică de nedumerire - nu tocmai teamă - şi schimbară direcția, luând-o către bar. Ne simt prezența, gândi David. Ca o pală de aer rece care-i îndepărtează - asta suntem noi acum.

— Pentru că asta e corect să facem.

Willa râse. Un sunet reținut.

— Mi-aminteşti de bătrânul care vindea fulgi de ovăz la TV.

— Scumpa mea, ei cred că aşteaptă să vină un tren care să-i ia!

— Ei, poate că trenul există! Se simți pe dată înspăimântat de neaşteptata ei ferocitate. Poate e cel despre care se tot cântă, trenul din cântecelele gospel, trenul către mântuire, cel în care nu pot urca jucătorii de noroc şi hoinarii...

— Nu cred că Amtrak face curse către rai, opină David. Spera să o facă să râdă, însă ea coborî privirea spre mâini aproape supărată şi el simți dintr-odată atingerea unei intuiții. Mai ştii ceva? Ceva ce ar trebui să le spunem? Ştii, nu-i aşa?

— Nu ştiu de ce-ar trebui să ne deranjăm, când putem rămâne aici, zise ea. Şi oare irascibilitate era ceea ce i se citea în glas? El aşa credea. Aceasta era o Willa la care nu s-ar fi aşteptat niciodată. Oi fi tu nițel miop, David, dar măcar ai venit. Pentru asta te iubesc.

Şi-l sărută din nou.

— Am întâlnit şi un lup, spuse el. Am bătut din palme şi l-am speriat. Mă gândeam să-mi schimb numele în Sperietorul de Lupi.

Willa îl privi un moment cu gura deschisă şi David avu timp să gândească: A trebuit să murim ca să o pot surprinde cu adevărat pe femeia pe care o iubesc. Apoi ea se lăsă pe spătarul tapițat al separeului, hohotind de râs. O chelneriță care trecea pe acolo scăpă zgomotos o tavă plină cu beri şi înjură colorat.

— Sperietorul de Lupi! făcu Willa entuziasmată. Va trebui să-ți spun aşa în pat! „O, o, Sperietorule de Lupi, ce mare eşti! Ce mult păr ai!“

Chelnerița se uita la spuma de pe jos, înjurând în continuare ca un marinar în permisie pe uscat. Ținându-se, în acelaşi timp, departe de acel singur separeu gol.

David spuse:

— Crezi că o mai putem face? Dragoste, adică?

Willa îşi şterse lacrimile şi rosti:

— Percepție şi aşteptări, îți aminteşti? Împreună pot muta munții din loc. Îi luă iarăşi mâna. Eu încă te iubesc şi tu încă mă iubeşti. Nu?

— Păi, nu sunt eu Sperietorul de Lupi? întrebă el.

Îi dădea mâna să glumească, deoarece simțurile lui nu puteau crede că era mort. Se uită pe după ea, în oglindă, şi văzu reflexia lor. Apoi doar a lui, mâna sa nemaiținând nimic. Apoi dispărură amândoi. Şi totuşi... el respira, simțea miros de bere şi whisky şi parfum.

Un picolo venise de undeva şi o ajuta pe chelneriță să strângă mizeria.

— Am avut impresia că leşin, o auzi David spunând.

Oare acesta era genul de lucruri pe care le auzeai în viața de apoi?

— Cred că o să merg înapoi cu tine, zise ea, dar nu rămân în gara aia anostă cu oamenii ăia anoşti, când există locul ăsta.

— Bine, făcu el.

— Cine-i Buck Owens?

— O să-ți spun totul despre el, vorbi David. Şi despre Roy Clark. Dar mai întâi îmi spui tu ce mai ştii.

— De majoritatea dintre ei nici nu-mi pasă, zise ea, dar Henry Lander e simpatic. La fel şi soția lui.

— Nici Phil Palmer nu-i rău.

Fata strâmbă din nas.

— Pilula Phil.

— Ce ştii, Willa?

— O să vezi cu ochii tăi, dacă eşti atent.

— N-ar fi mai simplu dacă...

Aparent, nu. Fata se ridică până ce atinse marginea mesei cu coapsele şi arătă cu degetul.

— Uite! Revine formația!

Când el şi Willa se întoarseră pe drum, ținându-se de mână, luna era la zenit. David nu înțelegea cum era posibil - stătuseră doar la primele două cântece după pauză - însă acolo era, plutea în înaltul cerului pe întinde-rea lui întunecată, presărată cu stele. Asta era tulburător, totuşi ceva îl tulbura şi mai abitir.

— Willa, spuse, în ce an suntem?

Ea căzu pe gânduri. Vântul îi flutura rochia aşa cum ar fi fluturat rochia oricărei femei în viață.

— Nu-mi amintesc exact, zise ea într-un târziu. Nu-i aşa că e ciudat?

— Ținând cont că nu-mi aduc aminte când am mâncat sau când am bătut un pahar cu apă ultima dată? Nu e foarte ciudat. Dar dacă ar fi să ghiceşti, ce ai spune? Repede, fără să te gândeşti.

— O mie nouă sute... optzeci şi opt?

David încuviință din cap. El, unul, ar fi spus 1987.

— Era o fată la bar care purta un tricou pe care scria LICEUL CROW-HEART SPRINGS, PROMOȚIA ’03. Şi dacă avea vârsta necesară pentru a intra într-un bar...

— Atunci ’03 trebuie să fi fost acum cel puțin trei ani.

— Aşa mă gândeam şi eu. Se opri. Nu poate fi 2006, Willa, nu-i aşa? Adică, secolul douăzeci şi unu?

Înainte ca ea să poată răspunde, auziră un clic-clic-clic de gheare pe asfalt. De data aceasta nu doar o singură pereche; de data aceasta erau patru lupi în urma lor, pe şosea. Cel mai mare, stând în fața celorlalți, era cel care venise după David, când se îndrepta spre Crowheart Springs. Ar fi recunoscut blana aceea răpănoasă dintr-o mie. Ochii lui erau mai luminoşi acum. O semilună plutea în fiecare ca o lampă scufundată în apă.

— Ne văd! strigă Willa într-un fel extatic. David, ne văd! Se lăsă într-un genunchi pe o linie albă a marcajului întrerupt dintre benzile de mers şi întinse mâna dreaptă. Scoase un cloncănit cu limba şi spuse: Aici, băiete! Haide!

— Willa, nu cred că e o idee prea bună.

Ea nu-i dădu atenție, lucru perfect specific ei. Willa avea propriile idei despre lucruri. Ea voise să meargă de la Chicago la San Francisco cu trenul - deoarece, argumentase ea, voia să ştie cum e să te fuți în tren. Mai ales într-unul care gonea cu viteză şi se legăna puțin.

— Haide, băiat mare, hai la mămica ta!

Fiara cea mare veni, urmată de tovarăşa lui şi de cei doi... se numeau oare cârlani?... ai lor. Când lungi botul (şi toți dinții aceia sclipitori) spre mâna subțire întinsă, luna îi umplu ochii perfect un moment, făcându-i argintii. Apoi, chiar înainte ca botul lui lung să atingă pielea ei, lupul scoase o serie de scâncete ascuțite şi sări înapoi atât de iute, încât pentru un moment stătu ridicat pe labele din spate, cu cele din față lovind aerul şi cu blana albă de pe burtă la vedere. Ceilalți se împrăştiară. Fiara cea mare execută o rotire aproape în aer şi o zbughi între buruienile din dreapta drumului, continuând să scheaune, cu coada între picioare. Ceilalți îl urmară.

Willa se ridică şi se uită la David cu o expresie de profundă suferință, imposibil de îndurat. El coborî privirea în pământ.

— De asta m-ai adus aici, în întuneric, când eu ascultam muzică? îl chestionă ea. Ca să-mi arăți ce sunt acum? De parcă eu n-aş şti!

— Willa, îmi pare rău.

— Nu încă, dar îți va părea. Îl luă iar de mână. Haide, David.

Acum, el riscă o privire.

— Nu eşti supărată pe mine?

— O, puțin... însă doar pe tine te am acum şi nu vreau să te pierd.

La scurt timp după ce văzură lupii, David observă o cutie de Budweiser pe marginea drumului. Era aproape sigur că era cea pe care o lovise cu piciorul, purtând-o cu el, până când o lovise strâmb, trimițând-o între ierburi. Iat-o din nou, în poziția inițială... întrucât el n-o lovise nicicând cu piciorul, desigur. Percepția nu este totul. Willa spusese asta; totuşi, percepția şi aşteptările împreună?... Pune-le laolaltă şi te alegi cu orice-ți doreşte mintea, chiar şi cu o cană cu unt de arahide Reese's.

Lovi cutia şi o trimise cu piciorul între buruieni, iar după ce trecură de locul acela, se uită înapoi şi ea tot acolo era, exact unde stătea de când cine ştie ce cowboy - poate în drum spre 26 - o azvârlise pe geamul camionetei sale. Îşi aminti că în Hee Haw - serialul acela vechi în care jucau Buck Owens şi Roy Clark - obişnuiau să numească, în glumă, camionetele Cadillacuri pentru cowboy.

— De ce zâmbeşti? îl întrebă Willa.

— Îți spun mai târziu. Se pare că vom avea timp berechet.

Se opriră în fața gării Crowheart Springs, ținându-se de mână în clarul lunii asemenea lui Hansel şi Gretel în fața casei de turtă dulce. Lui David, vopseaua verde a clădirii lunguiețe i se părea că arată cenuşie în lumina lunii şi, chiar dacă ştia că WYOMING şi „STATUL EGALITĂȚI" erau vopsite în roşu, alb şi albastru, cuvintele puteau fi de absolut orice culoare. Observă o foaie de hârtie, protejată de intemperii cu o

folie de plastic, capsată pe unul dintre stâlpii ce flancau scările largi care duceau la uşile duble. Phil Palmer era tot acolo, sprijinit în prag.

— Hei, ţâcă! strigă Palmer spre ei. Ai o pipă?

— Scuze, domnule Palmer, zise David.

— Parcă spuneai că-mi aduci un pachet.

— N-am întâlnit niciun magazin în drum, se justifică David.

— Nu aveau ţigări acolo unde-ai fost, păpuşă? întrebă Palmer.

Era genul de om care le spunea tuturor femeilor de-o anumită vârstă păpuşă; îţi dădeai seama de asta doar uitându-te la el, aşa cum ştiai şi că dacă s-ar întâmpla să-ţi petreci timpul cu el într-o după-amiază zăpuşitoare de august, şi-ar lăsa pălăria pe spate ca să-şi şteargă fruntea şi ţi-ar spune că de vină nu era căldura, ci umiditatea din aer.

— Sunt sigură că aveau, răspunse Willa, dar mi-ar fi fost greu să le cumpăr.

— Vrei să-mi spui de ce, dulceaţă?

— Dumneata de ce crezi?

Palmer îşi încrucişă însă braţele pe pieptul îngust şi nu spuse nimic. De undeva dinăuntru, soţia lui strigă:

— Avem peşte la cină! Şi zi aşa, cin' să se abţină? Urăsc cum miroase locul ăsta! Biscuiţi!

— Suntem morţi, Phil, zise David. De aia. Fantomele nu pot cumpăra ţigări.

Palmer îl privi preţ de câteva secunde şi, înainte să râdă, David văzu nu doar că bărbatul îl credea, ci că ştiuse asta de la început.

— Am auzit multe motive pentru a nu aduce cuiva ceva ce ţi-a cerut, rosti el, însă aş zice că ăsta e cel mai cel.

— Phil...

Dinăuntru:

— Peşte la cină! O, mama mă-sii!

— Iertaţi-mă, copii, spuse Palmer. Mă cheamă datoria.

Şi plecă. David se întoarse spre Willa, gândindu-se că-l va întreba la ce altceva se aştepta, însă Willa studia anunţul afişat lângă scări.

— Uită-te la asta, zise ea. Spune-mi ce vezi.

La început nu văzu nimic, deoarece luna se reflecta în folia de plastic protectoare. Făcu un pas înainte, apoi unul la stânga, dând-o astfel pe Willa la o parte.

— În partea de sus scrie SOLICITAREA INTERZISĂ DIN ORDINUL ŞERIFULUI ȚINUTULUI SUBLETTE, apoi ceva cu litere mici - bla-bla-bla - şi-n partea de jos...

Ea îl înghionti cu cotul. Şi nu blând.

— Nu te mai prosti şi uită-te bine, David. N-am chef să stau aici toată noaptea.

Nu vezi nici ce ai în fața ochilor.

Se întoarse cu spatele la gară şi scrută şinele de cale ferată care străluceau în bătaia lunii. Dincolo de ele era un lanț mare de rocă albă, cu partea superioară plată - aia de colea-i o terasă, camarade, iegzact ca-n filmele-alea vechi cu John Ford.

Întoarse privirea spre anunț şi se întrebă cum de putuse un bancher de in-vestiții baban şi rău ca Sperietorul de Lupi Sanderson confunda TRECEREA cu SOLICITAREA.

— Scrie TRECEREA INTERZISĂ DIN ORDINUL ŞERIFULUI ȚINU -TULUI SUBLETTE, citi el.

— Foarte bine. Şi sub bla-bla-bla, acolo ce scrie?

La început, nu putu citi nimic din cele două rânduri de jos; la început, acele două rânduri cuprinseră doar simboluri ininteligibile, posibil fiindcă mintea lui, care refuza să creadă toate acestea, nu izbutea să găsească o traducere inofensivă. Aşa că se uită din nou spre şinele de cale ferată şi nu fu tocmai surprins să vadă că acestea nu mai străluceau în bătaia lunii; acum, oțelul era ruginit şi între traverse creşteau buruieni. Când întoarse iar capul, gara era o construcție coşcovită şi părăginită, cu geamurile bătute în scânduri şi majoritatea țiglelor de pe acoperiş lipsă. NU PARCAȚI ZONĂ TAXI dispăruse de pe asfalt, care era crăpat şi plin de gropi. Încă se mai putea citit WYOMING şi „STATUL EGALITĂȚI“ pe peretele clădirii, însă acum cuvintele erau nişte fantome. Ca noi, gândi el.

— Mai departe, zise Willa - Willa care avea propriile idei despre lucruri, Willa care vedea ce era în fața ochilor ei şi voia să vezi şi tu, chiar şi atunci când a vedea era un lucru crud. Acesta e ultimul tău test. Citeşte ultimele două rânduri de jos şi-apoi vom putea să ne vedem de treabă.

El suspină.

— Spune ACEASTĂ PROPRIETATE ESTE SECHESTRATĂ. Şi mai jos DEMOLARE PROGRAMATĂ ÎN IUNIE 2007.

— Primeşti nota 10. Acum hai să vedem dacă mai vrea să vină cineva în oraş ca să-i ascultăm pe The Derailers. Îi voi spune lui Palmer să privească partea plină a paharului - nu putem cumpăra țigări, dar oamenii ca noi nu trebuie să plătească bilet de intrare.

Doar că nimeni nu voia să vină în oraş.

— Cum adică suntem morți? De ce spune aşa o grozăvie? îl întrebă Ruth Lander pe David şi ceea ce-l rodea de moarte (un fel de a spune) nu era reproşul din vocea ei, ci expresia ochilor ei înainte să-şi lipească fața de umărul sacou-lui reiat al lui Henry. Deoarece şi ea ştia.

— Ruth, spuse el, nu-ți zic asta ca să te necăjesc...

— Atunci, termină! strigă ea cu vocea înfundată.

David văzu că toți, mai puțin Helen Palmer, se uitau la el cu mânie şi ostilitate. Helen mişca afirmativ din cap şi bolborosea între soțul ei şi doamna Rhinehart, al cărei nume mic probabil era Sally. Stăteau în lumina fluorescentă în grupulețe... doar că, atunci când el clipi, lumina fluorescentă se stinsese. Atunci, pasagerii abandonați rămaseră doar siluete vagi în lumina spartă a lunii ce reuşea să pătrundă printre scândurile cu care erau acoperite ferestrele. Soții Lander nu erau pe o bancă; şedeau pe o podea prăfuită, lângă o movilă mică de fiole de cocaină goale - da, cocaina aparent îşi găsise drumul şi până acolo, în țara lui John Ford - şi se vedea un cerc şters pe un perete, nu departe de colțul unde Helen Palmer stătea pe vine şi bolborosea. Apoi David clipi din nou şi lumina fluorescentă reveni. La fel şi ceasul mare care acoperea cercul acela şters.

Henry Lander spuse:

— Cred c-ar fi mai bine să pleci acum, David.

— Ascultă un minut, Henry, zise Willa.

Henry întoarse privirea spre ea şi David citi fără probleme aversiunea de pe chipul său. Orice fărâmă de simpatie ar fi avut Henry pentru Willa Stuart acum dispăruse.

— Nu vreau să ascult, grăi Henry. O supărați pe soția mea.

— Da, făcu un bărbat gras cu şapcă Seattle Mariners pe cap. David credea că îl chema O'Casey. Ceva specific irlandez, cu apostrof, în orice caz. Ciocu' mic, fetiță!

Willa se aplecă spre Henry şi Henry se trase puțin în spate, ca şi când respirația ei ar fi mirosit urât.

— Singurul motiv pentru care i-am permis lui David să mă tragă înapoi aici este pentru că locul acesta va fi demolat! Ştii ce-i aia bilă de demolări, Henry? Sunt sigură că eşti destul de deştept ca să te prinzi de conceptul ăsta.

— Fă-o să înceteze! plânse Ruth, cu vocea înfundată.

Willa se aplecă şi mai tare; ochii ei ardeau puternic pe fața aceea îngustă, frumuşică.

— Iar când bila de demolări va pleca şi camioanele vor duce de aici rahaturile care înainte alcătuiau stația asta - stația asta veche - voi unde veți fi?

— Lasă-ne în pace, te rog, spuse Henry.

— Henry... îți spun şi eu ce i-a spus corista arhiepiscopului: negarea nu-i un râu care curge în Egipt[3].

Ursula Davis, care o antipatizase pe Willa de la prima privire, făcu un pas înainte, cu bărbia ridicată.

— Dă-te-n pizda mă-tii, jigodie încurcă-lume ce eşti.

Willa se răsuci.

— Nu pricepe niciunul dintre voi? Sunteți morți, cu toții suntem morți, şi cu cât stăm mai mult într-un loc, cu atât ne va fi mai greu să plecăm altundeva!

— Are dreptate, admise David.

— Mda, şi dacă ar spune că luna e-o roată de brânză, tu ai spune caşcaval, rosti Ursula. Era o femeie înaltă, incredibil de frumoasă, la vreo patruzeci de ani. Iartă-mi limbajul, dar ți-a sucit mințile cu pizda ei ceva de speriat.

Dudley scoase iarăşi nechezatul acela surprinzător şi doamna Rhinehart începu să îşi tragă nasul.

— Voi doi supărați pasagerii.

Acesta era Rattner, conductorul pirpiriu şi amărât. Aproape că nu scosese o vorbă până atunci. David clipi, în gară se lăsă din nou întunericul străpuns doar de lumina lunii pentru un moment, şi văzu că jumătate din capul lui Rattner lipsea. Restul feței lui fusese înnegrită de foc.

— Vor demola locul ăsta şi voi nu veți mai putea merge nicăieri! strigă Willa. Nicăieri... în pizda mă-sii! Îşi şterse lacrimile de furie de pe obraji cu ambii pumni. De ce nu veniți în oraş cu noi? Vă arătăm noi drumul. Acolo măcar sunt oameni... şi lumini... şi muzică.

— Mami, eu vreau să aud puțină muzică, zise Pammy Andreeson.

— Linişte, o apostrofă mama ei.

— Am şti dacă am fi morți, zise Biggers.

— Aici te-a luat, fiule, spuse Dudley şi-i făcu un semn cu ochiul lui David. Ce s-a întâmplat cu noi? Cum am ajuns să fim morți?

— Nu... nu ştiu, răspunse David.

Se uită la Willa. Willa ridică din umeri şi clătină din cap.

— Vezi? făcu Rattner. A fost o deraiere. Se întâmplă... ei, voiam să spun tot timpul, dar nu-i aşa, nici chiar aici unde sistemul feroviar necesită muncă serioasă de reparație, dar din când în când, la câte un nod de cale ferată...

— Am căzut, zise Pammy Andreeson. David se uită la ea, se uită cu adevărat şi, pentru un moment, văzu un cadavru cu părul ars complet, în zdrențele putrede ale unei rochițe. Şi-am căzut, şi-am căzut, şi-am căzut. Apoi...

Scoase un sunet gros, gutural, împreună mâinile mici şi murdare, după care le depărtă iute: o explozie, în limbajul semnelor folosit de toți copiii.

Păru că ar mai vrea să spună ceva, dar înainte să apuce, mama ei o plesni pe nepusă masă peste față, o plesni atât de tare încât dințişorii ei se văzură o clipă, dezgoliți într-un rânjet involuntar, şi de la colțul gurii îi sări saliva. Pammy se uită un

moment în sus, şocată, nevenindu-i să creadă, după care izbucni într-un vaier strident, pe o singură notă, mult mai dureros la auz față de cântecelul ei pentru şotron.

— Ce ştim noi despre minciună, Pamela? țipă Georgia Andreeson, apucând-o pe copilă de braț. Degetele ei se afundară şi aproape dispărură.

— Nu minte! zise Willa. Am ieşit de pe şine şi am căzut în defileu! Acum mi-aduc aminte, şi-ți aduci aminte şi tu! Aşa-i? Aşa-i! Ți se citeşte pe față! Ți se citeşte pe față, futu-i mama ei de treabă!

Fără a se uita în direcția ei, Georgia Andreeson îi arătă Willei degetul mijlociu. Cu cealaltă mână o scutura pe Pammy înainte şi înapoi. David văzu un copil mişcându-se într-o direcție, un cadavru carbonizat în cealaltă. Oare ce anume luase foc? Acum îşi amintea căderea, însă ce luase foc? Nu-şi aducea aminte; poate pentru că refuza să-şi aducă aminte.

— Ce ştim noi despre minciună? strigă Georgia Andreeson.

— Că e rea, mami! bolborosi copila.

Femeia o trase în întuneric, fetița continuând să urle în felul acela monoton.

După ele se lăsă un moment de tăcere - toți ascultau cum Pammy era târâtă în exil –, după care Willa se întoarse spre David.

— Îți ajunge?

— Da, spuse el. Hai să mergem.

— Drum bun şi cale bătută, cin' vă prinde să vă fută! le ură Biggers cu o exuberanță dementă şi Dudley izbucni în hohote pițigăiate de râs.

David se lăsă condus de Willa spre uşile duble, unde Phil stătea sprijinit de canat, cu brațele încă încrucişate pe piept. Acolo, David îşi trase mâna din mâna Willei şi se duse la Helen Palmer, care şedea în colț şi se legăna înainte şi înapoi. Femeia ridică spre el doi ochi negri, năuciți.

— Avem peşte la cină, zise ea pe un ton ca de şoaptă.

— De asta nu-s sigur, spuse el, dar aveai dreptate despre mirosul locului ăstuia. Biscuiți vechi şi infecți. Se uită îndărăt şi-i văzu pe ceilalți cum se holbau la el şi la Willa în

semiîntunericul clarului de lună care putea fi lumină fluorescentă, dacă-ți doreai asta cu destulă tărie. E mirosul pe care îl capătă locurile când stau mult timp închise, presupun, încheie el.

— Mai bine şterge-o, mucea, zise Phil Palmer. Nimeni nu-i interesat de gogoşile tale.

— Îmi dau seama, spuse David şi o urmă pe Willa în întunericul gonit de lună.

În urma sa, ca o şoaptă tristă a vântului, o auzi pe Helen Palmer spunând:

— Întâi aia, dup' aia astălaltă!

Cu kilometrii parcurşi înapoi spre 26 se făcură paisprezece şi jumătate în total pentru noaptea aceea, însă David nu era câtuşi de puțin obosit. Bănuia că fantomele nu obosesc, la fel cum nu li se face foame ori sete. Pe lângă asta, era o altă noapte. Luna era plină acum, strălucea ca un dolar de argint în mijlocul cerului, iar parcarea din față de la 26 era goală. În cea cu pietriş din lateral, câteva trailere stăteau în pace şi unul huruia somnoros cu farurile de poziție aprinse. Acum, anunțul de pe marchiză spunea: ÎN WEEKENDUL ACESTA THE NIGHTHAWKS ADU-ȚI IUBITA ŞI SCOATE BANUL NU UITA.

— Frumos, zise Willa. Mă duci şi pe mine, Sperietorule de Lupi? Nu sunt eu oare iubita ta?

— Eşti şi te duc, răspunse David. Întrebarea e ce facem acum. Pentru că taverna e închisă.

— Intrăm oricum, desigur, spuse ea.

— Precis e închis.

— Nu şi dacă noi nu vrem să fie. Percepția, adu-ți aminte. Percepția şi aşteptările.

El îşi aminti şi, când încercă uşa, aceasta se deschise. Mirosurile de birt erau încă prezente, amestecate acum cu izul plăcut al soluției de curățat cu aromă de pin. Scena era goală şi taburetele erau aşezate pe bar, cu picioarele în sus, însă replica din neon a Wind River Range lumina în continuare, fie deoarece conducerea o lăsase aprinsă după ora închiderii, fie pentru că aşa voiau el şi Willa să fie. Aceasta din urmă părea

varianta cea mai probabilă. Ringul de dans părea foarte mare acum, că era gol, mai ales dublat de peretele-oglindă. Munții de neon pâlpâiau cu susul în jos în adâncimile lui lucioase.

Willa inspiră adânc.

— Simt miros de bere şi parfum, spuse ea. Un miros intens. E încântător.

— Tu eşti încântătoare, zise David.

Ea se întoarse către el.

— Atunci, sărută-mă, cowboy.

O sărută acolo, la marginea ringului de dans, şi judecând după ce simțea el, faptul de-a face dragoste nu ieşea din discuție. Nicidecum.

Ea îi sărută ambele colțuri ale gurii, apoi făcu un pas în spate.

— Pune o monedă în tonomat, vrei? Am chef să dansez.

David se duse la tonomatul de la capătul barului, introduse o monedă şi alese piesa D19 - „Wasted Days and Wasted Nights“, versiunea Freddy Fender. Afară, în parcare, Chester Dawson, care hotărâse să mai întârzie acolo câteva ore înainte să-şi reia drumul spre Seattle cu un transport de electronice, ridică fruntea, având impresia că auzea muzică, concluzionă că era doar parte a unui vis şi adormi la loc.

David şi Willa se mişcară încet în jurul ringului gol, uneori reflectându-se în peretele-oglindă şi alteori nu.

— Willa...

— Linişte puțin, David. Iubita vrea să danseze.

David tăcu. Îşi îngropă fața în părul ei şi se lăsă purtat de muzică. Se gândi că vor rămâne acolo mai departe şi că, din când în când, oamenii îi vor vedea. 26 putea chiar să capete reputația că este bântuit, totuşi probabil că nu; oamenii nu se gândesc mult la fantome în timp ce beau, decât poate dacă beau singuri. Uneori, când aveau să închidă, barmanul şi ultima chelneriță (cea cu vechime mai mare, cea răspunzătoare cu împărțitul bacşişurilor) poate vor avea neplăcuta senzație că sunt priviți. Uneori vor auzi muzică şi după ce muzica s-a oprit sau vor surprinde mişcare în oglinda de lângă ringul de dans sau în cea din salon. De regulă, doar

cu colțul ochiului. David credea că ar fi putut ajunge în locuri mai bune, însă una peste alta, 26 nu era rău. Până la închidere era populat. Iar muzica va cânta mereu.

Se întrebă ce se va alege de ceilalți când bila de demolări le va distruge iluzia - şi asta era inevitabil să se întâmple. Curând. Se gândi la Phil Palmer încercând să-şi protejeze soția îngrozită de molozul care n-avea cum să o rănească, întrucât ea, la drept vorbind, nici nu era acolo. Se gândi la Pammy Andreeson ghemuită în brațele mamei ei, care țipa. La Rattner, conductorul blând la vorbă, spunând: „Rămâneți calmi, oameni buni“, pe un glas ce nu se putea auzi peste huruitul utilajelor uriaşe, galbene. Se gândi la vânzătorul ambulant de cărți, Biggers, încercând să alerge cu piciorul lui rănit, şchiopătând şi-n cele din urmă căzând la pământ, în vreme ce bila de demolări se avânta şi buldozerele mârâiau şi muşcau şi lumea se năruia.

Îi plăcea să creadă că trenul lor va sosi înainte de asta - că forța aşteptărilor lor, combinate, îl va face să vină - însă nu era foarte convins de asta. Luă în calcul chiar şi ideea că şocul i-ar putea epuiza şi ei s-ar stinge pur şi simplu ca flacăra lumânării într-o pală puternică de vânt, însă nici de asta nu era convins. Îi vedea mult prea clar după plecarea buldozerelor, a camioanelor şi a excavatoarelor, stând lângă şinele de cale ferată ruginite, scoase din uz, în lumina lunii, în vreme ce vântul sufla dinspre poalele munților, tânguindu-se pe lângă terasele de stâncă şi rostogolind gheme de sorg. Îi vedea ghemuiți laolaltă sub un miliard de stele, în pustiu, aşteptând în continuare venirea trenului lor.

— Ți-e frig? îl întrebă Willa.

— Da... de ce?

— Tremuri.

— Poate e fiorul morții, zise el.

El închise ochii şi dansară mai departe, împreună, pe ringul gol. Uneori apăreau în oglindă, dar când dispăreau, rămânea doar un cântec country ce răsuna într-o încăpere goală luminată de relieful unui lanț muntos de neon.

FATA DE TURTĂ DULCE

1. Doar alergarea de viteză o ajuta

După moartea fetiței, Emily începu să alerge. La început doar până la capătul aleii, unde se oprea aplecată de spate, cu mâinile strângându-şi picioarele deasupra genunchilor, apoi până la capătul străzii, apoi tot drumul până la Kozy's Qwik-Pik, la poalele dealului. De acolo lua pâine sau margarină, poate o cutie de prăjituri Ho Ho sau Ring Ding, dacă nu-i venea altceva în minte. La început, înapoi venea la pas, însă mai târziu începu să alerge şi spre casă. În cele din urmă, renunță la dulciuri. Fu surprinzător de greu. Nu-şi dăduse seama că zahărul alina suferința. Ori poate că dulciurile deveniseră un fetiş. În orice caz, până la urmă le spusese pa pa prăjiturilor Ho Ho. Şi ele dispăruseră. Alergarea îi ajungea. Henry spunea că alergarea era un fetiş, iar ea presupunea că avea dreptate.

— Ce părere are doctorul Steiner despre asta? întrebă el.

— Doctorul Steiner spune să fug cât de mult pot, să pun în mişcare endorfinele. Nu-i suflase o vorbă despre alergare Susanei Steiner, nici măcar n-o mai văzuse de la înmormântarea lui Amy. A zis că mi-o va prescrie pe rețetă, dacă vrei.

Emily reuşise mereu să-l ducă pe Henry de nas. Chiar şi după moartea lui Amy. Putem avea alt copil, spusese ea, stând alături de Henry în pat, în vreme ce el stătea întins acolo, cu gleznele încrucişate şi lacrimi şiroindu-i pe față.

Îl liniştea şi asta era bine, totuşi nu avea să mai existe niciodată un copil, nu când exista riscul de a găsi presupusul nou-născut cenuşiu şi mort în leagăn. Nu mai voia să treacă prin inutilele manevre de resuscitare sau să strige în receptor, sunând la 911, şi operatorul să-i spună Coborâți vocea, doamnă, nu înțeleg ce spuneți. Henry însă nu trebuia să ştie asta şi ea era dispusă să-l aline, cel puțin la început. Ea credea că alinarea, şi nu pâinea, era sursa vieții. Poate că

până la urmă va avea şi ea parte de puțină alinare. Până una-alta, născuse un copil defect. Asta era ideea. Nu voia să rişte ca nenorocirea să se repete.

Apoi începuse să sufere de migrene. Din cele crâncene. Aşa că se dusese totuşi la un doctor, doar că fusese doctorul Mendez, medicul lor de familie, nu Susan Steiner. Mendez îi dăduse o rețetă pentru o chestie numită Zomig. La cabinetul lui Mendez ajunsese cu autobuzul, iar până la farmacia de unde luase medicamentul alergase. După aceea mersese în pas de jogging acasă - erau trei kilometri - şi când ajunsese acolo avea parcă o tijă de oțel înfiptă în lateral, între coastele de sus şi subsuoară. Nu se lăsase descurajată de asta. Era o durere care avea să dispară. În plus, era epuizată şi simțea că va putea dormi o vreme.

Şi chiar dormise - toată după-masa. În acelaşi pat în care Amy fusese concepută şi-n care Henry plânsese. Când se trezise, văzuse cercuri fantomatice plutind în aer, semn sigur că o pândea una dintre ceea ce ea botezase Celebrele Migrene ale lui Em. Luase o pastilă dintre cele noi şi, spre surprinderea ei - aproape şoc - migrena făcuse cale întoarsă şi-o zbughise. Mai întâi în partea din spate a capului, apoi de tot. Îşi spuse că ar trebui să existe o astfel de pastilă pentru moartea unui copil.

Îşi zise că trebuia să-şi exploreze limitele rezistenței şi bănuia că explorarea va fi una lungă. Nu departe de casa ei era un teren de sport cu pistă de alergări cu zgură. Începu să meargă acolo cu maşina dimineața devreme, imediat după ce Henry pleca la serviciu. Henry nu înțelegea treaba cu alergatul. Joggingul, sigur - multe femei făceau jogging. Să scape de cele două kilograme în plus de pe fund, să scape de centimetrul în plus de pe talie. Însă Em nu avea două kilograme în plus şi, pe deasupra, joggingul nu mai ajungea. Trebuia să alerge. Şi încă repede. Doar alergarea de viteză o ajuta.

Parca la pista de alergări şi fugea până nu mai putea, până ce tricoul ei FSU fără mâneci era negru de transpirație în față şi în spate şi ea se împleti-cea şi uneori vărsa de oboseală.

Henry află. O văzuse cineva alergând de una singură la opt dimineața şi-i spusese. Purtară o discuție despre asta. Discuția escaladă într-o ceartă ca de sfârşit de căsnicie.

— E un hobby, zise ea.

— Jodi Anderson a spus că ai fugit până ai căzut la pământ. S-a temut că ai făcut atac de cord. Ăsta nu-i hobby, Em. Nu-i nici măcar fetiş. E obsesie.

Şi o privi cu reproş. Avea să mai treacă puțin până să ia cartea şi să o arunce în el, însă acela fusese momentul de cotitură. Privirea aceea acuzatoare. N-o mai putuse îndura. Cu fața lui lungă, era ca şi când ar fi avut o oaie în casă. M-am măritat cu o țurcană, îşi spunea ea, şi acum, toată ziua bună ziua, nu aud decât bee-bee-bee.

Încercă totuşi încă o dată să înțeleagă ceva ce ştia în adâncul inimii că nu poate fi înțeles. Exista un mod magic de gândire; exista totodată un mod magic de acțiune. Alergarea, de pildă.

— Maratonişti aleargă până cad la pământ, zise ea.

— Ai cumva de gând să participi la un maraton?

— Poate.

Îşi feri însă privirea. Se uită pe geam, la aleea din fața casei. Aleea o chema. Aleea ducea la trotuar, iar trotuarul ducea la lumea largă.

— Nu, rosti el. Nu vei participa la un maraton. Nu ai de gând să participi la un maraton.

Îi trecu prin gând - cu sentimentul acela de revelație sclipitoare pe care ți-l dă evidența - că aceasta era esența lui Henry, apoteoza de căcat a lui Henry. În cursul celor şase ani ai căsniciei lor, el fusese perfect conştient ce gândea, simțea, plănuia ea.

Te-am alinat, îşi spuse ea - nu cu furie încă, dar începând să fie furioasă. Zăceai acolo în pat, smiorcăindu-te, şi eu te-am alinat.

— Alergatul este clasica reacție psihologică la durerea pe care o simți, spunea el în acelaşi mod serios al său. Asta se numeşte sustragere. Dar, scumpa mea, dacă nu simți durerea, nu vei putea fi niciodată...

Şi acela fu momentul în care apucă cel mai apropiat obiect, care din întâmplare era un exemplar necartonat al The Memory Keeper's Daughter. Aceasta era o carte pe care o încercase şi o abandonase, însă pe care o recuperase Henry şi acum era la trei sferturi din ea, judecând după semnul de carte. Până şi gusturile lui de lectură sunt ale unei ţurcane, gândi ea şi o aruncă spre el. Cartea îl lovi în umăr. El o privi cu ochi mari, şocaţi, apoi dădu să o prindă. Probabil doar să o îmbrăţişeze, dar cine ştia? Cine să mai ştie ceva?

Dacă s-ar fi întins un moment mai devreme, poate ar fi apucat-o de braţ sau de încheietură sau poate doar de spatele tricoului. Momentul acela de şoc însă îl descumpăni. Rată şi ea o rupse la fugă, încetinind pasul doar cât să înşface borseta de prins la şold de pe masa de lângă uşa principală. De-a lungul aleii, pe trotuar. Apoi pe deal în jos, unde pentru scurt timp împinsese un cărucior împreună cu celelalte mame care acum o ocoleau. De data aceasta nu avea deloc intenţia să se oprească ori măcar să încetinească ritmul. Îmbrăcată doar în pantaloni scurţi, tenişi şi un tricou pe care scria SALVEAZĂ MAJORETA, Emily alergă în lumea largă. Se încinse cu borseta la mijloc şi închise clema în timp ce se năpustea pe deal în jos. Ce simţea?

Euforie. Extaz curat.

Alergă spre centrul oraşului (trei kilometri, douăzeci şi două de minute), neoprindu-se nici măcar când semaforul era pe roşu; când se întâmpla asta, alerga pe loc. Doi băieţi într-un Mustang decapotat - vremea tocmai începea să permită mersul cu maşina decapotată - o depăşiră la colţul Main cu Eastern. Unul fluieră. Em îi arătă degetul mijlociu. El râse şi aplaudă, iar Mustangul acceleră pe Main în jos.

Nu avea mulţi bani lichizi, dar avea două cărţi de credit. Cea American Express era mai importantă, întrucât cu ea putea obţine cecuri de călătorie.

Înţelese că nu se va întoarce acasă o vreme. Iar când înţelegerea acestui fapt provocă un sentiment de uşurare - poate chiar un freamăt pasager - în loc de tristeţe, bănui că nu era o treabă temporară.

Intră în hotelul Morris cu gândul să folosească telefonul, apoi decise pe moment să ia o cameră. Aveau ceva doar pentru o noapte? Aveau. Îi dădu recepționerului cardul AmEx.

— Am impresia că nu veți avea nevoie de hamal, rosti recepționerul, observându-i pantalonii scurți şi tricoul.

— Am plecat pe fugă.

— Înțeleg.

Vorbise pe un ton care spunea că nu înțelegea deloc. Ea luă cheia pe care bărbatul i-o întinse pe masă şi străbătu grăbită holul larg către lifturi, împotrivindu-se impulsului de-a alerga.

2. Am impresia că plângi

Voia să-şi cumpere nişte haine - vreo două fuste, vreo două cămăşi, două perechi de jeanşi, o altă pereche de pantaloni scurți - dar înainte de cumpărături avea de dat telefoane: unul lui Henry şi unul tatălui ei. Tatăl ei era în Tallahassee. Decise că era mai bine să-l sune întâi pe el. Nu-şi amintea numărul de la biroul lui de la parcul auto, însă memorase numărul de mobil. Răspunse după primul țârâit. Ea auzi motoare turate în fundal.

— Em! Cum eşti?

Asta ar fi trebuit să fie o întrebare complexă, dar nu era.

— Sunt bine, tată. Doar că sunt la hotelul Morris. Cred că l-am părăsit pe Henry.

— Pentru totdeauna sau doar aşa, de încercare?

Nu părea surprins - lua lucrurile uşor; iubea asta la el - numai că sunetul de motoare turate mai întâi se estompă, apoi se stinse complet. Şi-l imagină intrând în birou, închizând uşa, poate luând de pe masa aglomerată fotografia ei.

— Nu-mi dau seama încă. În momentul de față nu arată prea bine.

— Despre ce a fost vorba?

— Despre alergat.

— Despre alergat?

Ea suspină.

— Nu tocmai. Ştii cum uneori ceva e despre altceva? Sau despre o grămadă de alte cevauri?

— Copilul.

Tatăl ei nu-i spusese Amy de când fetița murise în leagăn. Acum era mereu doar copilul.

— Şi felul cum reacționez eu la asta. Adică nu aşa cum ar vrea Henry. Am ajuns la concluzia că mi-ar plăcea să reacționez în felul meu.

— Henry e un om bun, spuse tatăl ei, dar are felul lui de-a vedea lucrurile. Fără doar şi poate.

Ea aşteptă.

— Eu ce pot să fac?

Îi spuse. El fu de acord. Ea ştia că va fi, însă doar după ce o va fi ascultat până la capăt. Partea cu ascultatul era cea mai importantă, iar Rusty Jackson era priceput la ea. Nu prin neatenție ajunsese, dintr-unul dintre cei trei mecanici de la parcul auto, poate unul dintre cei mai importanți patru oameni din campusul Tallahassee (şi asta nu o auzise din partea lui; el n-ar fi spus niciodată aşa ceva în fața ei sau a oricui altcuiva).

— O trimit pe Mariette să deretice prin casă, spuse el.

— Tată, nu e nevoie de asta. Pot face eu curat.

— Dar vreau eu, insistă el. Era nevoie de mult de-o curățenie generală. Casa aia stă închisă de aproape un an. Nu prea mă mai duc în Vermillion de când a murit mama ta. Se pare că mereu mai găsesc câte ceva de făcut aici.

Nici mama lui Em nu mai era Debra pentru el. De la înmormântare (cancer ovarian), era doar mama ta.

Em aproape spuse: Eşti sigur că nu te deranjează?, însă asta spuneai doar atunci când un străin se oferea să-ți facă o favoare. Sau un alt fel de tată.

— Te duci acolo să alergi? întrebă el. Ea auzi zâmbetul din vocea lui. Este plajă destulă pe care să alergi. Şi o bună bucată de drum, pe deasupra. Cum bine ştii. Şi nu va trebui să-ți faci loc cu coatele prin mulțime. De acum şi până în octombrie, în Vermillion e linişte şi pace.

— Mă duc acolo să gândesc. Şi - cred - să pun capăt doliului.

— Atunci, e în regulă, zise el. Vrei să-ți rezerv eu zborul?

— Mă descurc eu.

— Sigur că te descurci. Emmy, te simți bine?

— Da, răspunse ea.

— Am impresia că plângi.

— Puțintel, recunoscu ea şi se şterse pe față. Totul s-a întâmplat foarte repede.

Ca moartea lui Amy, ar fi putut adăuga. O făcuse ca o veritabilă domniță; nici măcar un pâs dinspre bebefon. Ieşi încet, nu trânti uşa, spunea deseori mama ei când Em era adolescentă.

— Henry nu va veni acolo la hotel să te deranjeze, aşa-i?

Em sesiză o uşoară, delicată, ezitare înainte ca tatăl ei să aleagă deranjeze, şi surâse în pofida lacrimilor, care oricum se cam epuizaseră.

— Dacă întrebi dacă va veni să mă bată... ăsta nu e stilul lui.

— Bărbatul uneori dezvoltă un stil diferit când soția lui îl părăseşte - fuge de-a dreptul.

— Nu Henry, zise ea. Nu e omul care să facă necazuri.

— Eşti sigură că nu vrei să vii înainte în Tallahassee?

Ea pregetă. O parte din ea voia, dar...

— Am nevoie de puțin timp singură. Înainte de orice altceva. Şi repetă: Totul s-a întâmplat foarte repede.

Deşi bănuia că se acumula de un timp bun. Poate se afla chiar în ADN-ul căsniciei lor.

— Prea bine. Te iubesc, Emmy.

— Şi eu te iubesc, tată. Mulțumesc. (Înghiți.) Mult de tot.

Henry nu făcu necazuri. Henry nici măcar nu întrebă de unde suna. Henry spuse:

— Poate nu eşti singura care simte nevoia unei scurte separări. Poate aşa e cel mai bine.

Ea se opuse pornirii - o izbi deopotrivă ca normală şi absurdă - de a-i mulțumi. Tăcerea păru a fi alegerea cea mai

bună. Ce spuse el mai departe o făcu să se bucure că o alesese.

— Pe cine-ai sunat să te ajute? Pe Regele Parcului Auto?

De data aceasta, pornirea căreia i se opuse fu de a întreba dacă şi-a sunat şi el deja mama. Tactica dinte pentru dinte n-a rezolvat niciodată nimic.

În schimb, spuse - pe un ton neutru, speră:

— Mă duc în Vermillion Key. La casa tatei de acolo.

— Bojdeuca de pe plajă.

Aproape îl auzi cum pufnea. Asemenea prăjiturilor Ho Ho şi-a batoane-lor Twinkie, casele cu doar trei camere şi fără garaj nu intrau în sistemul ideologic al lui Henry.

Em spuse:

— Te sun când ajung acolo.

O tăcere lungă. Şi-l imagină în bucătărie, cu capul lipit de perete, strângând receptorul în mână destul de tare cât să i se albească încheieturile degetelor, luptându-se împotriva furiei. Datorită celor şase ani în mare parte buni de când erau împreună. Ea spera să izbândească. Dacă asta era într-adevăr ce se întâmpla.

Când el vorbi apoi, părea calm, dar stors de puteri.

— Ai cărțile de credit?

— Da. Şi nu voi exagera cu ele. Dar vreau jumătatea mea din...

Se întrerupse, muşcându-şi buza. Aproape că spusese fetiței lor moarte copil, iar asta nu era bine. Poate era pentru tatăl ei, însă nu şi pentru ea. O luă de la capăt.

— Jumătatea mea din banii pentru colegiu ai lui Amy, spuse. Nu sunt mulți, cred, totuşi...

— Sunt mai mulți decât crezi, zise el.

Începea să pară din nou nervos. Nu se apucaseră de strâns bani când se născuse Amy şi nici măcar când Em rămăsese gravidă, ci când începuseră să încerce. Încercaseră vreme de patru ani, iar pe când Emily în sfârşit zămislise, discutau despre tratamente de fertilitate. Sau adopție.

— Investițiile acelea n-au fost doar bune, au fost binecuvântate de Dumnezeu - mai ales acțiunile de software.

Mort ne-a introdus în joc la momentul potrivit şi ne-a scos în clipa de glorie absolută. Emmy, doar nu vrei să iei ouăle din cuibarul ăla?

Iată cum îi spunea din nou ce voia ea să facă.

— Îți transmit adresa imediat ce o voi avea, zise ea. Fă ce doreşti cu jumătatea ta, dar transform-o pe a mea într-un cec.

— Încă alergi, spuse el, şi chiar dacă tonul acela profesional, observațional, trezea în ea dorința ca el să fie acolo, astfel încât să poată arunca în el cu altă carte - una cartonată, de această dată –, păstră tăcerea.

Într-un târziu, el suspină.

— Ascultă, Em, o să lipsesc de acasă câteva ore. Vino şi ia-ți hainele sau ce mai doreşti. Şi-ți voi lăsa nişte bani pe comodă.

Un moment, ea se simți tentată; apoi îi trecu prin gând că doar bărbații care se duceau la curve lăsau banii pe comodă.

— Nu, spuse. Vreau să încep de la zero.

— Em. Urmă o pauză lungă. Bănuia că el se lupta cu sentimentele şi gândul acesta o făcu să i se înceţoşeze din nou privirea. Aici se sfârşesc lucrurile între noi, puştoaico?

— Nu ştiu, răspunse ea, străduindu-se să-şi stăpânească vocea. E prea devreme să-mi dau seama.

— Dacă ar fi să ghicesc, rosti el, aş spune că da. Ziua de azi dovedeşte două lucruri. Unul e că o femeie sănătoasă poate să alerge mult timp.

— Te sun eu, zise ea.

— Celălalt e că un copil viu e lipici pentru orice căsnicie. Unul mort e acid.

Lucrul acesta era mai dureros decât orice altceva ar fi putut spune, deoarece o reducea pe Amy la o metaforă nesărată. Em nu putea face asta. Credea că niciodată nu o va putea face.

- Te sun eu, repetă şi închise.

3. Vermillion Key dormita, aproape pustie

Astfel, Emily Owensby alergă la capătul aleii, apoi pe deal în jos până la Kozy’s Qwik-Pik şi apoi la terenul de sport al

liceului Cleveland South. Alergă la hotelul Morris. Îşi lăsă căsnicia în urmă aşa cum o femeie îşi lasă în urmă sandalele când se hotărăşte s-o rupă de-adevăratelea la fugă. Apoi alergă (ajutată de Southwest Airlines) la Fort Myers, Florida, unde închirie o maşină şi conduse la sud spre Naples. Vermillion Key dormita, aproape pustie, în lumina toropitoare de iunie. Trei kilometri de drum se întindeau de-a lungul plajei Vermillion de la podul basculant până la aleea tatălui ei. La capătul aleii se ridica o bojdeucă nevopsită, o căscioară sărăcăcioasă cu acoperiş albastru şi obloane albastre scorojite pe dinafară, cu aer condiționat şi confortabilă pe dinăuntru.

După ce opri motorul maşinii Nissan închiriate de la Avis, singurele sunete rămase fură valurile care se spărgeau pe plaja goală şi, undeva în apropiere, o pasăre panicată care țipa Uh-oh! Uh-oh! iar şi iar.

Em lipi fruntea de volan şi plânse cinci minute, eliberându-se de toată încordarea şi oroarea ultimei jumătăți de an. Încercând s-o facă, măcar. Nu era nimeni în preajmă care să o audă, în afară de pasărea uh-oh. Când în sfârşit termină, îşi dădu jos tricoul şi şterse totul: mucii, transpirația, lacrimile. Se şterse până la sutienul cel simplu, gri, sport. Apoi se apropie de casă, cu scoici şi bucăți de coral scrâşnindu-i sub tenişi. Aplecându-se să ia cheia din cutia de bomboane Sucrets ascunsă sub piticul de grădină (simpatic, de altfel) cu pălărioara lui roşu-şters, îşi dădu seama că nu mai avusese o migrenă de peste o săptămână. Ceea ce era bine, ținând cont că pastilele ei Zomig erau la mai bine de o mie cinci sute de kilometri distanță.

Cincisprezece minute mai târziu, îmbrăcată în pantaloni scurți şi o cămaşă veche de-a tatălui ei, alerga pe plajă.

În următoarele trei săptămâni, viața ei deveni de-o simplitate desăvârşită. Bău cafea şi suc de portocale la micul dejun, mâncă uriaşe salate verzi la prânz şi devoră preparate Stouffer's la cină, de regulă macaroane cu brânză sau carne de vită prefiartă cu pâine prăjită - ceea ce tatăl ei numea căcat pe băț. Carbohidrații îi prinseră bine. Dimineața, când era răcoare, alerga desculță pe plajă, aproape de apă, unde nisipul

era tasat şi ud şi cel mai adesea fără scoici. După-amiaza, când era cald (şi deseori ploios), alerga pe drum, care era umbrit în cea mai bună parte. Uneori se uda până la piele. În acele rânduri, alerga mai departe prin ploaie, adesea surâzând, uneori chiar râzând, iar când se întorcea, se dezbrăca în hol şi arunca hainele ude în maşina de spălat, aflată - convenabil - la doar trei paşi de duş.

La început alergă trei kilometri pe plajă şi un kilometru şi jumătate pe drum. După trei săptămâni, alerga patru kilometri şi jumătate pe plajă şi trei pe drum. Lui Rusty Jackson îi făcea mare plăcere să-şi numească ascunzătoarea Mica Bojdeucă Verde, după un cântec vechi sau altul. Se afla în extremitatea nordică şi în tot Vermillionul nu se mai găsea ceva asemănător; toate celelalte proprietăți fuseseră preluate de bogătaşi, de superbogătaşi şi, în extremitatea sudică, unde se găseau trei McConace, de supermegabogătaşi. Uneori, când alerga pe drum, pe Em o depăşeau camionete pline cu ustensile de grădinărit şi doar rareori maşini mici. Casele pe lângă care trecea erau toate încuiate, cu accesul pe alei ferecat, şi aşa aveau să rămână până cel mai devreme în octombrie, când proprietarii începeau să-şi facă rând pe rând apariția. Deprinse obiceiul să născocească nume pentru ele: cea cu coloane era Tara, cea din spatele gardului înalt de fier forjat era Club Fed, cea masivă din spatele zidului urât de beton gri era Cutia de Pilule. Singura mai mică, ascunsă în bună parte de palmieri pitici şi arborele călătorului, era Casa Trolilor - unde, îşi imagina ea, locuitorii din timpul sezonului subzistau cu prăjiturele „Casa Trolilor“.

Pe plajă, vedea uneori voluntari de la Turtle Watch, şi-n scurt timp începu să-i salute pe nume. Ei îi răspundeau cu un „Salut, Em!“, iar ea alerga mai departe. Rareori mai era altcineva, deşi o dată un elicopter o atenționă sonor. Pasagerul - un tânăr - se aplecase afară şi fluturase din mână. Em răspunsese în acelaşi fel, cu fața mascată bine de umbra şepcii FSU ‘Noles.

Îşi făcea cumpărăturile de la Publix, la opt kilometri nord pe U.S. 41. Deseori, pe drumul de întoarcere, se oprea la

anticariatul lui Bobby Trickett, care era mult mai mare decât refugiul tatălui ei, însă rămânea totuşi o boj-deucă. De acolo îşi cumpăra vechi romane polițiste, în ediții de buzunar, de Raymond Chandler şi Ed McBain, cu paginile maro-închis la margine şi galbene în interior, emanând un miros dulce şi la fel de nostalgic ca vechiul Ford Caravan cu intarsii de lemn pe care îl zărise într-o zi rulând anevoie pe 41, cu două scaune de peluză legate pe acoperiş şi o placă de surf ca vai de lume ieşind pe trapa din spate. Romane de John D. MacDonald nu era nevoie să cumpere; tatăl ei avea întreaga colecție stivuită pe rafturile bibliotecii din şipci portocalii.

La sfârşitul lui iunie alerga zece şi uneori doisprezece kilometri pe zi, avea sânii doar cât nişte umflături mici, fundul aproape inexistent, şi umpluse două dintre rafturile goale ale tatălui ei cu cărți purtând titluri precum Dead City şi Six Bad Things. Nu dădea niciodată drumul la televizor seara, nici măcar pentru buletinul meteo. Bătrânul PC al tatei rămânea închis. Nu-şi cumpăra niciodată ziare.

Tatăl ei o suna o dată la două zile, dar încetă să mai întrebe dacă nu vrea să „scape din jug“ şi să vină acolo, după ce ea îi spuse că-i va da de veste când va fi pregătită să-l vadă. Între timp, zise ea, nu avea porniri sinucigaşe (adevărat), nu era nici măcar deprimată (neadevărat) şi mânca. Rusty se mulțumea cu atât. Întotdeauna fuseseră sinceri unul cu celălalt. Ea ştia de asemenea că vara era o perioadă aglomerată pentru el - tot ce nu se putea face când plozii mişunau prin tot campusul (ceea ce el numea uzina) trebuia făcut între 15 iunie şi 15 septembrie, când nu mai rămâneau pe acolo decât studenții estivali şi puținele conferințe academice pe care le putea organiza administrația.

Totodată, avea o prietenă. Melody, aşa o cheama. Lui Em nu-i plăcea să abordeze subiectul - îi trezea un sentiment ciudat –, însă ştia că Melody îl făcea pe tatăl ei fericit, aşa că mereu se interesa de ea. Bine, răspundea invariabil tatăl ei. Mel radiază ca soarele.

Într-un rând îl sună pe Henry şi într-un alt rând Henry o sună pe ea. În seara când o sună el, Em fu mai mult ca sigură

că era beat. O întrebă din nou dacă s-a terminat totul între ei şi ea îi spuse din nou că nu ştie, chiar dacă asta era o minciună. Probabil o minciună.

Noaptea dormea ca o femeie în comă. La început avusese vise urâte - retrăia iar şi iar dimineaţa în care o găsiseră pe Amy moartă. În unele vise, copilaşul ei se făcuse negru ca o căpşună stricată. În altele - acestea erau cele mai rele - o găsea pe Amy luptându-se după aer şi o salva făcându-i respiraţie gură la gură. Erau cele mai rele pentru că se trezea şi îşi dădea seama că Amy era de fapt moartă ca înainte. Se trezise din unul dintre aceste vise în timpul unei furtuni cu fulgere şi se strecurase goală din pat pe podea, plângând cu coatele proptite în genunchi şi cu palmele împingându-şi obrajii în sus într-un zâmbet, în vreme ce fulgerul scăpăra deasupra Golfului şi picta trecătoare desene albastre pe perete.

Pe măsură ce se aşează - explorând acele iluzorii limite ale rezistenţei - visele fie încetară, fie se derulară mult dincolo de ochiul memoriei. Începu să se trezească simţindu-se nu atât înviorată, cât detensionată până în miezul fiinţei sale. Şi chiar dacă fiecare zi era în esenţă la fel ca ziua dinainte, fiecare începu să pară ceva nou - un ceva particular - în loc de extensia unui lucru vechi. Într-o zi se trezi conştientă că moartea lui Amy începuse să fie ceva ce se întâmplase în loc de ceva ce se întâmpla.

Se decise să-i ceară tatălui ei să vină în vizită - şi să o aducă şi pe Melody, dacă voia. Avea de gând să le pregătească o cină frumoasă. Puteau rămâne peste noapte (ce naiba, doar era casa lui). Apoi începu să se gândească la ce voia să facă în privinţa adevăratei sale vieţi, cea pe care avea să o reia în scurt timp de cealaltă parte a podului basculant: ce voia să păstreze şi ce voia să abandoneze.

Avea să-i telefoneze curând, se gândea. Într-o săptămână. Două, cel mult. Încă nu era momentul, dar nu mai era mult până atunci. Nu mai era mult.

4. Nu-i un om prea plăcut

Într-o după-amiază, nu cu mult după ce iulie deveni august, Deke Hollis îi zise că are companie pe insulă. El îi spunea insulă, niciodată Key.

Deke era un om muncit de cincizeci de ani - sau poate de şaptezeci. Era înalt şi zvelt şi purta o pălărie de pai veche, mototolită, care semăna cu un bol de supă întors invers. De la şapte dimineața şi până la şapte seara, el manevra podul basculant dintre Vermillion şi continent. Asta de luni până vineri. În weekend, „puştiul“ prelua comanda (puştiul în cauză având în jur de treizeci de ani). În unele zile, când Em alerga până la pod şi-l vedea pe puşti în locul lui Deke în bătrânul scaun de trestie din fața gheretei, citind Maxim sau Popular Mechanics în loc de The New York Times, îşi dădea seama cu uimire că a venit din nou ziua de sâmbătă.

În această după-masă însă, la post era Deke. Canalul dintre Vermillion şi continent - pe care Deke îl numea şunț (şanț, bănuia ea) - era pustiu şi întunecat sub cerul negru. Pe balustrada dinspre Golf a podului stătea un bâtlan, care fie medita, fie ochea peşti.

— Companie? întrebă Em. Eu n-am nicio companie.

— Nu la asta mă referam. S-a întors Pickering. La 366? A adus cu el una dintre „nepoțelele“ lui.

Deke punctă cuvântul nepoțele dându-şi ochii peste cap, ochi de-un albastru atât de şters, încât erau aproape incolori.

— Eu n-am văzut pe nimeni, zise Em.

— Nu, încuviință el. A traversat pe-aici în M'cedesul ăla mare şi roşu al lui acum cam o oră, pe când tu probabil că încă-ți legai şireturile la tenişi. Se aplecă în față peste ziar; acesta foşni pe pântecele lui plat. Em zări că rezolvase cam jumătate din careul de cuvinte încrucişate. Câte-o nepoțică diferită în fiecare vară. Mereu tinere. Făcu o pauză. Uneori şi două nepoțele, una în august şi una în septembrie.

— Nu-l cunosc, recunoscu Em. Şi n-am văzut niciun Mercedes roşu.

Şi nu ştia nici care casă avea numărul 366. Casele în sine le observase, însă rareori dăduse atenție cutiilor poştale. Cu

singura excepția, desigur, a numărului 219. Asta era cea care avea pe ea un şir de păsări cioplite. (Casa din spate era, cum altfel, Birdland.)

— Mai bine aşa, zise Deke. De data aceasta, în loc să-şi dea ochii peste cap, lăsă în jos colțurile gurii, ca şi când ar fi simțit un gust rău. Le aduce aci cu M'cedesul, apoi le duce-napoi la St Petersburg cu barca lui. Un iaht mare şi alb. Playpen îi zice. A trecut de dimineață. Colțurile gurii lui executară iar mişcarea aceea. În depărtare, tunetul bubui. Nepoțelele au parte astfel de-un tur al casei, apoi de-o croazieră scurtă de-a lungul coastei şi nu-l mai vedem pe Pickering din nou decât în ianuarie, când se lasă frigul în Chicagoland.

Em se gândi că era posibil să fi văzut de pe plajă, în timpul alergării ei de dimineață, o ambarcațiune albă de agrement acostată, dar nu era sigură.

— De-acu' într-o zi sau două - poate o săptămână - o să trimită doi indivizi şi unu' dintre ei o să ducă M'cedesul înapoi acolo unde-l ține parcat. Aproape de aeroportul particular din Naples, îmi imaginez.

— Trebuie că e foarte bogat, spuse Em.

Aceasta era cea mai lungă discuție pe care o purtase până acum cu Deke şi era interesantă, însă ea tot începu să fugă pe loc. În parte deoarece nu voia să i se relaxeze muşchii, cel mai probabil deoarece corpul ei îi dădea ghes să alerge.

— Bogat ca Scrooge McDuck, totuşi am bănuiala că Pickering chiar îşi cheltuieşte banii. Probabil în moduri pe care Unchiul Scrooge nu şi le-a imaginat nicicând. I-a făcut dintr-o afacere cu computere, am auzit. (Ochii peste cap.) Nu aşa-i fac toți?

— Presupun, zise ea, continuând să fugă pe loc.

Tunetul îşi drese glasul cu nițel mai multă autoritate, de data aceasta.

— Sunt sigur că abia aştepți s-o iei din loc, însă vorbesc cu tine despre asta cu un motiv anume, rosti Deke. Îşi împături ziarul, îl puse lângă vechiul scaun de trestie şi trânti peste el cana cu cafea, în chip de prespapier. De regulă nu vorbesc aşa liber despre oamenii de pe insulă - mulți dintre ei sunt bogați

şi n-aş face mulți purici dacă aş vorbi –, dar tu-mi placi, Emmy. Tu îți vezi de ale tale şi nu eşti deloc înțepată. Pe deasupra, îmi place de tatăl tău. Eu şi cu el mai dăm câte-o bere pe gât, din când în când.

— Mersi, spuse ea. Era mişcată. Şi când îi veni un gând în minte, surâse. Ți-a cerut tata cumva să stai cu un ochi pe mine?

Deke clătină din cap.

— Deloc. N-ar face-o niciodată. Nu e stilul lui R.J. Ți-ar spune însă ce-ți spun şi eu: Jim Pickering nu-i un om prea plăcut. Eu nu i-aş tăia calea. Dacă te invită înăuntru la un pahar de ceva ori şi numai la o cană de cafea cu el şi noua lui „nepoțică“, eu aş refuza. Iar de-ar fi să-ți ceară să mergi cu el într-o croazieră, aş refuza categoric.

— Nu mă interesează niciun fel de croazieră, spuse ea. Ce o interesa era să-şi termine treaba la Vermillion Key. Simțea că era aproape terminată. Şi-ar fi mai bine să mă întorc înainte să-nceapă ploaia.

— Nu cred că-ncepe până la cinci, cel puțin, opină Deke. Deşi dacă mă înşel, cred că oricum n-ai păți nimic.

Ea zâmbi din nou.

— Şi eu cred la fel. Contrar părerii din popor, femeile nu se topesc în ploaie. Îi transmit tatei că l-ai salutat.

— Chiar te rog. Se aplecă să-şi ia ziarul, apoi pregetă, uitându-se la ea pe sub pălăria aceea ridicolă. Totuşi, cum te simți?

— Mai bine, răspunse ea. Mai bine cu fiecare zi.

Se întoarse şi începu alergarea pe drum înapoi spre Mica Bojdeucă Verde. Ridică mâna din mers şi, când făcu asta, bâtlanul care stătuse cocoțat pe balustrada podului fâlfâi din aripi pe lângă ea, cu un peşte în ciocul lui lung.

Trei şaizeci şi şase se dovedi a fi Cutia de Pilule şi pentru prima dată de la sosirea ei pe Vermillion, poarta era întredeschisă. Sau fusese oare între-deschisă şi atunci când trecuse în alergare pe lângă ea, îndreptându-se spre podul basculant? Nu-şi amintea - dar, desigur, începuse să poarte

ceas la mână, un obiect butucănos cu afişaj digital mare, ca să se poată cronometra. Probabil că se uita la el în clipa aceea.

Aproape că trecu fără să încetinească pasul - tunetul era mai aproape acum –, însă nu purta tocmai o fustă de velur de o mie de dolari de la Jill Anderson, ci un simplu compleu de la Athletic Attic: şort şi tricou cu sigla Nike. Pe lângă asta, ce-i spusese lui Deke? Femeile nu se topesc în ploaie. Aşa că încetini, se răsuci şi trase cu ochiul. Din pură curiozitate.

Credea că Mercedesul parcat în curte era un 450 SL, întrucât tatăl ei avea unul la fel, deşi era destul de vechi acum şi acesta părea nou-nouț. Era roşu ca un măr candel şi caroseria lui scânteia, chit că cerul continua să se întunece. Portbagajul era deschis. Din el atârna o pleată lungă de păr blond. Părul era mânjit de sânge.

Oare Deke spusese că fata adusă de Pickering era blondă? Aceasta fu prima ei întrebare, şi fu atât de şocată, atât de-al dracului de uluită, încât nu părea câtuşi de puțin surprinzătoare. Părea o întrebare absolut firească, iar răspunsul era că Deke nu spusese asta. Doar că fata era tânără. Şi o nepoțică. Dându-şi ochii peste cap.

Tunetul hurui. Aproape direct deasupra ei, acum. Curtea era goală, cu excepția maşinii (şi-a blondei din portbagaj, să nu uite de ea). Casa părea pustie şi ea: sobră şi aducând mai mult ca oricând cu o cutie de pastile. Nici palmierii care se clătinau în jurul ei n-o puteau umaniza. Era prea mare, prea impunătoare, prea cenuşie. Era o casă urâtă.

Lui Em i se păru că aude un geamăt. Trecu în fugă pe poartă şi străbătu curtea spre portbagajul deschis fără să mai stea pe gânduri. Se uită înăuntru. Nu fata de acolo gemuse. Ochii îi erau deschişi, însă fusese înjunghiată în cel puțin zece locuri şi avea gâtul tăiat de la o ureche la cealaltă.

Em rămase cu privirea ațintită înăuntru, prea şocată pentru a se mişca, prea şocată pentru a respira măcar. Apoi îi trecu prin gând că aceea era o fată moartă falsă, o recuzită de film. Chiar în timp ce rațiunea îi spunea că asta era o bazaconie, acea parte a ei specializată în raționare încuviința cu frenezie. Născocea chiar şi o poveste care să susțină ideea.

Deke nu-l plăcea pe Pickering şi nici gusturile lui Pickering în materie de companioane? Ei, ghici ce, nici Pickering nu-l plăcea pe Deke! Aceasta nu era decât o glumă elaborată. Pickering urma să treacă podul cu portbagajul intenționat întredeschis, cu părul acela blond fals fluturând şi...

Însă acum ieşeau mirosuri din portbagaj. Erau mirosuri de excremente şi sânge. Em întinse mâna şi atinse obrazul, sub un ochi holbat. Era rece, dar era piele veritabilă. O, Doamne, era piele de om.

Se auzi un sunet în spatele ei. Un pas. Dădu să se întoarcă şi ceva îi căzu în cap. Nu simți durere, însă o lumină albă puternică păru să brăzdeze lumea. Apoi lumea se cufundă în întuneric.

5. I se părea că încerca să se joace cu ea de-a şoarecele şi pisica

Când se trezi, era legată cu bandă adezivă de un scaun într-o bucătărie mare plină de teribile obiecte din inox: chiuvetă, frigider, maşină de spălat, un aragaz ce părea să-şi aibă locul în bucătăria unui restaurant. Din partea din spate a capului veneau unde lungi şi lente de durere către partea din față, fiecare în parte parcă spunând Rezolvă asta! Rezolvă asta!

La chiuvetă stătea un bărbat înalt şi zvelt, în pantaloni kaki şi un tricou Izod vechi, stil golf. Becurile fluorescente din bucătărie împrăştiau o lumină nemiloasă şi Em remarcă ridurile adânci, în evantai, de la colțurile ochilor lui, firele cărunte de la tâmple, deşi omul avea o tunsoare scurtă, cazonă. Estimă vârsta lui la cincizeci de ani. Se spăla pe braț în chiuvetă. Puțin mai jos de cot, părea să aibă o înțepătură.

Bărbatul întoarse iute capul. Repeziciunea lui animalică îi produse un gol în stomac. Ochii săi erau de-un albastru mult mai viu decât ai lui Deke Hol-lis. Nu văzu în ei nimic ce să aducă a echilibru şi inima îi stătu în loc. Pe podea - acelaşi cenuşiu urât ca exteriorul casei, doar că era gresie şi nu beton - se vedea o dâră închisă la culoare, lucioasă, lată cam de douăzeci de centimetri. Em se gândi că probabil era sânge. Îi

era uşor să-şi imagineze părul blond al fetei lăsând urma în vreme ce Pickering o târa prin încăpere de picioare, spre o destinație necunoscută.

— Ți-ai revenit, zise el. Minunat. Straşnic. Crezi c-am vrut s-o omor? N-am vrut s-o omor. Avea un cuțit în şosetă, fir-ar mama ei! Am ciupit-o de braț, atâta tot. Păru să se gândească la asta şi, în acest timp, îşi tamponă tăietura neagră, plină de sânge, de sub cot cu un ghem de prosoape de hârtie. Bine, şi de țâță. Dar toate fetele se aşteaptă la asta. Sau ar trebui să se aştepte. Se cheamă PRE-ludiu. Sau, în cazul de față, CURV-ludiu.

Desenă în aer ghilimelele cu arătătorul şi degetul mijlociu de la ambele mâini de fiecare dată. Lui Em i se părea că încerca să se joace cu ea de-a şoarecele şi pisica. Pe deasupra, lăsa impresia că e dus cu pluta. De fapt, în privința sănătății lui mintale lucrurile erau clare. Tunetul răsună în ceruri, zgomotos ca o mobilă grea scăpată pe jos. Em tresări - atât cât putea, legată fiind de un scaun de bucătărie –, însă bărbatul care stătea lângă chiuveta dublă de inox nu ridică ochii la sunet. Era ca şi când nici nu l-ar fi auzit. Ținea buza de jos răsfrântă.

— Aşa că i l-am luat. Şi atunci mi-am pierdut capul. Recunosc. Oamenii cred că sunt calmul întruchipat şi eu încerc să nu-i dezamăgesc. Chiar încerc. Încerc să nu-i dezamăgesc. Dar uneori îți mai pierzi capul. Asta nu înțeleg ei. Oricine şi-l pierde. Când împrejurările sunt favorabile.

Ploaia se revărsa peste pământ ca şi când Dumnezeu ar fi tras apa în ceruri la WC-ul Său personal.

— Cine s-ar putea gândi că eşti aici?

— Mulți.

Răspunsul veni fără ezitare.

Bărbatul străbătu încăperea ca un fulger. Fulger era cuvântul potrivit. Într-un moment era lângă chiuvetă, în următorul lângă ea şi o plesni peste față destul de tare încât s-o facă să vadă o explozie de puncte albe în fața ochilor. Acestea țâşniră prin cameră, trasând dungi luminoase aidoma unor cozi de cometă. Capul îi sări într-o parte. Părul îi zbură peste

obraz şi, când îi plesni buza de jos, simți că i se umple gura de sânge. Pielea pe interior fusese tăiată de dinți, şi încă adânc. Aproape până pe partea cealaltă, aşa i se părea. Afară, ploaia potopea. O să mor pe timp de ploaie, gândi Em. Dar nu credea asta. Poate că nimeni n-o crede, atunci când cuțitul chiar se apropie de os.

— Cine ştie!

Bărbatul stătea aplecat şi îi urla în față.

— Mulți, repetă ea şi cuvântul ieşi mu'ți, deoarece buza de jos era umflată. Şi simți că i se revarsă pe bărbie în jos un pârâiaş de sânge. Totuşi, mintea nu i se umfla, în ciuda durerii şi-a fricii. Ştia că singura şansă de a rămâne în viață era să-l convingă pe omul acela că va fi prins dacă o va ucide. Sigur, avea să fie prins şi dacă îi dădea drumul, însă problema asta Em avea s-o rezolve mai târziu. Fiecare coşmar la timpul lui.

— Mu'ți! zise ea din nou, sfidător.

Bărbatul se duse într-un suflet înapoi la chiuvetă şi când se înapoie avea un cuțit în mână. Unul mic. Foarte probabil cel pe care fata moartă îl scosese din şosetă. Puse vârful lui pe pleoapa inferioară a lui Em şi o trase în jos. În momentul acela, vezica ei cedă, dintr-odată, un singur jet.

O expresie întru câtva afectată de dezgust strânse pe moment trăsăturile lui Pickering şi totuşi bărbatul reuşi să pară în acelaşi timp desfătat. O parte a minții lui Em se minună cum poate o persoană să întrețină simultan două sentimente atât de opuse. Omul făcu jumătate de pas înapoi, însă vârful cuțitului nu se clinti. Continuă să-i împungă pielea, trăgându-i în jos pleoapa inferioară şi, totodată, împingându-i globul ocular uşor în sus în orbită.

— Frumos, rosti el. Altă mizerie ce trebuie curățată. Nu c-ar fi ceva neaşteptat, totuşi. Nu. Cum se zice-n popor, e mai mult loc afară decât este înăuntru. Aşa se zice-n popor. Pickering râse de-a dreptul, un scheunat scurt, după care se aplecă în față, ochii lui albastru-viu sfredelind ochii ei căprui. Spune-mi o persoană care ştie că eşti aici. Nu sta pe gânduri. Nu sta pe gânduri. Dacă stai pe gânduri, voi şti că inventezi ceva şi-ți voi

scoate ochiul din orbită şi-l voi azvârli drept în chiuvetă. Pot face asta. Aşa că spune-mi. Acum.

— Deke Hollis, spuse ea.

Era un răspuns pripit, foarte pripit, însă ieşi pur şi simplu din reflex. Nu voia să-şi piardă ochiul.

— Cine altcineva?

Nu-i veni niciun nume - mintea ei era un gol infinit - şi îl credea că o ezitare o va costa ochiul stâng.

— Nimeni, bine? strigă ea.

Da, sigur că Deke ar fi de ajuns. Sigur că o singură persoană ar fi de ajuns, doar dacă omul acela nu era atât de nebun încât...

Bărbatul retrase cuțitul şi, chiar dacă nu reuşi să vadă bine la periferia câmpului vizual, Em simți o perlă mică de sânge apărând acolo. Nu-i păsa. Era pur şi simplu bucuroasă că încă mai are un câmp vizual.

— Bine, făcu Pickering. Bine, bine, bun, bine.

Se duse înapoi la chiuvetă şi aruncă în ea cuțitaşul. Em începu să se simtă uşurată. Apoi bărbatul deschise un sertar de lângă chiuvetă şi scoase un cuțit mai mare: unul lung, cu vârf ascuțit, de măcelar.

— Bine.

Se întoarse la ea. Din câte vedea, nu era pic de sânge pe Pickering, nici măcar un strop. Cum era posibil? Cât timp fusese inconştientă?

— Bine, bine. Îşi trecu mâna liberă prin tunsoarea scurtă şi evident ridicol de scumpă. Firele reveniră ca nişte arcuri în poziția inițială. Cine-i Deke Hollis?

— Paznicul de la podul basculant, spuse ea. Vocea îi era nesigură, unduitoare. Am vorbit cu el despre tine. De aceea m-am oprit să arunc o privire. O vizită o pală neaşteptată de inspirație. El a văzut-o pe fată! Nepoțica ta, a spus el!

— Da, da, fetele se întorc întotdeauna cu barca, asta-i tot ce ştie. Altceva n-are habar. Ce băgăcioşi sunt oamenii! Unde-i maşina ta? Răspunde-mi acum sau te-alegi cu noua specialitate, o amputare de sân. O procedură rapidă, dar nu nedureroasă.

— La Bojdeuca Verde!

Altceva nu-i veni în gând să spună.

— Asta ce-i?

— Căscioara de la capătul insulei. E a tatălui meu. Avu încă o pală de inspirație. Şi el ştie că sunt aici!

— Da, da. Asta nu părea să-l intereseze pe Pickering. Da, bine. Sigur, mare brânză. Vrei să spui că aici locuieşti?

— Da...

Bărbatul coborî privirea spre pantalonii ei scurți, acum de-un albastru mai închis.

— Alergătoare, aşa-i? La asta, ea nu răspunse, însă lui Pickering nu păru să-i pese. Da, sută-n mie eşti o alergătoare. Uite ce picioare ai.

Incredibil, bărbatul se îndoi de mijloc - ca făcând o reverență - şi sărută zgomotos şi lubric coapsa ei stângă, imediat sub tivul pantalonilor scurți. Când se îndreptă de spate, ea observă cu strângere de inimă că prohabul pantalonilor lui era împins în afară. Nu-i a bună.

— Alergi încoace, alergi înapoi.

Descrise iute cu lama cuțitului de măcelar un arc prin aer, ca un dirijor cu o baghetă. Era o mişcare hipnotică. Afară, ploaia continua să cadă tare. Aşa avea să cadă preț de patruzeci de minute, poate o oră, după care soarele avea să reapară. Em se întrebă dacă va mai fi în viață să-l vadă. Nu credea că va fi. Şi totuşi, asta era greu de crezut. Imposibil, de fapt.

— Alergi încoace, alergi înapoi. Încoace şi înapoi. Uneori pierzi vremea cu bătrânul ăla cu pălărie de pai, dar cu nimeni altcineva. Em era speriată, însă nu destul cât să nu-şi dea seama că bărbatul nu i se adresa ei. Aşa-i. Cu nimeni altcineva. Pentru că nu mai e nimeni pe aici. Dacă vreunul dintre mocofanii care plantează copaci şi taie iarba pe aici te-a văzut în timpul alergărilor tale de după-masă, oare îşi va aminti? Îşi va aminti?

Lama cuțitului balansa de la stânga la dreapta. El ținea ochii pe vârful de oțel, părând că de asta ar fi depins răspunsul.

— Nu, rosti el. Nu, şi-ți spun de ce. Pentru că tu nu eşti decât o altă gringa bogată care aleargă să se mențină în formă. De-astea sunt peste tot. Le vezi zi de zi. Nebune după o viață sănătoasă. Tre' să-ți faci loc cu coatele printre ele. Dacă nu aleargă, pedalează. Poartă căşti d-alea tâmpite ca nişte țucale. Bine? Bine. Zi-ți rugăciunile, don'şoară, da' zi-le repede. Mă grăbesc. Sunt în mare, mare grabă.

Duse cuțitul la nivelul umărului. Ea îi văzu buzele strângându-se, anticipând lovitura ucigaşă. Pentru Em, lumea întreagă se clarifică dintr-odată; totul căpătă o luminozitate exclamativă. Gândi: Vin, Amy. Şi apoi, absurd, ceva ce probabil auzise cândva la ESPN: Ajung imediat, iubito.

Dar atunci el ezită. Se uită în jur, aşa cum ar fi făcut dacă cineva ar fi vorbit.

— Da, zise el. Apoi: Da? Şi apoi: Da.

În mijlocul încăperii era o insulă pentru gătit cu tăblie laminată. În loc să înfigă cuțitul în Emily, îl lăsă să cadă pe ea, zgomotos.

Spuse:

— Stai acolo. N-o să te omor. M-am răzgândit. Am voie să mă răzgândesc. Nicole doar m-a înțepat în braț.

Pe insula pentru gătit era o rolă subțire de bandă adezivă. O luă. O clipă mai târziu, era în genunchi în fața ei, cu spatele capului şi ceafa expuse şi vulnerabile. Într-o lume mai bună - o lume mai îngăduitoare - ea şi-ar fi împreunat mâinile şi le-ar fi avântat spre ceafa aceea expusă, numai că mâinile ei erau legate la nivelul încheieturilor de brațele grele de arțar ale scaunului. Torsul ei era legat de spetează, corsete groase de bandă adezivă strângând-o de mijloc şi sub sâni. Picioarele erau legate de picioarele scaunului la nivelul genunchilor, al părților superioare şi inferioare ale pulpelor şi ale gleznelor. Omul îşi făcuse treaba ca la carte.

Picioarele scaunului erau lipite cu bandă de podea, iar acum el aplică straturi noi, întâi în fața ei, apoi în spate. Când termină, rola era goală. Se ridică şi puse cartonul pe insula cu blat laminat.

— Aşa, zise. Nu-i rău. Bine. Pregătit. Aşteaptă aici.

Probabil găsea ceva comic în asta, deoarece lăsă capul pe spate şi eliberă încă un râset din acela ca un scheunat scurt.

— Să nu te-apuce plictiseala şi să fugi, bine? Trebuie să merg să mă ocup de bătrânul tău prieten băgăcios şi vreau s-o fac cât încă plouă.

De data aceasta, se mişcă iute spre o uşă care se dovedi a fi a debaralei. Înşfăcă de acolo o pelerină de ploaie galbenă.

— Ştiam că e aici pe undeva. Toată lumea se încrede într-un om cu pelerină de ploaie. Habar n-am de ce. E pur şi simplu un mister nerezolvat. Bine, prieteno, stai cuminte.

Mai scoase un râset din acela care semăna cu lătratul unui pudel furios şi plecă.

6. Tot 9.15

Când uşa din față se trânti şi Em ştiu că bărbatul într-adevăr plecase, acea anormală luminozitate a lumii începu să capete tonuri gri şi ea înțelese că era în pragul leşinului. Nu-şi putea permite să leşine. Dacă exista o viață de apoi şi, în cele din urmă, avea să-şi vadă tatăl acolo, cum va putea ea să-i explice lui Rusty Jackson că irosise ultimele ei minute pe pământ în stare de inconştiență? L-ar dezamăgi. Chiar dacă l-ar întâlni în rai, stând afundați în nori până la glezne, în vreme ce îngerii ar cânta în jurul lor muzica sferelor (partitura pentru harpă), el s-ar arăta dezamăgit de ea fiindcă îşi irosise singura şansă căzută în leşin, ca o eroină de roman victorian.

Cu bună ştiință, Em strivi de dinți interiorul rănit al buzei inferioare... apoi o muşcă, scoțând din nou sânge. Lumina îşi recăpătă luminozitatea. Sunetul vântului şi al ploii furioase crescu aidoma unei muzici stranii.

Cât timp avea? De la Cutia de Pastile până la pod era jumătate de kilometru. Cum bărbatul îşi luase pelerina de ploaie şi cum ea nu auzise motorul Mercedesului pornind, concluzia era că Pickering avea să străbată distanța alergând. Ştia că era posibil să nu fi auzit motorul din pricina ploii şi-a tunetelor, însă pur şi simplu nu credea că el ar fi luat maşina. Deke Hollis cunoştea Mercedesul roşu şi nu-l plăcea pe

bărbatul care îl conducea. Mer-cedesul roşu l-ar fi pus în gardă pe Deke. Emily credea că Pickering ar şti asta. Pickering era dement - parte din timp vorbise singur, însă măcar în câteva rânduri vorbise cu cineva pe care doar el îl vedea, un complice invizibil –, dar nu era prost. Sigur, nici Deke nu era, doar că el avea să fie singur în ghereta lui mică. De asemenea, nu avea să treacă nicio maşină şi nici vreo barcă nu avea să aştepte ridicarea podului. Nu pe ploaia aceea torențială.

Plus că era bătrân.

— Am poate cincisprezece minute, rosti ea în camera goală - ori poate i se adresa dârei de sânge de pe podea.

Măcar nu-i pusese căluş; de ce să piardă vremea cu asta? Nimeni nu avea să-i audă strigătele, nu în fortăreața aceea urâtă, pătrățoasă, de ciment. Nici dacă ar fi stat în mijlocul drumului şi ar fi strigat din toți rărunchii n-ar fi auzit-o cineva. Acum, până şi îngrijitorii mexicani stăteau la adăpost, în cabinele camionetelor, bând cafea şi fumând țigări.

— Cincisprezece minute, cel mult.

Da. Probabil. Apoi Pickering se va întoarce şi o va viola, cum avusese de gând să o violeze pe Nicole. După aceea o va ucide, cum deja o ucisese pe Nicole. Pe ea şi pe cine ştie câte alte „nepoțele“. Em nu ştia sigur, însă era convinsă că acesta nu era - cum ar fi spus Rusty Jackson - primul lui rodeo.

Cincisprezece minute. Poate doar zece.

Se uită în jos la picioarele ei. Nu erau lipite cu bandă de podea, însă picioarele scaunului erau. Totuşi...

Eşti o alergătoare; da, sută-n mie eşti o alergătoare. Uite ce picioare ai.

Erau picioare bune, categoric, şi nu avea nevoie să i le sărute cineva ca să recunoască asta. Mai ales nu un lunatic ca Pickering. Nu ştia dacă erau bune în sensul de frumoase sau sexy, însă erau foarte bune în ideea utilității. O purtaseră drum lung din dimineața în care ea şi Henry o găsiseră pe Amy moartă în pătuț. Pickering era evident foarte încrezător în puterile benzii adezive, o văzuse probabil folosită de zeci de ucigaşi psihopați în zeci de filme, şi niciuna dintre „nepoțelele“ lui nu-i dăduse motiv să se îndoiască de eficiența ei. Poate

pentru că el nu le dăduse ocazia, poate pentru că ele erau prea speriate. Dar poate... mai ales într-o zi umedă, într-o casă neaerisită unde umezeala era atât de prezentă încât ea simțea miros de mucegai...

Em se aplecă înainte cât îi permiseră corsetele cu care era legată şi începu să flexeze treptat muşchii coapselor şi gambelor: muşchii aceia noi de alergătoare pe care lunaticul îi admirase atât de mult. Întâi doar o flexiune uşoară, apoi până la jumătate. Se apropia de flexiunea completă şi începea să-şi piardă speranța, când auzi un sunet ca de ventuză. Slab la început, abia mai mult de-o dorință, apoi tot mai tare. Banda fusese înfăşurată şi reînfăşurată în straturi încrucişate, era al naibii de rezistentă, şi totuşi se desprindea de pe podea. Încet, totuşi. Dumnezeule mare, atât de încet.

Se relaxă, respirând greu, transpirația ieşindu-i acum pe frunte, la subsuori, între sâni. Voia să facă imediat o nouă încercare, însă experiența dobândită alergând pe pista Cleveland South îi spunea că trebuie să aştepte şi să permită inimii agitate să elimine din muşchi acidul lactic. Următoarea încercare avea să genereze mai puțină forță şi să fie mai puțin eficientă dacă nu făcea asta. Însă era greu. Să aştepte era greu. Nu avea idee de cât timp era plecat bărbatul. Pe perete era un ceas - în chip de explozie solară executată din oțel inoxidabil (ca aparent toate celelalte lucruri din încăperea aceea ori-bilă, aseptică, cu excepția scaunului de arțar roşu de care era legată ea) - doar că se oprise la 9.15. Probabil era acționat de baterie şi aceasta se terminase.

Încercă să rămână nemişcată până la treizeci (adăugând câte o minunată Maisie după fiecare număr) şi reuşi să se abțină doar până la şaptesprezece. Atunci flexă din nou, împingând cu toată puterea. De data aceasta, sunetul de ventuză fu imediat şi puternic. Simți că scaunul începea să se ridice. Doar puțin, însă categoric se ridica.

Em se forță, cu capul aruncat pe spate, cu dinții dezgoliți, cu sânge proaspăt curgându-i pe bărbie de la buza umflată. Funiile gâtului îi ieşeau în relief. Sunetul de ventuză deveni tot mai puternic şi acum aproape auzi un sunet slab de ruptură.

O durere arzătoare înflori brusc în gamba ei dreaptă, crispând-o. Un moment, Em aproape continuă să se forțeze - miza era mare, în definitiv, miza era viața ei - dar apoi se relaxă din nou în strânsori, icnind după aer. Şi numărând.

— Unu, minunată Maisie. Doi, minunată Maisie. Trei...

Deoarece probabil că putea dezlipi scaunul de pe podea în pofida acelei încordări rău-prevestitoare. Era aproape sigură că putea. Însă dacă făcea asta cu prețul unui cârcel la gamba dreaptă (i se mai puseseră acolo înainte; în vreo două rânduri o cuprinseseră atât de rău, încât simțise muşchiul mai mult ca o piatră decât ca o parte din ea), putea pierde mai mult timp decât câştiga. Şi tot legată de scaunul ăla păcătos avea să fie. Lipită de scaunul ăla păcătos.

Deşi ştia că ceasul de pe perete era mort, se uită totuşi la el. Era un reflex. Tot 9.15. Oare ajunsese el deja la pod? O încercă brusc o speranță sălbatică: Deke va trage semnalul şi-l va speria. Se putea întâmpla aşa ceva? Credea că da. Credea că Pickering era ca o hienă, periculos doar când era sigur că deținea avantajul. Şi, probabil tot ca o hienă, nu putea concepe să nu-l dețină.

Ascultă. Auzi tunetul şi răpăitul neîncetat al ploii, nu însă şi vaierul sirenei cu aer instalate lângă ghereta paznicului de pod.

Încercă iar să desprindă scaunul de podea şi fu cât pe ce să cadă cu fața în aragaz când acesta se desprinse dintr-odată. Se clătină, rămase în echilibru instabil, aproape căzu, după care, pentru a se redresa, se retrase cu spatele la insula de gătit din mijlocul bucătăriei. Inima îi bătea acum atât de tare, încât nu reuşea să distingă bătăile între ele; părea să fie doar un murmur continuu în piept şi sus în gât, sub articulațiile maxilarului. Dacă ar fi căzut, ar fi rămas ca o broască țestoasă întoarsă pe spate. N-ar mai fi avut nicio şansă să se ridice înapoi.

Sunt bine, gândi. Nu s-a întâmplat.

Nu. Se putea vedea totuşi lungită acolo, pe jos, şi asta cu o claritate diabolică. Întinsă acolo, doar ea şi dâra de sânge lăsată de părul lui Nicole. Întinsă acolo, aşteptând să se

întoarcă Pickering şi să-şi facă de cap cu ea înainte să-i curme viața. Iar el când avea să se întoarcă? În şapte minute? Cinci? Doar trei?

Se uită la ceas. Era 9.15.

Se ghemui lângă tejghea, icnind după aer, o femeie căreia îi crescuse un scaun din spate. Pe tejghea era cuțitul de măcelar, însă nu ajungea la el cu mâinile legate de brațele scaunului. Şi dacă îl putea lua, ce va putea face? Să stea acolo, ghemuită, cu el în mână. Nu putea ajunge la nimic cu el, nu putea tăia nimic cu el.

Se uită la aragaz şi se întrebă dacă ar putea aprinde unul dintre arzătoare. Dacă reuşea, atunci poate...

Avu o altă viziune diabolică: încercând să ardă banda şi în schimb luându-i foc hainele. Nu voia să rişte. Dacă cineva i-ar fi oferit pilule (ori chiar un glonț în cap) care să o scape de posibilitatea violului, a torturii şi a morții - cel mai probabil, una lentă, precedată de inexprimabile mutilări - poate că ar fi nesocotit vocea încurajatoare a tatălui ei (Nu renunța niciodată, Emmy, lucrurile bune aşteaptă mereu după un colț sau altul) şi ar fi acceptat. Să rişte însă a se alege cu arsuri de gradul trei pe toată jumătatea superioară a corpului? Să zacă pe jumătate pârlită pe podea, aşteptând să se întoarcă Pickering, rugându-se să se întoarcă şi să-i curme chinurile?

Nu. Refuza să facă asta. Dar ce altă soluție avea? Simțea cum zboară, zboară timpul. Ceasul de pe perete încă indica 9.15, însă i se părea că răpăitul ploii se potolise puțin. Ideea o umplu de groază. O înlătură. Panica ar împinge-o la moarte.

Cuțitul ieşea din discuție fiindcă nu-l putea lua, iar aragazul fiindcă nu voia să-l folosească. Ce soluție rămânea?

Răspunsul era evident. Rămânea scaunul. Altele nu erau în bucătărie, doar trei taburete înalte, ca de bar. Bănuia că pe acesta îl importase dintr-o sufragerie pe care spera ca ea să n-o vadă niciodată. Oare legase şi alte femei - alte „nepoțele“ - de scaune grele de arțar roşu care-şi aveau locul în jurul unei mese de sufragerie? Poate chiar de acesta? În adâncul ființei sale era sigură că da. Şi bărbatul îşi punea încrederea în el, chiar dacă era din lemn şi nu din metal. Ce funcționase o dată

trebuia să funcţioneze din nou; era convinsă că şi-n sensul acesta gândea ca o hienă.

Trebuia să demoleze închisoarea în care se afla. Era singura soluţie şi nu avea la dispoziţie decât puţine minute pentru a o face.

7. Probabil că va durea

Era aproape de insula centrală, însă tăblia ieşea puţin în afară, creând un fel de bordură, şi nu se încredea în ea. Nu voia să se mişte - nu voia să rişte să cadă şi să devină o ţestoasă - dar voia o suprafaţă mai mare decât acea bor-dură de care să se lovească. Aşa că porni spre frigider, care era şi el din inox... şi era mare. Oferea toată suprafaţa pe care şi-ar fi putut-o dori o fată.

Se împletici cu scaunul legat de spatele şi fundul şi picioarele ei. Înainta-rea fu agonic de lentă. Era ca şi când ar fi încercat să umble cu un straniu coşciug croit la comandă legat de spatele ei. Şi aceasta chiar avea să-i fie coşciug, dacă pica la pământ. Ori dacă încă mai lovea cu el zadarnic de uşa frigiderului KitchenAid când stăpânul casei avea să se întoarcă.

O dată se clătină gata să cadă la podea - în nas - şi izbuti să-şi ţină echilibrul parcă doar prin forţa voinţei. Durerea de la gambă se întoarce, ameninţând iarăşi să devină un cârcel şi să-i scoată piciorul drept din uz. Cu ochii închişi, îşi concentră voinţa şi-n direcţia aceasta, încercând să-l alunge. Transpiraţia i se rostogoli pe faţă, spălând lacrimi uscate pe care nu-şi amintea să le fi vărsat.

Cât de mult timp trecea? Cât de mult? Ploaia se potolise şi mai mult. Curând avea să audă picături distincte în locul răpăitului. Poate că Deke riposta. Poate avea chiar şi o armă într-un sertar al pupitrului bătrân şi aglomerat şi-l împuşcase pe Pickering aşa cum ai împuşca un câine turbat. Oare ar auzi ea o împuşcătură acolo? Nu credea; vântul continua să sufle destul de tare. Cel mai probabil, Pickering - cu douăzeci de ani mai tânăr ca Deke şi evident în formă - l-ar dezarma pe

Deke de orice armă ar scoate la iveală şi ar folosi-o împotriva bătrânului.

Încercă să înlăture toate aceste gânduri, dar era greu. Era greu chiar dacă erau gânduri inutile. Se împletici mai departe cu ochii încă închişi şi cu faţa palidă - umflată la gură - încordată de efort. Un pas de copil, doi paşi de copil. Mai pot face încă şase paşi de copil? Da, poţi. Însă la al patrulea, genunchii - îndoiţi aproape în mersul piticului - se loviră de uşa frigiderului.

Em deschise ochii, nevenindu-i să creadă că reuşise cu adevărat să ducă la bun sfârşit acel chinuitor safari - o distanţă pe care o persoană nelegată ar fi putut-o parcurge din trei paşi normali; pentru ea însă, fusese un safari. O adevărată expediţie, în mama mă-sii.

Nu avea timp de pierdut cu felicitări şi asta nu doar pentru că putea auzi în orice clipă uşa Cutiei de Pilule deschizându-se. Avea alte probleme. Muşchii erau încordaţi şi tremurau din cauza încercării de-a merge aproape din şezut; se simţea ca un amator sedentar care se străduieşte să execute o poziţie extremă de tantra yoga. Dacă nu făcea asta dintr-odată, nu avea s-o mai poată face deloc. Iar dacă scaunul era atât de rezistent pe cât părea...

Alungă acest gând.

— Probabil că va durea, gâfâi ea. Ştii asta, nu?

Ştia, dar credea că Pickering cocea lucruri şi mai rele pentru ea.

— Te rog, zise, întorcându-se cu profilul spre frigider. Dacă asta era o rugăminte, bănuia că era adresată fiicei sale moarte. Te rog, rosti din nou şi lovi din şolduri într-o parte, izbind parazitul din cârca ei de uşa frigiderului.

Nu fu luată atât de tare prin surprindere ca atunci când scaunul se desprinsese de podea dintr-odată, aproape făcând-o să plonjeze cu capul înainte în aragaz, dar nici mult nu lipsi. Spateaza scaunului scoase un pârâit puternic şi şezutul fugi într-o parte de sub fundul ei. Doar trei picioare rămaseră ferm pe poziţie.

— E putred! strigă ea în bucătăria goală. Căcatul ăsta e putred!

Poate nu de tot, însă - Dumnezeu să binecuvânteze clima din Florida - categoric nu era atât de solid pe cât părea. În sfârşit puțin noroc... iar dacă bărbatul intra acum pe uşă, tocmai când Emily se bucura de el, credea că o va lua razna.

Cât timp trecuse? De cât timp era plecat? Nu avea idee. Mereu avusese un ceas îndeajuns de precis în cap, dar acum era la fel de inutil precum cel de pe perete. Era oribil într-un fel aparte să fi pierdut complet urma timpului. Îşi aminti de ceasul ei mare de mână şi coborî privirea, însă ceasul nu mai era. Rămăsese doar o porțiune palidă de piele acolo unde fusese. Pickering probabil i-l luase.

Aproape se avântă iarăşi în frigider, când îi veni o idee mai bună. Fundul ei scăpase în parte din scaun acum şi asta îi dădea libertate de mişcare sporită. Îşi încordă spatele aşa cum îşi încordase coapsele şi gambele când desprinsese scaunul de podea şi de data aceasta, când simți o durere prevestitoare jos, imediat deasupra bazei spinării, nu se relaxă pentru a aştepta să-şi reîncarce bateriile. Nu credea că-şi mai putea permite luxul aşteptării. Îl şi vedea venind înapoi, alergând chiar pe mijlocul drumului pustiu, picioarele lui împrăştiind apa în lături, pelerina galbenă fâlfâind. Şi, într-o mână, ținând un fel de unealtă. Un levier, poate, luat din portbagajul plin de sânge al Mercedesului.

Em se încordă să se îndrepte de spate. Durerea de la şale se accentuă, atinse o intensitate tăioasă. Însă ea auzea din nou sunetul acela de rupere când banda adezivă cedă - nu de pe scaun, ci de pe ea însăşi. De pe straturile lui suprapuse. Slăbindu-se. Slăbirea nu era la fel de bună ca eliberarea, însă era bună, totuşi. Îi lăsa mai multă libertate de mişcare.

Mişcă şoldurile spre frigider din nou, eliberând un strigăt slab de efort. Forța şocului reverberă în ea. Acum, scaunul nu se mişcă. Scaunul rămase agățat de ea ca un scai. Mişcă şoldurile iarăşi, mai cu forță, strigând mai tare: tantra yoga combinată cu disco sado-maso. Se auzi un alt pârâit şi de

data aceasta scaunul se mută în dreapta, pe spatele şi şoldurile ei.

Ea lovi iar... şi iar... şi iar, pivotând pe şoldurile tot mai obosite şi sfărâmând. Pierdu numărătoarea. Plângea din nou. Pantalonii scurți se rupseseră în spate. Îi alunecaseră în jos pe un şold şi şoldul însuşi sângera. Credea că intrase o aşchie în el.

Inspiră adânc, încercând să-şi calmeze inima agitată (slabe şanse) şi se izbi pe sine şi închisoarea sa de lemn în frigider, din nou, cât de tare putu. De data aceasta nimeri în sfârşit maneta distribuitorului automat de gheață, eliberând un jackpot de cuburi pe gresie. Se auzi un nou pârâit, simți o cedare şi, dintr-odată, brațul ei stâng era liber. Se uită în jos la el, uluită, cu o privire tâmpă. Brațul scaunului era încă legat de antebrațul ei, însă acum corpul scaunului atârna strâmb în acea parte, agățat de ea cu fâşii lungi de bandă adezivă. Era ca şi când ar fi fost prinsă într-o pânză de păianjen. Şi sigur că aşa era; descreieratul acela în pantaloni kaki şi tricou Izod era păianjenul. Încă nu era liberă, dar acum putea folosi cuțitul. Nu trebuia decât să se înapoieze încet la insula centrală şi să-l ia.

— Nu călca pe cuburi, se avertiză ea pe o voce spartă. Suna - în propriile-i urechi, cel puțin - ca o studentă maniacă în ultimul an care a învățat până în pragul unei căderi nervoase. Ar fi un moment foarte nepotrivit pentru a face patinaj.

Evită gheața, însă când se aplecă după cuțit, spatele ei suprasolicitat emise un trosnet urât. Scaunul, mult mai slăbit acum, dar încă legat de mijlocul ei cu acele corsete de bandă (şi de picioare asemenea), se lovi de marginea insulei. Nu-i dădu atenție. Reuşi să apuce cuțitul cu mâna stângă, proaspăt eliberată, şi să-l folosească pentru a tăia banda care-i lega brațul drept, respirând sacadat şi aruncând priviri scurte, iuți, spre uşa batantă dintre bucătărie şi orice ar fi fost ceea ce se afla dincolo - sufrageria şi holul principal, bănuia ea; pe acolo plecase el şi probabil că tot pe acolo avea să se întoarcă. După ce-şi eliberă mâna dreaptă, smulse bucata

ruptă de scaun încă legată de mâna stângă şi o aruncă pe insula centrală.

— Nu te mai uita după el, îşi spuse în bucătăria cenuşie, umbroasă. Fă-ți doar treaba.

Era un sfat bun, chiar dacă greu de urmat când ştiai că moartea ar putea veni pe uşa aceea, şi curând.

Tăie breteaua de bandă de sub sâni. Aceasta ar fi trebuit să fie o procedură lentă, atentă, dar ea nu-şi permitea să se mişte încet şi se ciupi în repetate rânduri cu vârful cuțitului. Simți cum sângele i se întindea pe piele.

Cuțitul era ascuțit. Partea rea a acestui fapt erau ciupiturile acelea repetate de sub sternul ei. Partea bună era că banda adezivă se lăsa secționată fără mari împotriviri, strat după strat. În cele din urmă fu tăiată de sus până jos şi scaunul i se mai îndepărtă puțin de spate. Începu să lucreze la breteaua lată de bandă din jurul mijlocului. Acum se putea apleca mai mult şi munca decurse mai repede, lăsând mai puține urme asupra corpului ei. Tăie până la capăt şi scaunul căzu pe spate. Picioarele lui erau însă în continuare legate de picioarele ei şi, când căzu scaunul, acestea îşi schimbară brusc poziția, afundându-se adânc sub gambe, acolo unde tendoanele lui Ahile ieşeau la suprafață aidoma unor cabluri, imediat sub piele. Durerea fu insuportabilă şi ea gemu amarnic.

Em duse mâna stângă înapoi şi trase scaunul înapoi spre spatele său, eliminând apăsarea aceea oribilă, insistentă. Era un unghi incomod, îi răsucea tare brațul, însă continuă să țină scaunul lipit de ea cât se întoarse împleticit până ce ajunse iar cu fața la aragaz. Apoi se înclină pe spate, folosind insula centrală pentru a uşura presiunea. Gâfâind, plângând din nou (nu era conştientă de lacrimi), se aplecă în față şi începu să taie banda cu care îi erau legate gleznele. Mişcările ei slăbiseră benzile acelea şi cele care-i legau partea inferioară a corpului de scaunul ăla păcătos; astfel, munca decurse mai repede şi se tăie mai puțin, deşi reuşi să-şi facă o crestătură bunicică la gamba dreaptă - ca şi când o parte nebună din ea

ar fi încercat să o pedepsească fiindcă se blocase când ea încerca să desprindă scaunul de podea.

Lucra la banda care îi ținea genunchii - ultima rămasă - când auzi uşa din față deschizându-se şi închizându-se.

— Am ajuns acasă, iubito! strigă vesel Pickering. Mi-ai dus dorul?

Em încremeni, aplecată şi cu părul atârnându-i peste față, şi-i trebui şi ultima fărâmă de voință pentru a reîncepe să se mişte. Nu era timp acum pentru finețuri; vârî lama cuțitului de măcelar sub centura de bandă gri din jurul genunchiului drept, evită ca prin minune să-i înfigă vârful în propria rotulă şi trase în sus cu toată forța.

În hol, se auzi un clonc greu şi ea ştiu că bărbatul tocmai răsucise o cheie într-o broască - una mare, după sunet. Pickering nu voia să fie întrerupt, considera probabil că fusese întrerupt destul pentru o singură zi. Porni de-a lungul holului. Probabil purta tenişi (Em nu observase înainte), deoarece îi auzea lipăind.

Fluiera „O, Susanna“.

Banda care îi ținea genunchiul drept cedă, de jos în sus, şi scaunul căzu pe spate în tăblia insulei cu un zdrăngănit puternic, legat acum de ea doar la nivelul genunchiului stâng. Un moment, paşii dincolo de uşa batantă - foarte aproape acum - se opriră, după care începură să alerge. Apoi totul se desfăşură foarte, foarte repede.

Bărbatul lovi uşa cu ambele mâini şi aceasta se lovi de perete cu un bufnet puternic; mâinile acelea erau încă întinse când el dădu buzna în bucătărie. Erau goale - nici urmă de levierul pe care şi-l imaginase ea. Mânecile pelerinei galbene erau ridicate la jumătatea brațelor şi Em avu timp să gândească: E prea mică pentru tine, jigodie - o soție ți-ar spune asta, dar tu n-ai o soție, nu-i aşa?

Gluga pelerinei era lăsată pe spate. Tunsoarea lui cazonă era în sfârşit ciufulită - uşor ciufulită; părul era prea scurt pentru altceva - şi apă de ploaie curgea pe laturile feței şi în ochii lui. Evaluă situația dintr-o privire, părând să înțeleagă totul.

— O, curvă enervantă ce eşti! urlă el şi alergă pe după insula mediană ca să o prindă.

Ea lovi cu cuțitul de măcelar. Lama fulgeră între degetul arătător şi mijlociul palmei lui drepte desfăcute şi săpă adânc în carne, în adâncitura V-ului. Sângele se revărsă. Pickering urlă de durere şi surprindere - mai mult de surprindere, credea ea. Hienele nu se aşteaptă ca victimele lor să se întoarcă împotrivă...

Bărbatul întinse mâna stângă, apucă de încheietura ei şi răsuci. Ceva scrâşni. Sau poate trosni. În orice caz, durerea săgetă pe braț în sus, vie ca lumina. Ea încercă să nu dea drumul cuțitului, dar era imposibil. Acesta zbură până în cealaltă parte a camerei şi când el îi eliberă încheietura, mâna ei dreaptă căzu moale, cu degetele răşchirate.

Se apropie de ea şi Em îl împinse înapoi, folosind ambele mâini şi ignorând noul urlet de durere al încheieturii sale forțate. Fu pur instinct. Partea rațională a minții i-ar fi spus că un brânci nu-l va opri pe omul acela, însă partea rațională a minții stătea acum ghemuită într-un colț al capului ei, neputând face altceva decât să spere la ce e mai bine.

Pickering o depăşea în greutate, dar ea stătea cu fundul lipit de bordura ciobită a insulei centrale. Bărbatul se împletici înapoi cu o expresie de năuceală care ar fi fost comică în alte împrejurări şi călcă fie pe un cub de gheață, fie pe mai multe. Un moment, semănă cu un personaj din desene animate - Road Runner, poate - care sprintează pe loc încercând să rămână în picioare. Apoi călcă pe alte cuburi de gheață (ea le văzu cum țâşniră pe podea, rotindu-se şi scânteind), căzu greoi şi se lovi cu ceafa de uşa acum plină de adâncituri a frigiderului.

Ridică mâna însângerată şi se uită la ea. Apoi se uită la Em.

— M-ai tăiat, zise el. Curvă, curvă proastă, uită-te aici, m-ai tăiat. De ce m-ai tăiat?

Încercă să se ridice împleticit în picioare, dar alte cuburi de gheață o zbughiră de sub el şi se nărui înapoi la podea. Pivotă pe un genunchi, intenționând să se ridice astfel, şi preț de un moment stătu cu spatele la ea. Em apucă brațul stâng rupt al

scaunului de pe insula mediană. De el încă atârnau fâşii inegale de bandă adezivă. Pickering se ridică în picioare şi se întoarse către ea. Emily îl aştepta. Avântă braţul spre fruntea lui cu ambele mâini - palma dreaptă nu voia să se închidă, însă o convinse ea. O parte atavică, orientată spre supravieţuire, din ea îşi aminti chiar să scurteze priza pe bucata de arţar roşu, ştiind că în felul acesta forţa impactului va fi maximă, iar o forţă maximă a impactului era un lucru bun. În definitiv, avea la dispoziţie un braţ de scaun, nu o bâtă de baseball.

Se auzi un bufnet. Nu fu la fel de puternic ca al uşii batante când o lovise el intrând, însă tot sunase destul de tare, poate fiindcă ploaia aproape încetase. Un moment nu se întâmplă nimic altceva, după care sângele începu să curgă din tunsoarea lui cazonă şi să se reverse peste frunte. Emily se uită ţintă la el, în ochii lui. El se uită înapoi, buimac.

— Nu, rosti el slab şi întinse o mână să ia braţul de scaun de la ea.

— Ba da, spuse ea şi lovi din nou, de data aceasta dintr-o parte: o lovitură cu două mâini, prin secerare, mâna dreaptă retrăgându-se în ultimul moment, cea stângă ţinând ferm mai departe. Capătul braţului - neuniform acolo unde se rupsese, plin de aşchii - intră în contact cu tâmpla dreaptă a lui Pickering. Acum, sângele ţâşni dintr-odată şi capul sări într-o parte, se întoarse complet spre umărul stâng. Picături aprinse îi curseră pe obraz şi căzură pe gresia gri.

— Opreşte-te, spuse el baritonal, lovind aerul cu o mână. Semăna cu un om care stă să se înece şi imploră să fie salvat.

— Nu, zise ea şi coborî iar braţul spre capul lui.

Pickering strigă şi se împletici înapoi din faţa ei, cu bărbia în piept, încercând să pună între ei insula centrală. Păşi pe alte cuburi de gheaţă şi alunecă, însă acum reuşi să rămână în picioare. Doar din noroc, credea ea, deoarece bărbatul abia se mai ţinea la verticală.

Preţ de un moment, aproape îl lăsă în pace, spunându-şi că va fugi pe uşa batantă. Ea asta ar fi făcut. Apoi tatăl ei luă

cuvântul, foarte calm, în mintea ei: Vrea să pună mâna pe cuțit, dulceață.

— Nu, zise ea, arătându-şi colții de data aceasta. Nu, nu te las.

Încercă să alerge de cealaltă parte a insulei şi să i-o ia înainte, însă nu putu să alerge, nu trăgând după ea rămăşițele scaunului ca o afurisită de ghiulea - era încă legat cu bandă adezivă de genunchiul ei stâng. Se izbi de insulă, o lovi în fund, încercă să-i intre între picioare şi să o împiedice. Scaunul părea să fie de partea lui şi Em era bucuroasă că îl făcuse țăndări.

Pickering ajunse la cuțit - zăcea la baza uşii batante - şi căzu peste el ca un înaintaş de fotbal american care protejează o minge liberă. Din adâncul gâtului scotea un şuierat gutural. Em ajunse acolo tocmai când el dădea să se rotească. Îl frăgezi cu brațul de scaun iar şi iar, țipând, conştientă într-o parte a minții că acesta nu era foarte greu şi că ea nu-i imprima nici pe departe forța pe care îşi dorea să o imprime. Îşi vedea încheietura dreaptă, care înce-pea deja să se umfle, cum încerca să se adreseze nenorocirii căreia îi fusese supusă ca şi când s-ar fi aşteptat să supraviețuiască acelei zile.

Pickering se prăbuşi peste cuțit şi rămase nemişcat. Ea se trase puțin în spate, gâfâind, cometele acela mici şi albe brăzdându-i din nou câmpul vizual.

În mintea ei, bărbați prinseră a vorbi. Nu era ceva neobişnuit pentru ea şi nu întotdeauna ceva nedorit. Uneori, dar nu întotdeauna.

Henry: Ia cuțitul ăla afurisit şi înfige-i-l drept între omoplați.

Rusty: Nu, dulceață. Nu te apropia de el. Asta aşteaptă. Face pe mortul.

Henry: Sau în ceafă. E bine şi acolo. În gâtul ăla împuțit.

Rusty: Să bagi mâna sub el ar fi ca şi cum ai vârî-o într-o presă de balotat, Emmy. Ai două opțiuni. Bate-l de moarte...

Henry, părând reticent, dar convins: ... sau fugi.

Ei, poate. Şi poate că nu.

În partea aceea a insulei era un sertar. Îl deschise smucit, sperând să dea peste alt cuțit - peste alte multe cuțite: de decupat, de filetat, de friptură, de tăiat pâinea, din cele zimțate. S-ar fi mulțumit şi cu un afurisit de cuțit pentru întinsul untului. Ce văzu fu, în principal, o gamă de ustensile de gătit din plastic negru: două spatule, un polonic şi o lingură din aceea mare plină de găuri. Mai erau şi alte nimicuri, însă cel mai amenințător obiect pe care îi căzură ochii era un curățător de cartofi.

— Ascultă la mine, zise ea. Vocea îi era aspră, aproape guturală. Avea gâtul uscat. Nu vreau să te omor, dar o voi face dacă mă obligi. Am o furculiță pentru carne aici. Dacă încerci să te întorci, ți-o înfig în ceafă şi-o împing până iese pe partea cealaltă.

Oare o credea? Asta era o întrebare. Era sigură că Pickering înlăturase toate cuțitele cu excepția celui de sub el, dar putea fi oare sigur că înlăturase toate celelalte obiecte ascuțite? Majoritatea bărbaților nu aveau idee ce conțineau sertarele din bucătăria lor - ştia asta din experiența vieții cu Henry şi, înainte de Henry, cu tatăl ei - dar Pickering nu era ca majoritatea bărbaților şi aceea nu era orice bucătărie. Trăia cu impresia că era mai mult un teatru de operații. Totuşi, ținând cont cât era de buimac (era buimac?) şi cum sigur trebuia să fie convins că o scăpare de memorie i-ar putea aduce moartea, ea credea că bluful avea şanse să treacă. Doar că mai era o întrebare: Oare o auzea, măcar? Sau dacă da, o înțelegea? Un bluf nu putea funcționa dacă persoana cu care încercai să blufezi nu înțelegea miza.

Numai că ea nu avea de gând să stea acolo în cumpănă. Acesta ar fi fost cel mai grav lucru pe care îl putea face. Se aplecă, fără a-şi lua ochii de la Pickering, şi agăță cu degetele ultima bucată de bandă care o mai lega de scaun. Degetele de la mâna ei dreaptă voiau şi mai puțin să se supună acum, însă ea le convinse. Şi pielea ei udă leoarcă de sudoare fu de ajutor. Împinse în jos şi banda începu să se des-prindă cu un alt sunet nărăvaş de sfâşiere. Bănuia că durea, îi lăsă o dungă roşu-aprins pe rotulă (din cine ştie ce motiv, cuvântul Jupiter

îi veni întâmplător în gând), însă depăşise de mult momentul când mai simțea astfel de lucruri. Cedă dintr-odată şi alunecă până la gleznă, mototolită şi răsucită şi lipindu-se de sine. Em o scoase de pe picior şi se îndreptă de spate, liberă. Îi bubuia capul; fie de la efort, fie de la lovitura primită pe când se uita la fata moartă din portbagajul Mercedesului.

— Nicole, spuse ea. Numele ei era Nicole.

Rostirea numelui fetei moarte păru să o readucă pe Em puțin în simțiri. Acum, ideea de a încerca să ia cuțitul de măcelar de sub bărbat părea o nebunie. Partea din ea care uneori vorbea cu vocea tatălui ei avea dreptate - şi numai să stea în aceeaşi cameră cu Pickering însemna să-şi forțeze norocul. Astfel, rămânea să plece. Doar asta.

— Acum am să plec, spuse ea. Mă auzi?

Bărbatul nu se mişcă.

— Am furculița pentru carne. Dacă vii după mine, te înjunghii cu ea. Îți... Îți scot ochii cu ea. Ce ai de făcut e să rămâi unde eşti. Ai înțeles asta?

El nu se mişcă.

Emily se îndepărtă cu spatele de el, apoi se întoarse şi ieşi din bucătărie pe uşa din cealaltă parte a încăperii. Încă mai ținea în mână brațul plin de sânge al scaunului.

8. Era o fotografie pe perete, lângă pat

Dincolo era sufrageria. Acolo era o masă lungă cu tăblie de sticlă. În jurul ei erau şapte scaune de arțar roşu. Locul unde ar fi trebuit să fie al optulea era gol. Sigur că da. În timp ce studia locul gol din capătul „mamei“ al mesei, avu o amintire: sângele înflorind într-o perlă mică sub ochiul ei în timp ce Pickering spunea: Bine, bun, bine. O crezuse când spusese că doar Deke ar putea şti că ea se află înăuntrul Cutiei de Pilule, aşa că aruncase cuțitul cel mic - cuțitul cel mic al lui Nicole, îşi spusese ea atunci - în chiuvetă.

Deci fusese tot timpul un cuțit cu care să-l amenințe. Încă mai era. În chiuvetă. Dar acum nu voia să se mai întoarcă acolo. Nici vorbă.

Străbătu încăperea şi merse de-a lungul holului cu cinci uşi, două de fiecare latură şi una în capăt. Primele două uşi pe lângă care trecu erau deschise, în stânga ei o baie şi în dreapta o spălătorie. Maşina de spălat rufe era cu încărcare pe sus şi avea uşița deschisă. O cutie de Tide stătea pe raft, lângă ea.

O cămaşă pătată de sânge atârna jumătate înăuntru şi jumătate în afara gurii de încărcare. Cămaşa lui Nicole, credea Emily, deşi nu avea cum să fie sigură. Iar dacă era a ei, de ce voise Pickering să o spele? Găurile n-ar fi dispărut prin spălare. Emily îşi aminti că-şi spusese că erau zeci la număr, cu toate că asta sigur nu era posibil. Nu?

Credea că era, totuşi: Pickering înnebunit.

Deschise uşa de după cea a băii şi văzu o cameră de oaspeți. Nu era decât o cutie întunecată şi sterilă conținând un pat matrimonial cu aşternuturile atât de bine întinse, încât fără-ndoială puteai face un bănuț să salte pe ele. Oare o îngrijitoare să-l fi aranjat? Sondajul nostru spune că nu, gândi Em. Sondajul nostru spune că nicio îngrijitoare n-a pus vreodată piciorul în camera asta. Doar „nepoțele“.

Uşa de vizavi de camera pentru oaspeți se deschidea într-un birou. Era până în cel mai mic amănunt la fel de steril ca încăperea de peste hol. Într-un colț erau două fişete. Era o masă mare, goală, cu excepția unui PC Dell acoperit cu o husă de plastic transparent. Duşumeaua era din scânduri simple de stejar. Fără covor. Niciun tablou pe perete. Singurul geam mare era oblonit, lăsând să pătrundă doar câteva raze palide de lumină. Asemenea camerei pentru oaspeți, locul acela arăta trist şi dat uitării.

N-a lucrat niciodată aici, gândi ea şi ştiu că aşa era. Era un simplu platou teatral. Întreaga casă era asta, inclusiv încăperea din care fugise ea - încăperea care semăna cu o bucătărie, dar care era de fapt un teatru operator, cu tot cu tejghele şi podele uşor de curățat.

Uşa din celălalt capăt al holului era închisă şi, apropiindu-se de ea, Em ştia că va fi încuiată. Se va trezi blocată în capătul acela al coridorului, dacă bărbatul intra din capătul

cu bucătăria/sufrageria. Blocată şi neavând unde să fugă, iar în zilele acestea alergatul era singurul lucru la care se pricepea, singurul lucru care i se potrivea.

Îşi trase pantalonii scurți în sus - avea impresia că plutesc pe ea acum, după ce cusătura din spate se desfăcuse - şi apucă clanța. Premoniția pusese atât de tare stăpânire pe ea încât pentru un moment nu-i veni să creadă când clanța se răsuci în mâna ei. Împinse uşa şi păşi în ceea ce trebuia să fie dormitorul lui Pickering. Era aproape la fel de steril ca încăperea pentru oaspeți, însă nu întru totul. Pentru început, erau două perne în loc de doar una sin-gură, iar cuvertura de pe pat (care părea să fie geamănul celui din camera pentru oaspeți) fusese trasă într-un triunghi precis, pregătită să-l primească pe stăpân în confortul cearşafurilor proaspete, după o zi de muncă grea. Iar pe podea era un covor. Un simplu preş ieftin de nailon, dar se întindea dintr-un perete în celălalt. Henry fără-ndoială ar fi spus că e modelul special Mamut; se potrivea însă cu pereții şi făcea camera să arate mai puțin scheletică decât celelalte. Mai era şi o mescioară de scris - semăna cu un pupitru vechi de şcoală - şi un scaun simplu de lemn. Şi chiar dacă acestea erau recuzite destul de mici în comparație cu decorul biroului, cu geamul lui mare (şi din nefericire oblonit) şi computerul scump, avea impresia că mescioara aceea fusese folosită. Că Pickering şezuse la ea şi scrisese de mână, adus de spate ca un copil într-o sală de clasă dintr-o şcoală de la țară. Ce scrisese, la asta ea nu-şi dorea să se gândească.

Şi geamul de aici era mare. Şi, spre deosebire de geamurile din birou şi camera de oaspeți, nu era oblonit. Înainte ca Em să se uite afară şi să vadă ce se afla dincolo, atenția îi fu atrasă de o fotografie de pe perete, lângă pat. Nu era agățată şi categoric nu era înrămată, ci era doar prinsă acolo cu o piuneză. În jurul ei, în perete erau alte găuri mici, ca şi când alte poze ar fi fost prinse acolo de-a lungul anilor. Acesta era un cadru color cu data de 19-4-07 imprimată digital în colțul drept. Fusese făcută cu o cameră de modă veche, nu cu una digitală, judecând după hârtie, şi nu de către cineva cu mare

har pentru arta fotografică. Pe de altă parte, poate că fotograful fusese surescitat. Aşa cum hienele devin surescitate, bănuia ea, la lăsarea serii, când simt miros de pradă proaspătă. Era ceţoasă, luată parcă prin lentile transfocatoare, iar subiectul nu era centrat. Subiectul era o femeie tânără cu picioare lungi, îmbrăcată în pantaloni scurţi de dril şi un tricou strâmt pe care scria BEER O'CLOCK BAR. Pe palma stângă ţinea în echilibru o tavă, ca o chelneriţă într-un vechi tablou vesel de Norman Rockwell. Râdea. Avea păr blond. Em nu putea fi sigură că era vorba de Nicole, nu din poza aceea încreţoşată şi după acele câteva clipe şocante când se uitase la fata moartă din portbagajul Mercedesului... însă era sigură. Inima ei era sigură.

Rusty: N-are importanţă, dulceaţă. Trebuie să pleci de aici. Trebuie să ajungi în câmp liber, unde poţi alerga.

Ca pentru a dovedi aceasta, uşa dintre bucătărie şi sufragerie se trânti de perete - aproape destul de tare cât să zboare din ţâţâni, judecând după sunet.

Nu, gândi ea. O părăsi orice senzaţie de la mijloc în jos. Nu credea că se udase din nou, însă nici nu şi-ar fi putut da seama dacă o făcuse. Nu, nu se poate.

— Vrei să jucăm dur? strigă Pickering. Vocea lui părea uluită şi voioasă. Bine, pot să joc dur. Sigur. Nicio problemă. Aşa vrei? S-a făcut. Tati îţi va face pe plac.

Venea. Traversa sufrageria. Em auzi un bufnet urmat de un trăncănit sec când bărbatul se împiedică în unul dintre celelalte scaune (poate cel din capătul „tatei" al mesei) şi-l împinse deoparte. Lumea se îndepărtă în sincope de ea, devenind cenuşie chiar dacă încăperea aceea era relativ luminoasă acum, că furtuna se împrăştia.

Îşi muşcă buza spartă. Asta îi trimise un pârâiaş de sânge proaspăt pe bărbie în jos, însă readuse şi culoare şi realitate în lumea înconjurătoare. Em trânti uşa şi dibui după încuietoare. Nu exista o încuietoare. Se uită în jur şi ochii i se opriră la scaunul nepretenţios de lemn de la mescioara nepretenţioasă de lemn. În timp ce Pickering începea să alerge împleticit, trecând de spălătorie şi de birou - şi avea oare

cuțitul de măcelar strâns într-o mână? Sigur că-l avea - ea apucă scaunul, îl aşează sub clanță şi-l înclină. După doar o clipă, bărbatul lovi uşa cu ambele mâini.

Ea îşi spuse că dacă şi duşumeaua de acolo ar fi fost din scânduri de stejar, scaunul ar fi alunecat ca un puc pe gheață. Poate că l-ar fi ridicat ea şi l-ar fi ținut pe Pickering la distanță cu el: Em, Neînfricata Îmblânzitoare de Lei. Puțin probabil. În orice caz, acolo era covor pe jos. Un preş ieftin de nailon, însă era gros - măcar avea acest atribut. Picioarele înclinate ale scaunului se înfipseră şi se înțepeniră, chiar dacă ea văzu covorul făcând un val.

Pickering răcni şi începu să izbească uşa cu pumnii. Em spera că ținea cuțitul în continuare în mână în timp ce făcea asta; poate avea din greşeală să-şi taie singur gâtul.

— Deschide uşa! urlă el. Deschide! Doar îți complici situația!

De parcă aş putea, gândi Emily, dându-se în spate. Şi uitându-se înapoi. Acum ce? Geamul? Ce altceva? Exista doar uşa aceea, aşa că doar geamul rămânea.

— Mă scoți din minți, don'şoară!

Ba nu, tu erai deja ieşit din minți. Erai nebun de legat!

Vedea bine că geamul era din acela făcut doar pentru privit, nu pentru deschis. Datorită aerului condiționat. Deci ce urma? Să sară pe el aidoma lui Clint Eastwood într-un western spaghetti de demult? Suna posibil; era categoric genul de lucru care-i surâdea în copilărie, însă bănuia că se va tăia peste tot dacă ar fi pus cu adevărat planul în practică. Clint Eastwood şi The Rock şi Steven Seagal foloseau cascadori când venea vorba de secvențe cu săritul prin vitrina barului. Iar cascadorii înşişi foloseau sticlă specială.

Auzi bubuitul rapid al paşilor de dincolo de uşă când bărbatul mai întâi se dădu în spate şi apoi se avântă înainte. Uşa era grea, însă Pickering nu glumea şi tăblia se cutremură în ramă. De această dată scaunul sări înapoi cinci sau şase centimetri înainte să se opună. Mai rău, valul acela străbătu iarăşi covorul şi Em auzi un pârâit asemănător cu al benzii adezive cedând. Pickering era remarcabil de vioi pentru cineva

care fusese bătut peste cap şi umeri cu o bucată solidă de arţar roşu, doar că - desigur - era deopotrivă nebun şi îndeajuns de sănătos la cap ca să ştie că dacă ea scăpa, avea să fie prins. Em bănuia că acesta era un stimulent puternic.

Trebuia să-l lovesc dracului cu tot scaunul ăla, gândi ea.

— Vrei să ne jucăm? gâfâi el. Eu o să mă joc. Sigur. Sută-n mie. Dar tu eşti pe terenul meu de joacă, bine? Şi uite... că... vin!

Lovi uşa din nou. Aceasta se zdruncină în canaturi, acum cu ţâţânile slăbite, şi scaunul sări înapoi alţi cinci sau şase centimetri. Em vedea găuri întu-necate sub formă de lacrimă între picioarele înclinate ale scaunului şi uşă: rupturi în covorul ieftin.

Pe geam, deci. Dacă era să moară sângerând de la Dumnezeu ştie cât de multe răni, prefera să şi le facă ea însăşi. Poate... dacă se înfăşura în cuvertură...

Atunci ochii îi căzură pe masa de scris.

— Domnule Pickering! strigă ea, apucând masa de margini. Stai! Vreau să-ţi propun un târg!

— Nu fac târguri cu curvele, bine? zise el arţăgos, dar se oprise un moment - poate ca să-şi recapete suflul - şi asta îi dădu ei timp. Doar de timp avea nevoie. Doar timp putea obţine de la el; nu avea nevoie să audă din partea lui că nu era omul care face târguri cu curvele. Care-i planul tău cel mare? Spune-i lui tăticu'.

În momentul acela, masa era planul ei. O ridică, aproape convinsă că spatele ei suprasolicitat va pocni de-a dreptul ca un balon. Însă masa era uşoară şi fu şi mai uşoară când de pe ea căzură mai multe teancuri de manuale universitare, după cum arătau, legate cu elastic.

— Ce faci? întrebă el tăios, apoi: Nu face aia!

Em alergă spre geam, după care se opri brusc şi aruncă masa. Sunetul de sticlă spartă fu enorm. Fără să stea să se gândească sau să se uite - gânditul n-ar fi ajutat-o cu nimic în clipa aceea, iar uitându-se nu putea decât să se sperie dacă distanţa până jos era mare - trase cuvertura de pe pat.

Pickering izbi iarăşi uşa şi chiar dacă scaunul rezistă şi acum (ea ştiu asta; dacă ar fi cedat, bărbatul ar fi alergat prin cameră dând s-o apuce), ceva scoase un trosnet lemnos puternic.

Em se înfăşură în cuvertură de la bărbie până la picioare, arătând pentru un moment ca o indiancă în viziunea lui N.C. Wyeth pe cale să pornească la drum într-o furtună de zăpadă. Apoi sări prin gaura zimțată din geam tocmai când uşa se deschise forțat în urma ei. Mai multe săgeți de sticlă înțepenite în ramă răniră cuvertura, dar nici măcar una n-o atinse pe Em.

- O, curvă tâmpită şi enervantă! strigă Pickering, în urma ei - aproape în urma ei - după care ea plonjă prin aer.

9. Gravitaţia e mama tuturor

Fusese băiețoasă în copilărie, prefera jocurile pentru băieți (cel mai bun se numea simplu Pac-Pac), desfăşurate în pădurea din spatele casei lor din suburbiile din Chicago, decât să piardă vremea cu Barbie şi Ken pe verandă. Purta jeanşi şi tenişi, îşi ținea părul prins la spate în coadă. Ea şi prietena ei cea mai bună, Becka, urmăreau la TV, în loc de filme cu gemenele Olsen, filme vechi cu Eastwood şi Schwarzenegger, iar când se uitau la Scooby-Doo, se identificau mai degrabă cu cățelul decât cu Velma sau Daphne. Vreme de doi ani, în gimnaziu, numiseră masa de prânz Scooby Snacks.

Şi se cățărau în copaci, desigur. Emily parcă îşi amintea că ea şi Becka pe-trecuseră o vară întreagă în copaci, fiecare în curtea ei. Probabil că aveau nouă ani atunci. În afară de lecția tatălui ei despre cum se cade, singurul lucru pe care Em şi-l amintea clar despre vara cățăratului în copaci era mama ei aplicând o cremă albă pe nasul ei în fiecare dimineață şi spunându-i: Să nu ți-o ştergi, Emmy! pe vocea ei impunătoare, dacă-nu-mă-asculți-te-omor.

Într-o zi, Becka îşi pierduse echilibrul şi fusese cât pe ce să cadă cinci metri pe peluza familiei Jackson (poate doar trei,

însă la vremea aceea fetelor li se păruse că sunt opt metri... ba chiar şaisprezece). Se salvase apucându-se de o cracă, dar apoi rămăsese agăţată acolo, strigând după ajutor.

Rusty tundea peluza. Se apropiase încet - da, încet; întârziase chiar şi să oprească maşina de tuns iarba Briggs & Stratton - şi întinsese braţele. „Sari“, spusese el, şi Becka, fata care doar de doi ani nu mai credea în Moş Crăciun şi care încă arbora o încrederea sublimă, sărise. Rusty o prinsese fără probleme, apoi îi strigase lui Em să coboare din copac. Le făcuse pe ambele fete să şadă la rădăcină. Becka plângea puţin şi Em era speriată - mai mult de faptul că de-acum căţăratul în copaci avea să devină un lucru interzis, cum era mersul la magazinul de la colţ după ora şapte seara.

Rusty nu le interzisese asta (deşi mama lui Emily ar fi făcut-o, dacă s-ar fi uitat pe geamul de la bucătărie), ci le învăţase cum se cade. Şi apoi ele exersaseră vreme de aproape o oră.

Ce zi minunată fusese aceea!

Când sări pe geam, Emily văzu că distanţa până la patioul din lespezi de jos era bunicică. Poate doar trei metri, însă ei i se părură că sunt opt în timp ce cădea cu cuvertura în care era înfăşurată fluturând în jurul său. Sau şaisprezece.

Lăsaţi genunchii să se strângă, le spusese Rusty în urmă cu şaisprezece sau şaptesprezece ani, în Vara Căţăratului în Copaci, cunoscută şi ca Vara Zgomotului Alb. Nu le cereţi să preia şocul. O vor face - în nouă din zece cazuri, dacă distanţa nu e prea mare, o vor face –, dar v-aţi putea alege cu o ruptură de os. Şold, picior sau gleznă. Gleznă, cel mai probabil. Ţineţi minte că gravitaţia e mama tuturor. Lăsaţi-vă în voia ei. Lăsaţi să vă îmbrăţişeze. Lăsaţi genunchii să se strângă, apoi ghemuiţi-vă şi rostogoliţi-vă.

Em atinse lespezile roşii, în stil spaniol, şi lăsă genunchii să se strângă. În acelaşi timp, răsuci umărul şi îşi aruncă greutatea pe partea stângă. Lăsă bărbia în piept şi se rostogoli. Nu simţi deloc durere - nu imediat –, însă o străbătu o vibraţie puternică, de parcă trupul ei ar fi devenit o ghenă goală şi cineva ar fi aruncat pe ea o piesă mare de mobilier. Îşi

ținu totuşi capul ferit, să nu se lovească de pământ. Şi nu credea că-şi rupsese vreun os, deşi doar după ce avea să se ridice în picioare urma să ştie asta.

Lovi o masă metalică de patio destul de tare ca să o răstoarne. Apoi se ridică în picioare, convingându-se că era suficient de întreagă la corp să facă asta abia după ce chiar o făcu. Se uită în sus şi-l văzu pe Pickering privind pe geamul spart. Chipul lui era schimonosit într-o grimasă şi agita cuțitul prin aer.

— Stai aşa! strigă el. Nu fugi şi stai pe loc!

Vezi să nu, gândi Em. Ultimele vestigii ale ploii din acea după-amiază se transformaseră în ceață, punctându-i fața întoarsă către cer cu picături de rouă. Îi dădea un sentiment divin. Îi arătă bărbatului degetul mijlociu, după care îl scutură, ca să fie bine înțeleasă.

Pickering răcni:

— Nu-ndrăzni tu să-mi arăți muie, pizdă!

Şi aruncă spre ea cuțitul. Nici măcar pe aproape. Căzu pe piatră cu un zăngănit şi alunecă sub grătarul pe gaz în două bucăți, lama şi plăselele. Când Em ridică iarăşi privirea, în spărtura geamului nu mai era nimeni.

Vocea tatălui ei îi spuse că Pickering venea; Em nu avea însă nevoie de această informație de ultimă oră. Se duse la marginea patioului - călcând fără probleme, fără a şchiopăta, deşi bănuia că pentru asta trebuia să mulțumească puseului de adrenalină - şi se uită în jos. Trei paşi amărâți până la nisip şi iarba de pampas. Floare la ureche în comparație cu căzătura căreia tocmai îi su-praviețuise. Dincolo de patio se întindea plaja, locul care găzduise atât de multe alergări de dimineață.

Se uită în cealaltă direcție, către drum. Nu era bine. Zidul urât de beton era prea înalt. Şi Pickering venea. Sigur că venea.

Puse o mână pe zidăria ornamentală şi sări în nisip. Iarba de pampas îi gâdilă coapsele. Urcă degrabă duna dintre Cutia de Pilule şi plajă, sumețindu-şi pantalonii scurți distruşi şi uitându-se iar şi iar peste umăr. Nimic... încă nimic... şi apoi

Pickering ieşind valvârtej pe uşa din spate, urlând la ea să rămână imediat pe loc. Se descotorosise de pelerina galbenă şi mai înşfăcase un obiect ascuțit. Îl flutura în mâna stângă în vreme ce alerga pe trotuar spre patio. Em nu reuşea să vadă ce era şi nici nu voia să reuşească. Nu voia să-l ştie atât de aproape pe bărbat.

Putea să-l lăsase în urmă, alergând. Ceva din pasul lui spunea că va prinde viteză scurt timp şi apoi va obosi, indiferent cât de tare îl stârneau nebunia şi teama lui de expunere.

Ea îşi spuse: Parcă pentru asta m-aş fi antrenat de la bun început.

Cu toate acestea, aproape făcu o greşeală capitală când ajunse la plajă, aproape se întoarse spre sud. Astfel ar fi ajuns la capătul Vermillion Key în mai puțin de o jumătate de kilometru. Sigur, s-ar fi putut îndrepta spre ghereta paznicului de pod când ajungea acolo (ar fi strigat cât o țineau bojocii după ajutor, de fapt), dar dacă Pickering îi făcuse ceva lui Deke Hollis - şi se temea că aşa era - ea s-ar frige. Poate că ar fi trecut vreo barcă şi ea ar fi putut striga într-acolo, însă bănuia că Pickering depăşise de mult momentul în care ceva l-ar fi putut opri; în această clipă, probabil că ar fi fost gata să o înjunghie până la moarte şi pe scena Radio City Music Hall sub privirea dansatoarelor de la Rockettes.

Aşa că se întoarse în schimb spre nord, unde aproape trei kilometri de plajă goală se întindeau între ea şi Bojdeuca Verde. Îşi aruncă tenişii din picioare şi începu să alerge.

10. Nu se aşteptase în schimb la atâta frumuseţe

Nu era prima oară când alerga pe plajă după una dintre acele scurte, dar puternice furtuni de după-amiază şi senzația umezelii care i se strângea pe față şi brațe era familiară. La fel erau şi vuietul crescut al valurilor (era la momentul fluxului şi plaja se îngustase, devenind o simplă fâşie), şi mirosurile mai puternice: sare, alge, flori, ba chiar şi lemn ud. Se aşteptase să fie speriată - aşa cum bănuia că erau speriați în condiții de

luptă oamenii care executau misiuni periculoase care de regulă (dar nu întotdeauna) ieşeau bine. Nu se aşteptase în schimb la atâta frumusețe.

Ceața venise dinspre Golf. Apa era o fantomă verde-mat care înainta sincopat către țărm, prin alb. Peştii trebuie să fi fost puşi pe fugă, deoarece largul mării se transformase într-un bufet cu mâncare pe săturate pentru pelicani.

Pe cei mai mulți îi vedea ca pe nişte umbre care îşi strângeau aripile şi intrau în picaj spre apă. Alți câțiva săltau pe valuri mai aproape, aparent la fel de morți ca nişte momeli, dar privind-o. Departe, în stânga ei, soarele era o monedă mică, oranj-galbenă, cu privire obosită.

Se temea că i se va înțepeni din nou gamba - dacă se întâmpla asta, era terminată, gata. Aceasta era însă o activitate cu care se obişnuise şi, chiar dacă o simțea nițel caldă, era totuşi destul de relaxată. Mai mult o îngrijorau şalele, care emiteau un junghi la fiecare al treilea sau al patrulea pas şi care trimiteau un fulger de durere la fiecare aproximativ o duzină. Dar le vorbea în gând, le lua cu binişorul, le promitea băi calde şi masaje shiatsu după ce se termina povestea asta şi creatura sălbatică ce o urmărea era ferecată bine la închisoarea ținutului Collier. Părea să funcționeze. Fie asta, fie alergatul era el însuşi un soi de masaj. Avea motive să creadă că aşa era.

Pickering mai urlă de două ori să se oprească, apoi tăcu, păstrându-şi suflul pentru alergat. Ea se uită îndărăt o dată şi estimă că bărbatul era la aproximativ şaptezeci de metri depărtare, singurul lucru care-l făcea să iasă în evidență în ceața după-amiezii târzii fiind cămaşa sa Izod roşie. Se uită din nou şi-l văzu mai bine; reuşi să-i vadă pantalonii kaki pătați de sânge. Cincizeci de metri depărtare. Dar gâfâia. Bine. Dacă gâfâia era bine.

Emily sări peste un morman de lemne şi pantalonii scurți îi alunecară în jos, amenințând s-o împiedice. Nu avea timp să se oprească şi să-i dea jos, aşa că trase cu sălbăticie de ei în sus, dorindu-şi să fi avut un şiret pe care să-l poată strânge, poate chiar ține între dinți.

Din spatele ei se auzi un strigăt şi i se păru că aude în el frică şi furie deo -potrivă. Suna ca şi când Pickering ar fi înțeles în sfârşit că lucrurile s-ar putea să nu meargă după placul lui. Em riscă încă o privire înapoi, sperând, iar speranța ei nu fu zadarnică. Bărbatul se împiedicase în mormanul de lemne peste care ea sărise şi căzuse în genunchi. Noua lui armă zăcea alături, desenând un X în nisip. Foarfecă, deci. Foarfecă de bucătărie. Din aceea mare pe care bucătarii o folosesc pentru a tăia cartilagii şi oase. Pickering o apucă în mână şi se opinti în picioare.

Emily alergă mai departe, crescând viteza puțin câte puțin. Nu se gândise să facă asta, dar nu credea nici că asta-i dictase corpul să facă. Exista ceva între corp şi minte, o interfață. Aceea era partea care voia să dețină controlul acum şi Em îi îngădui să-l preia. Acea parte voia ca ea să se pornească doar puțin câte puțin, aproape cu blândețe, astfel încât animalul din urma sa să nu-şi dea seama ce face. Acea parte voia să-l stârnească pe Pickering să crească viteza pentru a se ține după ea, poate chiar să reducă nițel distanța. Acea parte voia să-l epuizeze complet, să-l aducă la capătul puterilor. Acea parte voia să-l audă cum gâfâia şi şuiera. Poate chiar cum tuşea, dacă era fumător (deşi asta părea o speranță prea mare). Apoi ea avea să intre în acea viteză sporită pe care ştia că o are, dar pe care rareori o folosea; acea viteză părea întotdeauna că sfidează soarta, cumva - ca şi când ți-ai lua aripi de ceară într-o zi însorită. Acum însă nu avea de ales. Iar dacă sfidase soarta, o făcuse atunci când se răsucise pentru a privi în curtea pavată cu piatră a Cutiei de Pilule prima dată.

Şi ce alegere am avut, odată ce i-am văzut părul? Poate că soarta m-a sfidat pe mine.

Alergă mai departe, lăsând în nisip urmele trecerii ei. Se uită iarăşi înapoi şi-l văzu pe Pickering la doar patruzeci de metri depărtare, însă patruzeci de metri era bine. Ținând cont cât de roşu şi încordat era la față, patruzeci de metri era foarte bine.

Către vest şi direct deasupra ei, norii se depărtară cu o grabă tropicală, luminând pe dată ceața şi transformând-o din

cenuşiu sumbru în alb orbitor. Pete de soare punctară plaja ca nişte reflectoare; Em intră alergând într-una şi apoi ieşi dintr-un singur pas, simțind temperatura crescând şi apoi coborând la loc, când ceața o îmbrățişă din nou. Era ca şi când ar fi fugit pe lângă uşa deschisă a unei spălătorii într-o zi friguroasă. Înaintea sa, albastrul pâclos se deschise într-un ochi de pisică lung. Un curcubeu dublu țâşni din el, fiecare culoare arzând distinctă de alta. Brațele dinspre vest străbăteau ceața tot mai rară şi pătrundeau în apă; cele care se curbau în jos spre continent dispăreau între palmieri şi arbuştii de lăuruscă cerată.

Piciorul drept atinse uşor glezna stângă şi ea se împletici. Un moment fu cât pe ce să cadă, după care îşi recăpătă echilibrul. Acum însă el era la doar treizeci de metri distanță, iar treizeci erau prea puțini. Gata cu admiratul curcubeielor. Dacă nu-şi vedea de treabă, cele dinaintea ei aveau să fie ultimele pe care le vedea.

Ridică din nou ochii în față şi acolo era un bărbat. Stătea până la glezne în apă şi se uita țintă la ei. Purta doar o pereche de jeanşi tăiați scurți şi o bandană roşie la gât. Avea pielea brună; părul şi ochii lui erau închişi la culoare. Era scund de statură, însă la corp era în formă maximă. Păşi afară din apă şi Em văzu îngrijorarea de pe chipul său. O, slavă Domnului, îngrijorare.

— Ajutor! strigă ea. Ajută-mă!

Expresia de îngrijorare se adânci.

— Señora? Qué ha pasado? Qué es lo que va mal?

Ştia puțină spaniolă - o rupea - dar auzindu-l pe el vorbind-o, toate cunoştințele de limbă o părăsiră. Nu avea importanță. Acesta era aproape sigur unul dintre îngrijitorii de la casele mari. Profitase de ploaie pentru a se răcori în Golf. Poate că nu avea carte verde, însă nici nu avea nevoie de una pentru a-i salva viața. Era un bărbat, era evident vânjos şi era îngrijorat. I se aruncă în brațe şi simți apa de pe el luându-se pe pielea şi tricoul ei.

— E nebun! îi strigă ea în față. Putea face asta deoarece erau aproape de aceeaşi înălțime. Şi măcar un cuvânt în

spaniolă îi veni în minte. Unul valoros, credea ea, în această situație. Loco! Loco, loco!

Tipul se întoarse, cu un braț petrecut ferm pe după ea. Emily se uită în direcția în care se uita el şi-l văzu pe Pickering. Pickering surâdea. Era un surâs lejer, întru câtva timid. Până şi petele de sânge de pe pantaloni şi fața umflată nu făceau surâsul acela întru totul neconvingător. Iar foarfeca nu se vedea nicăieri, asta era mai rău. Mâinile lui - cea dreaptă tăiată şi acum cu crustă de sânge între arătător şi degetul mijlociu - erau goale.

— Es mi esposa, zise el. Tonul era la fel de timid - şi de convingător - ca surâsul. Până şi faptul că gâfâia părea în regulă. No te preocupes. Ella tiene... Spaniola fie îl abandonă, fie păru să-l abandoneze. Depărtă mâinile, continuând să surâdă. Probleme? Are probleme?

În ochii hispanicului se aprinse lumina înțelegerii şi a uşurării.

— Problemas?

— Sí, încuviință Pickering. Apoi duse o mână la gură şi făcu gestul înclinării unei sticle.

— A! zise hispanicul, mişcând afirmativ din cap. Beut!

— Nu! strigă Em, simțind că individul urma să o împingă de-a dreptul în brațele lui Pickering, dorindu-şi să scape de această neaşteptată problema, de această neaşteptată señora. Suflă atunci în fața bărbatului pentru a-i demonstra că nu mirosea a băutură. O lovi inspirația şi îşi atinse buza umflată. Loco! El a făcut asta!

— Nu, şi-a făcut-o singură, colega, spuse Pickering. Bine?

— Bine, zise hispanicul şi încuviință, însă nu o împinse pe Emily spre Pickering. Acum părea indecis. Şi un alt cuvânt îi veni lui Emily în minte, ceva reținut dintr-o emisiune educativă pentru copii pe care o urmărea - probabil cu loiala Becka - atunci când nu urmărea Scooby-Doo.

— Peligro, spuse ea, forțându-se să nu strige. Doar esposas nebune strigă. Îşi aținti ochii în ochii înotătorului hispanic. Peligro. El! Señor Peligro!

Pickering râse şi întinse mâna către ea. Panicată de apropierea lui (era ca şi când unei prese de balotat i-ar fi crescut dintr-odată mâini), îl împinse. Bărbatul nu se aştepta la asta şi încă avea răsuflarea tăiată. Nu căzu la pământ, dar se împletici un pas înapoi, cu ochii larg căscați. Şi foarfeca îi căzu dintre betelia pantalonilor săi scurți şi scobitura spatelui, unde o pitise. Preț de un moment, toți trei se uitară țintă la X-ul de metal din nisip. Valurile vuiau monoton. Păsările strigau din ceața tot mai rară.

11. Apoi se ridică şi-o rupse din nou la fugă

Surâsul lejer al lui Pickering - cel pe care trebuie că-l folosise cu atât de multe „nepoțele“ - ieşi din nou la suprafață.

— Pot explica asta, dar n-am destule cuvinte. O explicație perfect valabilă, bine! Se lovi peste piept ca Tarzan. No Señor Loco, no Señor Peligro, bine? Şi poate că ar fi ținut. Dar apoi, zâmbind în continuare, arătând spre Em, spuse: Ella es bobo perra.

Ea habar nu avea ce însemna bobo perra, însă văzu felul în care fața lui Pickering se schimbă când o spuse. Cel mai mare efect îl avu buza de sus, care se zbârci şi apoi se ridică, aşa cum face botul unui câine când mârâie. Cu o mişcare de braț, hispanicul o împinse pe Em un pas în spate. Nu complet în spatele său, dar aproape, iar semnificația era clară: protecție. Apoi se aplecă, întinzându-se după X-ul metalic din nisip.

Dacă s-ar fi întins înainte să o împingă pe Em în spate, lucrurile poate că ar fi ieşit totuşi bine. Doar că Pickering văzu că dezavantajul înclina de partea sa şi sări el însuşi după foarfecă. O înşfăcă primul, căzu în genunchi şi înfipse vârfurile în piciorul stâng, plin de nisip, al hispanicului. Individul țipă, deschizând ochii complet, înnebunit de durere.

Se întinse după Pickering, însă acesta se lăsă întâi pe o parte, apoi se ridică (Tot iute e, gândi Em) şi se îndepărtă cu mişcări fluide. După care se apropie din nou. Înfăşură un braț pe după umerii voinici ai hispanicului într-o îmbrățişare prietenească şi-i înfipse foarfeca în piept. Hispanicul încercă să

riposteze, dar Pickering îl ținu bine, înjunghiind şi iar înjunghiind. Nicio împunsătură nu era adâncă - Pickering lovea prea repede pentru asta –, totuşi sângele curgea peste tot.

— Nu! strigă Emily. Nu, încetează!

Pickering se întoarse către ea doar pentru o clipă, cu ochii luminoşi şi cumpliți, apoi îl înjunghie pe hispanic în gură, foarfeca intrând destul de adânc încât ochiurile de oțel pentru degete să lovească în dinții omului.

— Bine? întrebă el. Bine? E bine? Ți-ajunge aşa, mocofan idiot?

Emily se uită în jur după ceva, orice, o bucată de lemn cu care să-l lovească, dar nu era nimic. Când întoarse privirea, foarfeca era înfiptă într-un ochi al hispanicului. Bărbatul se prăbuşi încet, aproape părând să se îndoaie de mijloc, şi Pickering se aplecă odată cu el, încercând să smulgă foarfeca.

Em se năpusti spre el, strigând. Lăsă umărul jos şi-l lovi în pântece, dându-şi seama într-o parte îndepărtată a conştientului său că era un pântece moale - o mulțime de mese bune fuseseră depozitate acolo.

Pickering căzu lat pe spate, gâfâind fără aer, aruncându-i priviri mânioase. Când ea încercă să se retragă, el o prinse de piciorul stâng şi înfipse unghiile în carne. Lângă ea, hispanicul zăcea pe-o rână, zvâcnind şi plin de sânge. Singura trăsătură pe care o mai putea distinge pe o față care fusese frumoasă cu treizeci de secunde în urmă era nasul.

— Vino aici, don'şoară, zise Pickering şi o trase către sine. Lasă-mă să te distrez, bine? Eşti de-acord cu distracția, curvă ieftină ce eşti?

Era puternic şi chiar dacă ea se trăgea în nisip, cu degetele făcute gheare, el câştiga. Em îi simți răsuflarea caldă în talpă şi apoi dinții lui se afundară până la gingii în călcâi.

Nu simțise nicicând o asemenea durere; făcu fiecare grăunte de nisip de pe plajă să iasă perfect în evidență în ochii ei larg deschişi. Em strigă şi lovi cu piciorul drept. Mai mult din noroc - nu mai avea de mult luxul țintei - îl nimeri, şi încă din plin. Pickering urlă (un urlet înfundat) şi agonia

înțepătoare din călcâiul ei stâng se opri la fel de brusc cum începuse, lăsând în urmă doar o durere arzătoare. Ceva plesnise în fața lui Pickering. Ea o simțise şi auzise deopotrivă. Credea că era vorba de un pomete. Poate nasul.

Se rostogoli în mâini şi genunchi, încheietura umflată a mâinii strigând de durere, o durere care aproape rivaliza cu aceea de la picior. Preț de un moment semănă, chiar şi cu pantalonii scurți rupți coborâți din nou pe şolduri, ca un alergător în bloc-start, aşteptând semnalul de începere. Apoi se ridică şi-o rupse din nou la fugă, doar că acum într-un soi de şchiopătat săltat. Se duse mai aproape de apă. Capul îi vâjâia de lucruri fără noimă (că trebuia să arate ca un ajutor de şerif şchiop într-un vechi western TV, de pildă - gândul doar îi fulgeră mintea, apărând şi dispărând în neant), însă partea orientată spre supraviețuire era în continuare destul de lucidă cât să-şi dorească să alerge pe nisip tasat. Trase înnebunită de pantaloni şi văzu că avea mâinile pline de nisip şi sânge. Cu un suspin, se şterse mai întâi cu una şi apoi cu cealaltă pe tricou. Aruncă o privire îndărăt peste umărul drept, sperând cu disperare, însă bărbatul venea din nou.

Se străduia cât putea de tare, alerga cât putea de tare şi nisipul - rece şi ud acolo pe unde alerga ea - îi alina puțin focul durerii din călcâi, însă tot nu reuşea să atingă ceva ce să aducă măcar cu vechiul ei ritm. Se uită înapoi şi îl văzu apropiindu-se, punând totul la bătaie în sprintul final. Înaintea ei, curcubeiele se stingeau pe măsură ce ziua devenea neîncetat mai luminoasă şi mai călduroasă.

Se străduia cât de tare putea şi ştia că asta nu avea să fie destul. Ar fi putut întrece o femeie bătrână, ar fi putut întrece un bărbat bătrân, şi-ar fi putut întrece propriul sărman soț, însă nu-l putea întrece pe nenorocitul nebun din spatele ei. Avea să o prindă. Se uită după o armă cu care să-l lovească atunci, dar tot nimic. Văzu rămăşițele carbonizate ale unui foc de tabără pe plajă, doar că era mult prea departe înainte şi prea departe față de apă, aproape de locul unde dunele şi iarba de pampas puneau stăpânire pe plajă. Ar fi prins-o şi mai repede dacă se abătea din drum în direcția aceea, unde

nisipul era moale şi perfid. Lucrurile erau şi aşa destul de rele acolo, lângă apă. Îl auzea apropiindu-se, gâfâind aspru şi trăgând în piept sângele de la nasul spart. Auzea chiar şi lipăitul rapid al tenişilor lui pe nisipul ud. Îşi dorea atât de tare să mai fie cineva pe plajă încât, pentru un moment, avu o halucinație şi văzu un bărbat înalt, cu păr alb şi nas mare coroiat şi piele aspră, închisă la culoare. Apoi înțelese că mintea sa înflăcărată alcătuise imaginea propriului ei tată - o ultimă speranță - şi iluzia se spulberă.

El se apropie destul cât să întindă mâna după ea. Îi atinse spatele tricoului, aproape apucă materialul, căzu. Data următoare nu avea să mai rateze. Ea schimbă direcția spre apă, intrând întâi până la glezne, apoi până la gambe. Era singurul lucru la care se putea gândi, ultimul lucru. Avea o idee - ne-formată, nearticulată - fie de-a înota departe de el, fie de a-l înfrunta măcar în apă, unde poate că ar fi pe poziții cât de cât egale; dacă nu altceva, apa putea încetini loviturile aprige de foarfecă. Asta dacă reuşea să ajungă la o adâncime destul de mare.

Înainte să se poată arunca înainte şi să înceapă să înoate - înainte să poată ajunge în apă măcar până la coapse - el o apucă de gâtul tricoului şi o trase înapoi, târând-o către mal.

Em văzu foarfeca apărând deasupra umărului ei stâng şi o apucă. Încercă să răsucească, însă degeaba. Pickering se proțăpise în apă până la genunchi, cu picioarele depărtate, înfipte bine împotriva forței valurilor care se retrăgeau, răscolind nisipul. Se împiedică în unul şi căzu peste el. Se prăbuşiră împre-ună în apă.

Reacția lui Pickering fu rapidă şi inconfundabilă, până şi în haosul acela acvatic: zbateri convulsive, împins şi tras. Adevărul se aprinse în mintea ei ca un foc de artificii într-o noapte întunecată. Nu ştia să înoate. Pickering nu ştia să înoate. Avea o casă lângă golful Mexicului, dar nu ştia să înoate. Şi era perfect logic. Vizitele lui pe Vermillion Key fuseseră dedicate sporturilor de interior.

Se rostogoli de lângă el şi el nu încercă să o agațe. Bărbatul stătea cufundat până la piept în valurile înspumate,

rostogolitoare, încă agitate de pe urma furtunii, şi toate eforturile lui se concentrau pe încercarea de-a se ridica şi a-şi menține prețioasa respirație afară dintr-un mediu în care nu învățase niciodată să se descurce.

Em i s-ar fi adresat, dacă şi-ar fi permis să-şi irosească suflul. Ar fi spus: Dacă ştiam, puteam termina treaba asta imediat. Şi omul ăla sărman ar fi încă în viață.

În schimb, înaintă prin apă, întinse mâna şi-l apucă.

— Nu! strigă el. Lovi în ea cu ambele mâini. Erau goale - probabil că pierduse foarfeca atunci când căzuse - şi era prea speriat şi dezorganizat pentru a strânge pumnii. Nu, n-o face! Lasă-mă, curvă!

Em nu-l lăsă. Îl trase în schimb la apă mai adâncă. El s-ar fi putut elibera din strânsoare, şi încă uşor, dacă şi-ar fi putut controla panica, însă nu putea. Iar ea înțelese că de vină probabil era mai mult decât incapacitatea de-a înota; omul suferea un soi de reacție fobică.

Ce fel de om cu fobie de apă şi-ar cumpăra o casă lângă Golf? Ar trebui să fie nebun.

Asta o făcu de-a dreptul să râdă, deşi el o lovea, mâinile lui agitate plesnind-o întâi peste obrazul drept, apoi - tare - peste partea stângă a capului. Un jet de apă verde îi intră în gură şi ea o scuipă înapoi. Îl trase mai departe, văzu un val mare venind - neted şi sticlos, doar puțină spumă începând să se spargă pe creastă - şi-l împinse în el, cu fața înainte. Strigătele lui deveniră gâlgâieli gâtuite care dispărură când intră sub apă. Bărbatul se zbătu şi se cabră şi se răsuci în strânsoarea ei. Valul cel mare trecu peste ea şi Em îşi ținu răsuflarea. Un moment, fură amândoi sub apă şi ea îl văzu, chipul lui contorsionat într-o mască palidă a fricii şi a groazei care o făcea inumană, transformându-l în ceea ce era el cu adevărat. O galaxie de nisip pluti între ei în întinderea verde. Un peştişor zăpăcit înotă cu viteză. Ochii lui Pickering se bulbucară în orbite. Frizura lui scurtă unduia şi la asta se uita ea. Se uita atent în timp ce un lanț argintiu de bule plutea în sus dinspre nasul ei. Iar când firele de păr schimbară direcția, fluturând înspre Texas în loc de Florida, îl împinse cu toată puterea şi-i

dădu drumul. Apoi înfipse picioarele în nisipul de pe fund şi se împinse spre suprafață.

Ieşi la aer şi lumină, icnind. Trase gură după gură de aer, apoi începu să meargă înapoi câte un pas o dată. Era greu să calce, chiar şi aproape de mal. Valul în retragere care i se strecura pe lângă şolduri şi printre picioare era aproape destul de puternic încât să se califice pentru titlul de curent subacvatic. Puțin mai în larg, asta şi avea să devină. Iar şi mai în larg avea să se transforme într-o volbură şi acolo până şi cel mai vânjos înotător ar avea puține şanse, doar dacă nu-şi păstra calmul şi nu lovea în lateral, brăzdând apa în unghi lung pentru a se întoarce la loc sigur.

Lovi din brațe, îşi pierdu echilibrul, se aşeză şi o acoperi încă un val. Era o senzație minunată. Rece şi minunată. Pentru prima dată de la moartea lui Amy, trăi un moment de bine. Mai mult decât bine, de fapt; o dureau toate şi înțelegea că plângea din nou şi, cu toate acestea, o încerca un sentiment divin.

Se ridică anevoie în picioare, cu tricoul ud leoarcă lipit de piept. Văzu ceva albastru-pal plutind în larg, se uită în jos la sine, se uită înapoi şi îşi dădu seama că îşi pierduse pantalonii scurți.

— Nu face nimic, oricum erau distruşi, spuse şi începu să râdă în timp ce se înapoia spre plajă: acum în apă până la genunchi, acum până la glezne, acum doar cu labele picioarelor sub apa înspumată. Ar fi putut sta acolo mult timp. Apa rece aproape stingea durerea arzătoare de la călcâi şi era sigură că sarea făcea bine la rană; nu se spunea oare că gura unui om e locul cel mai plin de microbi de pe pământ? Da, zise ea, încă râzând, dar cine naiba este în...

Atunci Pickering ieşi la suprafață, strigând. Era acum la aproximativ opt metri în larg. Flutura bezmetic din ambele mâini.

— Ajută-mă! striga el. Nu ştiu să înot!

— Mi-am dat seama, spuse Em. Ridică o mână într-un gest de bon voyage şi agită degetele. Şi s-ar putea chiar să

întâlneşti un rechin. Deke Hollis mi-a spus săptămâna trecută că bântuie pe aici.

— Ajută... Un val îl îngropă. Ea se gândi că nu va mai ieşi la suprafață, dar ieşi. Era acum la nouă metri distanță. Cel puțin nouă. ...-mă! Te rog!

Vitalitatea lui era de-a dreptul uimitoare, mai cu seamă când ceea ce făcea - lovea apa cu brațele, în principal, de parcă ar fi crezut că-şi va putea lua zborul ca un pescăruş - era contraproductiv, însă plutea în derivă tot mai departe şi nu era nimeni pe plajă care să-l salveze.

Nimeni în afară de ea.

Nu avea absolut nicio şansă să se poată întoarce, Em era convinsă de asta, însă tot şontâcăi până la rămăşițele focului de pe plajă şi luă din vatră cel mai mare dintre lemne. Apoi rămase acolo cu umbra întinzându-se în urma ei şi cu ochii în patru.

12. Presupun că prefer să cred asta

Bărbatul rezistă mult timp. Em nu avea idee cât, mai exact, deoarece el îi luase ceasul de mână. După o vreme, strigătele lui încetară. Apoi fu doar un cerc alb deasupra petei roşu-închis a cămăşii Izod şi brațe palide care încercau să zboare. După care, dintr-odată, dispăru. Ea se gândi că va mai zări o dată un braț, ieşind la suprafață ca un periscop şi mişcându-se încet, dar nu văzu nimic. Omul pur şi simplu dispăruse. Bâldâbâc. Em era de-a dreptul dezamăgită. Mai târziu avea să redevină ea însăşi - o persoană mai bună, poate –, însă în clipa aceea voia ca suferința lui Pickering să continue. Voia ca el să moară în brațele terorii, şi încă nu degrabă. Pentru Nicole şi toate celelalte nepoțele care trebuie că fuseseră înainte de Nicole.

Oare acum sunt şi eu o nepoțică?

Bănuia că într-un fel era. Ultima nepoțică. Cea care fugise cât o ținuseră picioarele. Cea care supraviețuise. Se aşează lângă resturile focului de tabără şi aruncă lemnul ars. Probabil că oricum n-ar fi fost o armă foarte bună; probabil că

s-ar fi sfărâmat ca bățul de cărbune al unui artist când i-ar fi aplicat prima lovitură cu el. Soarele era o pată portocaliu-aprins, ațâțând linia orizontului dinspre vest. În scurt timp, orizontul avea să ia foc.

Se gândi la Henry. Se gândi la Amy. Nu era nimic acolo, însă fusese cândva - ceva la fel de frumos ca un curcubeu dublu deasupra plajei - şi asta era plăcut de ştiut, plăcut de amintit. Se gândi la tatăl ei. În scurt timp avea să se ridice, să se împleticească până la Bojdeuca Verde şi să-l sune. Dar nu încă. Peste puțin. Pentru moment, era bine să stea acolo cu picioarele înfipte în nisip şi să-şi strângă genunchii traşi la piept cu brațele îndurerate.

Valurile veneau. Nu era niciun semn de pantalonii ei scurți albaştri sau de cămaşa roşie de golf a lui Pickering. Golful le înghițise pe amândouă. Oare se înecase bărbatul? Bănuia că asta era cel mai probabil, însă felul în care se dusese la fund atât de brusc, fără să-i adreseze măcar o ultimă fluturare de mână...

— Cred că l-a agățat ceva, rosti ea în lumina crepusculului. Presupun că prefer să cred asta. Dumnezeu ştie de ce.

Pentru că eşti om, dulceață, spuse tatăl ei. Doar atât. Şi ea bănuia că acesta era adevărul, pur şi simplu.

Într-un film horror, Pickering ar fi făcut o ultimă sforțare: fie ar fi ieşit răcnind din apă, fie ar fi aşteptat-o, ud până la piele, dar la fel de ager ca întot-deauna, în şifonierul din dormitor, la întoarcerea ei acasă. Aceasta însă nu era un film horror, ci era viața ei. Viața ei neînsemnată. Avea să o trăiască, începând cu drumul lung şi anevoios de întoarcere la locul unde erau o casă şi o cheie potrivită pentru ea ascunsă într-o cutie de Sucrets sub vechiul pitic urât de grădină cu pălărioară roşu-şters. Avea să o folosească şi avea să folosească şi telefonul. Avea să-şi sune tatăl. Apoi urma să sune la poliție. Mai târziu, bănuia, urma să-l sune pe Henry. Credea că Henry încă avea dreptul să ştie că ea era bine, deşi nu avea să-l aibă mereu. Sau, bănuia ea, nici nu voia să-l aibă.

Deasupra Golfului, trei pelicani coborâră în zbor, atinseră apa, după care se ridicară, uitându-se în jos. Ea îi privi, ținându-şi răsuflarea, cum atinseră un punct de echilibru perfect în aerul portocaliu. Chipul ei - din fericire, ea nu ştia asta - era acela al unui copil care e posibil să fi trăit pentru a se cățăra în copaci.

Cele trei păsări îşi strânseră aripile şi executară un picaj în formație.

Emily aplaudă, deşi o durea încheietura umflată a mâinii drepte, şi strigă:

— Hei, pelicanilor!

Apoi se şterse la ochi cu antebrațul, îşi dădu părul pe spate, se ridică în picioare şi porni la drum spre casă.

VISUL LUI HARVEY

Janet se întoarce de la chiuvetă şi, bum, dintr-odată soțul ei de aproape treizeci de ani stă la masa din bucătărie într-un tricou alb şi o pereche de boxeri Big Dog, uitându-se la ea.

Din ce în ce mai des l-a găsit pe acest comodor de Wall Street exact în locul acela şi îmbrăcat exact în felul acela, în dimineața zilei de sâmbătă: cu umerii lăsați şi ochii goi, cu fire albe ițindu-se pe obraji, cu sânii lui de bărbat umflând partea din față a tricoului, cu părul ridicat la spate ca un Alfalfa din Little Rascals îmbătrânit şi ramolit. Janet şi prietena ei Hannah s-au speriat reciproc recent (ca două fetițe care îşi spun poveşti cu fantome noaptea) făcând schimb de poveşti despre Alzheimer: cine nu-şi mai poate recunoaşte soția, cine nu-şi mai poate aminti numele propriilor copii.

Ea însă nu crede cu adevărat că aceste apariții tăcute din dimineața de sâmbătă au vreo legătură cu instalarea timpurie a Alzheimerului; în orice altă dimineață din timpul săptămânii, Harvey Stevens este pregătit şi nerăbdător să plece la şase patruzeci şi cinci, un bărbat de şaizeci de ani care arată de cincizeci (mă rog, de cincizeci şi patru), îmbrăcat în unul dintre cele două costume bune ale lui, şi care încă poate

parafa o tranzacție, cumpăra la limită sau vinde rapid, cot la cot cu cei mai buni din branşă.

Nu, gândeşte ea, asta e doar o repetiție pentru bătrânețe, şi urăşte asta. Se teme că atunci când el se va pensiona, va fi aşa în fiecare dimineață, cel puțin până când ea îi va da un pahar de suc de portocale şi-l va întreba (cu o iritare crescândă pe care nu şi-o va putea reprima) dacă vrea cereale sau doar pâine prăjită. Se teme că se va întoarce de la treaba ei şi-l va vedea stând acolo într-o jerbă de lumină mult prea puternică, Harvey dimineața, Harvey în tricou şi boxeri, cu picioarele depărtare, astfel încât ea poate vedea umflătura săracă a podoabelor sale (de parcă i-ar păsa) şi bătăturile galbene de la degetele mari, care o duc mereu cu gândul la Wallace Stevens perorând despre Împăratul Înghețatei. Stând acolo tăcut şi tâmp-contemplativ în loc de pregătit şi nerăbdător, adunându-şi puterile pentru ziua aceea. Doamne, speră să se înşele. Asta face viața să pară atât de şubredă, atât de stupidă, cumva. Nu poate să nu se întrebe dacă pentru asta s-au zbătut, pentru asta au crescut şi şi-au măritat cele trei fete, pentru asta au trecut peste inevitabila lui aven-tură de la vârsta de mijloc, pentru asta au muncit şi, uneori (să fim sinceri), la asta au năzuit. Dacă acesta este locul în care ajungi când ieşi din pădurea cea deasă şi întunecată, gândeşte Janet, această... această parcare... atunci de ce se mai străduieşte lumea?

Răspunsul e uşor. Pentru că nimeni nu ştie. Te lepezi de majoritatea minciunilor pe parcurs, însă o păstrezi pe cea care spune că viața contează. Păstrezi un clasor dedicat fetelor şi în el sunt încă tinere şi încă interesante, în posibilitățile lor: Trisha, cea mare, purtând pălărie înaltă şi agitând o baghetă din staniol deasupra lui Tim, cocker-spanielul; Jenna, încremenită în salt la jumătatea distanței până la irigatorul de peluză, slăbiciunea ei pentru droguri, cărți de credit şi bărbați mai în vârstă situându-se încă mult dincolo de orizont; Stephanie, cea mică, la faza districtuală a concursului de ortografie, unde cantaloupe se dovedise a fi Waterlooul ei. Undeva în majoritatea acestor poze (de regulă în fundal) sunt

Janet şi bărbatul cu care se măritase, mereu zâmbitori, ca şi când ar fi fost împotriva legii să facă altceva.

Apoi într-o zi faci greşeala de-a te uita peste umăr şi descoperi că fetele sunt mari şi că bărbatul cu care te-ai luptat să rămâi măritată şade cu picioarele depărtate, picioarele lui albe ca burta peştelui, uitându-se în gol într-o jerbă de lumină, şi Dumnezeu ştie că arăta de cincizeci şi patru de ani într-unul dintre costumele lui bune, dar stând acolo la masa din bucătărie, aşa, arată de şaptezeci. La naiba, de şaptezeci şi cinci. Arată precum ceea ce bătăuşii din Clanul Soprano numesc piftie.

Se întoarce înapoi la chiuvetă şi strănută delicat o dată, de două, de trei ori.

— Cum sunt în dimineața asta? întreabă el, referindu-se la sinusurile ei, referindu-se la alergiile ei. Răspunsul e „nu foarte bine“, dar, ca un sur-prinzător număr de lucruri rele, alergiile ei de vară au partea lor bună. Nu mai trebuie să doarmă cu el şi să se lupte pentru partea ei de plapumă în toiul nopții; nu mai trebuie să audă băşinile înfundate pe care le trage Harvey pe când se cufundă tot mai adânc în somn. De cele mai multe ori în timpul verii, doarme câte şase, ba chiar şapte ore pe noapte, iar asta e mai mult decât suficient. Când vine toamna şi el se mută înapoi din camera de oaspeți, numărul scade la patru, iar bună parte din acest timp va fi un chin.

Într-un an, ştie, el nu se va muta înapoi. Şi chiar dacă nu i-o spune - i-ar răni sentimentele, iar ea încă nu doreşte să-i rănească sentimentele; asta se înțelege acum prin iubire între ei, cel puțin din partea ei - va fi bucuroasă.

Suspină şi vâră mâna în oala cu apă din chiuvetă. Dibuie în ea.

— Nu aşa rău, spune ea.

Şi atunci, tocmai când se gândeşte (şi nu pentru prima dată) despre cum viața aceasta nu mai rezervă nicio surpriză, nicio profunzime maritală nemaiîntâlnită, el spune pe o voce ciudat de normală:

— Bine că n-ai dormit cu mine azi-noapte, Jax. Am avut un vis urât. M-am trezit, de fapt, strigând.

Ea e speriată. Cât timp a trecut de când nu i-a mai spus Jax în loc de Janet sau Jan? Cel din urmă e-un diminutiv pe care îl urăşte în secret. O duce cu gândul la actrița aceea numai zahăr şi miere din Lassie, când era mică; băiețelul (Timmy, numele lui era Timmy) mereu cădea într-un puț sau era muşcat de un şarpe sau rămânea blocat sub o stâncă, şi ce fel de părinți pun viața copilului lor în mâinile unui collie?

Se întoarce înapoi spre el, uitând de oala în care a mai rămas un ou şi-n care apa e călâie acum, că a fost luată de pe foc de ceva vreme. A avut un vis urât? Harvey? Încearcă să-şi aducă aminte când i-a mai spus Harvey că a avut un vis, orice fel de vis, şi nu reuşeşte. Nu are decât o amintire vagă din perioada în care o curta, Harvey spunând ceva de genul „Visez la tine“, ea însăşi destul de tânără încât să considere că sunt vorbe frumoase şi nu doar siropoase.

— Ce-ai făcut?

— M-am trezit strigând, spune el. Nu m-ai auzit?

— Nu.

Se uită în continuare la el. Se întreabă dacă n-o ia peste picior. Dacă nu-i vreo glumă bizară de dimineață. Dar Harvey nu e-un om înclinat spre glumă. Ideea lui de umor e să spună anecdote la cină despre zilele lui din armată. Ea le-a auzit pe toate de cel puțin o sută de ori.

— Strigam cuvinte, însă nu reuşeam bine să le articulez. Era ca şi cum... nu ştiu... nu puteam mişca din gură cum trebuie. Vorbeam ca şi când aş fi suferit o comoție cerebrală. Şi vocea mea era mai joasă. Nu semăna deloc cu vocea mea. Face o pauză. M-am auzit şi m-am făcut să încetez. Însă tremuram din tot corpul şi a trebuit să aprind puțin lumina. Am încercat să urinez şi n-am putut. În ultima vreme mi se pare că aş putea urina oricând - puțintel, oricum –, dar nu şi-n dimineața asta la două patruzeci şi şapte.

Face din nou o pauză, stând acolo în jerba lui de lumină. Ea vede fire de praf dansând în lumină. Par să deseneze un halo în jurul lui.

— Despre ce ai visat? întreabă ea şi iată un lucru ciudat: pentru prima dată în, poate, cinci ani, de când stăteau treji toată noaptea discutând dacă să păstreze acțiunile Motorola sau să le vândă (le-au vândut până la urmă), o interesează ceva ce are el de spus.

— Nu ştiu dacă vreau să-ți spun, rosteşte el, părând necaracteristic de timid. Se întoarce, ia râşnița de piper şi începe să o arunce dintr-o mână în cealaltă.

— Se spune că dacă-ți povesteşti visele, ele nu se vor împlini, îi zice ea şi iată Lucrul Ciudat Nr. 2: dintr-odată, Harvey pare prezent într-un fel în care nu i s-a mai părut de ani de zile. Până şi umbra lui pe perete deasupra prăji-torului de pâine pare cumva mai prezentă. Ea gândeşte: Arată ca şi când ar conta, şi de ce ar fi aşa? De ce când tocmai îmi spuneam că viața este şubredă, ea trebuie să pară solidă? Aceasta e o dimineață de vară la sfârşit de iunie. Suntem în Connecticut. Când vine iunie suntem întotdeauna în Connecticut. În scurt timp, unul dintre noi va lua ziarul, care va fi împărțit în trei, asemenea Galiei.

— Aşa se spune?

Ia ideea în calcul, cu sprâncenele ridicate (va trebui să i le penseze din nou, încep să aibă iarăşi aspectul acela zburlit, iar el nu-şi dă seama nicio-dată), aruncând râşnița de piper dintr-o mână în cealaltă. I-ar plăcea să-i spună să termine cu asta, că o enervează (ca negreala exclamativă a umbrei lui pe perete, ca propria sa inimă agitată, care a început dintr-odată să accelereze ritmul absolut din senin), însă nu vrea să-l distragă de la orice-ar fi ceea ce se petrece în mintea lui de sâmbătă dimineața. Şi atunci el oricum lasă râşnița de piper jos, lucru care ar trebui să fie bun, dar cumva nu este, întrucât are şi ea umbra ei - se întinde lungă pe masă ca umbra unei piese supradimensionate de şah, chiar şi firimiturile de pâine prăjită de acolo au umbre, iar ea nu are idee de ce asta ar trebui să o sperie, însă o sperie. Se gândeşte la Pisica de Cheshire spunându-i lui Alice: „Aici, toți suntem nebuni“, şi dintr-odată nu mai vrea să audă visul prostesc al lui Harvey, cel din care s-a trezit strigând şi părând un om

care a suferit un atac cerebral. Dintr-odată nu-şi doreşte ca viața să fie altfel decât şubredă. Şubredă e bine, şubredă e în regulă, doar uită-te la actrițele din filme dacă te îndoieşti de asta.

Nimic nu trebuie să se anunțe, gândeşte ea înfrigurată. Da, înfrigurată; e ca şi când ar fi suferit un puseu de căldură, deşi ar fi putut jura că toate neplăcerile astea se sfârşiseră acum doi sau trei ani. Nimic nu trebuie să se anunțe, e sâmbătă dimineață şi nimic nu trebuie să se anunțe.

Deschide gura pentru a-i spune că a înțeles ea pe dos, că ce se spune cu adevărat e că dacă-ți povesteşti visele, ele se vor împlini, dar e prea târziu, el vorbeşte deja, iar ei îi trece prin gând că aceasta e pedeapsa ei pentru îndrăzneala de-a considera viața şubredă. Viața este de fapt ca o piesă Jethro Tull, solidă ca o cărămidă, cum de s-a putut gândi măcar că ar fi altfel?

— Am visat că era dimineață şi eu am coborât în bucătărie, zice el. Sâmbătă dimineață, exact ca acum, doar că tu nu erai încă trează.

— Eu întotdeauna mă trezesc înaintea ta sâmbătă dimineață, spune ea.

— Ştiu, dar acesta a fost un vis, zice el răbdător şi ea vede firele albe de păr de pe interiorul coapselor lui, acolo unde muşchii sunt bătrâni şi vlăguiți. Odinioară juca tenis, dar zilele acelea au apus. Ea gândeşte, cu o rea-voință complet necaracteristică ei: O să faci atac de cord, albule, asta o să-ți pună cruce, şi poate vor sta pe gânduri dacă să-ți publice necrologul în Times, însă dacă o actriță de serie B din anii cincizeci va muri în ziua aceea ori o balerină semifaimoasă din anii patruzeci, nu te vei alege nici măcar cu atât.

— Dar era ca acum, continuă el. Adică, soarele răzbătea înăuntru.

Ridică o mână şi agită firele de praf, făcându-le să se mişte vesele în jurul capului său, şi ei îi vine să-i strige să nu facă asta.

— Îmi vedeam umbra pe podea şi niciodată nu mai păruse atât de luminoasă sau de solidă. Face o pauză, după care

surâde şi ea vede cât de crăpate îi sunt buzele. Luminos e-un adjectiv ciudat de folosit pe lângă umbră, nu? La fel şi solid.

— Harvey...

— Am traversat către geam, zice el, şi m-am uitat afară, şi am văzut că era o adâncitură în lateralul Volvoului Friedmanilor şi am ştiut - cumva - că Frank a fost plecat la băut şi că adâncitura a căpătat-o întorcându-se acasă.

Pe dată, ea simte că o ia cu leşin. A văzut ea însăşi adâncitura din lateralul Volvoului Friedmanilor, când s-a dus la uşă ca să vadă dacă n-a venit ziarul (nu venise) şi gândise acelaşi lucru, că Frank fusese plecat la Gourd şi lovise ceva în parcare. Oare cum arată celălalt tip? a fost exact gândul pe care l-a avut.

Îi vine ideea că şi Harvey a văzut asta, că o ia peste picior din cine ştie ce motiv ciudat. Categoric, este posibil; camera de oaspeți în care doarme el peste vară are vedere pieziş spre stradă. Numai că Harvey nu e genul acela de om. „Luatul peste picior“ nu stă în caracterul lui Harvey Stevens.

Are transpirație pe obraji şi frunte şi gât, o simte, şi inima ei bate mai repede ca oricând. Într-adevăr încearcă o senzație rău-prevestitoare, şi de ce se întâmplă asta acum? Acum, când e linişte în jur, când perspectivele sunt calme? Dacă eu am cerut-o, îmi pare rău, gândeşte... sau poate că, de fapt, se roagă. Ia-o înapoi, te rog s-o iei înapoi.

— M-am dus la frigider, spune Harvey, şi m-am uitat înăuntru şi am văzut o farfurie cu ouă umplute acoperite cu o bucată de folie. M-am bucurat - voiam să prânzesc la şapte dimineața!

Râde. Janet - Jax, adică - se uită în oala din chiuvetă. La singurul ou fiert tare rămas în ea. Celelalte au fost descojite şi tăiate perfect în două, cu gălbenuşul scos deoparte. Acestea sunt într-un bol, alături de scurgător. Lângă bol este borcanul cu maioneză. Avea de gând să servească ouăle umplute la prânz, împreună cu o salată verde.

— Nu vreau să aud restul, zice ea, dar pe o voce atât de scăzută, că abia o aude şi ea. Cândva a făcut parte din Clubul Dramatic şi acum nu se poate face auzită nici de cealaltă

parte a bucătăriei. Muşchii pieptului ei par slăbiți, aşa cum ar părea picioarele lui Harvey, dacă ar încerca să joace tenis din nou.

— M-am gândit să iau doar unul, zice Harvey, şi apoi mi-am spus: Nu, dacă fac asta o să strige la mine. Şi atunci a sunat telefonul. Am sărit după el fiindcă nu voiam să te trezească, iar aici vine partea înfricoşătoare. Vrei să auzi partea înfricoşătoare?

Nu, îşi spune ea lângă chiuvetă. Nu vreau să aud partea înfricoşătoare. Totuşi, în acelaşi timp vrea să audă partea înfricoşătoare, toată lumea vrea să audă partea aceasta, aici suntem toți nebuni, iar mama ei într-adevăr a spus că dacă-ți povesteşti visele, ele nu se adeveresc, ceea ce însemna că trebuia să povesteşti coşmarurile şi să păstrezi visele frumoase pentru tine, să le ascunzi ca un dinte sub pernă. Au trei fete. Una dintre ele locuieşte ceva mai încolo pe aceeaşi stradă, Jenna, lesbiana divorțată, acelaşi nume ca una dintre gemenele Bush, şi cât urăşte Jenna asta; în ultima vreme insistă ca oamenii să-i spună Jen. Trei fete, asta însemna mulți dinți sub multe perne, multe griji pentru străini cu maşina oferindu-le bomboane şi o raită, iar asta însemnase multe măsuri de precauție şi o, ce tare speră ca mama ei să fi avut dreptate, ca povestitul unui vis urât să fie ca înfiptul unui țăruş în inima unui vampir.

— Am ridicat receptorul, spune Harvey, şi era Trisha. Trisha este fiica lor cea mare, care i-a idolatrizat pe Houdini şi Blackstone înainte să descopere băieții. N-a spus decât un singur cuvânt la început, doar „tată“, dar am ştiut că era Trisha. Ştii cum ştii întotdeauna?

Da. Ştia cum ştia întotdeauna. Cum îi recunoşti mereu pe ai tăi încă de la primul cuvânt, cel puțin până când cresc şi devin ai altora.

— Am spus „Bună, Trish, de ce suni aşa devreme, scumpo? Mama ta e încă în pat.“ Şi la început n-am primit un răspuns. Am crezut că s-a întrerupt legătura, după care am auzit nişte scâncete şoptite. Nu cuvinte, ci jumătăți de cuvinte. Ca şi când ar fi încercat să vorbească, însă nu ieşea mai nimic fiindcă nu

izbutea să-şi adune forțele sau să-şi tragă sufletul. Şi atunci a început să-mi fie frică.

Ei, da, e cam încet la cap, nu? Deoarece Janet - care era Jax la colegiul Sarah Lawrence, Jax în Clubul Dramatic, Jax care ştia să sărute excelent cu limba, Jax care fuma Gitanes şi afirma că-i place tequila - Janet e speriată deja de ceva vreme, era speriată încă dinainte ca Harvey să amintească de adâncitura din lateralul Volvoului Friedmanilor. Iar gândul acesta o face să se gândească la conversația telefonică pe care a avut-o cu prietena ei Hannah în urmă cu nici o săptămână, cea care în cele din urmă ajunsese la poveşti cu fantome suferinde de Alzheimer. Hannah la oraş, Janet ghemuită pe bancheta de la geam din living şi uitându-se afară la porțiunea lor de un acru din Westport, la toate ierburile frumoase care o fac să strănute şi să-i lăcrimeze ochii, şi înainte ca discuția să ajungă la Alzheimer discutaseră întâi despre Lucy Friedman şi apoi despre Frank, şi care dintre ele o spusese? Care dintre ele spusese: „Dacă nu ia măsuri în privința băutului la volan, o să ajungă să omoare pe cineva“?

— Şi atunci Trish a spus ceva care a sunat a „lița“ sau „liţea“, dar în vis ştiam că face o... eliziune?... acesta e cuvântul? Elida prima silabă, iar ceea ce spunea de fapt era „poliția“. Am întrebat-o ce-i cu poliția, ce încerca să-mi spună despre poliție, şi m-am aşezat. Chiar acolo. Arată spre scaunul din ceea ce ei numesc colțul telefonului. A mai urmat o tăcere, apoi alte câteva jumătăți de cuvânt, acele şoapte trunchiate. Mă enerva atât de tare cu asta, că mi-am spus: Face pe prețioasa ca întotdeauna, dar apoi a spus „număr“ şi s-a auzit perfect clar. Şi am ştiut - aşa cum am ştiut că încerca să spună „poliția“ - că încerca să-mi spună că poliția a sunat-o pe ea fiindcă nu aveau numărul nostru.

Janet încuviințează năucă. Au decis să scoată numărul din registrul telefonic în urmă cu doi ani, întrucât reporterii îl tot sunau pe Harvey în legătură cu dezastrul de la Enron. De regulă la ora cinei. Nu fiindcă el ar fi avut propriu-zis vreo legătură cu Enron, ci fiindcă holdingurile energetice mari erau într-un fel specialitatea lui. Făcuse chiar parte dintr-o comisie

prezidențială cu câțiva ani în urmă, când Clinton era marele boss şi lumea era (după umila ei părere, cel puțin) un loc ceva mai bun, ceva mai sigur. Şi, deşi erau multe lucruri care nu-i mai plăceau la Henry, un lucru pe care îl ştia foarte bine era acela că el avea mai multă integritate la degetul mic decât toți țopârlanii de la Enron la un loc. Poate că integritatea o plictisea uneori, însă ştia ce înseamnă.

Poliția nu avea totuşi o modalitate de-a obține numere de telefon nelistate? Ei, poate nu dacă se grăbesc să afle ceva sau să comunice cuiva ceva. Plus că visele nu trebuie să fie logice, nu? Visele sunt poezii ale subconştientului.

Iar acum, pentru că nu mai suportă să stea locului, se duce la uşa bucătăriei şi se uită afară în lumina puternică de iunie, se uită spre Sewing Lane, care reprezintă mica lor versiune a ceea ce ea presupune că este visul american. Ce linişte în dimineața aceasta, cu un miliard de picături de rouă încă scânteind în iarbă! Şi totuşi inima ei bubuie în piept şi transpirația i se rostogoleşte pe față şi ea vrea să-i spună că trebuie să înceteze, trebuie să nu-şi povestească visul, acest vis teribil. Trebuie să-i aducă aminte că Jenna locuieşte mai jos de ei - Jen, adică, Jen care lucrează la Video Stop în sat şi petrece mult prea multe nopți de weekend bând la Gourd cu cei de teapa lui Frank Friedman, care e destul de bătrân ca să-i fie tată. Lucru care, indiscutabil, este o parte a atracției.

— Doar jumătăți de cuvinte şoptite, spune Harvey. Nu putea să articuleze bine. Apoi am auzit „ucis“ şi am ştiut că una dintre fete este moartă. Am ştiut pur şi simplu. Nu Trisha, fiindcă ea era la telefon, dar Jenna sau poate Stephanie. Şi am fost atât de speriat! Am rămas acolo întrebându-mă chiar care aş vrea să fie, ca-n Alegerea Sophiei, mama mă-sii. Am început să strig la ea. „Spune-mi care! Spune-mi care! Pentru Dumnezeu, Trish, spune-mi care!“ Doar atunci lumea adevărată a început să transpară... presupunând că există aşa ceva...

Harvey scoate un râset scurt şi, în lumina puternică a dimineții, Janet vede că este o pată roşie în mijlocul adânciturii de pe lateralul Volvoului lui Frank Friedman, iar

în mijlocul petei este o urmă închisă la culoare care ar putea fi pământ sau chiar păr. Îl şi vede pe Frank trăgând strâmb lângă trotuar la două dimineața, prea beat pentru a-ncerca măcar să intre pe alee, darămite în garaj - poarta e îngustă şi alea-alea. Îl şi vede împleticindu-se spre casă cu capul în pământ, respirând greu pe nas. Trăiască taurul.

— Pe-atunci ştiam că sunt în pat, însă auzeam o voce joasă care nu semăna deloc cu a mea, suna ca vocea unui străin, şi nu reuşea să rotunjească niciun cuvânt. „Une-m ae, une-m ae“, aşa suna. „Une-m ae, Ish!“

Spune-mi care. Spune-mi care, Trish.

Harvey tace, căzut pe gânduri. Cumpănind. Firele de praf dansează în jurul feței lui. Soarele îi face tricoul aproape prea orbitor să-l poți privi; e ca un tricou dintr-o reclamă la detergent pentru rufe.

— Am rămas acolo aşteptând să vii în fugă şi să vezi care e problema, spune el într-un târziu. Am rămas acolo cu piele de găină pe tot corpul şi tremurând, spunându-mi că a fost doar un vis, aşa cum faci mereu, sigur, dar spunându-mi şi că a fost foarte real. De-a dreptul miraculos, într-un fel oribil.

Se opreşte din nou, gândindu-se cum să spună ce urmează, neştiind că soția lui nu-l mai ascultă. Jax-care-a-fost îşi pune acum toate forțele mentale la contribuție, toată puterea de concentrare, pentru a se convinge să creadă că ceea ce vede nu este sânge, ci doar stratul protector de vopsea al Volvou-lui, scos la iveală de zgârieturi. Strat protector sunt două cuvinte pe care sub-conştientul ei abia a aşteptat să le pună pe tapet.

— E uimitor, nu-i aşa, cât de puternică e imaginația? zice el până la urmă. Un asemenea vis e modul în care un poet - unul foarte bun - trebuie că-şi vede poemul. Fiecare detaliu perfect clar şi extrem de luminos.

Cade în tăcere şi bucătăria aparține soarelui şi firelor dansatoare de praf; afară, lumea îşi ține răsuflarea. Janet se uită la Volvoul de vizavi; pare să pulseze în ochii ei, solid ca o cărămidă. Când telefonul sună, ar striga dacă ar putea trage aer în piept, şi-ar acoperi urechile dacă ar putea ridica mâinile. Îl aude pe Harvey ridicându-se şi traversând spre

colțul telefonului în vreme ce acesta sună a doua şi apoi a treia oară.

Cineva a greşit numărul, îşi spune ea. Asta trebuie să fie, pentru că dacă-ți povesteşti visele, ele nu se adeveresc.

Harvey zice:

- Alo?

POPAS

Bănuia că undeva între Jacksonville şi Sarasota executase o versiune proprie a vechii scheme cu Clark Kent în cabina de telefon, însă nu era sigur exact unde şi cum. Ceea ce sugera că nu fusese foarte spectaculos. Avea deci vreo importanță?

Uneori îşi spunea că răspunsul la această întrebare era „nu“, toată treaba aia cu Rick Hardin/John Dykstra nu era decât un construct artificial, pură strategie de presă, cu nimic diferită de Archibald Bloggert (sau cum l-o fi chemat cu adevărat) jucând sub numele de Cary Grant sau de Evan Hunter (al cărui nume de botez fusese de fapt Salvatore cumva) scriind sub numele de Ed McBain. Aceştia fuseseră sursa lui de inspirație... împreună cu Donald E. Westlake, care scrisese romane polițiste amuzante sub pseudonimul Richard Star, şi K.C. Constantine, care era de fapt... ei bine, nimeni nu ştia cu adevărat, nu-i aşa? La fel ca în cazul misteriosului domn B. Traven, care scrisese Comoara din Sierra Madre. Nimeni nu ştia cu adevărat, iar asta era bună parte din distracție.

Nume, nume, ce-i numele?

Cine, de pildă, era el când făcea drumurile bisăptămânale de întoarcere în Sarasota? Era Hardin când pleca de la Pot o' Gold din Jax, sigur, fără îndoială. Şi Dykstra, categoric, când intra în casa lui de pe Macintosh Road, lângă canal. Dar când era pe Route 75, trecând dintr-un oraş în altul în luminile puternice ale autostrăzii? Hardin? Dykstra? Nimeni? Exista

oare un moment magic când vârcolacul care aducea purcoiul de bani se transforma din nou în inofensivul profesor de engleză a cărui specialitate erau poeții şi romancierii americani ai secolului douăzeci? Şi avea vreo importanță, atâta vreme cât era cinstit cu Dumnezeu, Fiscul şi cu fotbaliştii care urmau, din când în când, unul dintre cele două cursuri generale ale sale?

Nimic din toate astea nu contau la sud de Ocala. Ce conta era că, oricine ar fi fost, trebuia să se pişe ca un cal de curse. Depăşise cu două beri limita lui maximă la Pot o' Gold (poate cu trei) şi setase vitezometrul maşinii să nu depăşească o sută de kilometri la oră; în seara aceasta nu avea chef să vadă girofaruri în oglinda retrovizoare. Poate că plătise maşina cu banii câştigați pe cărți scrise sub numele de Hardin, însă cea mai mare parte a timpului trăia ca John Andrew Dykstra, şi acesta era numele pe care l-ar fi luminat lanterna polițistului dacă i-ar fi cerut permisul de operator. Şi poate că Hardin băuse berile acelea la Pot o' Gold, dar dacă un polițist de circulație din Florida scotea temutul etilotest în cutiuța lui de plastic albastru, moleculele intoxicate ale lui Dykstra ar fi ajuns în măruntaiele istețului aparat. Iar într-o seară de joi din luna iunie, era o pradă uşoară indiferent cum îl chema, deoarece toți navetiştii se întorseseră în Michigan şi cam toată Interstatala 75 era doar a lui.

Totuşi, exista o problemă fundamentală legată de bere pe care orice student o înțelegea: Nu o puteai cumpăra, ci doar închiria. Din fericire, era un popas la doar zece sau unsprezece kilometri sud de Ocala şi acolo putea să se uşureze.

Până una alta însă, cine era el?

Fără îndoială, venise în Sarasota în urmă cu şaisprezece ani ca John Dykstra şi sub acel nume preda engleza la ramura locală a Universității Statului Florida încă din 1990. Apoi, în 1994, hotărâse să nu mai predea cursuri de vară şi să-şi încerce în schimb norocul scriind un roman de suspans. Aceasta nu fusese ideea lui. Avea un agent în New York, nu unul dintre barosani, însă un tip suficient de onest, cu antecedente rezonabile, care reuşise să vândă patru dintre

povestirile noului său client (sub numele Dykstra) mai multor reviste literare care plăteau binişor. Numele agentului era Jack Golden şi, în vreme ce nu avea decât cuvinte de laudă la adresa povestirilor, considera că cecurile rezultate erau „bani de cumpărături“. Jack fusese cel care afirmase că toate povestirile publicate de John Dykstra aveau „un fir narativ complex“ (ceea ce însemna intrigă în limba agenților, din câte îşi dădea seama Johnny) şi sugerase că noul său client ar putea primi uşor între patruzeci şi cincizeci de mii de dolari scriind romane de suspans a câte o sută de mii de cuvinte fiecare.

„Ai putea face asta într-o vară, dacă ai găsi o chichiță interesantă şi te-ai ține de ea“, îi scrisese lui Dykstra într-o scrisoare. (Nu avansaseră încă la a folosi telefonul şi faxul.) „Ar însemna de două ori mai mult față de cât ai face ținând cursuri în sesiunile din iunie şi august acolo, la Şcoala de Maiştri. Dacă ai de gând să încerci, prietene, acum e momentul - înainte să te trezeşti cu o nevastă şi doi virgulă cinci copii pe cap.“

Posibilitatea de-a avea o soție nu se întrevedea atunci la orizont (cum nu se întrevedea nici acum), dar Dykstra prinsese ideea lui Jack; să-ți asumi un risc e tot mai greu pe măsură ce înaintezi în vârstă. Iar soția şi copiii nu erau singurele responsabilități cu care te alegeai odată cu trecerea lentă a vremii. Exista oricând ispita cardurilor de credit, de exemplu. Cardurile de credit îți adăugau lest şi te împiedicau. Cardurile de credit erau agenți ai normei şi lucrau în favoarea implacabilului.

În ianuarie ’94, când venise contractul pentru cursurile din vară, îl trimisese înapoi nesemnat şefului de departament, cu o scurtă notă explicativă: M-am gândit ca în vara asta să-ncerc mai bine să scriu un roman.

Răspunsul lui Eddie Wasserman fusese prietenesc, dar ferm: În regulă, Johnny, însă nu pot garanta că postul va mai fi liber vara viitoare. Fostul titular are întotdeauna drept de preempțiune.

Dykstra se gândise la asta, dar nu mult timp; pe atunci avea deja o idee. Mai mult chiar, avea deja un personaj: Dulău, tatăl literar al Jaguarurilor şi caselor de pe Macintosh Road, aştepta să se nască, şi Dumnezeu să-i binecuvânteze sufletul de ucigaş.

Înaintea sa erau săgeata albă de pe indicatorul albastru ce sclipea în bătaia farurilor lui şi rampa care cotea spre stânga şi tuburile cu sodiu puternice care iluminau pavajul atât de tare, încât rampa semăna cu o bucată dintr-un platou de filmare. Acționă semnalizarea, încetini la şaizeci şi cinci şi părăsi interstatala.

La jumătatea distanței, rampa se ramifica: rulote şi camionete la dreapta, Jaguaruri drept în față. La cincisprezece metri după bifurcație era popasul, o clădire joasă din cărămizi bej de zgură care, în bătaia luminilor puternice, semăna şi ea cu un platou de filmare. Ce-ar fi fost într-un film? Un centru de comandă a rachetelor, poate? Sigur, de ce nu. Un centru de comandă a rachetelor în mijlocul sălbăticiei, iar tipul care conduce operațiunea suferă de-o boală mentală atent mascată (dar progresivă). Vede ruşi peste tot, ruşi ieşind naibii din lemnărie... sau mai bine terorişti al-Qaeda, asta era probabil mai au courant. Ruşii cam ieşeau din discuție ca potențiali răufăcătorii în zilele acestea, doar dacă nu vindeau droguri sau prostituate adolescente. Pe deasupra, răufăcătorul nici nu contează, totul e o fantezie, însă pe tip oricum îl mănâncă degetul să apese butonul roşu şi...

Şi simțea nevoia să urineze, aşa că dă imaginația la foc mai mic o vreme, te rog şi mulțumesc. Pe deasupra, Dulău nu-şi găsea locul într-o astfel de poveste. Dulău era mai mult un luptător urban, cum spusese la Pot o' Gold mai devreme în seara aceea. (Mişto expresie.) Totuşi, ideea unui comandant scelerat de bază de rachete avea oarecare putere, nu? Un individ chipeş... oamenii îl iubesc... arată perfect normal pe dinafară...

Mai era doar o singură maşină în parcarea cea mare la ora aceea, una dintre acele PT Cruiser care îl amuzau de fiecare

dată - semănau cu nişte jucării care imitau maşinile gangsterilor din anii treizeci.

Parcă la distanță de patru sau cinci locuri de ea, opri motorul, apoi stătu cât să scruteze rapid parcarea goală înainte să coboare. Nu era prima oară când oprea la popasul acela întorcându-se de la Pot şi odată fusese deopotrivă amuzat şi îngrozit să vadă un aligator târându-se peste asfalt spre pinii de zahăr din spatele zonei de popas, aducând cumva cu un afacerist bătrân şi supraponderal în drum spre o întâlnire. Nu e nici picior de aligator astă-seară, aşa că el coborî, întinzând cheia peste umăr şi apăsând butonul de închidere centralizată. Astă-seară erau doar el şi domnul PT Cruiser. Jaguarul scoase un ciripit ascultător şi, pentru un moment, el îşi văzu umbra în pâlpâitul rapid al farurilor maşinii... doar că a cui era umbra? A lui Dykstra sau a lui Hardin?

A lui Johnny Dykstra, decise el. Hardin lipsea acum, rămăsese în urmă, la şaizeci şi cinci sau şaptezeci de kilometri depărtare. Însă aceasta fusese noaptea lui pentru a ține scurta (şi mai mult comica) prezentare de după cină în fața celorlalți Hoți din Florida şi considera că domnul Hardin se achitase binişor de treabă, încheind cu promisiunea de a-l trimite pe Dulău pe urmele oricui nu contribuia cu generozitate la acțiunea de caritate din acest an, care întâmplător se numea Cititorii Soarelui, o organizație non-profit care punea la dispoziția învățăceilor orbi texte şi articole în format audio.

Traversă parcarea spre clădire, călcâiele cizmelor lui de cowboy bocănind. John Dykstra n-ar fi purtat nici în ruptul capului jeanşi prespălați şi cizme de cowboy la o întrevedere publică, mai ales când el era vorbitorul principal, însă Hardin era un alt soi de barosan. Spre deosebire de Dykstra (care putea fi pedant), lui Hardin nu-i păsa cine ştie cât ce spunea lumea despre aspectul său.

Clădirea popasului era împărțită în trei: toaleta pentru femei în stânga, toaleta pentru bărbați în dreapta şi, în mijloc, un portic mare, ca o verandă, de unde puteai lua pliante cu

diferitele atracții din centrul şi sudul Floridei. Erau de asemenea automate pentru gustări, două automate pentru sucuri şi un distribuitor de hărți care înghițea un număr scandalos de monede de douăzeci şi cinci de cenți. Ambele laturi ale holului scurt de la intrare erau acoperite cu afişe dintr-acelea pentru găsirea copiilor pierduți, care lui Dyks-tra întotdeauna îi dădeau fiori. Câți dintre copiii din pozele acelea, se întreba el mereu, erau îngropați în pământul jilav, nisipos, sau serveau drept hrană aligatorilor din Glades? Câți creşteau cu credința că navetiştii care-i răpiseră (şi care din când în când îi molestau sexual sau îi închiriau pe bani) erau mamele sau tații lor? Lui Dykstra nu-i plăcea să se uite la chipurile lor sincere, nevinovate, sau să se gândească la disperarea din spatele uriaşelor sume de răscumpărare - 10 000, 20 000, 50 000, într-un caz 100 000 de dolari (aceasta din urmă pentru o fetiță surâzătoare cu cap mare, din Fort Myers, care dispăruse în 1980 şi acum probabil era o femeie la începutul vârstei mijlocii, asta dacă mai era în viață... şi aproape sigur că nu mai era). Se mai aflau acolo un afiş prin care publicul era informat că scormonitul în tomberoane este interzis şi încă unul care anunța că zăbovitul mai mult de o oră la acel popas este interzis - POLIȚIA ESTE PREGĂTITĂ SĂ INTERVINĂ.

Cine ar vrea să zăbovească aici? se întrebă Dykstra şi ascultă cum vântul de seară şuiera printre palmieri. Un nebun, iată cine. O persoană căreia un buton roşu începe să i se pară atractiv pe măsură ce lunile şi anii trec în sunet de tiruri la ora unu noaptea.

Se întoarse spre toaleta bărbaților şi încremeni cu piciorul în aer, când o voce de femeie, uşor distorsionată de ecou, dar surprinzător de aproape, vorbi pe neaşteptate din spatele său.

— Nu, Lee, spuse ea. Nu, scumpule, n-o face.

Se auzi o palmă, urmată de un bufnet, un bufnet înfundat şi cărnos. Dykstra îşi dădu seama că auzea anodinele sunete ale abuzului. Aproape şi vedea urma roşie a mâinii pe obrazul femeii şi capul ei săltând, foarte puțin amortizat de păr (blond? negru?), în gresia bej de pe perete. Ea începu să plângă. Tuburile cu sodiu erau destul de puternice pentru că

Dykstra să vadă că pe brațe i se făcuse pielea de găină. Începu să-şi muşte buza de jos.

— Jâgodie împuțită.

Vocea lui Lee era plată, declamatoare. Era greu să-ți dai seama imediat că omul era beat, deoarece fiecare cuvânt era articulat perfect. Însă ştiai asta, ştiai pentru că mai auziseşi bărbați vorbind aşa înainte - la stadioane, la carnavaluri, uneori prin peretele subțire al unei camere de motel (sau prin tavan) noaptea târziu, după ce luna a coborât şi barurile s-au închis. Poate că şi jumătatea de conversație aparținând femeii - oare putea fi numită conversație? - avea accente bahice, însă cel mai adesea femeia părea speriată.

Dykstra rămase acolo în antreul mic, cu fața spre toaleta bărbaților, cu spatele la cuplul din toaleta femeilor. Era la umbră, înconjurat din ambele părți de poze cu copii dispăruți, hârtiile foşnind încet, asemenea frunzelor de palmier, în briza serii. Rămase acolo în aşteptare, sperând ca asta să fie tot. Însă nu era, sigur. Cuvintele unui cântăreț de muzică country îi veniră în gând, fără sens şi infatuate: „Pe când am înțeles că nu-s bun de nimic, deja eram prea bogat ca să mai renunț.“

Se auziră încă o plesnitură cărnoasă şi încă un strigăt din partea femeii. O clipă de tăcere, după care vocea bărbatului se făcu auzită din nou, şi înțelegeai pe dată că, pe lângă beat, era şi needucat, după felul în care spunea jâgodie în loc de jigodie. Înțelegeai tot soiul de lucruri despre el, de fapt: că la cursurile de engleză din liceu stătea în fundul sălii, că bea lapte direct din cutie când ajungea acasă de la şcoală, că renunțase la colegiu în al doilea sau primul an, că făcea genul de munci pentru care trebuie să porți mănuşi şi să ai în buzunarul de la spate un cuțit X-Acro pentru decupaje. Nu era corect să faci astfel de generalizări - era ca şi când ai spune că toți afro-americanii au ritmul în sânge, că toți italienii plâng la operă –, dar acolo, în întuneric, la ora unsprezece, înconjurat de afişe cu copii dispăruți, cine ştie de ce întotdeauna tipărite pe hârtie roz, de parcă aceea ar fi culoarea celor dispăruți, ştiai că aşa stau lucrurile.

— Jâgodie împuțită ce eşti.

Are pistrui, gândi Dykstra. Şi îl prinde soarele repede. Arsurile astea îl fac să pară că e întotdeauna nervos şi, de regulă, chiar este nervos. Bea Kahlua când e-n bani, cum zicem noi, dar cel mai adesea bea b...

— Lee, nu, se auzi vocea femeii. Plângea acum, implora, şi Dykstra îşi spuse: Nu face asta, doamnă. Nu ştii că asta doar înrăutăţeşte lucrurile? Nu ştii că văzându-ţi mucii cum curg din nas se enervează mai tare ca oricând? Nu mă mai lovi, sunt...

Pam!

Sunetul fu urmat de o altă bubuitură şi de un strigăt ascuţit de durere, aproape ca un scâncet de căţel. Domnul PT Cruiser o plesnise iarăşi destul de tare încât femeia să dea cu capul de peretele băii, şi care era gluma aia veche? De ce există trei sute de mii de cazuri de abuz marital în America în fiecare an? Pentru că pur şi simplu... nu vor... să asculte.

— Jâgodie împuţită.

Aceasta era scriptura lui Lee astă-seară, scoasă direct din A doua epistolă către Beţivani, iar înfricoşător în vocea aceea - ceea ce Dykstra găsea extrem de înspăimântător - era lipsa emoţiei. Furia ar fi fost mai bună. Furia ar fi fost mai sigură pentru femeie. Furia era ca un vapor inflamabil - o scânteie o putea aprinde şi arde iute într-o singură văpaie - însă individul acesta era doar... conştiincios. Nu avea să o mai lovească o dată şi apoi să-şi ceară iertare, poate începând să şi plângă. Poate că-n alte seri o făcuse, dar acum era altceva. Acum era pus pe fapte mari. Ave Maria, cea plină de har, ajută-mă s-o frăgezesc, că nu va fi-n zadar.

Şi eu ce să fac? Ce rol am în treaba asta? Am vreunul?

Categoric nu avea să intre la toaleta bărbaţilor şi să savureze îndelung plăcerea golirii vezicii, aşa cum plănuise şi abia aşteptase să facă; boaşele i se retrăseseră în pântece ca două pietricele tari şi presiunea din rinichi se întinsese atât pe spate în sus, cât şi pe picioare în jos. Inima i se grăbea în piept, bubuind într-un pas alert ce probabil avea să devină sprint la auzul următoarei lovituri. Va mai trece cel puţin o oră până va putea din nou să se uşureze, oricât de tare simţea

nevoia, şi atunci urina avea să iasă într-o serie de jeturi scurte, nesatisfăcătoare. Şi Doamne, cât îşi dorea ca ora aceea să fi trecut deja, să se afle la o sută sau o sută zece kilometri depărtare de acolo!

Ce-o să faci dacă o loveşte din nou?

Îi veni în minte o altă întrebare: Ce avea să facă dacă femeia o rupea la fugă şi domnul PT Cruiser se lua după ea? Exista o singură cale de ieşire din toaleta femeilor, iar John Dykstra stătea în mijlocul ei. John Dykstra în cizmele de cowboy pe care Rick Hardin le purtase în Jacksonville, unde o dată la două săptămâni un grup de scriitori de suspans - mulți dintre ei femei durdulii în taioare pastel - se reunea pentru a discuta despre tehnici, agenți şi vânzări, şi pentru a se bârfi între ei.

— Lee-Lee, nu mă lovi, bine? Te rog, nu mă lovi. Te rog, nu lovi copilul.

Lee-Lee. Iisuse Hristoase.

O, şi încă una; încă un punct pe panou. Copilul. Te rog, nu lovi copilul. Bun venit la Lifetime Channel, în mă-ta.

Inima agitată a lui Dykstra păru să cadă doi centimetri în piept. Avea impresia că stătea în antreul acela mic dintre toaleta bărbaților şi a femeilor de cel puțin douăzeci de minute, dar când se uită la ceasul de la mână, nu fu surprins să vadă că nici patruzeci de secunde nu trecuseră de la prima palmă. Acestea erau natura subiectivă a timpului şi strania viteză a gândului atunci când mintea era pusă dintr-odată sub presiune. Scrisese despre amândouă de multe ori. Bănuia că majoritatea, ghilimele, scriitorilor de suspans, închis ghilimele, o făcuseră. Era materia lor primă, la naiba. Data următoare când îi venea rândul să se adreseze Hoților din Florida, poate va alege asta ca subiect şi va începe povestindu-le despre incidentul acesta. Despre cum avusese timp să-şi spună: A doua epistolă către Bețivani. Deşi presupunea că ar fi nițel cam prea mult pentru întrunirea lor bisăptămânală, nițel prea...

Un ropot perfect de lovituri îi întrerupse cursul gândurilor. Lee-Lee îşi pierduse cumpătul. Dykstra ascultă sunetul aparte al acestor lovituri cu năuceala unui om care înțelege că aude ceva ce nu va uita niciodată, nu sunete sintetice de pe coloana sonoră a unui film, ci sunetul unui pumn lovind o pernă de pene, surprinzător de uşor, aproape delicat, la drept vorbind. Femeia strigă o dată de surprindere şi o dată de durere. După aceea se limită să scoată icnete scurte de durere şi teamă. Afară, în întuneric, Dykstra se gândi la toate spoturile pe care le văzuse despre preîntâmpinarea violenței domestice. Acelea nu spuneau nimic despre asta, despre cum poți auzi vântul în palmieri cu o ureche (şi foşnetul afişelor cu copii dispăruți, nu uita asta) şi cu cealaltă icnetele sacadate de durere şi teamă.

Auzi paşi târşâiți pe gresie şi ştiu că Lee (Lee-Lee, îi spusese femeia, ca şi când un nume de alint i-ar putea dezamorsa furia) se apropia. Asemenea lui Rick Hardin, Lee purta cizme. Lee-Lee ai acestei lumi aveau tendința să poarte ghete Georgia Giant. Erau fani ai cizmelor Dingo. Femeia purta tenişi. Ştia asta.

— Curvă, curva mă-tii, te-am văzut vorbind cu iel, frecându-te cu țâțele dă iel, jâgodie împuțită....

— Nu, Lee-Lee, eu niciodată...

Sunetul unei alte lovituri, după care o expectorație aspră care nu era nici masculină, nici feminină. Vomă. A doua zi, cine făcea curățenie la popas avea să găsească vomă uscată pe podea şi pe un perete al toaletei femeilor, însă Lee şi soția sau iubita lui vor fi plecat de mult, iar pentru curățător nu avea să fie decât altă mizerie de strâns, povestea vomei nefiind nici clară, nici interesantă pentru el. Şi ce era să facă Dykstra? Iisuse, avea curaj să intre acolo? Dacă n-o făcea, Lee putea să se oprească din bătaie, odată satisfăcut de rezultat, însă dacă intervenea un străin...

Ne-ar putea ucide pe amândoi.

Dar...

Copilul. Te rog, nu lovi copilul.

Dykstra încleştă pumnii şi gândi: Fute-m-aş, curat Lifetime Channel!

Femeia continua să vomite.

— Termină cu asta, Ellen.

— Nu pot!

— Nu? Mda, bine. Te ajut eu să termini. Jâgodie... împuțită.

Un alt pam! sublinie împuțită. Inima lui Dykstra căzu şi mai mult. N-ar fi crezut că este posibil. În scurt timp avea să bată în pântece. Dacă ar fi putut măcar să intre în mintea lui Dulău! Într-o poveste ar funcționa - chiar se gândise la identitate înainte să ia cea mai proastă decizie a serii, cea de-a opri la popasul acela, iar dacă asta nu era ceea ce manualele pentru scriitori numeau anticipare, atunci ce era?

Da, se va transforma în personajul său, va da buzna în toaleta femeilor, îl va bate măr pe Lee, apoi îşi va vedea de drum. Ca Shane în filmul ăla vechi cu Alan Ladd.

Femeia mai gâjâi o dată, sunetul unui utilaj care transformă piatra în pietriş, şi Dykstra ştiu că nu va intra în mintea lui Dulău. Dulău era un personaj inventat. Aceasta era realitatea care se desfăşura chiar acolo, în fața lui, ca un bețiv care scoate limba.

— Mai fă-o o dată şi vezi ce te aşteaptă, o invită Lee şi acum era ceva criminal în vocea sa. Se pregătea să meargă până la

capăt. Dykstra era convins de asta.

Voi depune mărturie la proces. Şi când mă vor întreba ce am făcut pentru a pune capăt situației, voi spune că nimic. Voi spune că am ascultat. Că mi-am amintit. Că am fost martor. Şi apoi voi zice că asta fac scriitorii atunci când nu stau la masă şi scriu.

Dykstra se gândi să alerge înapoi la Jaguarul lui - fără zgomot! - şi să folosească telefonul din consola de bord pentru a suna poliția statală. *99, doar de atât era nevoie. Pancartele care spuneau asta erau afişate din cincisprezece în cincisprezece kilometri sau aşa ceva: ÎN CAZ DE ACCIDENTE FORMAȚI *99 PE MOBIL. Doar că niciodată un polițist nu era în apropiere când aveai nevoie de el. În seara aceasta, cel mai aproape avea să fie în Bradenton sau poate Ybor City, iar până să ajungă acolo, rodeoul acela sângeros se va fi încheiat.

Din toaleta femeilor veneau acum o serie de sughițuri groase, întrerupte de tuse înfundată. O uşă de cabină se trânti. Femeia ştia la fel de bine ca Dykstra că Lee era serios. Nu era nevoie decât să vomite iar ca să-l facă să-şi iasă din minți. Urma să-şi verse nervii pe ea şi să termine treaba. Şi dacă era prins? De gradul doi. Fără premeditare. În cincisprezece luni avea să fie liber şi s-o scoată în oraş pe sora ei mai mică.

Întoarce-te la maşină, John. Întoarce-te la maşină, urcă la volan şi pleacă de aici. Începe să te convingi că asta nu s-a întâmplat niciodată. Şi ai grijă să nu citeşti ziarul şi să nu te uiți la TV în următoarele două zile. Asta ar prinde bine. Fă-o. Fă-o acum. Eşti scriitor, nu bătăuş. Ai unu optzeci, cântăreşti şaptezeci şi patru de kilograme şi singurul lucru pe care-l poți face aici e să agravezi situația. Aşa că urcă în maşină şi spune o rugăciune Dumnezeului care le ocroteşte pe femeile ca Ellen.

Şi chiar se întoarse înainte să-i vină o idee.

Dulăul nu era real, dar Rick Hardin era.

Ellen Whitlow din Nokomis căzuse într-o cabină de toaletă şi aterizase pe vasul de vece cu picioarele depărtare şi fusta ridicată, exact ca o jâgodie ce era, şi Lee porni după ea, vrând s-o apuce de urechi şi să-nceapă s-o lovească de podea cu

căpățâna aia proastă a ei. Îi ajunsese până peste cap. Voia să-i dea o lecție pe care să n-o mai uite niciodată.

Nu că aceste gânduri i-ar fi trecut prin minte într-o manieră coerentă. În mintea lui se afla acum în majoritate doar roşu. Sub el, peste el, străbătând prin el era o voce melodioasă care semăna cu vocea lui Steven Tyler de la Aerosmith: Oricum nu-i copilu' meu, nu-i al meu, nu-i al meu, nu mi-l pui tu mie-n cârcă, jâgodie împuțită.

Făcu trei paşi şi atunci un claxon începu să urle ritmic undeva în apropiere, scoțându-l din ritm, stricându-i concentrarea, smulgându-l din mintea sa, făcându-l să se uite în jur: Tiit! Tiit! Tiit! Tiit!

Alarma maşinii, îşi spuse şi se uită de la intrarea în toaleta femeilor înapoi la femeia care şedea în cabină. De la uşă la jâgodie. Indecis, începu să încleşteze pumnii. Apoi, imediat, îndreptă spre ea arătătorul de la mâna dreaptă. Unghia lui era lungă şi murdară.

— Dacă te mişti eşti moartă, curvă, îi spuse şi o luă spre uşă.

Buda era puternic luminată şi aproape la fel de luminată era şi parcarea popasului, însă antreul dintre cele două aripi ale clădirii era întunecat. Un moment fu orb şi în momentul acela îl lovi ceva în spate, aproape de umeri, făcându-l să se împleticească în față doar doi paşi grăbiți înainte să se împiedice în altceva - un picior - şi să cadă lat la podea.

Nu urmă nicio pauză, nicio ezitare. O cizmă îl lovi în coapsă, înghețându-i muşchiul mare de acolo, după care în fundul tras în jeanşi, sus, aproape de scobitura spatelui. Începu să se târască...

O voce spuse deasupra lui:

— Nu te întoarce, Lee. Am un levier în mână. Dacă nu rămâi pe burtă îți fac capul chiseliță.

Lee rămase locului cu mâinile întinse înainte, aproape mişcător.

— Ieşi de acolo, Ellen, spuse bărbatul care-l lovise. N-avem timp de prostii. Ieşi imediat.

Nu fu nicio pauză. Apoi vocea jâgodiei, tremurată şi groasă:

— L-ai lovit? Nu-l lovi!

— N-are nimic, dar dacă nu ieşi imediat, o să-l lovesc rău. Nu voi avea încotro. O pauză, după care: Şi va fi vina ta.

Între timp, claxonul, urlând monoton în noapte: Tiit! Tiit! Tiit! Tiit!

Lee dădu să întoarcă fața pe pavaj. Îl durea. Cu ce naiba-l lovise cretinul ăla? Zisese cumva levier? Nu-şi amintea.

Cizma îl nimeri iarăşi în fund. Lee țipă şi întoarse fața înapoi la pavaj.

— Ieşi, femeie, sau îi crăp capul! N-am de ales!

Când ea vorbi din nou, era mai aproape. Vocea ei era nesigură, însă acum avea inflexiuni de revoltă:

— De ce ai făcut asta? Nu trebuia să faci asta!

— Am chemat poliția de pe mobil, zise bărbatul care stătea deasupra lui. Era un polițist de la circulație la kilometrul 225. Aşa că avem zece minute, poate ceva mai puțin. Domnule Lee-Lee, cheile de la maşină sunt la tine sau la ea?

Lee trebui să se gândească la asta.

— La ea, răspunse într-un târziu. Zicea că-s prea beat ca să conduc.

— Prea bine. Ellen, du-te şi urcă în PT Cruiserul ăla şi pleacă de aici. Mergi până ajungi la Lake City şi, dacă ai minte măcar cât Dumnezeu i-a dat unei rațe, nu faci cale întoarsă acolo.

— Nu-l las cu tine! Părea foarte nervoasă acum. Nu când ai chestia aia!

— Ba-l laşi. Pleacă în clipa asta sau îl bat de nu se vede.

— Bătăuşule!

Bărbatul râse şi sunetul îl sperie pe Lee mai mult decât vocea normală a individului.

— Număr până la treizeci. Dacă nu ai plecat spre sud de-aici până atunci, îi smulg capul de pe umeri. Îl arunc cât colo, ca pe-o minge de golf.

— Nu poți...

— Fă-o, Ellie. Fă-o, iubire.

— L-ai auzit, spuse bărbatul. Iubițelul tău vrea să pleci. Dacă vrei să-l laşi să te bată ca pe un orbete mâine seară - pe

tine şi pe copil –, n-am nimic împotrivă. Mâine seară nu voi fi prin preajmă. Dar acum m-am săturat să mă contrez cu tine, aşa că pune-ți curul ăla prost în mişcare.

Aceasta era o comandă pe care femeia o înțelegea, o comandă într-o limbă familiară ei, şi Lee îi văzu picioarele goale şi sandalele mişcându-se prin câmpul lui vizual. Bărbatul care îl doborâse la pământ începu să numere cu voce tare:

— Unu, doi, trei, patru...

— Grăbeşte-te dracului! strigă Lee şi cizma îl lovi în fund, însă mai uşor acum, legănându-l mai mult decât zdruncinându-l. În duru, totuşi. Între timp, Tiit! Tiit! Tiit! în noapte. Pune-ți curul în mişcare!

Acum, sandalele ei începură să alerge. Umbra ei alerga alături de el. Bărbatul ajunsese la douăzeci când motorul mic, care torcea ca o maşină de cusut, al PT Cruiserului porni; ajunsese la treizeci când Lee văzu stopurile dând în marşarier în parcare. Lee aşteptă ca bărbatul să-nceapă să lovească şi fu uşurat când n-o făcu.

Apoi PT Cruiserul porni pe drumul de ieşire şi sunetul motorului începu să se stingă, după care bărbatul care stătea deasupra lui vorbi cu un soi de nedumerire.

— Acum, zise omul care-l doborâse la pământ, ce să mă fac eu cu tine?

— Nu mă lovi, spuse Lee. Nu mă lovi, domnule.

De îndată ce stopurile maşinii dispărură din vedere, Hardin mută levierul dintr-o mână în cealaltă. Îi transpiraseră palmele şi fu cât pe ce să-l scape. Asta ar fi fost rău. Levierul ar fi zăngănit tare pe beton şi Lee ar fi sărit în picioare cât ai clipi. Nu era atât de mare pe cât îşi imaginase Dykstra, dar era periculos. Asta o dovedise deja.

Sigur, periculos pentru femeile însărcinate.

Nu putea însă gândi aşa. Dacă-i permitea lui Lee-Lee să se ridice în picioare, jocul ar fi cu totul altul. Îl simțea pe Dykstra încercând să se întoarcă, vrând să discute treaba asta şi poate alte câteva lucruri. Hardin îl împinse înapoi. Acum nu era nici momentul şi nici locul pentru un profesor de engleză.

— Acum, ce să mă fac tu tine? întrebă el sincer nedumerit.

— Nu mă lovi, zise bărbatul de la pământ. Purta ochelari. Asta fusese o sur-priză de proporții. Pentru nimic în lume nu şi-l imaginase purtând ochelari. Nici Hardin, nici Dykstra. Nu mă lovi, domnule.

— Mi-a venit o idee. (Dykstra ar fi spus: Am o idee.) Dă-ți jos ochelarii şi pune-i lângă tine.

— De ce...

— Nu-ți răci gura de pomană, fă-o.

Lee, care purta jeanşi Levi's prespălați şi cămaşă în stil western (acum ieşită de la spate şi atârnându-i peste fund), dădu să-şi scoată ochelarii cu rame subțiri cu mâna dreaptă.

— Nu, scoate-i cu cealaltă mână.

— De ce?

— Nu pune întrebări. Fă-o. Scoate-i cu mâna stângă.

Lee îşi dădu jos ochelarii fini şi-i aşeză alături de el, pe pavaj. Hardin călcă imediat pe ei cu călcâiul cizmei. Se auzi un pocnet slab şi scrâşnetul delicios al sticlei.

— De ce ai făcut asta? se plânse Lee.

— Tu de ce crezi? Ai vreo armă sau ceva?

— Nu! Iisuse, nu!

Şi Hardin îl crezu. Dacă ar fi avut una, ar fi fost o puşcă pentru aligatori în portbagajul PT Cruiserului. Însă nici asta nu i se părea probabil. Stând în fața toaletei femeilor, Dykstra îşi imaginase un muncitor constructor mare cât o huidumă. Tipul ăsta semăna a contabil care făcea antrenament de trei ori pe săptămână la Gold's Gym.

— Cred că acum mă voi întoarce la maşina mea, spuse Hardin. O să opresc alarma şi o să plec.

— Da. Da, ce-ar fi să fa...

Hardin puse din nou cizma prevenitor pe fundul bărbatului, de data aceasta mişcând-o înainte şi înapoi ceva mai dur.

— Ce-ar fi să taci din gură? Ce credeai că faci acolo, înăuntru, totuşi?

— Îi dădeam, în mă-sa, o lec...

Hardin îl lovi cu piciorul în şold aproape cu toată forța sa, reținându-se puțin în ultima secundă. Dar numai puțin. Lee

strigă de durere şi teamă. Hardin era uimit de ce făcuse şi cum o făcuse, absolut fără a se gândi. Ce-l uimea şi mai mult era că voia s-o facă din nou, şi mai tare. Îi plăcea strigătul acela de durere şi teamă, i-ar fi plăcut să-l mai audă o dată.

Şi-atunci cât de departe era de căcăciosul ăla de Lee, întins acolo pe jos cu umbra intrării întinzându-se pe spatele lui, o dungă neagră, pe diagonală? Nu foarte departe, se părea. Dar şi ce dacă? Era o întrebare banală, o între-bare retorică. Îi veni în gând una mult mai interesantă. Întrebarea era cât de tare îl putea lovi pe Lee-Lee în urechea stângă fără a sacrifica precizia pentru forță. Drept în ureche, bum! Se mai întreba şi ce fel de sunet ar scoate. Unul satisfăcător, ar fi zis el. Sigur, făcând asta l-ar ucide pe om, însă ce pierdere ar fi asta pentru lume? Şi cine ar şti? Ellen? Ducă-se în mă-sa.

— Ai face bine să taci, prietene, îl sfătui Hardin. Asta ar fi cea mai bună strategie de moment. Taci şi atât. Şi când ajunge aici polițistul de la circulație, spune-i ce-ți trece prin cap.

— De ce nu pleci? Pleacă doar şi lasă-mă în pace. Mi-ai spart ochelarii, nu-ți ajunge?

— Nu, spuse cu sinceritate Hardin. Se gândi o secundă. Ştii ce?

Lee nu-l întrebă ce.

— O să mă duc încet la maşina mea. Dacă vrei, n-ai decât să vii după mine. Rezolvăm problema față în față.

— Da, sigur! râse cu lacrimi Lee. Nu văd niciun căcat fără ochelari!

Hardin îşi împinse propriii ochelari pe nas în sus. Nu mai simțea nevoia să urineze. Ce ciudat!

— Uită-te la tine, spuse el. Doar uită-te la tine.

Probabil că Lee auzise ceva în vocea lui, deoarece Hardin văzu în bătaia lunii argintii că începuse să tremure. Dar nu spuse nimic, lucru probabil înțelept în situația dată. Iar bărbatul care stătea deasupra lui, care nu fusese niciodată implicat într-o bătaie în toată viața lui până acum, nici în liceu, nici măcar în gimnaziu, înțelese că problema era de fapt rezolvată. Dacă Lee avea vreo armă, ar fi încercat să-l împuşte

în spate în timp ce el se îndepărta. Dar altfel, nu. Lee era... cum se zicea?

Hăbăucit.

Bătrânul Lee-Lee era hăbăucit.

Hardin fu lovit de inspirație.

— Ți-am luat numărul de înmatriculare, zise el. Şi-ți ştiu numele. Pe-al tău şi pe al ei. O să stau cu ochii pe ziare, cretinule.

Nimic din partea lui Lee. Rămase doar pe burtă cu ochelarii sparți scânteind în lumina lunii.

— Noapte bună, cretinule, îi ură Hardin. Se întoarse la pas în parcare, urcă în maşină şi plecă. Shane într-un Jaguar.

Îi fu bine zece minute, poate cincisprezece. Destul cât să încerce radioul şi să se hotărască în schimb asupra discului Lucindei Williams din CD-player. Apoi, dintr-odată, stomacul îi urcă în gât, încă plin de puiul şi cartofii pe care îi mâncase la Pot o' Gold.

Trase pe banda de urgență, scoase schimbătorul din viteză, dădu să coboare şi înțelese că nu era timp pentru asta. Aşa că se aplecă doar afară cu centura de siguranță încă pusă şi vomită pe asfalt lângă portiera şoferului. Tremura din toate încheieturile. Îi clănțăneau dinții.

Faruri apărură şi se apropiară de el. Încetiniră. Primul gând al lui Dykstra fu că era vorba de un polițist, în sfârşit un polițist. Întotdeauna apăreau când nu aveai nevoie de ei, când nu îi voiai. Al doilea gând - o convingere rece - fu că era PT Cruiserul, cu Ellen la volan şi Lee-Lee pe locul pasagerului, acum şi el cu un levier în poală.

Însă nu era decât un Dodge vechi plin de puştani. Unul dintre ei - un băiat cu privire tâmpă şi păr roşcat, parcă - scoase fața plină de pistrui pe geam şi strigă: Dă totu' la rațeeee! Urmară râsete şi maşina acceleră mai departe.

Dykstra închise portiera şoferului, lăsă capul pe spate, strânse ochii şi aşteptă să treacă tremuratul. După un timp, trecu, iar stomacul se aşeză la locul lui. Îşi dădu seama că simțea iarăşi nevoia să urineze şi o luă ca pe un semn bun.

Se gândi la cum îşi dorise să-l lovească pe Lee-Lee cu piciorul în ureche - cât de tare? ce sunet? - şi încercă să-şi ia mintea de la asta. Numai gândindu-se că-şi dorise aşa ceva îl făcea să i se facă iarăşi rău.

Mintea (partea ei cea mai ascultătoare) i se duse la comandantul postului de lansare a rachetelor staționat în Cioara Singuratică, Dakota de Nord (sau poate era Lupul Mort, Montana). Cel care îşi pierdea mințile încetul cu înce-tul. Care vedea terorişti după fiecare tufiş. Care strângea teancuri de pliante prost scrise în dulap, petrecând multe nopți lungi în fața computerului, explorând paranoicele alei lăturalnice ale internetului.

Şi poate Dulău e în drum spre California cu o treabă... cu maşina în loc de avion, fiindcă are două arme speciale în portbagajul Plymouthului său Road Runner... şi are o problemă la motor...

Sigur. Sigur, suna bine. Sau putea fi bine, dacă se mai gândea puțin. Oare chiar crezuse că nu era loc pentru Dulău în inima mare şi pustie a Americii? Ce gândire îngustă, nu? Fiindcă în împrejurările potrivite, oricine putea ajunge oriunde, făcând orice.

Tremuratul trecuse. Dykstra vârî schimbătorul în viteză şi puse Jaguarul în mişcare. La Lake City găsi o benzinărie cu magazin deschisă toată noaptea şi acolo se opri pentru a goli vezica şi a face plinul (după ce se uită în parcare şi la cele patru insule cu pompe după PT Cruiser şi nu-l văzu). Apoi făcu tot drumul până acasă, gândindu-şi gândurile de Rick Hardin, şi intră în casa lui de John Dykstra de lângă canal. Întotdeauna activa alarma antifurt înainte să plece - aşa era prudent să procedeze - şi o dezactiva înainte să o programeze pentru restul nopții.

BICICLETA STAŢIONARĂ

I. Muncitorii metabolici

La o săptămână după controlul medical pe care îl amâna de un an (îl amâna de fapt de trei ani, cum ar fi spus răspicat soția sa, dacă ar mai fi fost în viață), Richard Sifkitz fu invitat de doctorul Brady să vadă şi să discute rezultatele. Cum pacientul nu detectă nimic deosebit de rău-prevestitor în vocea doctorului, se duse cât se poate de liniştit.

Rezultatele erau prezentate sub formă de valori numerice pe o foaie de hârtie purtând antetul SPITALULUI METROPOLITAN, New York City. Toate numele şi numerele analizelor erau scrise cu negru, mai puțin cele de pe un rând. Acestea erau scrise cu roşu, iar Sifkitz nu fu foarte surprins să vadă că rândul purta numele COLESTEROL. Valoarea, care ieşea bine în evidență aşa, în cerneală roşie (lucru evident intenționat), era 226.

Sifkitz dădu să întrebe dacă era o valoare rea, apoi se chestionă dacă voia să înceapă această întrevedere întrebând aşa o prostie. N-ar fi fost scrisă cu roşu, judecă el, dacă era o valoare bună. Celelalte erau fără îndoială valori bune, ori cel puțin acceptabile, motiv pentru care erau scrise cu negru. Însă el nu se afla acolo pentru a discuta despre acelea. Doctorii erau oameni ocupați, neînclinați să piardă timpul cu mângâieri pe cap. Aşa că în loc de o prostie, el întrebă cât de gravă era o valoare de două sute douăzeci şi şase.

Doctorul Brady se lăsă pe spate în scaun şi îşi împleti degetele pe pieptul extraordinar de slab.

— Sincer să fiu, zise el, nu e deloc o valoare rea. Ridică un deget. Ținând cont de ce mănânci, vreau să spun.

— Ştiu că sunt prea gras, rosti umil Sifkitz. Mi-am pus în gând să fac ceva în privința asta.

De fapt, nici prin gând nu-i trecuse să facă ceva în privința asta.

— Dacă e să fiu sincer mai departe, continuă doctorul Brady, nici nu eşti atât de gras. Din nou, ținând cont de ce mănânci. Iar acum vreau să asculți cu mare atenție, întrucât aceasta e o discuție pe care o port cu pacienții mei doar o dată. Cu pacienții de sex masculin, adică; când vine vorba de

greutate, pacienții de sex feminin ar vorbi la nesfârşit, dacă i-aş lăsa. Eşti pregătit?

— Da, zise Sifkitz, încercând să-şi împletească şi el degetele pe piept şi descoperind că-i este imposibil. Ce descoperi - sau redescoperi, mai corect spus - fu că avea o pereche frumuşică de sâni. Asta, din câte ştia el, nu făcea parte din dotarea standard a bărbaților care se apropie de patruzeci de ani. Renunță la încercarea de-a le împleti şi, în schimb, le împreună. În poală. Cu cât începea predica mai repede, cu atât mai repede se termina.

— Ai un metru optzeci şi trei înălțime şi treizeci şi opt de ani, spuse doctorul Brady. Greutatea ta ar trebui să fie în jur de optzeci şi şase de kilograme[4], iar nivelul colesterolului tot cam pe acolo. Odată ca niciodată, în anii şaptezeci, o valoare a colesterolului de două sute patruzeci nu era mare scofală, dar sigur că-n anii şaptezeci încă se putea fuma în sălile de aşteptare ale spitalelor. Clătină din cap. Nu, legătura dintre nivelul ridicat de colesterol şi bolile de inimă este pur şi simplu prea clară. Prin urmare, valoarea de două sute patruzeci a intrat pe lista neagră.

Tu eşti genul de om binecuvântat cu un metabolism bun. Nu unul extraordinar, ține cont, dar bun. Da. De câte ori mănânci la McDonald's sau Wendy's, Richard? De două ori pe săptămână?

— Poate o dată, spuse Sifkitz.

Credea că într-o săptămână normală mânca de fapt vreo cinci sau şase mese la fast-food. Fără a pune la socoteală mesele ocazionale de weekend la Arby's.

Doctorul Brady ridică mâna ca pentru a spune „fie cum vrei tu"... ceea ce, acum că Sifkitz se gândea mai bine, era mottoul celor de la Burger King.

— Ei bine, nu încape îndoială că mănânci undeva, după cum ne spune cântarul. În ziua controlului medical cântăreai o sută unu kilograme[5]... repet, şi nu întâmplător, foarte aproape de nivelul tău al colesterolului.

Zâmbi puțin când îl văzu pe Sifkitz că se crispează, însă măcar nu era un zâmbet golit de compasiune.

— Iată ce s-a întâmplat până acum în viața ta adultă, spuse Brady. Ai continuat să mănânci cum făceai în adolescență şi până în acest moment corpul tău - grație acestui metabolism, chiar şi neextraordinar - a ținut binişor ritmul. Ajută în acest moment să te gândeşti la procesul metabolic ca la o echipă de muncitori. Bărbați în salopete şi bocanci Doc Martens.

Te-o fi ajutând pe tine, gândi Sifkitz, dar pe mine mă lasă rece. Între timp, ochii lui se întorceau întruna la valoarea aceea scrisă cu roşu, la acel 226.

— Treaba lor este să preia lucrurile pe care le bagi tu pe gură şi să le distribuie. Pe unele le trimit la diferite departamente de producție. Pe celelalte le ard. Dacă le trimiți mai multe decât pot ei gestiona, iei în greutate. Lucru care s-a şi întâmplat, însă într-un ritm relativ lent. Dar în scurtă vreme, dacă nu faci nişte schimbări, vei observa că ritmul va creşte. Există două motive. Primul este acela că unitățile de producție ale corpului tău au nevoie de mai puțină materie primă ca odinioară. Al doilea e că echipa ta metabolică, băieții aceia în salopete şi cu brațele tatuate nu întineresc. Nu mai sunt la fel de eficienți ca până acum. Sunt mai lenți când vine vorba să facă triajul materiei care trebuie trimisă mai departe şi care trebuie arsă. Şi uneori fac nazuri.

— Fac nazuri? întrebă Sifkitz.

Doctorul Brady, cu degetele încă împletite pe pieptul său îngust (pieptul unui tuberculos, decise Sifkitz - nicio urmă de sâni acolo, categoric), încu-viință din capul la fel de îngust. Lui Sifkitz i se părea că seamănă cu un cap de nevăstuică, aşa neted şi cu ochi tăioşi cum era.

— Chiar aşa. Spun lucruri de genul: „Nu se mai termină odată treaba asta?“ şi „Ce crede că suntem, supereroi din benzile desenate Marvel?“ sau „Iisuse, nu face şi el o pauză măcar?“ Şi unul dintre ei - chiulangiul, în fiecare echipă este câte unul - probabil spune: „Credeți că-i pasă de noi? Doar el e şeful de sus, nu?“

Şi, mai devreme sau mai târziu, vor face ceea ce face orice ceată de muncitori dacă sunt forțați să muncească prea mult

şi să facă prea multe, fără a primi măcar un weekend liber, darămite un concediu plătit: vor începe să fie neatenți. Nu le va mai păsa şi vor fi delăsători. Într-o zi, unul dintre ei nu va veni deloc la slujbă şi-n altă zi - dacă trăieşti destul de mult - unul nu va mai putea să vină, deoarece va fi murit acasă de-o comoție cerebrală sau un infarct.

— Interesant. Poate te lansezi cu treaba asta. Faci un turneu. Ajungi chiar şi la Oprah.

Doctorul Brady îşi despleti degetele şi se aplecă în față peste masă. Se uită la Richard Sifkitz fără să zâmbească.

— Tu ai de făcut o alegere şi datoria mea este să te fac conştient de ea, atâta tot. Fie îți schimbi obiceiurile, fie te vei trezi de acum în zece ani cu nişte probleme grave - apropiindu-te de o sută patruzeci de kilograme, poate, diabet de gradul doi, varice, ulcer la stomac şi o valoare a colesterolului de trei sute. În acest moment încă îți poți reveni fără diete drastice, abdominoplastii sau un atac de cord care să-ți atragă atenția. Mai târziu va fi mai greu să faci asta. Odată trecut de patruzeci de ani, e mai greu pe an ce trece. După patruzeci, Richard, grăsimea rămâne pe tine aşa cum caca de bebeluş rămâne pe peretele dormitorului.

— Elegant, opină Sifkitz şi izbucni în râs. Nu se putu abține.

Brady nu râse, dar surâse, cel puțin, şi se lăsă înapoi pe spătarul scaunului.

— Nu e nimic elegant la locul spre care te îndrepți. Doctorii de regulă nu vorbesc despre asta mai mult decât vorbesc polițiştii despre capul retezat pe care l-au găsit într-un şanț aproape de locul accidentului sau despre copilul carbonizat pe care l-au găsit în dulap la o zi după ce casa a luat foc de la bradul de Crăciun, însă noi ştim multe despre minunata lume a obezității, de la femei cărora le-a apărut mucegai în faldurile din piele nespălate cum trebuie cu anii, până la bărbați care umblă învăluiți într-un nor puturos fiindcă n-au reuşit să se şteargă ca lumea la fund de un deceniu sau mai mult.

Sifkitz se crispă şi făcu un gest de nepăsare.

— Nu spun că spre asta te îndrepți, Richard - majoritatea oamenilor n-o pățesc, au un soi de limitator încorporat, se pare –, însă există un dram de adevăr în vechea vorbă despre cutare care şi-a săpat groapa cu furculița şi lingura. Ține minte asta.

— O să țin.

— Bun. Acesta a fost discursul. Sau predica. Sau ce-o fi fost. Nu-ți voi spune să-ți vezi de viață şi să nu mai păcătuieşti, îți spun doar „legătura la tine“.

Deşi în ultimii doisprezece ani completase spațiul pentru OCUPAȚIE de pe formularul declarației fiscale cu cuvintele ARTIST LIBER-PROFE-SIONIST, Sifkitz nu se considera un om deosebit de imaginativ şi nu mai făcuse un tablou (sau măcar un desen, la drept vorbind) doar pentru el de când absolvise de la DePaul. Făcuse coperte pentru cărți, afişe de film, o grămadă de ilustrații pentru reviste, uneori câte o copertă pentru vreun pliant de prezentare. Făcuse o singură copertă de CD (pentru Slobberbone, o formație pe care o admira personal), însă n-ar mai face una, spunea, fiindcă pe produsul finit detaliile nu se văd decât cu lupa. Aceasta era cea mai apropiată manifestare din partea lui a aşa-numitului „temperament artistic“.

Dacă l-ai fi întrebat care era opera lui preferată, cel mai probabil s-ar fi uitat în gol. Dacă ai fi insistat, poate ar fi spus că era tabloul cu tânăra blondă care alerga prin iarbă pe care îl făcuse pentru balsamul de rufe Downy, dar şi asta ar fi fost o minciună, un răspuns dat doar pentru a scăpa de întrebare. De fapt, el nu era genul de artist care să aibă (sau să simtă nevoia de-a avea) preferințe. Trecuse mult timp de când nu mai luase pensula ca să picteze altceva în afară de lucruri pe care era plătit să le picteze, de regulă după un memo detaliat de la o agenție de publicitate sau după o fotografie (cum fusese cazul cu femeia care alerga prin iarbă, evident fericită la culme că reuşise să scape de electrizarea hainelor).

Dar, la fel de sigur cum inspirația îi loveşte pe cei mai buni dintre noi - pe cei de rangul lui Picasso, Van Gogh, Salvador Dalí - la fel trebuie ca până la urmă să ne lovească şi pe

ceilalți, chiar şi numai o dată sau de două ori în viață. Sifkitz luă autobuzul spre casă (nu mai avea maşina lui din colegiu) şi în vreme ce şedea şi se uita pe geam (raportul medical cu acel singur rând scris cu roşu era împăturit în buzunarul de la spate), se trezi că ochii îi cad iar şi iar pe diferitele echipe de muncitori şi constructori pe lângă care trecea autobuzul: tipi cu căşti de protecție umblând hotărâți pe şantiere, unii cu găleți, alții cu scânduri aşezate în echilibru pe umăr; lucrători Con Ed jumătate înăuntru şi jumătate afară din guri de canal înconjurate de bandă galbenă im-primată cu ZONĂ DE LUCRU; trei tipi ridicând o schelă în fața unei vitrine de magazin în vreme ce al patrulea vorbea la mobil.

Puțin câte puțin, înțelese că i se desena o imagine în minte, una care-şi cerea locul în lume. Când ajunse înapoi la mansarda din SoHo care-i servea drept casă şi studio deopotrivă, se duse în colțul aglomerat de sub luminator fără a se sinchisi măcar să-şi ia corespondența de pe podea. La drept vorbind, îşi aruncă jacheta peste ea.

Se opri doar cât să se uite la un număr de pânze goale sprijinite în colț. Le abandonă. Luă în schimb o bucată de carton alb şi începu să lucreze cu cărbune. Telefonul sună de două ori în cursul orei următoare. Lăsă robotul să răspundă de ambele dăți.

În următoarele zece zile, lucră la acest tablou când şi când - din ce în ce mai des pe măsură ce timpul trecea şi el începea să înțeleagă cât era de bun –, trecând de la carton la o bucată de pânză lungă de un metru şi jumate şi lată de un metru atunci când i se păru o mişcare naturală. Era cea mai mare suprafață pe care lucra de zece ani încoace.

În tablou apăreau patru bărbați - muncitori în jeanşi, jachete de poplin şi bocanci de muncă din cei vechi - stând pe marginea unui drum de țară tocmai ieşit dintr-o limbă de pădure deasă (pe aceasta o realizase cu tonuri închise de verde şi dungi gri, executate într-un stil exuberant, grăbit, la întâmplare). Doi dintre ei aveau lopeți; unul avea câte o găleată în fiecare mână; al patrulea era pe cale să-şi împingă şapca de pe frunte într-un gest care surprindea perfect

oboseala de la sfârşitul unei zile şi înțelegerea faptului că nu vor termina niciodată treaba asta; că era, de fapt, mai mult de lucru la capătul fiecărei zile decât fusese la început. Acest al patrulea individ, cu o şapcă veche, mizerabilă şi ruptă purtând cuvântul LIPIDE deasupra cozorocului, era şeful de echipă. Vorbea cu soția sa la mobil. Vin acasă, draga mea, nu, n-am chef de ieşit în oraş, nu în seara asta, vreau să încep devreme mâine dimineață. Băieții au strâmbat puțin din nas, da' i-am făcut eu să priceapă. Sifkitz habar nu avea de unde ştia toate astea, dar le ştia. Aşa cum ştia că bărbatul cu gălețile era Freddy şi că a lui era camioneta cu care veniseră toți la muncă. Era parcată imediat în afara imaginii, pe dreapta; se vedea vârful umbrei sale. Unul dintre băieții cu lopeți, Carlos, suferea cu spatele şi era consultat de un chiropractician.

Nu apărea niciun indiciu al muncii pe care o prestau bărbații în tablou, asta era puțin dincolo de marginea stângă, dar se vedea cât erau de epuizați.

Sifkitz fusese întotdeauna un adept al detaliilor (amalgamul acela verde-gri al pădurii era foarte necaracteristic pentru el), drept pentru care oboseala acelor oameni se citea în fiecare trăsătură a fețelor lor. Se citea chiar şi în petele de sudoare de pe gulerele cămăşilor lor.

Deasupra lor, cerul era de-un roşu-portocaliu ciudat.

Sigur că ştia ce reprezenta tabloul şi înțelegea perfect acel cer straniu. Aceasta era echipa de muncitori despre care vorbise doctorul său, toți odih-nindu-se la capătul zilei de lucru. În lumea reală din spatele cerului roşu organic, Richard Sifkitz, angajatorul lor, tocmai mâncase gustarea dinaintea culcării (o felie de tort rămasă de altă dată, poate, sau o gogoaşă Krispy Kreme din rezerva specială) şi pusese capul pe pernă. Ceea ce însemna că ei erau în sfârşit liberi să plece acasă. Şi aveau să mănânce? Da, dar nu la fel de mult ca el. Erau prea obosiți ca să mănânce cine ştie ce, li se vedea pe fețe. În loc să înfulece o masă abundentă, aveau să pună picioarele pe măsuță, indivizii aceştia care lucrau pentru Compania Lipide, şi să se uite puțin la TV. Poate să adoarmă

în fața lui şi să se trezească peste vreo două ore, după ce programul normal se va fi încheiat şi Ron Popeil va fi apărut să-şi arate cea mai recentă invenție în fața publicului căzut pe spate din studio. Atunci, îl vor închide de la telecomandă şi se vor duce şontâcăind în pat, dezbrăcându-se din drum fără a arunca măcar o privire în urmă.

Toate acestea erau în tablou, deşi nimic din toate acestea nu era în tablou. Sifkitz nu era obsedat de el, nu deveni singurul său scop în viață, însă înțelese că era ceva nou în viața sa, ceva bun. Nu avea idee ce putea face cu un astfel de lucru odată terminat şi nici nu-i prea păsa. Pentru moment, îi plăcea doar să se trezească dimineața şi să se uite la el cu un ochi deschis în vreme ce-şi scotea pânza boxerilor Big Dog din despicătura fundului. Bănuia că, după ce-l va fi terminat, va trebui să-i dea un titlu. Până acum se gândise şi respinsese „Ora renunțării“, „Băieții încheie lucrul“ şi „Berkowitz încheie lucrul“. Berkowitz fiind bossul, şeful de echipă, cel cu mobil Motorola, tipul cu şapcă LIPIDE. Niciunul dintre aceste titluri nu se potrivea şi asta era în ordine. Va recunoaşte titlul potrivit pentru tablou atunci când acesta îi va veni în minte. Va auzi un cling! în gând. Până atunci, nu era nicio grabă. Nici măcar nu era sigur dacă tabloul era ideea. Pictându-l, pierduse şapte kilograme. Poate asta era ideea.

Sau poate nu.

II. Bicicleta eliptică

Undeva - poate la capătul ației unui pliculeț de ceai Salada - citise că, pentru persoana care caută să scadă în greutate, cel mai eficient exercițiu este să se împingă de la masă. Sifkitz nu se îndoia de adevărul acestui lucru, însă pe măsură ce trecea timpul ajunse să creadă din ce în ce mai tare că scăderea în greutate nu era țelul său. Nici să-şi intre în formă nu era țelul său, deşi ambele puteau fi efecte secundare. Se tot gândea la muncitorii metabolici ai doctorului Brady, oameni normali care se străduiau să-şi facă treaba cât mai bine, dar nu primeau niciun ajutor din partea lui. Nu putea să nu se

gândească la ei când petrecea o oră sau două zilnic pictându-i pe ei şi lumea lor din timpul muncii.

Îşi lăsa mintea să hoinărească destul de mult în ceea ce-i privea. Era Berkowitz, şeful de echipă, care aspira să aibă într-o zi propria firmă de construcții. Freddy, a căruia era camioneta (un Dodge Ram), se considera un tâmplar desăvârşit. Carlos, cel care suferea cu spatele. Şi Whelan, care era de fapt puțin chiulangiu. Aceştia erau băieții a căror treabă era să-l ajute să nu facă atac de cord sau cerebral. Ei trebuiau să strângă rahatul care cădea întruna din cerul acela roşu ciudat, înainte să blocheze drumul de intrare în pădure.

La o săptămână după ce începu tabloul (şi cam cu o săptămână înainte să decidă în sfârşit că era terminat), Sifkitz se duse la The Fitness Boys de pe 29th Street şi, după ce se gândi să ia o bandă de alergat sau un StairMaster (atractive, dar prea scumpe), cumpără o bicicletă staționară. Achită patruzeci de dolari în plus pentru a fi asamblată şi livrată la domiciliu.

— Folosiți-o zilnic vreme de şase luni şi valoarea colesterolului vă va scădea cu treizeci de puncte, spuse vânzătorul, un tânăr tuciuriu cu un tricou Fitness Boys. V-o garantez de-a dreptul.

Beciul clădirii în care locuia Sifkitz era o chestie părăginită cu mai multe încăperi, întunecat şi umbros, răsunând de zgomotul cazanului şi aglomerat de obiectele chiriaşilor în separeuri purtând numărul apartamentului fiecăruia. Cu toate acestea, în capăt era un alcov rămas, aproape printr-un miracol, gol. Ca şi când doar pe el l-ar fi aşteptat. Sifkitz le ceru celor de la livrări să instaleze noul său aparat de exerciții pe podeaua de beton, cu fața spre un perete bej gol.

— O să aduceți jos un televizor? întrebă unul dintre ei.

— Nu m-am hotărât încă, spuse Sifkitz, deşi se hotărâse.

Pedală zilnic vreme de aproximativ cincisprezece minute în fața unui perete bej gol, până ce tabloul fu gata, ştiind că cincisprezece minute probabil nu era destul (deşi sigur era mai bine decât nimic), dar ştiind şi că asta era cam tot ce putea

îndura pentru moment. Nu fiindcă ar fi obosit; nu obosea el după doar cincisprezece minute. Doar că era plictisitor în subsol. Murmurul roților combinat cu vuietul constant al cazanului îl călca repede pe nervi. Era prea conştient de ce făcea, adică, în principiu, se îndrepta spre nicăieri într-un subsol sub două becuri goale care proiectau două umbre gemene pe perete, în fața sa. Ştia totodată că lucrurile se vor îmbunătăți odată ce va fi terminat tabloul din mansardă şi-l va putea începe pe cel din subsol.

Era acelaşi tablou, dar îl execută mult mai repede. Reuşi să facă asta întru-cât în acesta nu mai era nevoie să-i introducă pe Berkowitz, Carlos, Freddy şi chiulangiul Whelan. În acesta, ei îşi terminaseră lucrul şi el pictă doar drumul de țară pe peretele bej, utilizând tehnica falsei perspective, astfel încât atunci când stătea pe bicicletă, drumul părea să se îndepărteze de el, sinuos, pierzându-se în amestecul de verde-închis şi gri al pădurii. Dintr-odată, exercițiile pe bicicletă deveniră mai puțin plictisitoare, şi totuşi după două sau trei şedințe înțelese că lucrarea încă nu era terminată, deoarece mişcarea pe care o făcea era tot doar un exercițiu. Trebuia să adauge, întâi de toate, cerul roşu, dar asta era uşor de făcut, o simplă procedură de rutină. Voia să adauge mai multe detalii de-o parte şi de cealaltă a drumului „din față“, printre care câteva mizerii, însă şi asta era uşor (şi distractiv). Adevărata problemă nu avea absolut nicio legătură cu tabloul. Cu niciunul dintre tablouri. Problema era că-i lipsea țelul, iar asta îl sâcâise întotdeauna la un exercițiu care exista doar de dragul exercițiului. Poate că genul acesta de activitate îți reda tonusul şi îți întărea sănătatea, însă era în esență, cât timp se desfăşura, lipsit de sens. Existențial, chiar. Genul acesta de activitate țintea doar efectul imediat, cum ar fi, de pildă, situația în care, la o petrecere, o duduie frumoasă de la departamentul artistic al unei reviste te aborda şi te întreba dacă ai slăbit. Asta nici nu se compara cu o reală motivație. Nu era destul de înfumurat (ori destul de excitat) ca o astfel de posibilitate să-l anime pe termen lung. Până la urmă se plictisea şi recădea pradă gogoşilor Krispy Kreme. Nu, trebuia

să se decidă unde se afla drumul şi încotro se ducea. Abia atunci se putea preface că într-acolo mergea. Ideea îl umplea de emoție. Poate era o prostie - o țăcăneală, chiar - dar lui Sifkitz această emoție, deşi uşoară, i se părea autentică. Şi nici nu trebuia să dea socoteală cuiva ce urmărea, nu? Categoric, nu. Putea chiar să ia un atlas rutier Rand McNally şi să-şi traseze parcursul zilnic pe una dintre hărți.

De felul lui, nu era un om înclinat spre introspecție, dar pe când se întorcea pe jos de la librăria Barnes & Noble cu noul său atlas rutier la subsuoară, se trezi întrebându-se ce-l stârnise atât de tare. O valoare a colesterolului uşor mărită? Se îndoia. Solemna proclamație a doctorului Brady că-i va fi mult mai greu să poarte această bătăile odată trecut de patruzeci de ani? Poate că era şi asta o explicație, însă nu cea mai relevantă. Să fie oare doar pregătit pentru o schimbare? Parcă asta se mai apropia de adevăr.

Trudy murise de leucemie galopantă şi Sifkitz îi fusese alături, în camera de spital, când trecuse în lumea de dincolo. Îşi amintea cât de profundă fusese ultima ei respirație, cum i se ridicase pieptul emaciat când îşi umflase plămânii. Ca şi când ar fi ştiut că aceea era răsuflarea finală, ultima în veşnicie. Îşi amintea cum o eliberase şi sunetul pe care îl scosese: şşşşaa! Şi cum după aceea pieptul ei rămăsese nemişcat. Într-un fel, el trăise ultimii patru ani în exact genul acela de pauză de respirație. Doar acum vântul sufla din nou şi-i umfla velele.

Şi totuşi mai era ceva, ceva şi mai la obiect: echipa de muncitori pe care Brady o invocase şi ai cărei membri Sifkitz însuşi îi botezase. Aceştia erau Berkowitz, Whelan, Carlos şi Freddy. Doctorul Brady nu intrase în detalii; pentru Brady, echipa de muncitori metabolici era doar o metaforă. Datoria lui era să-l facă pe Sifkitz să-i pese mai mult de ceea ce se întâmpla în organismul său, atâta tot, metafora lui nediferind prea mult de „omuleții“ care, cum le spun mamele copilaşilor lor, lucrează să vindece pielea de pe genunchii juliți.

Concentrarea lui Sifkitz, însă...

Nu sunt deloc de capul meu, gândi el, scuturând cheia care deschidea uşa antreului. Niciodată n-am fost. Mie mi-a păsat de oamenii ăştia, ocupați să curețe întruna. Şi de drum. De ce lucrează ei cu atâta sârg să-l curețe? Unde duce drumul?

Hotărî că ducea la Herkimer, un orăşel la granița cu Canada. Găsi o linie albastră subțire şi nemarcată pe harta rutieră a nordului statului New York, care ducea într-acolo de la Poughkeepsie, oraş aflat la sud de capitala statului. Trei, poate patru sute de kilometri. Îşi făcu rost de o hartă mai detaliată a nordului statului New York şi însemnă cu o piuneză locul de unde începea drumul acesta pe perete, lângă grăbita sa... grăbita sa, cum să-i spună? „Pictură murală“ nu se potrivea. Se hotărî asupra termenului de „proiecție“.

Şi-n ziua aceea, când urcă pe bicicleta staționară, îşi imagină că Poughke-epsie era în urma sa, nu televizorul depozitat de locatarul din 2-G, stiva de cufere a locatarului din 3-F, bicicleta de teren acoperită cu prelată a locatarului din 4-A, ci bătrânul Poughkeepsie. Înaintea lui se întindea drumul de țară, o simplă dâră albăstruie în viziunea lui monsieur Rand McNally, însă Old Rhinebeck Road conform hărții detaliate. Aduse la zero odometrul bicicletei, aținti ochii spre pământul care începea acolo unde podeaua de beton se întâlnea cu peretele şi îşi spuse: E de-adevăratelea drumul spre sănătate. Dacă ții mereu cont de asta, nu va trebui să-ți faci probleme că ți s-au mai slăbit nişte şuruburi de când a murit Trudy.

Inima îi bătea însă nițel cam prea repede (ca şi când ar fi început deja să pedaleze) şi se simțea aşa cum bănuia că se simt majoritatea oamenilor înainte să pornească la drum spre un loc nou, unde poate vor întâlni oameni noi şi chiar noi aventuri. Deasupra rudimentarului panou de control al bicicletei era un suport pentru pahar şi-n el pusese o cutie de Red Bull, care se spunea că este o băutură energizantă. Purta o veche cămaşă Oxford peste pantalonii săi de exerciții, pentru că aceasta avea buzunar. În el pusese două fursecuri de ovăz cu stafide. Se spunea că ovăzul şi stafidele reduc ambele nivelul de lipide din organism.

Şi, în aceeaşi notă, Compania Lipide încheiase ziua de muncă. O, muncitorii erau încă la datorie în tabloul de la etaj - acel tablou inutil, imposibil de vândut, atât de necaracteristic lui - însă acolo, în subsol, urcaseră în Dod-geul lui Freddy şi o luaseră înapoi spre... spre...

— Înapoi spre Poughkeepsie, rosti el. Ascultă Kateem la WPDH şi beau beri din pungi de hârtie. Astăzi au... ce ați făcut astăzi, băieți?

Am montat câteva conducte de sifonare, şopti o voce. Ploile de primăvară aproape au măturat drumul lângă Priceville. Apoi am încheiat lucrul devreme.

Bun. Asta era bine. Nu avea să trebuiască să coboare de pe bicicletă ca să ocolească zonele inundate.

Richard Sifkitz aținti ochii spre perete şi începu să pedaleze.

III. Pe drumul spre Herkimer

Asta era în toamna lui 2002, la un an după ce Turnurile Gemene se prăbuşiseră peste străzile din districtul financiar şi viața în New York City se întorcea la o versiune puțin paranoică a normalității... doar că în New York, acea versiune era o normalitate.

Richard Sifkitz nu se simțise nicicând mai sănătos la minte sau mai fericit. Viața lui căpătă o armonie ordonată, în patru părți. Dimineața lucra la comenzile care îi permiteau să-şi achite chiria şi masa, iar din acestea i se părea că erau mai multe ca de obicei. Economia era pe butuci, aşa spuneau ziarele, dar pentru Richard Sifkitz, artist comercial liber-profesionist, economia duduia.

Continua să mănânce de prânz la Dugan's, pe strada alăturată, însă acum de regulă lua o salată în locul unui dublu cheeseburger unsuros, iar după-amiaza lucra la un nou tablou pentru sine: pentru început, o versiune mai detaliată a proiecției de pe peretele din subsol. Tabloul cu Berkowitz şi echipa lui fusese pus deoparte şi acoperit cu o bucată veche de cearşaf. Terminase cu el. Acum voia o imagine mai bună a ceea ce-i folosea atât de bine la subsol, adică

drumul spre Herkimer, după plecarea echipei de muncitori. Şi de ce să nu fi plecat? Oare nu se ocupa el de întreținerea drumului în ultimele zile? Ba da, şi încă se descurca de minune. Se întorsese la Brady la finele lui octombrie pentru o nouă analiză de colesterol, iar valoarea, de data aceasta, fusese scrisă cu negru în loc de roşu: 179. Brady se arătase mai mult decât respectuos; fusese de fapt puțin invidios.

— E-o valoare mai bună decât a mea, spuse el. Chiar mi-ai dat ascultare, nu-i aşa?

— Se pare că da, încuviință Sifkitz.

— Iar burtica aproape a dispărut. Ai făcut exerciții?

— Cât pot şi eu, aprobă Sifkitz şi nu detalie. Pe atunci, exercițiile sale de-veniseră ciudate. Unii oameni, cel puțin, le-ar fi considerat aşa.

— Păi, zise Brady, dacă arăți bine, arată-te în lume. Ăsta-i sfatul meu.

Sifkitz râse, însă nu era un sfat pe care să-l urmeze.

Serile - a patra parte a unei Zile Sifkitz Normale - şi le petrecea uitându-se la televizor sau citind o carte, de regulă sorbind un suc de roşii sau un suc de legume V-8 în loc de bere, simțindu-se obosit, dar mulțumit. Pe lângă asta, se ducea la culcare cu o oră mai devreme şi odihna suplimentară îi prindea bine.

Miezul zilei sale era partea a treia, de la patru până la şase. Acelea erau cele două ore pe care le petrecea pe bicicleta staționară, călătorind pe dâra albăstrie dintre Poughkeepsie şi Herkimer. Pe hărțile detaliate, drumul se schimba din Old Rhinebeck Road în Cascade Falls Road în Woods Road; o vreme, la nord de Penniston, era chiar şi Dump Road. Îşi amintea cum, la început, şi cincisprezece minute pe bicicletă i se păruseră o eternitate. Acum trebuia uneori să se forțeze să renunțe după două ore. În cele din urmă, îşi luă un ceas deşteptător şi începu să-l regleze pentru ora şase. Urletul lui agresiv aproape reuşea să-l... ei bine...

Reuşea să-l trezească.

Lui Sifkitz îi venea cred să creadă că îl fura somnul jos în alcov în vreme ce pedala cu o viteză constantă de douăzeci şi

cinci de kilometri la oră, însă nu-i surâdea alternativa, anume că o luase puțin razna pe drum spre Herkimer. Sau în subsolul său din SoHo, dacă asta era mai bine. Că suferea de vedenii.

Într-o seară, pe când schimba canalele, dădu peste o emisiune despre hipnoză pe A&E. Individul care era intervievat, un hipnotizator ce-şi dăduse numele de Joe Saturn, spunea că toată lumea practică autohipnoza zilnic. Apelăm la ea pentru a intra într-o dispoziție orientată spre lucru dimineața; apelăm la ea pentru a „intra în poveste“ atunci când citim un roman sau urmărim un film; apelăm la ea pentru a adormi noaptea. Acesta din urmă era exemplul preferat al lui Joe Saturn şi vorbi pe îndelete despre paşii pe care „dormitorii de succes“ îi urmau seară de seară: verificarea încuietorilor de la uşi şi geamuri, poate umplerea unui pahar cu apă, poate rostirea unei rugăciuni scurte ori concentrarea la un subiect de meditație. Făcea legătura dintre acestea şi ritualul pe care îi parcurge hipnotizatorul în fața subiectului său: numărând invers de la zece la zero, de pildă, sau asigurându-şi subiectul că „i se face foarte somn“. Sifkitz fu receptiv la asta, hotărând pe loc că-şi petrecea cele două ore zilnice pe bicicleta staționară într-o stare de uşoară spre medie hipnoză.

Deoarece, în a treia săptămână în fața proiecției de pe perete, el nu-şi mai petrecea acele două ore într-un colț de subsol. Deja în a treia săptămână şi le petrecea de fapt pe drumul spre Herkimer.

Pedala cât se poate de mulțumit pe drumul de pământ tasat care şerpuia prin pădure, mirosind aroma pinilor, auzind strigătele corbilor sau foşnetele frunzelor atunci când trecea cu roțile prin mormane strânse de vânt. Bicicleta staționară deveni cursiera Raleigh cu trei viteze pe care o avusese la doisprezece ani în suburbia Manchester, New Hampshire. Nici pe departe singura bicicletă pe care o avusese înainte să obțină permisul de conducere la şaptesprezece ani, însă indiscutabil cea mai bună. Suportul de plastic pentru pahar deveni un inel de metal sudat manual, prost făcut, dar

eficient, montat deasupra coşului, şi în locul cutiei de Red Bull acesta conținea o cutie de ceai Lipton. Neîndulcit.

Pe drumul spre Herkimer era întotdeauna sfârşit de octombrie şi până la asfințit mai era fix o oră. Deşi mergea vreme de două ore (ceasul deşteptător şi odometrul bicicletei staționare confirmau amândouă aceasta de fiecare dată când termina), soarele nu-şi schimba niciodată poziția; arunca întotdeauna aceleaşi umbre lungi pe drumul de pământ şi pâlpâia la el printre copaci din acelaşi cvadrant al cerului în vreme ce el mergea cu vântul creat de înainta-rea sa suflându-i părul de pe frunte.

Uneori erau indicatoare bătute în cuie pe copaci acolo unde alte drumuri se intersectau cu cel pe care se afla el. CASCADE ROAD, spunea unul. HERKIMER, 190 KM, spunea altul, acesta plin de găuri de gloanțe. Indicatoarele corespundeau întotdeauna cu informațiile de pe harta detaliată agățată acum pe peretele beciului. Hotărâse deja că, odată ce va ajunge la Herkimer, va continua în pustietățile Canadei fără a se opri măcar cât să cumpere suvenire. Drumul se termina acolo, însă asta nu era o problemă; îşi luase deja o carte intitulată Hărți detaliate ale estului Canadei. Avea pur şi simplu să-şi deseneze propriile drumuri pe hărți, folosind un creion albastru cu vârf subțire şi trasând multe bucle. Buclele lungeau drumul.

Astfel, se putea duce până la Cercul Arctic, dacă voia.

Într-o seară, după ce alarma sună şi-l smulse din transă, se apropie de proiecție şi se uită la ea mult timp, gânditor, cu capul înclinat într-o parte. Oricine altcineva ar fi văzut foarte puține lucruri; aşa de aproape, trucul perspectivei false nu mai funcționa şi pentru un ochi neexersat scena forestieră se năruia în simple pete de culoare - maroul-deschis al suprafeței drumului, maroul mai închis care reprezenta un morman de frunze, verdele pătruns de albastru şi gri al brazilor, alb-gălbuiul-deschis al soarelui la apus în extrema stângă, periculos de aproape de uşa încăperii cazanului. Sifkitz însă continua să vadă perfect imaginea. Era fixată solid în mintea sa acum şi nu se schimba niciodată. Doar dacă nu mergea cu

bicicleta, desigur, dar şi atunci era conştient de statornicia ei de la bază. Lucru bun. Statornicia aceea esențială era un soi de jalon, un mod de-a se asigura că acesta nu era altceva decât un joc elaborat al minții, ceva cuplat la subconştient, ceva ce el putea decupla oricând voia.

Adusese jos o cutie de culori pentru ajustări ocazionale, iar acum, fără a sta mult pe gânduri, adăugă mai multe pete maronii pe drum, amestecându-le cu negru pentru a le face mai întunecate decât mormanele de frunze. Păşi în spate, studie noul adaos şi încuviință din cap. Era o modificare mică, însă în felul ei perfectă.

În ziua următoare, pe când călărea cursiera Raleigh cu trei viteze prin pădure (acum avea mai puțin de o sută de kilometri până la Herkimer şi doar o sută treizeci până la granița canadiană), făcu o curbă şi dădu în mijlocul drumului peste un cerb măricel, care se uita la el speriat cu ochi cafeniu-închis. Ridică steagul alb al cozii, scăpă un morman de excremente şi o zbughi înapoi în pădure. Sifkitz mai văzu o mişcare iute a cozii, după care cerbul dispăru. El îşi văzu mai departe de drum, ocolind excrementele, nedorind să-i intre în canelurile cauciucurilor.

În seara aceea reduse la tăcere alarma ceasului şi se apropie de imaginea de pe perete, ştergându-şi transpirația de pe frunte cu o bandană pe care o scoase din buzunarul de la spate al jeanşilor. Privi proiecția cu un ochi critic, cu mâinile în şolduri. Apoi, mişcându-se cu obişnuita sa viteză sigură - făcea genul acesta de lucru de aproape douăzeci de ani, în definitiv - acoperi cu vopsea excrementele, înlocuindu-le cu un morman de cutii ruginite de bere, fără-ndoială lăsate în urmă de un vânător al locului aflat în căutare de fazani sau curcani.

— Astea ți-au scăpat, Berkowitz, spuse în seara aceea în timp ce şedea bând o bere în locul sucului V-8. O să le strâng eu mâine, dar să nu se mai întâmple.

Doar că, a doua zi, când se duse la subsol, nu mai era nevoie să acopere cu vopsea cutiile de bere; dispăruseră deja. Pentru un moment, simți spaima scormonindu-i stomacul ca un băț bont - ce făcuse, coborâse în somn la subsol şi luase

cutia de terebentină şi o pensulă? –, după care îşi scoase gândul din minte. Urcă pe bicicleta staționară şi porni la drum pe vechea sa Raleigh, cu mirosurile curate ale pădurii în nări, lăsându-se dezmierdat de vântul care îi sufla părul de pe frunte. Şi totuşi, nu aceea fusese ziua în care lucrurile începuseră să se schimbe? Ziua în care intuise că poate nu era singur pe drumul spre Herkimer? Un lucru era incontestabil: ziua de după dispariția cutiilor de bere fusese aceea în care avusese un vis cu adevărat teribil şi apoi desenase imaginea garajului lui Carlos.

IV. Om cu puşcă

Fu cel mai viu vis pe care îl avusese de la paisprezece ani încoace, când trei sau patru sclipitoare vise erotice îl făcuseră să devină bărbat din punct de vedere fizic. Fu cel mai oribil vis dintre toate, fără dubiu, niciunul nu se apropia măcar la o poştă. Ce-l făcea oribil era sentimentul amenințării iminente care îl străbătea aidoma unui fir roşu. Acest lucru era valabil deşi visul fusese ciudat de străveziu: ştia că visează, însă nu izbutea nicicum să scape de sub vraja lui. Trăia impresia că fusese înfăşurat într-un voal teribil. Ştia că patul său era aproape şi că stătea - se zvârcolea - în el, însă îi era imposibil să facă legătura cu acel Richard Sifkitz care tremura şi transpira în şortul său Big Dog de dormit.

Văzu o pernă şi un telefon bej cu carcasa crăpată. Apoi un hol plin cu fotografii înfățişându-le, ştia, pe soția şi cele trei fiice ale sale. Apoi o bucătărie, cuptorul cu microunde pe afişajul căruia pâlpâia ora: 4.16. Un bol cu banane (acestea îl umplură de suferință şi groază) pe tejgheaua laminată. Un palier intermediar. Şi acolo stătea întins Pepe, cățelul, cu botul pe labe, şi Pepe nu ridică fruntea, ci doar pleoapele, privindu-l în timp ce trecea pe lângă el, arătând o semilună oribilă, injectată cu sânge, a albului ochiului, şi în acel moment Sifkitz începu să plângă în somn, înțelegând că totul era pierdut.

Acum era în garaj. Simțea miros de ulei. Simțea miros de iarbă veche. Maşina de tuns gazonul LawnBoy stătea în colț ca un zeu suburban. Văzu menghina prinsă de bancul de lucru, vechi şi înnegrit şi presărat cu aşchii mici de lemn. Alături, o debara. Patinele fetelor lui erau grămadă pe podea, cu şireturile albe ca înghețata de vanilie. Uneltele lui atârnau în cuie pe pereți, ordonate, în cea mai mare parte scule de grădină, mare pasionat de munca în grădină era

(Carlos. Eu sunt Carlos.)

Pe raftul de sus, unde fetele nu puteau ajunge, erau o puşcă de calibru 410, nefolosită de ani de zile, aproape uitată, şi o cutie de cartuşe atât de înnegrită, încât abia puteai citi cuvântul Winchester pe lateralul ei, doar că-l puteai citi, era suficient, şi atunci ajunse Sifkitz să înțeleagă că era purtat în mintea unui potențial sinucigaş. Se zbătu furios fie să-l împiedice pe Carlos, fie să scape de el, şi nu reuşi nici una, nici alta, deşi îşi simțea patul atât de aproape, de cealaltă parte a voalului care îl înfăşura din cap până-n picioare.

Acum era iarăşi la bancul de lucru, iar puşca era prinsă în menghină, iar cutia cu cartuşe era pe masă, lângă menghină, şi iată un fierăstrău, el tăia țeava puştii pentru că aşa era mai uşor de făcut ceea ce voia el să facă, iar când deschise cutia, înăuntru erau două duzini de gloanțe mari şi verzi, cu fund de alamă, iar sunetul pe care îl scoase arma când Carlos o închise nu fu cling! ci CLAC! şi gustul din gura sa era uleios şi prăfos, uleios pe limbă şi prăfos pe interiorul obrajilor şi pe dinți, şi îl durea spatele, îl durea CTD, aşa etichetaseră clădirile abandonate (şi uneori pe cele neabandonate) când era adolescent şi juca la echipa Deacons în bătrânul Poughkeepsie, însemna CA TOȚI DRACII, şi aşa îl durea pe el spatele, dar acum că era pus pe liber beneficiile dispăruseră, Jimmy Berkowitz nu-şi mai permitea cheltuiala, astfel încât nici Carlos Martinez nu-şi mai permitea medicamentele care-i mai luau din durere, nu-şi mai permitea chiropracticianul care îi mai lua din durere, iar ratele la casă - ay, caramba, obişnuiau să spună, glumind, dar el nu glumea acum, ay, caramba, aveau să piardă casa, rămăseseră mai puțin de cinci

ani până la termen, dar aveau să o piardă, si-si, señor, şi nu era decât vina jigodiei ăleia de Sifkitz, cu hobby-ul lui nenorocit pentru întreținerea drumului, iar curbura trăgaciului sub degetul lui era ca o semilună, ca odioasa semilună a ochiului scrutător al câinelui său.

În momentul acela, Sifkitz se trezi, suspinând şi tremurând, cu picioarele încă în pat, cu capul aproape atingând podeaua, cu părul atârnând. Se târî afară din dormitor şi începu să se târască prin camera principală către şevaletul de sub lucarnă. La jumătatea distanței descoperi că putea să umble.

Tabloul cu drumul pustiu era în continuare pe şevalet, versiunea mai bună şi completă a celui de la subsol, de pe perete. Îl aruncă în lături fără a se uita a doua oară şi puse în locul lui o bucată de carton de unu pe unu. Apucă cel mai apropiat obiect care putea lăsa urme (acesta se dovedi a fi un pix UniBall Vision Elite) şi începu să deseneze. Desenă ore în şir. La un moment dat (îşi amintea asta doar vag) îl presă nevoia de-a se uşura şi simți urina curgându-i caldă pe picior. Lacrimile nu se opriră până ce desenul nu fu terminat. Apoi, cu ochii în sfârşit limpezi, se trase în spate şi studie ce realizase.

Era garajul lui Carlos într-o după-amiază de octombrie. Câinele, Pepe, stătea în fața lui cu urechile ciulite. Cățelul fusese atras de sunetul împuşcăturii. Nu era nici urmă de Carlos în imagine, dar Sifkitz ştia exact unde zăcea corpul, în stânga, lângă bancul de lucru de marginea căruia era prinsă menghina. Dacă soția lui era acasă, trebuia să fi auzit împuşcătura. Dacă era plecată - poate la cumpărături, cel mai probabil la serviciu –, aveau să mai treacă o oră sau două până să ajungă acasă şi să-l găsească.

Sub imagine mâzgălise cuvintele OM CU PUŞCĂ. Nu-şi amintea când o făcuse, însă era scrisul său şi titlul se potrivea perfect. Nu apărea niciun om în desen, şi nicio puşcă, însă titlul era cel corect.

Sifkitz se duse la canapea, se aşează pe ea şi îşi cuprinse capul în palme. Mâna dreaptă îl durea crunt de la strânsul obiectului de desen nefamiliar şi prea mic. Încercă să-şi spună

că tocmai a avut un vis urât şi că desenul era rezultatul acelui vis. Nu existase niciodată un Carlos, nici Compania Lipide, ambele erau plăsmuiri ale imaginației sale, născute din neglijenta metaforă a doctorului Brady.

Visele urâte se ştergeau, însă aceste imagini - telefonul cu carcasa bej crăpată, cuptorul cu microunde, bolul cu banane, ochiul cățelului - erau la fel de clare ca oricând. Mai clare, chiar.

Un lucru era sigur, îşi spuse. O terminase cu afurisita aia de bicicletă staționară. Se apropia nițel prea mult de demență. Dacă o ținea tot aşa, în curând urma să-şi taie urechea şi s-o trimită prin poştă nu iubitei sale (nu avea una), ci doctorului Brady, cel care se făcea cu siguranță răspunzător de asta.

— Gata cu bicicleta, spuse cu capul încă în palme. Poate îmi fac abonament la Fitness Boys, ceva de genul acesta, dar am terminat-o cu bicicleta aia staționară nenorocită.

Doar că nu-şi făcu abonament la The Fitness Boys şi, după o săptămână fără exerciții adevărate (se plimba, însă nu era acelaşi lucru - trotuarele erau prea pline de oameni şi el tânjea după pacea drumului spre Herkimer), nu mai putu îndura. Era în urmă cu cel mai recent proiect, o ilustrație à la Norman Rockwell pentru Fritos Corn Chips, şi primise câte un telefon atât de la agent, cât şi de la responsabilul cu contul Fritos de la agenția de publicitate. Asta nu i se mai întâmplase niciodată înainte.

Mai rău era că nu dormea.

Caracterul ultimativ al visului se estompase puțin şi el ajunse la concluzia că doar imaginea garajului lui Carlos, privindu-l insistent din colțul camerei, era cea care i-l aducea întruna în gând, reîmprospătând visul la fel cum o cană de apă redă vigoarea unei plante însetate. Cum nu se putea convinge să distrugă desenul (era prea bun, la naiba), îl întoarse cu fața la perete.

În acea după-masă, luă liftul până la subsol şi urcă iar pe bicicleta staționară. Se transformă în vechea cursieră Raleigh cu trei viteze aproape de îndată ce îşi aținti ochii spre proiecția de pe perete şi el îşi reluă drumul spre nord. Încercă să-şi

spună că senzația că este urmărit e falsă, doar o reminiscență a visului şi a orelor agitate petrecute la şevalet după aceea. Scurt timp, asta chiar avu efect, cu toate că el ştia adevărul. Avea motive să o facă să aibă efect. Cele mai importante erau că reîncepuse să doarmă noaptea şi reluase lucrul la proiectul curent.

Termină desenul cu băieții care împărțeau o pungă de Fritos pe o idilic-suburbană movilă a aruncătorului, pe un teren de baseball, o expedie cu poşta rapidă şi-n ziua următoare primi un cec de zece mii două sute de dolari însoțit de un mesaj din partea lui Barry Casselman, agentul său. M-ai speriat nițel, scumpule, spunea mesajul, şi Sifkitz gândi: N-ai fost singurul. Scumpule.

În cursul săptămânii următoare, îi trecu în repetate rânduri prin gând că ar trebui să spună cuiva de aventurile sale sub cerul roşu şi de fiecare dată alungă ideea. I-ar fi putut spune lui Trudy, dar sigur că, dacă Trudy ar fi fost în viață, lucrurile nici n-ar fi ajuns atât de departe. Ideea de a-i spune lui Barry era comică; ideea de a-i spune doctorului Brady era, la drept vorbind, puțin înfricoşătoare. Doctorul Brady i-ar fi recomandat un psihiatru bun înainte să poată spune Minnesota Multiphastic[6].

În seara zilei când îi veni cecul de Fritos, Sifkitz observă o modificare la fresca din subsol. Voia să programeze ceasul şi se opri. Se apropie de proiecție - cu cutia de cola dietetică într-o mână, cu ceasul deşteptător Brookstone în cealaltă, cu buzunarul cămăşii plin cu fursecuri de ovăz cu stafide. Ceva era cu siguranță acolo, ceva diferit, dar la început afurisit să fie dacă îşi dădu seama ce era. Închise ochii, numără până la cinci (eliberându-şi mintea astfel, un vechi truc), apoi îi redeschise atât de larg, încât semănă cu un om care caricaturizează o reacție de spaimă. De data aceasta observă schimbarea imediat. Forma galben-intens ca de marchiză de lângă uşa camerei cazanului dispăruse asemenea cutiilor de bere. Şi culoarea cerului de deasupra copacilor era un roşu mai adânc, mai închis. Soarele fie apusese, fie nu mai avea

mult înainte să apună. Pe drumul spre Herkimer se lăsa noaptea.

Trebuie să termini cu asta, gândi Sifkitz, după care: Mâine. Poate mâine.

Cu aceasta, urcă în şa şi porni la drum. În pădurea din jurul său auzi sunetul păsărilor care se pregăteau să înnopteze.

V. Pentru început, era bună şurubelniţa

În următoarele cinci sau şase zile, timpul pe care Sifkitz îl petrecu pe bicicleta staționară (şi pe cursiera sa din copilărie) fu deopotrivă minunat şi îngrozitor. Minunat deoarece nicicând nu se simțise mai bine; corpul său opera la niveluri de performanță maximă pentru un om de vârsta lui, iar el ştia asta. Bănuia că erau atleți într-o formă fizică mai bună decât el, însă la treizeci şi opt de ani aceştia se apropiau de capătul carierei şi bucuria pe care le-o stârnea condiția fizică bună era categoric ştirbită de acest fapt. Sifkitz, pe de altă parte, putea continua să creeze artă comercială vreme de alți patruzeci de ani, dacă dorea. La naiba, vreme de alți cincizeci. Cinci generații întregi de fotbalişti şi patru de jucători de baseball aveau să se nască şi să dispară în timp ce el stătea liniştit la şevalet, pictând coperte pentru cărți, produse auto şi Cinci Logouri Noi pentru Pepsi-Cola.

Doar că...

Doar că acesta nu era sfârşitul la care s-ar aştepta cei obişnuiți cu genul acesta de poveste, nu? Şi nici genul de sfârşit la care s-ar aştepta el însuşi.

Sentimentul că este urmărit spori cu fiecare cursă, mai ales după ce luă de pe perete ultimele hărți detaliate ale statului New York şi le înlocui cu prima dintre cele canadiene. Folosind pixul albastru (acelaşi pe care îl folosise pentru a crea OM CU PUŞCĂ), trasă o extensie a drumului către Herkimer pe harta ce nu prezenta niciun drum, adăugând multe bucle. De acum pedala mai repede, uitându-se deseori peste umăr şi

încheindu-şi cursele lac de sudoare, la început prea istovit ca să se dea jos de pe bicicletă şi să întrerupă urletul alarmei.

Treaba cu uitatul peste umăr - ei, aceea era interesantă. Când se uita prima dată zărea colțul de subsol şi uşa care ducea la încăperile mai mari ale subsolului, cu separeurile lor de stocare dispuse parcă sub forma unui labirint. Vedea lada de portocale Pomona de lângă uşă, pe care era ceasul deşteptător Brookstone, măsurând minutele între patru şi şase. Apoi un soi de pâclă roşie se întindea peste toate şi, când se retrăgea, el vedea drumul din spatele său, copacii arămii, de toamnă, de-o parte şi de alta a lui (doar că acum nu se vedeau atât de bine, cum asfințitul era aproape) şi cerul roşu, întunecat, de deasupra. Mai târziu, nu vedea deloc subsolul când se uita îndărăt, nici măcar un crâmpei din el. Doar drumul care ducea înapoi la Herkimer şi, în cele din urmă, la Poughkeepsie.

Ştia foarte bine după ce anume se uita peste umăr: faruri.

Farurile Dodge Ramului lui Freddy, dacă voia să fie mai exact. Pentru că pentru Berkowitz şi echipa lui, resentimentul năuc făcuse loc furiei. Sinuciderea lui Carlos fusese picătura care umpluse paharul. Pe el îl învinuiau şi pe el îl căutau. Iar când aveau să-l prindă, aveau să...

Ce? Aveau să ce?

Să mă ucidă, gândi el, pedalând trist în lumina crepusculului. N-are rost să fac pe neştiutorul. Dacă mă prind, mă omoară. Acum sunt la naiba în praznic, nu apare niciun oraş pe harta aia afurisită şi nici măcar vreun sat. Aş putea striga cât mă țin bojocii şi nu m-ar auzi nimeni în afară de fiarele pădurii. Aşa că dacă văd farurile alea (sau dacă aud motorul, deoarece Freddy ar putea conduce fără faruri), ar fi bine să mă-ntorc naibii în SoHo, cu sau fără alarmă. Sunt nebun, oricum, că mă aflu aici.

Acum însă îi venea greu să se întoarcă. Când alarma se declanşa, cursiera rămânea o cursieră vreme de treizeci sau mai multe secunde, drumul din față rămânea drum în loc să redevină pete de culoare pe perete, iar alarma însăşi suna departe şi ciudat de platâ. Bănuia că până la urmă o va auzi

ca pe zumzetul unui avion cu reacție în înaltul cerului, un American Airlines 767 plecat de la Kennedy, poate, zburând peste Polul Nord spre cealaltă parte a lumii.

Se oprea, strângea din ochi, apoi îi deschidea repede. Asta funcționa, însă ceva îi spunea că nu va funcționa multă vreme. Şi apoi ce? O noapte lungă petrecută în pădure, uitându-se la luna plină care semăna cu un ochi injectat?

Nu, aveau să-l prindă muncitorii înainte de asta, credea. Întrebarea era dacă intenționa să permită asta. Incredibil, o parte din el exact asta voia să facă. O parte din el era furioasă pe ei. O parte din el voia să-i înfrunte pe Berkowitz şi pe restul membrilor echipei sale, să-i întrebe: Totuşi, ce vă aşteptați să fac? Să-mi mențin obiceiurile rele, să înfulec gogoşi Krispy Kreme, să nu mă intereseze inundațiile atunci când conductele de scurgere se înfundă şi dau pe de lături? Asta voiați?

Mai era însă o parte din el care ştia că înfruntarea ar fi o nebunie. Era în formă de zile mari, da, dar tot era vorba de trei contra unu, şi cine putea spune că doamna Carlos nu le împrumutase băieților puşca soțului ei, că nu le spusese da, duceți-vă după ticălos şi aveți grijă să-i spuneți că primul glonț e din partea mea şi a fetelor mele.

Sifkitz avusese un prieten care depăşise o gravă dependență de cocaină în anii optzeci şi îşi amintea că individul spusese că primul lucru pe care îl ai de făcut este să scapi de ea din casă. Sigur, puteai oricând cumpăra alta, porcăria aia era peste tot acum, la fiecare colț de stradă, însă asta nu era o scuză pentru a o ține la îndemână, într-un loc de unde s-o poți lua ori de câte ori te lăsa voința. Aşa că o strânsese pe toată şi o aruncase la toaletă. Şi, odată scăpat de ea, îşi aruncase la gunoi şi ustensilele. Acesta nu fusese sfârşitul problemei, spusese, însă fusese începutul sfârşitului.

Într-o seară, Sifkitz intră în subsol aducând cu el o şurubelniță. Avea toate intențiile de-a demonta bicicleta staționară, ce dacă reglase alarma ceasului pentru ora şase, cum făcea întotdeauna, acela era doar un obicei. Ceasul deşteptător (ca fursecurile de ovăz cu stafide) era parte a

muncii sale, presupunea; paşii hipnotici pe care îi parcurgea, maşinăria visului său. Şi odată ce va fi terminat de dezasamblat bicicleta în părţile ei componente, va scoate ceasul afară, cu restul gunoiului, aşa cum făcuse prietenul său cu pipa pentru cocaină. Va simți un junghi, sigur - solidul orologiu Brookstone sigur nu era de vină pentru situația idioată în care se băgase singur - dar avea să o facă. Fii bărbat, îşi spuneau unii altora în copilărie; nu te mai smiorcăi şi fii bărbat.

Observă că bicicleta era compusă din trei părți principale şi că-i va trebui de asemenea o cheie reglabilă pentru a o demonta complet. Era în ordine totuşi; pentru început, era bună şurubelnița. O putea folosi pentru a da jos pedalele. Odată treaba asta făcută, va împrumuta cheia reglabilă din trusa cu scule a administratorului.

Se lăsă într-un genunchi, strecură vârful uneltei împrumutate în fanta primului şurub şi ezită. Se întrebă dacă prietenul lui trăsese un ultim fum înainte să arunce totul la toaletă, doar un ultim fum de dragul vremurilor vechi. Punea pariu că o făcuse. Puținul drog luat la bord probabil că înăbuşise pofta, uşurase nițel treaba cu înlăturatul cocainei. Iar dacă el făcea un ultim drum, şi doar apoi se lăsa acolo în genunchi pentru a da jos pedalele cu endorfinele la apogeu, nu se va simți oare mai puțin deprimat de lucrul acesta? Mai puțin înclinat să şi-i imagineze pe Berkowitz, Freddy şi Whelan retrăgându-se la cel mai apropiat bar de pe marginea drumului, unde vor cumpăra întâi o halbă de bere Rolling Rock şi apoi alta, toastând în cinstea lor şi-n amintirea lui Carlos, felicitându-se reciproc pentru cum l-au înfrânt ei pe ticălos?

— Eşti nebun, murmură el pentru sine şi introduse vârful şurubelniței în canelura şurubului. Fă-o şi termină odată.

Chiar desfiletă şurubul o dată (şi fu uşor; era clar că cel care asamblase bicicleta în depozitul de la Fitness Boys nu pusese suflet), dar când o făcu, fursecurile i se mişcară puțin în buzunar şi el se gândi ce gust bun aveau întotdeauna când mergeai pe bicicletă. Luai doar mâna dreaptă de pe ghidon, o

băgai în buzunar, luai vreo două muşcături şi le urmai cu o înghiţitură de ceai. Era combinaţia perfectă. Pur şi simplu, era o senzaţie atât de plăcută să goneşti pe drum, să iei o gustărică din mers, iar jigodiile alea infecte voiau să te priveze de asta.

Încă o duzină de răsuciri ale şurubului, poate mai puţine, şi pedala avea să cadă pe betonul cimentului - clunc! Atunci va putea trece la cealaltă, după care îşi va putea vedea mai departe de viaţă.

Nu e corect, gândi el.

O ultimă cursă, doar de dragul vremurilor vechi, gândi.

Şi, aruncându-şi piciorul peste furcă şi punând fundul (mai ferm şi mai tare, de departe, faţă de cum fusese în ziua valorii roşii a colesterolului) pe şa, gândi: Aşa merg poveştile de genul ăsta, nu? Aşa se încheie întotdeauna, cu sărmanul neghiob spunând că e ultima dată, nu va mai face asta niciodată.

Absolut adevărat, gândi el, dar pun pariu că în viaţa reală, oamenilor le iese schema. Pun pariu că le iese schema totdeauna.

O parte din el murmura că viaţa reală nu a fost niciodată aşa, că ceea ce făcea el (şi ceea ce trăia) nu avea absolut nicio asemănare cu viaţa reală aşa cum o înţelegea el. Îndepărtă vocea, îşi închise urechile în calea ei.

Era o seară minunată pentru o cursă prin pădure.

VI. Deloc sfârşitul aşteptat de toată lumea

Şi totuşi, mai avu o şansă.

Aceea fu noaptea în care auzi motorul ambalând în spatele său clar pentru prima oară şi, chiar înainte ca alarma ceasului să se activeze, umbra cursierei pe care o conducea se alungi brusc pe drum în faţa sa - genul de umbră ce nu putea fi creată decât de faruri.

Atunci se declanşă alarma, nu un urlet, ci un tors îndepărtat, aproape melodic.

Camioneta se apropia. Nu era nevoie să se întoarcă pentru a o vedea (cum nu simţi nevoia să te întorci şi să vezi

înspăimântătorul diavol care aproape-n urma ta păşeşte, îşi spuse Sifkitz mai târziu în noaptea aceea, stând treaz în pat şi încă înfăşurat în senzația rece şi totuşi caldă a dezastrului evitat la milimetru sau secundă). Vedea bine umbra care se alungea şi se întuneca.

Grăbiți-vă, domnilor, vă rog, e timpul, gândi el şi închise ochii. Încă auzea alarma, însă aceasta continua nu să fie mai mult decât un tors aproape adormitor, sigur nu se auzea mai tare; ce se auzea mai tare era motorul, cel de sub capota camionetei lui Freddy. Era aproape de el şi dacă băieții nu voiau să piardă nici măcar un minut cu poveşti nemuritoare? Dacă cel aflat acum la volan apăsa doar pedala până la podea şi îl călca? Dacă îl făcea una cu drumul?

Nu se sinchisi să deschidă ochii, nu pierdu vremea cu confirmarea faptului că era în continuare pe drumul pustiu în locul colțului de beci. În schimb îi strânse şi mai tare, îşi concentră întreaga atenție asupra sunetului alarmei şi de data aceasta transformă vocea politicoasă a barmanului într-un urlet urgent:

GRĂBIȚI-VĂ VĂ ROG DOMNILOR E TIMPUL!

Şi dintr-odată, din fericire, sunetul motorului fu cel care începea să se stingă şi sunetul alarmei Brookstone cel care se amplifica, adoptând vechiul său urlet familiar care spunea imperios „scularea-scularea-scularea-scularea“. Şi de data aceasta când deschise ochii, văzu proiecția drumului în locul drumului însuşi.

Dar acum cerul era negru, roşeața lui organică fiind ascunsă de căderea nopții. Drumul era puternic luminat, iar umbra bicicletei - o cursieră Raleigh - era o pată întunecată clar desenată pe pământul presărat cu frunze. Îşi putea spune că se dăduse jos de pe bicicleta staționară şi că pictase aceste schimbări cât era în transă, dar ştia că nu era aşa, şi nu doar fiindcă nu avea deloc urme de vopsea pe mâini.

Aceasta e ultima mea şansă, gândi. Ultima şansă de-a evita sfârşitul la care se aşteaptă toată lumea în astfel de poveşti.

Era însă prea obosit, prea zdruncinat pentru a se ocupa acum de bicicleta staționară. Se va ocupa de ea mâine. Mâine

dimineață, de fapt, la prima oră. În momentul de față voia doar să plece din locul acela îngrozitor unde realitatea se subțiase atât de tare. Şi ținând asta bine în minte, Sifkitz se împletici spre lada Pomona de lângă intrare (pe picioare ca de gumă, acoperit de-o peliculă subțire de transpirație - din aceea mirositoare pe care o aduce mai degrabă teama decât efortul) şi opri alarma. Apoi se duse la etaj şi se întinse în pat. După foarte mult timp, veni şi somnul.

A doua zi dimineață coborî scările beciului, ocolind liftul şi păşind ferm, cu fruntea sus şi cu buzele strânse tare: un om cu o misiune. Se duse direct la bicicleta staționară, ignorând ceasul deşteptător de pe ladă, se lăsă într-un genunchi, luă şurubelnița în mână. O introduse iarăşi în fanta unui şurub, unul dintre cele patru care țineau pedala stângă...

...şi cât ai clipi se văzu gonind din nou vesel de-a lungul drumului, cu farurile prinzând putere în jurul său până se simți ca un om pe o scenă întunecată, cu excepția unui singur spot de reflector. Motorul camionetei era prea zgomotos (maşina avea o problemă cu toba de eşapament sau poate cu întreg sistemul de eşapament) şi, pe deasupra, era disonant. Se îndoia că bătrânul Freddy se sinchisise cu ultima revizie tehnică. Nu, când avea de achitat ratele la casă, de cumpărat mâncare, când copiii încă aveau nevoie de aparate dentare, iar el nu-şi primea plata săptămânală.

Gândi: Am avut o şansă. Am avut-o aseară şi n-am profitat de ea.

Gândi: De ce am făcut asta? De ce, când ştiam ce înseamnă?

Gândi: Pentru că m-au convins ei, cumva. Ei m-au împins la asta.

Gândi: Mă vor călca şi voi muri în pădure.

Dar camioneta nu-l călcă. Îl depăşi cu viteză pe drum în schimb, roțile de pe partea stângă uruind în şanțul gâtuit de frunze, după care frână de-a curmezişul drumului, blocându-l.

Panicat, Sifkitz uită primul lucru pe care tatăl său îl învățase când adusese cursiera acasă: Ca să opreşti, Richie,

roteşte pedalele în sens invers. Blochează roata din spate a bicicletei în acelaşi timp în care strângi maneta de frână ce controlează roata din față. Altminteri...

Acum se întâmplă altminteri. În panica sa, făcu ambele mâini pumni, strângând frâna de mână din stânga şi blocând roata din față. Bicicleta îl aruncă din şa şi îl trimise prin aer spre camioneta pe care scria COMPANIA LIPIDE. Întinse mâinile în față şi se lovi cu ele de platforma camionetei destul de tare încât să-i amorțească. Apoi se nărui grămadă, întrebându-se câte oase îşi rupsese.

Portierele se deschiseră deasupra sa şi auzi foşnet de frunze când bărbații în ghete de lucru coborâră. Nu se uită în sus. Aşteptă să fie apucat şi săltat în picioare, însă nimeni nu făcu asta. Mirosul frunzelor semăna cu al scorțişoarei uscate vechi. Paşii trecură pe lângă el, prin ambele părți, după care foşnetul încetă subit.

Sifkitz se ridică în şezut şi se uită la propriile mâini. Palma dreaptă sângera şi încheietura dreaptă începea deja să se umfle, însă nu credea că era ruptă. Se uită în jur şi primul lucru pe care îl văzu - roşu în lumina stopurilor Dodgeului - era cursiera sa Raleigh. Fusese frumoasă când tatăl lui o adusese acasă de la magazinul de biciclete, dar acum nu mai era frumoasă. Roata din față era deformată, iar cauciucul din spate ieşise parțial de pe jantă. Pentru prima dată simți altceva în afară de teamă. Această nouă emoție era furie.

Se ridică nesigur în picioare. Dincolo de cursieră, pe drumul pe care venise, era o gaură în realitate. Era în chip straniu organică, ca şi când s-ar fi uitat printr-o gaură de la capătul unui canal din propriul său organism. Marginile ondulau şi se umflau şi se flexau. Dincolo de ea, trei bărbați stăteau în jurul bicicletei staționare din colțul subsolului, stăteau în poziții pe care le văzuse la toate echipele de muncitori pe care le întâlnise în viața sa. Erau oameni care aveau de făcut o treabă. Şi se gândeau cum să o facă.

Şi atunci, cât ai clipi, ştiu de ce-i botezase aşa. Era, de fapt, de-o simplitate tâmpită. Cel cu şapcă Lipide, Berkowitz, era David Berkowitz, aşa-numitul Fiu al lui Sam, omniprezent în

New York Post în anul în care Sifkitz se mutase în Manhattan. Freddy era Freddy Albemarle, un puşti pe care îl cunoscuse în liceu - făcuseră parte împreună dintr-o formaţie şi se împrieteniseră dintr-un motiv cât se poate de simplu: amândoi disprețuiau şcoala. Şi Whelan? Un artist pe care îl întâlnise la o conferință undeva. Michael Whelan? Mitchell Whelan? Sifkitz nu-şi amintea bine, însă ştia că individul se specializase în artă fantasy, dragoni şi altele asemenea. Petrecuseră o seară în barul hotelului, spunându-şi poveşti despre lumea comic-oribilă a artei afişelor de film.

Apoi era Carlos, care se sinucisese în garajul său. Păi, el fusese o versiune a lui Carlos Delgado, cunoscut şi drept Cotoiul cel Mare. Ani la rând, Sifkitz urmărise soarta echipei Toronto Blue Jays, doar fiindcă nu voia să fie ca toți ceilalți fani de baseball la nivelul Ligii Americane din New York şi să țină cu Yankees. Cotoiul fusese una dintre foarte puținele vedete din Toronto.

— Eu v-am scornit pe toți, spuse el cu o voce spartă. V-am creat din amintiri şi piese de rezervă.

Sigur că aşa era. Şi nici nu se întâmpla pentru prima oară. Băieții din reclama la Fritos, cei de pe terenul de baseball à la Norman Rockwell, de pildă - la cererea sa, agenția de publicitate îi găsise fotografii cu patru băieți de vârsta necesară şi Sifkitz nu făcuse decât să-i transpună în pictură. Mamele lor semnaseră hârtiile necesare; totul ca pe apă.

Dacă-l auziseră vorbind, Berkowitz, Freddy şi Whelan nu dădură niciun semn. Schimbară între ei câteva cuvinte pe care Sifkitz le auzi, dar nu le desluşi; păreau să vină de la mare depărtare. Oricare ar fi fost ele, îl făcură pe Whelan să plece din colțul acela în vreme ce Berkowitz îngenunche lângă bicicleta staționară, exact cum făcuse Sifkitz însuşi. Berkowitz luă şurubelnița şi, cât ai zice peşte, pedala stângă căzu pe beton - clunc! Sifkitz, încă pe drumul pustiu, se uită pe strania gaură organică şi văzu cum Berkowitz îi dădu şurubelnița lui Freddy Albemarle - care, împreună cu Richard Sifkitz, cântase prost la trompetă în formația la fel de proastă a liceului. Cântau mult mai bine când se dădeau în spectacol.

Undeva în pădurea canadiană huhăi o bufniță, un sunet de-o singurătate inexprimabilă. Freddy se apucă să desfacă cealaltă pedală. Whelan, între timp, se întoarse cu cheia reglabilă în mână. Sif-kitz simți un junghi la vederea ei.

Privindu-i, gândul care-i veni în minte lui Sifkitz fu: Dacă vrei o treabă făcută bine, apelează la profesionişti. Fără umbră de îndoială, Berkowitz şi băieții lui nu pierdeau vremea. În mai puțin de patru minute, bicicleta staționară se transformă în două roți şi trei porțiuni deconectate de cadru aşezate pe beton, şi atât de ordonat încât părțile semănau cu o diagramă din aceea intitulată „schemă explodată“.

Berkowitz lăsă şuruburile să cadă în buzunarul din față al salopetei sale, făcându-l să se umfle ca un pumn de bani mărunți. Îi aruncă lui Sifkitz o privire cu subînțeles, una care îl reumplu de furie pe Sifkitz. Pe când echipa de muncitori trecu înapoi prin gaura ca de tub (lăsând capetele jos, ca nişte oameni care trec printr-o uşă joasă), pumnii lui Sifkitz erau strânşi din nou, chiar dacă asta făcea încheietura stângă să pulseze înnebunitor.

— Ştii ce? îl întrebă pe Berkowitz. Nu cred că-mi poți face rău. Nu cred că-mi poți face rău, fiindcă atunci ce se întâmplă cu tine? Tu nu eşti decât un... subcontractor!

Berkowitz îl privi neabătut pe sub cozorocul îndoit al şepcii sale cu LIPIDE.

— Eu v-am născocit! zise Sifkitz şi îi numără, cu degetul ridicat de la mâna dreaptă şi îndreptat spre fiecare în parte ca țeava unui pistol. Tu eşti Fiul lui Sam! Tu nu eşti decât o versiune adultă a unui puşti cu care cântam la trompetă la liceul Sisters of Mercy! Nu reuşeai să scoți un mi bemol nici mort. Iar tu eşti un artist specializat în dragoni şi domnițe fermecate!

Ceilalți membri ai Companiei Lipide erau complet neimpresionați.

— Şi asta ce face din tine? întrebă Berkowitz. Te-ai întrebat vreo clipă asta? Vrei să-mi spui că s-ar putea să nu existe o lume mai mare acolo, undeva? Din câte ştii tu, nu eşti decât

un gând pasager în mintea unui contabil public şomer care stă pe tron, citeşte ziarul şi îşi goleşte intestinele dimineața.

Sifkitz deschise gura să spună că asta era ridicol, dar ceva din ochii lui Berkowitz îl făcu să o închidă la loc. Dă-i drumul, spuneau ochii aceia. Pune o întrebare. Îți voi spune mai mult decât ai vrut vreodată să ştii.

Ce spuse Sifkitz în schimb fu:

— Cine eşti tu să-mi spui că nu-mi pot intra în formă? Vrei să mor la cincizeci de ani? Iisuse Hristoase, care-i problema ta?

Freddy spuse:

— N-oi fi eu filozof, Mac. Tot ce ştiu e că maşina mea are nevoie de-o revizie pe care nu mi-o permit.

— Şi eu am un copil căruia-i trebuie pantofi ortopedici şi altul care trebuie să facă şedințe de logopedie, adăugă Whelan.

— Băieții care lucrau la proiectul Big Dig din Boston aveau o vorbă, zise Berkowitz. „Nu ucide munca, las-o să moară singură.“ Doar asta îți cerem, Sifkitz. Lasă-ne să ciugulim. Lasă-ne să ne câştigăm pâinea.

— Asta e-o nebunie, murmură Sifkitz. Absolut...

— Mă doare în cot ce crezi tu despre asta, idiotule! strigă Freddy şi Sifkitz înțelese că omul aproape plângea. Confruntarea era la fel de solicitantă pentru ei ca şi pentru el. Cumva, înțelegerea acestui lucru era cel mai şocant dintre toate. Mă doare în cot de tine, eşti un nimic, nu munceşti, doar te fâțâi şi faci desenaşe, da' nu cumva să iei pâinea de la gura copilaşilor mei, m-auzi? Să nu-ndrăzneşti!

Porni în față, cu pumnii strânşi ridicându-se spre față: o absurdă postură de box à la John L. Sullivan. Berkowitz puse o mână pe brațul lui şi-l trase înapoi.

— Nu fi neînțelegător, omule, spuse Whelan. Trăieşte şi lasă-i şi pe alții să trăiască, bine?

— Lasă-ne să ciugulim, repetă Berkowitz şi sigur că Sifkitz recunoscu expresia; citise Naşul şi văzuse toate filmele din serie. Putea oare vreunul dintre oamenii aceia să folosească un cuvânt sau expresie argotică ce să nu se regăsească în propriul lui vocabular? Se îndoia. Lasă-ne să ne păstrăm

demnitatea, bătrâne. Crezi că noi putem munci făcând desene, ca tine? Râse. Da, sigur. Dacă desenez o pisică, trebuie să scriu PISICĂ sub ea ca oamenii să ştie ce este.

— L-ai ucis pe Carlos, spuse Whelan şi, dacă în vocea lui s-ar fi simțit o notă acuzatoare, Sifkitz bănuia că s-ar fi înfuriat din nou. Însă nu auzi decât tristețe. Noi i-am spus: „Rezistă, bătrâne, o să fie mai bine“, dar el nu era tare. Nu putea niciodată, înțelegi, să se uite spre viitor. Şi-a pierdut toată speranța. Whelan făcu o pauză şi ridică ochii spre cerul întunecat. Nu departe, Dodgeul lui Freddy huruia aspru. Niciodată n-a avut parte de multe în viață. Unii oameni nu au, să ştii.

Sifkitz se întoarse spre Berkowitz.

— Îngăduie-mi să văd dacă am înțeles bine. Ce vreți voi...

— Doar să nu ne ucizi munca, spuse Berkowitz. Altceva nu vrem. Lasă munca să moară singură.

Sifkitz înțelese că probabil putea face ce-i cerea omul acela. Poate că avea să fie chiar uşor. Unii oameni, dacă mâncau o singură gogoaşă Krispy Kreme, trebuiau să termine toată cutia. Dacă el ar fi fost genul acela de om, echipa Lipide ar fi avut o problemă serioasă... dar nu era.

— Bine, spuse. Să facem o încercare. Şi atunci îl fulgeră o idee. Crezi că aş putea avea şi eu o şapcă a companiei?

Arătă spre cea pe care o purta Berkowitz.

Berkowitz îi adresă un zâmbet. Fu scurt, însă mai sincer decât râsul scos atunci când spusese că nu putea desena o pisică fără să scrie sub ea ce era.

— Se poate aranja.

Sifkitz credea că atunci Berkowitz îi va întinde şapca sa, dar Berkowitz n-o făcu. Îl mai măsură o dată din priviri pe Sifkitz pe sub cozoroc şi apoi porni spre cabina camionetei. Ceilalți doi îl urmară.

— Cât va trece până mă voi convinge că nimic din asta nu s-a întâmplat? întrebă Sifkitz. Că am demontat eu însumi bicicleta staționară fiindcă... nu ştiu... fiindcă m-am săturat de ea?

Berkowitz se opri cu mâna pe mânerul portierei şi se uită înapoi.

— Tu cât vrei să treacă? întrebă el.

— Nu ştiu, spuse Sifkitz. Hei, e frumos aici, nu-i aşa?

— Întotdeauna a fost, zise Berkowitz. Am păstrat mereu locul curat.

În vocea lui se sesiza un ton defensiv pe care Sifkitz alese să-l ignore. Îi trecu prin gând că până şi plăsmuirea imaginației cuiva putea avea mândria sa.

Preț de câteva momente, stătură acolo, pe drumul pe care Sifkitz ajunsese în ultima vreme să-l considere Marea Şosea Transcanadiană Pierdută, un nume cam mare pentru un drumeag anonim care brăzda o pădure, şi totuşi frumuşel. Niciunul nu spuse nimic. Undeva, bufnița huhăi din nou.

— Sub acoperiş sau sub cerul liber, pentru noi e totuna, rosti Berkowitz.

Apoi deschise portiera şi urcă la volan.

— Ai grijă de tine, îl sfătui Freddy.

— Dar nu prea mult, adăugă Whelan.

Sifkitz rămase locului în vreme ce camioneta execută o întoarcere din trei mişcări pe drumul îngust şi plecă înapoi de unde venise. Deschiderea ca de tub dispăruse, dar Sifkitz nu-şi făcea griji pentru asta. Nu credea că-i va fi greu să se întoarcă la momentul cuvenit. Berkowitz nici nu încercă să ocolească bicicleta Raleigh, ci trecu direct peste ea, terminând o treabă deja terminată. Se auziră pocnete şi vibrații când se rupseră spițele. Stopurile se estompară, apoi dispărură după o curbă. Sifkitz mai auzi o vreme uruitul motorului, după care dispăru şi acesta.

Se aşeză în drum, apoi se întinse pe spate, strângându-şi încheietura dreaptă la piept. Nu erau stele pe cer. El era foarte obosit. Mai bine să nu adormi, se sfătui el, poate să iasă ceva din pădure - un urs, poate - şi să te mănânce. Apoi adormi oricum.

Când se trezi, era pe podeaua de beton a pivniței. Piesele demontate ale bicicletei staționare, acum fără şuruburi,

zăceau în jurul lui. Ceasul deşteptător Brookstone de pe ladă anunța ora 20.43. Unul dintre ei oprise aparent alarma.

Eu însumi am demontat bicicleta, gândi. Asta-i povestea mea şi, dacă o menţin, în scurt timp voi crede în ea.

Urcă scările spre holul clădirii şi îşi dădu seama că-i era foame. Se gândi să meargă la Dugan's şi să-şi ia o felie de plăcintă cu mere. Plăcinta cu mere nu era cea mai nesănătoasă mâncare din lume, nu? Iar când ajunse acolo, hotărî să o mănânce cu înghețată.

— Ce naiba, îi spuse chelneriței. O viață avem, nu?

— Păi, răspunse ea, hinduşii cred altceva, dar fie cum zici tu.

Două luni mai târziu, Sifkitz primi un pachet.

Îl aştepta în holul clădirii când se întoarse de la o cină cu agentul său (Sifkitz mâncase peşte şi legume fierte la aburi, însă le urmase cu o cremă de zahăr ars). Nu era nicio marcă poştală pe el, nici de la Federal Express, nici de la Airborne Express şi nici măcar logoul UPS. Doar numele său scris cu litere mari, nesigure: RICHARD SIFKITZ. Asta-i sigur mâna unuia care trebuie să scrie PISICĂ sub pisica pe care a desenat-o, îşi spuse şi nu avu absolut nicio idee de ce gândise asta. Duse cutia la etaj şi folosi un cuțit de decupaj X-Acto de pe masa lui de lucru pentru a o desface. Înăuntru, sub un ghem mare de hârtie creponată, se afla o şapcă nou-nouță, de genul celor cu bandă de plastic ajustabilă la spate. Pe eticheta ei scria Fabricat în Bangladesh. Deasupra cozorocului, cu un roşu-închis care îl duse cu gândul la sângele arterial, era un singur cuvânt: LIPIDE.

— Ce-i asta? întrebă el studioul gol, răsucind şapca în mâini. Un soi de componentă a sângelui, nu-i aşa?

O încercă. La început îi fu prea mică, dar după ce-i ajustă banda din spate, i se potrivi perfect. Se privi în oglinda din baie şi tot nu-i plăcu. O dădu jos, strânse cozorocul, adâncindu-i curbura, şi o încercă din nou. Acum era aproape bine. Avea să arate şi mai bine după ce îşi va fi dat jos hainele de ieşit la restaurant şi-şi va fi luat pe el jeanşii stropiți de vopsea. Avea

să arate ca un muncitor adevărat... ceea ce şi era, indiferent ce gândeau unii oameni.

În cele din urmă, să poarte şapca LIPIDE în timp ce picta deveni un obicei, cum era să-şi permită a doua porție de mâncare în zilele de la sfârşitul săptămânii şi să mănânce plăcintă cu înghețată la Dugan's joi seara. Orice-ar fi pretins filozofia hindusă, Richard Sifkitz credea că ai o singură viață de trăit. Şi, astfel stând lucrurile, poate că trebuia să-ți permiți câte puțin din toate.

LUCRURILE RĂMASE ÎN URMA LOR

Lucrurile despre care vreau să vă povestesc - cele rămase în urma lor - au apărut în apartamentul meu în august 2002. Sunt sigur de asta, pentru că pe majoritatea le-am găsit nu la mult timp după ce am ajutat-o pe Paula Robeson cu aparatul de aer condiționat. Memoria are nevoie întotdeauna de un jalon, şi acesta este al meu. Era ilustratoare de cărți pentru copii, frumuşică (la naiba, frumoasă), cu soțul implicat în import-export. Un bărbat are un mod de-a ține minte ocaziile în care a putut fi de ajutor unei domnițe frumuşele aflate la ananghie (până şi una care îți repetă întruna că este „foarte căsătorită"); aceste ocazii sunt mult prea puține. În zilele de acum, aspirația de-a fi un cavaler rătăcitor de regulă doar agravează situația.

Ea era în holul de la intrare, părând frustrată, când am coborât la o plimbare de după-masă. Am spus Salve, ce mai faci, aşa cum faci cu oamenii cu care împarți clădirea, şi ea m-a întrebat pe un ton exasperat vecin cu arțagul de ce trebuia ca îngrijitorul să fie în concediu acum. I-am adus aminte că până şi o cowgirl e sentimentală uneori, aşa cum până şi un îngrijitor îşi ia uneori concediu; august, mai mult decât atât, era o lună extrem de potrivită pentru a pleca undeva. Luna august în New York (şi în Paris, mon ami) răreşte mult rândurile psihoanaliştilor, ale artiştilor trendy şi ale îngrijitorilor de clădiri.

Ea n-a zâmbit. Nu sunt nici sigur că a prins aluzia la Tom Robbins (discursul ocolit e blestemul clasei cititoare). A spus că poate e adevărat că august e o lună bună pentru plecat de acasă la Cape sau Fire Island, însă în apartamentul ei, la naiba, ardea ca într-un cuptor şi aparatul ăla idiot de aer condiționat nu voia nici măcar să râgâie. Am întrebat-o dacă nu vrea să arunc eu o privire şi mi-amintesc privirea pe care mi-a adresat-o - ochii aceia gri reci, calculați. Mi-amintesc că am gândit că ochi precum aceia probabil văzuseră multe. Şi mi-amintesc că am zâmbit auzind întrebarea: Mă pot încrede în tine? Mi-a adus aminte de filmul acela, nu Lolita (la Lolita am început să mă gândesc, uneori la două noaptea, mai târziu), ci acela în care Laurence Olivier execută o lucrare dentară ad hoc pe Dustin Hoffman, întrebându-l iar şi iar: Mă pot încrede în asta?

Te poți încrede în mine, am spus. N-am mai atacat o femeie de peste un an. Înainte, atacam câte două sau trei pe săptămână, dar şedințele de grup mă ajută.

O chestie aiurită de spus cu voce tare, însă eu însumi eram într-o dis-poziție destul de aiurită. O dispoziție de vară. Mi-a adresat încă o privire atentă, după care ea a zâmbit. A întins mâna. Paula Robeson, s-a prezentat. A întins mâna stângă - un lucru ciudat, însă era mâna pe care purta verigheta de aur. Cred că a făcut-o intenționat, nu? Abia mai târziu mi-a spus însă de soțul ei, că se ocupă de import-export. În ziua când mi-a venit mie rândul să-i cer ajutorul.

În lift, am prevenit-o să nu se aştepte la cine ştie ce. Ei, dacă voia un om care să afle cauzele principale ale revoltelor antiînrolare din New York City de la 1863 sau să prezinte câteva anecdote amuzante despre crearea vaccinului împotriva variolei, ori chiar să dezgroape citate cu privire la ramificațiile sociologice ale telecomenzii TV (cea mai importantă invenție din ultimii cincizeci de ani, după umila mea opinie), se putea baza pe mine.

Cercetarea e specialitatea ta, domnule Staley? a întrebat pe când urcam în liftul acela lent şi trăncănitor.

Am recunoscut că era, deşi n-am adăugat că eram încă destul de nou în domeniu. Şi nici nu i-am cerut să-mi spună Scott - asta ar fi speriat-o din nou. Şi categoric nu i-am spus că încerc să uit tot ce am ştiut cândva despre asigurările rurale. Că încerc, de fapt, să uit mai multe lucruri, inclusiv vreo două duzini de chipuri.

Vedeți voi, oi fi încercând eu să uit, însă tot îmi amintesc multe. Cred că toți ne amintim când ne punem mintea la contribuție (şi uneori, mai neplăcut, atunci când nu ne-o punem). Mi-amintesc şi ceva ce a spus unul dintre romancierii aceia din America de Sud - ştiți, exponenții aşa-zisului realism magic? Nu ştiu numele insului, acesta nu e important, însă iată citatul: În pruncie, înregistrăm prima victorie când strângem în mână o bucată din lume, de regulă degetele mamei. Mai târziu descoperim că lumea, şi lucrurile din lume, ne strâng pe noi, şi că asta au făcut de la bun început. Borges? Da, e posibil să fi fost Borges. Sau e posibil să fi fost Márquez. Asta nu îmi amintesc. Ştiu doar că i-am făcut aparatul de aer condiționat să funcționeze şi când din convector a început să iasă aer rece, femeii i s-a luminat toată fața. Mai ştiu că e adevărat lucrul acela despre cum percepția se inversează şi noi ajungem să pricepem că lucrurile pe care credeam că le stăpânim ne stăpânesc de fapt ele pe noi. Ne țin prizonieri, poate - Thoreau ştiu că asta credea –, însă ne țin şi în loc. Acesta e negoțul. Şi indiferent de ce-ar fi crezut Thoreau, eu cred că negoțul e în principiu unul onest. Sau credeam atunci; acum, nu mai sunt la fel de sigur.

Şi ştiu că lucrurile acestea s-au întâmplat la finele lui august 2002, la nici un an după ce o bucată de cer s-a prăbuşit şi totul s-a schimbat pentru noi toți.

Într-o după-amiază, la o săptămână după ce Sir Scott Staley a îmbrăcat armura bunului samaritean şi a biruit aprigul aparat de aer condiționat, am făcut un drum până la Staples, pe 83rd Street, pentru a cumpăra o cutie de discuri Zip şi un top de hârtie. Datoram unui ins patruzeci de pagini de informații despre apariția camerei Polaroid (o poveste mult mai interesantă decât ați putea crede). Când m-am înapoiat la

apartament, era o pereche de ochelari de soare cu rame roşii şi lentile foarte aparte pe măsuța din hol, unde țin facturi ce trebuie achitate, bonuri, înştiințări de la bibliotecă şi lucruri de soiul acesta. Am recunoscut ochelarii imediat şi m-a părăsit toată puterea. N-am căzut, dar am scăpat cumpărăturile din mână şi m-am sprijinit de lateralul uşii, încercând să-mi recapăt sufletul şi uitându-mă fix la ochelarii aceia de soare. Dacă n-aş fi avut de ce să mă sprijin, cred că aş fi leşinat ca o domnişoară dintr-un roman victorian - unul dintre acelea în care un vampir pofticios apare la miez de noapte.

Două valuri de sentimente înrudite, însă distincte, m-au lovit. Primul a fost senzația aceea de ruşine groaznică pe care o încerci când ştii că vei fi prins făcând ceva ce nu vei reuşi niciodată să explici. Amintirea care îmi vine în gând în relație cu aceasta e a unui lucru care mi s-a întâmplat - sau era cât pe ce să mi se întâmple - când aveam şaisprezece ani.

Mama şi sora mea plecaseră la cumpărături în Portland şi eu trebuia să am casa doar pentru mine până la căderea serii. Stăteam culcat în pat cu o pereche de chiloți ai surorii mele înfăşurată în jurul mădularului. Pe pat erau împrăştiate fotografii pe care le decupasem din reviste găsite în fundul garajului - rezerva fostului proprietar de Penthouse şi Gallery, cel mai probabil. Am auzit o maşină intrând în scrâşnet de roți pe alee. Sunetul motorului era inconfundabil - erau mama şi sora mea. Pe Peg o atacase un soi de virus şi începuse să vomite pe geam. Ajunseseră doar până la Poland Springs şi făcuseră cale întoarsă.

M-am uitat la pozele împrăştiate pe pat, la hainele mele împrăştiate pe jos şi la zulufii de vâscoză roz din mâna mea stângă. Mi-amintesc cum m-au părăsit toate puterile şi că-n locul lor s-a instalat o moleşeală teribilă. Mama striga după mine - „Scott, Scott, vino jos şi ajută-mă cu sora ta, i-e rău“ - şi mi-amintesc că am gândit: „Ce rost are? Sunt prins. Mai bine să accept faptul, sunt prins şi acesta e primul lucru pe care îl vor gândi când se vor gândi la mine pentru tot restul vieții mele: Scott, maestrul masturbării.“

Dar cel mai adesea, în astfel de momente îşi intră în rol un soi de instinct al supraviețuirii. Asta mi s-a întâmplat mie. Poate voi cădea în dizgrație, mi-am spus, însă n-o voi face fără a încerca măcar să-mi salvez demnitatea. Am aruncat pozele şi chiloții sub pat. Apoi am sărit în hainele mele, mişcându-mă cu o viteză amorțită, dar precisă, gândindu-mă tot timpul la o emisiune-concurs aiuristică pe care obişnuiam să o urmăresc, Contra cronometru.

Mi-amintesc cum mama mi-a atins obrajii încinşi când am coborât scările, şi îngrijorarea sinceră din ochii ei.

— Poate te îmbolnăveşti şi tu, a spus.

— Poate, am zis eu, cât se poate de bucuros.

Abia după jumătate de oră am descoperit că uitasem să-mi trag fermoarul. Din fericire, nici Peg, nici mama n-au observat, deşi în orice altă ocazie una sau amândouă m-ar fi întrebat dacă am autorizație pentru vânzarea de hot-dogi (asta se înțelegea prin glumă în casa în care am crescut). În ziua aceea, una dintre ele era prea bolnavă şi cealaltă prea îngrijorată pentru a face glume. Aşa că am scăpat cu fața curată.

Norocul meu.

Ce-a urmat primului val emoțional în acea zi de august în apartamentul meu a fost mult mai simplu: am crezut că-mi pierd minții. Fiindcă ochelarii aceia nu aveau cum să fie acolo. Pur şi simplu nu aveau cum. Imposibil.

Atunci am ridicat ochii şi am mai văzut ceva ce absolut sigur nu se afla în apartamentul meu când plecasem la Staples în urmă cu jumătate de oră (încuind uşa după mine, cum făceam întotdeauna). Sprijinită în colțul dintre chicinetă şi living era o bâtă de baseball. Hillerich & Bradsby, potrivit inscripției. Şi chiar dacă nu vedeam cealaltă parte, ştiam ce era imprimat acolo: REGULARIZATOR DE DAUNE. Cuvintele erau pirogravate în lemn cu vârful unui pistol de lipit şi apoi colorate într-un albastru-închis.

O altă senzație m-a potopit: al treilea val. Aceasta era un soi de uimire nemaiîntâlnită. Eu nu cred în fantome, dar sunt sigur că în clipa aceea arătam ca şi când aş fi văzut una.

Aşa mă şi simțeam. Da, într-adevăr. Fiindcă ochelarii aceia de soare trebuiau să fi dispărut - dispărut de multişor, cum spuneau Dixie Chicks. La fel şi Regularizatorul de Daune al lui Cleve Farrell. („Besbollu' fo' voarde-voarde bun pen' mine", spunea uneori Cleve, agitând bâta deasupra capului, aşezat la masa lui. „A-ZIG-urarea fo' voarde-voarde lea.")

Am făcut singurul lucru care mi-a venit în gând, adică să iau ochelarii Sonjei D'Amico şi să mă întorc cu paşi mari la lift cu ei, ținându-i înaintea mea aşa cum ai ține ceva scârbos găsit pe podeaua apartamentului tău după o săptămână cât ai fost plecat în concediu - nişte mâncare putrezită sau cadavrul unui şoarece otrăvit. M-am trezit că-mi aduc aminte o conversație pe care o avusesem despre Sonja cu un individ pe nume Warren Anderson. Trebuie să fi arătat ca şi când ar fi crezut că va sări înapoi în picioare şi va cere cuiva o coca-cola, am gândit când el mi-a spus ce văzuse. Asta se întâmpla la Blarney Stone Pub pe 3rd Avenue, unde beam ceva, cam la şase săptămâni după ce s-a prăbuşit cerul. Tocmai toastaserăm în cinstea faptului că nu eram morți.

Lucrurile de felul acesta au un fel de-a rămâne în minte, că vrei ori ba. Ca o bucată de muzică sau refrenul fără sens al unei piese pop pe care nu reuşeşti nicicum să ți-l scoți din cap. Te trezeşti la trei dimineața, simțind nevoia de-a urina, şi-n vreme ce stai în fața vasului de veceu, cu mădularul în mână şi mintea cam zece la sută trează, îți revine în gând: Ca şi când ar fi crezut că va sări înapoi în picioare. Că va sări înapoi în picioare şi va cere cuiva o coca-cola. La un moment dat, în timpul conversației Warren mă întrebase dacă-mi amintesc ochelarii ei de soare comici, iar eu spusesem că da. Sigur că mi-i aminteam.

Patru etaje mai jos, portarul Pedro stătea la umbra marchizei şi vorbea cu Rafe, curierul FedEx. Pedro era un adevărat dur când venea vorba să-i lase pe curieri să stea în fața clădirii - avea o regulă de şapte minute, un ceas de buzunar cu care s-o aplice şi toți copoii aprigi la mânie îi erau amici –, însă cu Rafe se înțelegea bine şi uneori stăteau împreună acolo vreme de douăzeci de minute sau mai mult,

umăr la umăr, trăncănind verzi şi uscate. Politică? Besboll? Evanghelia după Henry David Thoreau? Nu ştiam şi niciodată nu-mi păsase mai puțin ca în ziua aceea. Erau acolo când urcasem cu rechizitele şi tot acolo erau când un Scott Staley mult mai puțin degajat coborî din nou. Un Scott Staley care descoperise o mică, dar vizibilă gaură în coloana realității. Îmi ajungea că erau amândoi acolo. M-am apropiat şi am întins mâna dreaptă, cea în care țineam ochelarii de soare, spre Pedro.

— Tu ce spui că-s ăştia? am întrebat, nederanjându-mă să mă scuz sau altceva, sărind doar cu capul înainte.

Îmi aruncă o privire detaşată care spunea „Mă surprinde lipsa dumitale de politețe, domnule Staley, sincer mă surprinde“, apoi coborî privirea spre mâna mea. Mult timp nu spuse nimic şi pe mine puse stăpânire o idee ori-bilă: nu vedea nimic întrucât nu era nimic de văzut. Doar mâna mea întinsă, ca şi când aceasta ar fi Marțea Schimbului de Meserii şi mă aşteptam ca el să-mi dea bacşiş mie. Mâna mea era goală. Sigur că era, trebuia să fie, deoarece ochelarii de soare ai Sonjei D'Amico nu mai existau. Ochelarii comici ai Sonjei dispăruseră de mult.

— Eu spus că sunt ochelari de soare, domnule Staley, rosti Pedro într-un târziu. Ce altceva să spun că sunt? Ori asta e cumva o întrebare-capcană?

Rafe, curierul FedEx, evident mai interesat, îi luă de la mine. Uşurarea de a-l vedea ținând şi privind ochelarii, aproape studiindu-i, era ca atunci când cineva te scarpină între omoplați în exact locul care te mănâncă. Păşi afară de sub marchiză şi-i ridică la soare, făcând să scânteieze lumina în ambele lentile sub formă de inimă.

— Sunt ca ăia pe care-i purta fetița în filmul ăla porno cu Jeremy Irons, zise el într-un târziu.

Am surâs fără să vreau. În New York, până şi curierii sunt critici de film. E unul dintre lucrurile adorabile ale oraşului ăstuia.

— Aşa e, Lolita, am spus, luând ochelarii înapoi. Doar că ochelarii de soare sub formă de inimă apar în versiunea

regizată de Stanley Kubrick. Pe-atunci, Jeremy Irons nu era decât un țânc.

Asta nu avea aproape niciun sens (nici pentru mine), dar nu-mi păsa nici cât negru sub unghie. Mă simțeam din nou aiurit... însă nu într-un fel bun. Nu de data asta.

— Cine-a jucat rolul perversului în ăla? a întrebat Rafe.

Am clătinat din cap.

— Să fiu orice dacă-mi aduc aminte acum.

— Dacă-mi permiteți să vă spun, zise Pedro, păreți nițel palid, domnule Sta-ley. Vă paşte ceva? Gripa, poate?

Nu, aceea a fost sora mea, m-am gândit să spun. În ziua în care douăzeci de secunde au lipsit să fiu prins masturbându-mă în chiloții ei în timp ce mă uitam la o poză cu Miss Aprilie. Nu fusesem însă prins. Nici atunci şi nici în 11 septembrie. V-am păcălit, am trişat iar timpul. Nu puteam vorbi în numele lui Warren Anderson, care îmi spusese în Blarney Stone că se oprise la etajul doi în dimineața aceea pentru a vorbi despre Yankees cu un prieten, însă a nu fi prins devenise o specialitate a mea.

— Mă simt bine, i-am spus lui Pedro şi, chiar dacă nu era adevărat, faptul de-a şti că nu eram singurul care vedea ochelarii Sonjei ca obiect palpabil mă făcea, cel puțin, să mă simt mai bine. Dacă ochelarii de soare existau pe lume, probabil că şi bâta Hillerich & Bradsby a lui Cleve Farrell exista.

— Ăştia sunt ochelarii aceia? întrebă pe nepregătite Rafe, pe o voce plină de respect, gata să se arate uimit. Cei din primul film Lolita?

— Nu, am făcut, împăturind brațele în spatele lentilelor în formă de inimă şi, când am făcut asta, mi-am amintit numele fetei din versiunea Kubrick a filmului: Sue Lyon. Totuşi, nu-mi aminteam cine-l jucase pe pervers. Sunt doar o glumă.

— Este ceva aparte la ei? întrebă Rafe. De aceea ai venit aici într-un suflet?

— Nu ştiu, am spus. I-a lăsat cineva în apartamentul meu.

Am urcat la etaj înainte să-mi pună alte întrebări şi m-am uitat în jur, sperând să nu mai fie altceva. Dar era. Pe lângă

ochelarii de soare şi bâta de base-ball pe care era pirogravat REGULARIZATOR DE DAUNE, mai erau o pernă care trage pârțuri Howie's Laff-Riot, un ghioc, un penny de oțel suspendat într-un cub de sticlă şi o ciupercă de ceramică (roşie cu pete albe) pe care şedea o Alice din ceramică. Perna care trage pârțuri îi aparținuse lui Jimmy Eagleton şi era folosită destul de mult la petrecerea de Crăciun. Alice de ceramică stătuse pe masa lui Maureen Hannon - cadou din partea nepoatei ei, îmi spusese odată. Maureen avea cel mai frumos păr cărunt, pe care îl purta lung, până la mijloc. Rareori vezi asta într-un context de afaceri, însă ea era în companie de aproape patruzeci de ani şi considera că-şi putea purta părul cum dorea. Mi-amintesc deopotrivă ghiocul şi moneda de oțel, dar nu şi în cubiculul (sau biroul) cui anume fuseseră. Poate că aveam să-mi amintesc; poate nu. Fuseseră multe cubicule (şi birouri) la Asigurări Light & Bell.

Ghiocul, ciuperca şi cubul de sticlă erau pe măsuța pentru cafea din livingul meu, strânse frumos laolaltă. Perna care scoate pârțuri era - absolut corect, mi-am spus - pe rezervorul vasului de veceu, lângă numărul curent al Speck's Rural Insurance Newsletter. Asigurările rurale obişnuiau să fie specialitatea mea, cum cred că v-am spus deja. Ştiam să explic orice.

Asta, în schimb, cum se explica?

Când ceva merge aiurea în viața ta şi simți nevoia să vorbeşti despre asta, cred că primul impuls pentru majoritatea oamenilor este să sune un membru al familiei. În cazul meu, opțiunea aceasta nu prea exista. Tata îşi luase picioarele la spinare şi o ştersese când eu aveam doi ani şi sora mea patru. Mama, fire dârză, încasase lovitura şi ne crescuse pe amândoi, conducând în acelaşi timp de la domiciliu un serviciu de clearing prin poştă. Cred că această afacere a fost inventată chiar de ea, şi îi aducea un venit adecvat (doar primul an a fost cu adevărat înfricoşător, mi-a spus ea mai târziu). Însă fuma ca turcul, şi a murit de cancer la plămâni la vârsta de patruzeci şi opt de ani, cu şase sau opt ani înainte ca internetul să o poată transforma într-o milionară web.

Sora mea Peg locuia în prezent în Cleveland, unde îmbrățișase cosmeticele Mary Kay, indienii şi fundamentalismul creştin, nu neapărat în această ordine. Dacă o sunam şi-i spuneam despre lucrurile pe care le găsisem în apartament, mi-ar fi sugerat să mă pun în genunchi şi să-l rog pe Iisus să intre în viața mea. În mod corect sau nu, nu simțeam că Iisus mă putea ajuta cu problema pe care o aveam acum.

Eram dotat cu numărul standard de mătuşi, unchi şi veri, însă majoritatea locuiau la vest de Mississippi şi nu-i văzusem de ani de zile. Familia Killian (rudele din partea mamei) n-a fost niciodată genul care să adore reuniunile. O felicitare de ziua de naştere şi alta de Crăciun erau considerate suficiente pentru a îndeplini obligațiile de familie. O felicitare de Ziua Îndrăgostiților sau de Paşti era bonus. Când o sunam pe sora mea de Crăciun sau mă suna ea pe mine, bălmăjeam promisiunea standard că ne vom vedea „cândva curând“ şi închideam cu ceea ce-mi imaginam că era un sentiment reciproc de uşurare.

Următoarea opțiune la nevoie probabil că ar fi să inviți un bun prieten în oraş la un pahar de tărie, să-i explici situația, apoi să-i ceri sfatul. Însă eu am fost un băiat timid care a crescut şi a devenit un bărbat timid, iar în meseria mea actuală de cercetare lucrez singur (aşa am preferat) şi, prin urmare, nu am colegi care să-mi devină cu timpul prieteni. Îmi făcusem câțiva la ultimul serviciu - Sonja şi Cleve Farrell, ca să amintesc doar doi –, însă ei sunt morți, desigur.

Mi-am făcut socoteala că, dacă nu ai un prieten cu care să vorbeşti, următorul lucru ar fi să închiriezi unul. Categoric îmi permiteam puțină terapie şi mi se părea că nişte şedințe pe canapeaua unui psihiatru (patru probabil că era cifra potrivită) mi-ar ajunge să explic ce se întâmplase şi să descriu cum mă făcuse să mă simt. Cât de mult mă puteau costa patru şedințe? Şase sute de dolari? Poate opt? Mi se părea că este prețul corect pentru puțină uşurare. Şi mă gândeam că ar putea apărea un bonus. Cineva din afară, dezinteresat, ar putea să vadă o explicație simplă şi rațională care mie pur şi

simplu îmi scăpa. Pentru mintea mea, uşa încuiată dintre apartamentul meu şi lumea exterioară părea să elimine majoritatea explicațiilor, însă era vorba de mintea mea, în definitiv; nu asta era oare ideea? Şi poate problema?

Mi-am plănuit totul. La prima şedință voi explica ce s-a întâmplat. La a doua voi aduce obiectele în chestiune - ochelarii de soare, cubul de sticlă, ghiocul, bâta de baseball, ciuperca de ceramică, mereu populara pernă care scoate pârțuri. O mică demonstrație, exact ca-n gimnaziu. Astfel, rămâneam cu două şedințe în care prietenul meu de închiriat şi cu mine puteam să aflăm cauza acestei tulburătoare modificări a axei vieții mele şi să readucem lucrurile pe făgaşul lor.

O singură după-amiază petrecută frunzărind Paginile Aurii şi formând numere la telefon a fost de ajuns să-mi demonstreze că ideea ajutorului psihiatric era inoperabilă în practică, oricât de bună putea părea ea în teorie. Cel mai aproape de stabilirea unei şedințe am fost când o recepționeră mi-a spus că doctorul Jauss ar putea să-mi facă loc în agenda sa cândva în ianuarie anul viitor. Mi-a mărturisit, totodată, că pentru asta ar fi nevoie de un noroc chior. Ceilalți nu mi-au dat absolut nicio speranță. Am încercat la o jumătate de duzină de terapeuți din Newark şi patru din White Plains, chiar şi la un hipnotizator din Queens, cu acelaşi rezultat. Mohammed Atta şi echipa lui de sinucigaşi or fi avut ei un efect voarde-voarde rău asupra oraşului New York (fără a mai aminti de afacerea cu a-ZIG-urări), însă mi-a fost clar după acea singură după-amiază irosită la telefon că determinaseră o creştere pentru profesia psihiatrică, oricât de mult şi-ar fi dorit psihiatrii înşişi să fie altminteri. Dacă voiai să stai pe canapeaua unui profesionist în vara lui 2002, trebuia să-ți iei număr de ordine şi să aştepți la rând.

Am putut dormi cu lucrurile acelea în apartamentul meu, însă nu foarte bine. Îmi şopteau. Stăteam treaz în pat, uneori până la două, gândindu-mă la Maureen Hannon, care simțea că a ajuns la o vârstă (ca să nu mai zic de-un nivel de indispensabilitate) la care îşi putea purta părul incredibil de

lung cum voiau muşchii ei. Sau îmi aminteam persoanele care se agitau la petrecerea de Crăciun, fluturând în aer faimoasa pernă care scoate pârțuri a lui Jimmy Eagleton. Era, cum probabil am spus deja, o piesă de rezistență de îndată ce oamenii ajungeau cu două sau trei pahare mai aproape de Anul Nou. Mi-am amintit de Bruce Mason întrebându-mă dacă nu semăna cu o pungă de drenaj pentru elfi - aşa a spus el, „elfi“ - şi, printr-un proces de asociere, mi-am adus aminte că ghiocul fusese al lui. Sigur că da. Bruce Mason, Împăratul Muştelor. Şi, la un pas mai încolo pe lanțul trofic al asocierilor, am găsit numele şi chipul lui James Mason, care-l jucase pe Humbert Humbert pe când Jeremy Irons nu era decât un țânc. Mintea e o maimuță sălbatică; uneori ia banana, alteori nu, motiv pentru care dusesem ochelarii de soare la parter, deşi la momentul acela nu eram conştient de niciun proces deductiv. Voisem doar o confirmare. Există o poezie a lui Giorgos Seferis în care apare întrebarea: Acestea să fie oare vocile prietenilor noştri morți, sau este doar gramofonul? Uneori e o întrebare bună, una pe care trebuie s-o adresezi altcuiva. Sau... ascultați aici.

Odată, la sfârşitul anilor optzeci, aproape de capătul unei aventuri amoroase triste, care durase doi ani, cu alcoolul, m-am trezit în biroul meu după ce ațipisem la masa de lucru în toiul nopții. M-am împleticit la baie, unde, întinzându-mă după comutator, am văzut pe cineva mişcându-se. M-am gândit pasager (aproape convins) că era un hoț vagabond cu o puşcă ieftină, de calibru 32, cumpărată la amanet, în mâna-i nesigură, şi mai-mai că mi-a sărit inima din piept. Am aprins lumina cu o mână şi am dibuit pe scrin după ceva greu cu cealaltă - orice, chiar şi rama argintie în care era fotografia cu mama, ar fi fost bun –, când am observat că hoțul sunt eu. Mă uitam cu ochi bezmetici la propria-mi reflexie în oglinda din cealaltă parte a încăperii, cu cămaşa pe jumătate ieşită din pantaloni şi cu părul zburlit la ceafă. Am fost dezgustat de mine, însă am fost şi uşurat.

Voiam ca şi acum să fie aşa. Voiam să fie vorba de oglindă, de gramofon, chiar de cineva pus pe-o glumă proastă (poate

cineva care ştia de ce nu eram la birou în ziua aceea de septembrie). Ştiam însă că nu era nimic din toate astea. Perna care scoate pârțuri era acolo, oaspete nepoftit în apartamentul meu. Îmi puteam plimba degetul mare peste cataramele pantofilor de ceramică ai lui Alice, puteam să-i mângâi părul galben de ceramică. Puteam citi data de pe moneda din cubul de sticlă.

Bruce Mason, alias Omul cu Ghiocul, alias Împăratul Muştelor, adusese cu el scoica aceea mare şi roz la bairamul organizat de companie la Jones Beach în luna iulie şi suflase în ea, chemând lumea la un picnic vesel constând din hotdogi şi hamburgeri. Apoi încercase să-i arate lui Freddy Lounds cum se face. Freddy nu reuşise decât să scoată o serie de gâgâieli slabe ca... ei bine, ca perna care trage vânturi a lui Jimmy Eagleton. Iată cum se leagă toate. În cele din urmă, orice lanț de asocieri formează un colier.

La sfârşitul lui septembrie m-a trăsnit o idee, una dintr-acelea atât de simple, încât nu-ți vine a crede cum de nu te-ai gândit la ea mai devreme. De ce păstram totuşi porcăriile alea nedorite? De ce nu mă descotoroseam de ele? Doar nu era ca şi când obiectele mi-ar fi fost încredințate spre păstrare; proprietarii lor nu aveau să se întoarcă mai târziu şi să-mi ceară să li le returnez. Ultima dată văzusem chipul lui Cleve Farrell pe un afiş, iar ultimul dintre acestea fusese dat jos până în noiembrie ’01. Sentimentul general (deşi nerostit) era că astfel de omagii artizanale îi întristau pe turiştii care reîncepuseră să se întoarcă în Oraşul Distracției. Ce se întâmplase fusese oribil, aşa credeau majoritatea newyorkezilor, însă America supraviețuise, iar Matthew Broderick nu avea să joace în The Producers, pe Broadway, la nesfârşit.

Comandasem mâncare chinezească în seara aceea, de la un restaurant care îmi place, aflat la distanță de două cvartale. Planul era să mănânc cum mân-cam de obicei seara, urmărind cum Chuck Scarborough îmi explică mersul lumii. Tocmai deschideam televizorul, când am avut acea revelație. Nu-mi erau încredințate spre păstrare, aceste suvenire

nedorite din ultima zi sigură, cum nu erau nici probe. Avusese loc o fărădelege, da - toți erau de acord cu asta –, însă făptaşii erau morți şi cei care îi programaseră pentru o asemenea nebunie erau puşi pe fugă. Poate că, într-un viitor oarecare, aveau să urmeze procese, dar Scott Staley nu va fi niciodată chemat la bară, iar perna care trage pârțuri a lui Jimmy Eagleton nu va fi niciodată etichetată Proba A.

Am lăsat puiul General Tso pe tejgheaua din bucătărie, cu farfuria de aluminiu încă acoperită, am luat un sac de rufe de pe raftul de deasupra maşinii de spălat, pe care rareori o foloseam, am pus obiectele în el (nu-mi venea să cred cât erau de uşoare adunate laolaltă şi nici cât de mult aşteptasem să fac un lucru atât de uşor) şi am coborât cu liftul, ținând sacul între picioare. Am mers la colțul lui 75th cu Park, m-am uitat în jur să fiu sigur că nu se uita nimeni la mine (Dumnezeu ştie de ce simțeam că trebuie să acționez pe furiş, dar asta simțeam) şi am pus gunoiul unde-i era locul. Îndepărtându-mă, am aruncat o privire peste umăr. Mânerul bâtei ieşea din coş, ademenitor. Cineva avea să treacă pe acolo şi să o ia, nu mă îndoiam. Probabil înainte ca Chuck Scarborough să-i facă loc lui John Seigenthaler sau cui i-o fi ținut locul lui Tom Brokaw în seara aceea.

În drum spre apartament, am intrat la Fun Choy pentru o comandă proaspătă de pui General Tso.

— Celălalt nu bun? m-a întrebat Rose Ming, la casa de marcat. În vocea ei se simțea o urmă de nelinişte. Spui la mine de ce.

— Nu, celălalt a fost foarte bun, am liniştit-o. Doar că în seara asta am chef de două porții.

A râs ca şi când acesta ar fi fost cel mai nostim lucru pe care-l auzise vreodată, şi am râs şi eu. Genul de râs care depăşeşte bine simpla veselie. Nu-mi aminteam când am râs ultima oară aşa, atât de tare şi atât de natural. Cu siguranță nu de când Asigurări Light & Bell se prăbuşise peste West Street.

Am urcat cu liftul la etajul meu şi am făcut cei doisprezece paşi până la apartamentul 4-B. Mă simțeam aşa cum trebuie

că se simt oamenii grav bolnavi când se trezesc într-o zi, se analizează la aceeaşi lumină benefică a dimineţii şi descoperă că le-a scăzut febra. Am prins punga cu mâncare la subsuoară (o manevră stângace, dar eficientă pe termen scurt) şi am descuiat uşa. Am aprins lumina. Acolo, pe măsuţa pe care am facturi ce trebuie plătite, bonuri şi informări de la bibliotecă, erau ochelarii de soare ai Sonjei D'Amico, cei cu rame roşii şi lentile în formă de inimă, à la Lolita. Sonja D'Amico cea care, potrivit lui Warren Anderson (care, din câte ştiam, era singurul angajat al biroului central Light & Bell care supravieţuise, în afară de mine), sărise de la etajul o sută nouăsprezece al clădirii lovite.

Susţinea că văzuse o fotografie care o surprindea în cădere, Sonja cu mâinile ţinându-şi precaută rochia ca să nu i se ridice pe coapse, cu părul ridicat drept pe fundalul fumului şi al cerului albastru din acea zi, cu poantele pantofilor îndreptate în jos. Descrierea mă dusese cu gândul la „Cădere", poezia pe care o scrisese James Dickey despre stewardesa care încearcă să-şi îndrepte corpul în cădere către apă, ca şi când apoi ar putea ieşi la suprafaţă surâzând, scuturând mărgele de apă din păr şi cerând o coca-cola.

— Am vomitat, mi-a spus Warren în ziua aceea în Blarney Stone. Nu vreau să mai văd niciodată o asemenea poză, Scott, dar ştiu că nu o voi uita nici -odată. I se vedea faţa şi am impresia că ea credea cumva... da, că cine ştie cum totul va fi bine.

N-am strigat niciodată de când sunt adult, însă aproape am făcut-o atunci când m-am uitat de la ochelarii de soare ai Sonjei la bâta REGULARIZATOR DE DAUNE a lui Cleve Farrell, aceasta din nou sprijinită nonşalant în colţ, lângă intrarea în living. O parte a minţii mele trebuie să-şi fi amintit că uşa de la intrare era deschisă şi că amândoi vecinii mei de palier m-ar auzi dacă aş striga; atunci, cum se spune, aş fi avut de dat nişte explicaţii.

Am pus mâna peste gură ca să ţin strigătul înăuntru. Punga în care era puiul General Tso căzu pe parchetul din hol şi se sparse. Abia m-am putut convinge să mă uit la mizeria

rezultată. Bucățile acelea înnegrite de carne gătită puteau fi orice.

M-am trântit în singurul scaun pe care îl țin în hol şi mi-am îngropat fața în palme. N-am strigat şi nici n-am plâns şi, după o vreme, am fost în stare să strâng mizeria. Mintea mea încerca întruna să se întoarcă la lucrurile care ajunseseră înaintea mea de la colțul lui 75th cu Park, dar eu nu i-am dat voie. De fiecare dată când încerca să o ia în direcția aceea, o apucam de lesă şi o forțam să schimbe traiectoria.

În acea noapte, întins în pat, am ascultat conversații. Mai întâi au vorbit lucrurile (pe voci joase), apoi au răspuns proprietarii lor (pe voci puțin mai puternice). Uneori vorbeau despre picnicul de la Jones Beach - izul de cocos al loțiunii de bronzat şi Lou Bega cântând „Mambo No. 5“ iar şi iar din combina stereo a lui Misha Bryzinski. Sau vorbeau despre discuri Frisbee zburând în soare şi câini alergând după ele. Alteori discutau despre copiii care se jucau pe nisipul ud cu turul pantalonilor scurți şi slipurile de baie atârnând. Mame în costume de baie comandate din catalogul Lands' End se plimbau pe lângă ei cu pastă albă pe nas. Oare câți dintre copiii din ziua aceea îşi pierduseră o mamă cu privire atentă sau un tată aruncător de Frisbee? Al naibii să fiu dacă asta era o problemă de matematică pe care să vreau să o rezolv. Însă vocile pe care le auzeam în apartamentul meu voiau să facă asta. O făceau iar şi iar.

Mi l-am amintit pe Bruce Mason suflând în ghiocul său şi proclamându-se Împăratul Muştelor. Mi-am amintit-o pe Maureen Hannon spunându-mi odată (nu la Jones Beach, nu în conversația aceasta) că Alice în Țara Minunilor a fost primul roman psihedelic. Jimmy Eagleton spunându-mi într-o după-masă că fiul lui are, pe lângă bâlbâială, o problemă de învățare, două la preț de una, şi că băiatul va avea nevoie de un meditator la matematică şi încă unul la franceză, dacă voia să termine liceul în viitorul apropiat. „Înainte să poată primi reducerea pentru pensionari la manuale“, aşa se exprimase Jimmy. Avea obrajii palizi şi puțin țepoşi în lumina

lungă a după-amiezii, de parcă-n dimineața aceea lama de ras ar fi fost cam boantă.

Începea să mă fure somnul, însă această ultimă conversație mă trezise complet într-o clipită, fiindcă mi-am dat seama că trebuie să fi avut loc nu cu mult înainte de 11 septembrie. Poate doar la câteva zile distanță. Poate chiar în vinerea dinainte, adică în ultima zi când aveam să-l mai văd vreodată pe Jimmy în viață. Iar țâncul bâlbâit şi cu probleme de învățare: oare numele lui să fi fost de fapt Jeremy, ca Jeremy Irons? Sigur nu, sigur asta nu era decât mintea mea (uneori ia banana) care-mi juca feste, însă era ceva aproape de asta, pentru Dumnezeu. Jason, poate. Sau Justin. La orele mici ale nopții totul capătă proporții, şi-mi amintesc că mi-am spus că, dacă numele puştiului chiar se dovedea a fi Jeremy, probabil c-o voi lua razna. Picătura care a umplut paharul, scumpule.

Cam pe la trei dimineața mi-am adus aminte al cui era cubul de sticlă cu acel penny de oțel încastrat în el: al lui Roland Abelson, de la biroul Pagube. Îl numea fondul lui de pensionare. Roland era cel care obişnuia să spună „Lucy, ai nişte explicații de dat“. Într-o seară, în toamna lui ’01, o văzusem pe văduva lui la ştirile de la ora şase. Vorbisem cu ea la un picnic organizat de companie (foarte probabil cel de la Jones Beach) şi atunci mi se păruse frumuşică, însă văduvia rafinase acele trăsături, le avansase la stadiul de fru-musețe severă. La ştiri, spunea întruna că soțul ei este „dispărut“. Refuza să spună că este „mort“. Şi că dacă era în viață - dacă apărea cândva - va avea nişte explicații de dat. Absolut. Desigur însă, şi ea ar avea. O femeie care devine din frumuşică de-a dreptul frumoasă ca rezultat al unei crime în masă fără îndoială că are nişte explicații de dat.

Stând întins în pat şi gândindu-mă la lucrurile acestea - amintindu-mi valurile care se spărgeau la Jones Beach şi discurile Frisbee zburând pe cer - m-am simțit năpădit de-o tristețe cruntă care s-a golit până la urmă în lacrimi. Trebuie să admit totuşi că a fost o experiență educativă. Aceea a fost noaptea când am ajuns să înțeleg că lucrurile - până şi cele mici, precum un cub de sticlă - pot câştiga în greutate pe

măsură ce trece timpul. Însă cum e vorba de o greutate psihică, nu există o formulă matematică de calculare a ei, cum sunt cele pe care le găseşti în ghidurile unei companii de asigurări, unde dobânda de risc a poliței de asigurare de viață creşte cu x la sută dacă fumezi, la fel cum prima de asigurare a recoltei creşte cu y la sută dacă ferma ta se află într-o zonă cu risc ridicat de tornadă. Înțelegeți ce spun?

E o greutate psihologică.

A doua zi dimineață am strâns din nou toate obiectele, şi am găsit un al şaptelea, sub canapea. Tipul din cubiculul de lângă al meu, Misha Bryzinski, ținea o pereche de păpuşi Punch şi Judy pe birou. Cea pe care am zărit-o sub sofaua mea, cu un ochi strâns, era Punch. Judy nu era nicăieri, însă mie-mi ajungea Punch. Ochişorii aceia negri, uitându-se dintre cocoloaşele de praf, mi-au provocat un teribil sentiment de spaimă. Am scos păpuşa, disprețuind dâra de praf pe care o lăsă în urma ei. Orice lasă urme e un lucru real, un lucru cu greutate. Nu încape îndoială.

Am pus păpuşa Punch şi toate celelalte obiecte în debaraua mică de lângă chicinetă, şi acolo au rămas. La început n-am crezut că o vor face, dar au rămas.

Mama mi-a spus odată că dacă un bărbat se şterge la fund şi vede sânge pe hârtia igienică, reacția lui e să se uşureze pe întuneric în următoarele treizeci de zile şi să spere că-i va trece. Folosea acest exemplu pentru a-şi ilustra cre-dința că piatra de hotar a filozofiei masculine este „Dacă ignori problema, poate o să dispară“.

Am ignorat obiectele găsite în apartamentul meu, sperând la mai bine, şi lucrurile chiar s-au îmbunătățit nițel. Rareori am auzit vocile acelea şoptite în debara (mai puțin noaptea târziu), cu toate că am început să-mi rezolv munca de documentare din ce în ce mai mult afară din casă. La mijlocul lui noiembrie, petreceam bună parte a zilei în Biblioteca Publică New York. Sunt sigur că leii de ghips se săturaseră să mă vadă acolo cu PowerBookul meu.

Apoi, chiar înainte de Ziua Recunoştinței, s-a întâmplat să ies din clădire într-o zi şi să o întâlnesc pe Paula Robeson -

domnița pe care o salvasem apăsând butonul de resetare al aparatului ei de aer condiționat - care intra.

Fără să fi premeditat în vreun fel mişcarea - dacă aş fi avut timp să mă gândesc, sunt convins că n-aş fi scos niciun cuvânt - am întrebat-o dacă pot să-i fac cinste cu masa de prânz şi să discut cu ea despre ceva.

— Ideea e, am spus, că am o problemă. Poate tu vei putea să apeşi butonul meu de resetare.

Eram în lobby. Portarul Pedro şedea în colț, citea The Post (şi trăgea cu urechea la fiecare cuvințel, nu mă îndoiesc - pentru Pedro, locatarii erau cea mai interesantă telenovelă din lume). Mi-a adresat un zâmbet deopotrivă afabil şi crispat.

— Presupun că-ți sunt datoare, a spus, dar... ştii că sunt căsătorită, nu?

— Da, am încuviințat, fără a mai adăuga că dăduse mâna cu mine cu stânga, ca nu cumva să trec cu vederea verigheta.

A aprobat din cap.

— Sigur, trebuie că ne-ai văzut împreună de câteva ori, însă era plecat în Europa când am avut problema aia cu aparatul de aer condiționat şi tot acolo e plecat şi acum. Edward, acesta e numele lui. În ultimii doi ani a stat în Europa mai mult decât a stat aici şi, chiar dacă mie nu-mi convine, rămân totuşi o femeie căsătorită. Apoi, ca un gând uitat, a adăugat: Edward lucrează în import-export.

Eu lucram în asigurări, dar într-o zi compania mea a explodat, m-am gândit să spun. Într-un final, am debitat ceva puțin mai normal.

— Nu mă interesează o întâlnire amoroasă, doamnă Robeson - nu mai mult decât mă interesa să-i spun pe numele de botez, şi oare a fost un licăr de dezamăgire ceea ce-am văzut în ochii ei? Pentru Dumnezeu, aşa mi s-a părut. Însă măcar am convins-o. Însă se putea încrede în mine.

Şi-a pus mâinile în şolduri şi m-a privit cu falsă exasperare. Sau poate nu atât de falsă.

— Şi-atunci ce te interesează, de fapt?

— Doar să vorbesc cu cineva. Am încercat la mai mulți psihiatri, dar sunt... ocupați.

— Toți?

— Aşa se pare.

— Dacă ai probleme cu viața sexuală sau simți nevoia să goneşti prin oraş ucigând bărbați cu turban, nu vreau să ştiu nimic.

— Nu e nimic de genul ăsta. Şi nu te voi face să roşeşti, îți promit. Ceea ce nu era acelaşi lucru cu a spune Promit să nu te şochez sau N-o să crezi că-s nebun. Doar masa de prânz şi un mic sfat, doar atât cer. Ce spui?

Am fost surprins - aproape buimăcit - de propria-mi putere de convingere. Dacă mi-aş fi pregătit discursul din timp, aproape sigur aş fi făcut-o de oaie. Presupun că era curioasă şi sunt sigur că a detectat un grad de sinceritate în vocea mea. E posibil de asemenea să-şi fi făcut socoteala că, dacă eram genul de bărbat căruia îi plăcea să-şi încerce mâna la agățat femei, aş fi făcut o încercare în ziua aceea de august când fusesem singur cu ea în apartamentul ei, iar Edward cel misterios se afla în Franța sau Germania. Şi trebuie să mă întreb cât de tare mi se citea de fapt disperarea pe față.

În orice caz, a acceptat să ia prânzul cu mine vineri, la Donald's Grill, mai jos pe stradă. Donald's probabil că este cel mai puțin romantic restaurant din tot Manhattanul - mâncare bună, tuburi fluorescente, chelneri care nu se feresc să-ți dea de înțeles că vor să te grăbeşti. A făcut-o cu aerul unei femei care se achită de o datorie veche, de care aproape a uitat. Lucrul acesta nu era tocmai măgulitor, însă eu eram mulțumit. La prânz era bine pentru ea, a spus. Dacă ne întâlneam în lobby, puteam face drumul împreună. I-am spus că îmi sună bine.

Seara aceea a fost o seară bună pentru mine. Am adormit aproape imediat şi n-am avut vise cu Sonja D'Amico plonjând pe lângă clădirea în flăcări cu mâinile pe coapse, ca o stewardesă în căutare de apă.

Pe când mergeam pe 86th Street ziua următoare, am întrebat-o pe Paula unde era când a auzit.

— În San Francisco, răspunse ea. Dormeam buştean într-un apartament la hotelul Wradling, cu Edward lângă mine,

fără-ndoială sforăind, ca de obicei. Eu urma să mă întorc aici pe 12 septembrie şi Edward mergea mai departe la Los Angeles, la nişte întâlniri. Managerul hotelului a tras alarma de incendiu.

— Trebuie că te-ai speriat de moarte.

— Da, deşi prima dată m-am gândit nu la incendiu, ci la un cutremur. Apoi s-a auzit o voce acorporală din difuzoare şi ne-a spus că nu e niciun incendiu în hotel, dar că este unul mare de tot la New York.

— Iisuse!

— Să auzi aşa, în pat, într-o cameră străină... să auzi vestea venind din tavan, ca vocea lui Dumnezeu... Clătină din cap. Strângea atât de tare din buze, încât rujul aproape dispăruse. Asta a fost de-a dreptul înfricoşător. Presupun că înțeleg nevoia de-a transmite astfel de veşti cât mai repede, încă tot nu l-am iertat complet pe managerul de la Wradling fiindcă a făcut-o în felul acela. Nu cred că voi mai sta vreodată la hotelul ăla.

— Soțul tău a mers la întâlnirile lui?

— Au fost anulate. Îmi imaginez că multe întâlniri au fost anulate în ziua aceea. Am rămas în pat cu televizorul pornit până a răsărit soarele, încercând să ne dumirim ce şi cum. Înțelegi ce spun?

— Da.

— Am discutat despre cine ar fi putut fi acolo dintre cunoscuții noştri. Presupun că nu eram singurii care făceau asta.

— V-a venit cineva în gând?

— Un broker de la Shearson Lehman şi asistentul managerului de la librăria Borders din mall, spuse ea. Unul dintre ei n-a pățit nimic. Celălalt... ei bine, ştii tu, celălalt a pățit. Dar tu?

Deci nu trebuia totuşi să abordez subiectul pe furiş. Nici măcar nu ajunseserăm la restaurant şi era pe tapet.

— Eu aş fi fost acolo, am spus. Eu trebuia să fiu acolo. Acolo lucram. La o companie de asigurări de la etajul o sută nouăsprezece.

Ea s-a oprit locului pe trotuar, uitându-se în sus la mine, cu ochii larg deschişi. Presupun că pentru oamenii care au trebuit să ne ocolească semănam cu doi iubiți.

— Scott, nu!

— Scott, da, am spus.

Şi în sfârşit am povestit cuiva cum m-am trezit eu în ziua de 11 septembrie aşteptându-mă să fac tot ceea ce făceam într-o zi a săptămânii, de la cana de cafea neagră în timp ce mă bărbieream şi până la cana de cacao în fața retrospectivei ştirilor de la miezul nopții de pe Channel Thirteen. O zi ca oricare alta, la asta mă gândeam. Cred că la asta ajunseseră americanii să se aştepte ca la un drept al lor. Ei bine, ghici ce? Iată un avion! Intră drept într-un zgârie-nori! Ha-ha, cretinilor, acuma voi sunteți ciuca bătăii, şi jumătate din lumea asta blestemată râde!

I-am spus cum m-am uitat pe geamul apartamentului şi am văzut că cerul, la ora şapte dimineața, era perfect senin, genul de albastru atât de adânc încât aproape vezi prin el stelele din spațiu. Apoi i-am spus despre voce. Cred că toată lumea are mai multe voci în cap, şi ne obişnuim cu ele. La şaisprezece ani, o voce s-a făcut auzită şi mi-a spus că ar fi mişto să mă masturbez într-o pereche de chiloți de-ai sorămii. Are aproape o mie de perechi şi sigur n-o să simtă lipsa uneia, 'țelegi, a zis vocea. (Paulei Robeson nu i-am istorisit această aventură adolescentină.) Pe aceasta aş numi-o vocea iresponsabilității maxime, mai bine cunoscută drept Mr. Yow, Git Down.

— Mr. Yow, Git Down? a întrebat Paula nedumerită.

— În onoarea lui James Brown, regele muzicii soul.

— Dacă spui tu.

Mr. Yow, Git Down avusese din ce în ce mai puține să-mi spună, mai ales de când mă cam lăsasem de băut, şi-n ziua aceea s-a trezit din amorțeală doar cât să rostească o duzină de cuvinte, însă au fost cuvinte care mi-au schimbat viața. Cuvinte care mi-au salvat viața.

Primele şase (eu, stând pe marginea patului): Yow, anunță că ți-e rău, 'țelegi! Următoarele şase (eu, împleticindu-mă spre

duş şi scărpinându-mi fesa stângă în mers): Yow, pierde ziua în Central Park! N-a fost vorba de nicio premoniție. A fost clar Mr. Yow, Git Down, nu vocea lui Dumnezeu. A fost doar o versiune a propriei mele voci (toate sunt), cu alte cuvinte, spunându-mi să trag chiulul. Fă ceva şi pentru tine, pen' Dumnezeu! Ultima oară când îmi aminteam că mai auzisem versiunea asta a vocii mele, subiectul era un concurs de karaoke la un bar de pe Amsterdam Avenue: Yow, cântă şi tu cu Neil Diamond, prostea - urcă pe scenă şi arată-le ce ştii!

— Cred că ştiu ce vrei să spun, a rosti ea, surâzând puțin.

— Da?

— Păi... odată mi-am dat jos tricoul într-un bar din Key West şi am câştigat zece dolari dansând pe „Honky Tonk Women". A tăcut puțin. Edward nu ştie şi dacă-i spui vreodată, nu voi avea încotro decât să-ți bag în ochi un ac de cravată de-al lui.

— Yow, aşa te vreau, fată, m-am fandosit şi zâmbetul ei s-a transformat într-un surâs melancolic. A făcut-o să pară mai tânără. Credeam că treaba asta avea şanse să meargă.

Am intrat în Donald's. Pe uşă era un curcan de carton şi pe faianța verde de pe peretele din spatele maşinii de gătit erau pelerini de carton.

— I-am dat ascultare lui Mr. Yow, Git Down şi uite-mă aici, am spus. Însă aici mai sunt câteva lucruri şi-n privința asta el nu mă poate ajuta. Sunt lucruri de care nu reuşesc să scap. Despre ele vreau să discut de fapt cu tine.

— Îngăduie-mi să repet că nu sunt psihiatru, a spus ea nu doar cu o urmă de nelinişte. Surâsul dispăruse. Am absolvit germana şi m-am specializat în istoria Europei.

Pun pariu că tu şi soțul tău aveți multe de vorbit, am gândit. Ce am spus cu voce tare a fost că nu era musai vorba de ea, că putea fi oricine.

— Bine. Doar să ştii.

Un chelner ne-a luat comanda, cafea decofeinizată pentru ea, normală pentru mine. Odată rămaşi singuri, m-a întrebat despre ce lucruri vorbeam.

— Acesta este unul dintre ele.

Am scos din buzunar cubul de sticlă cu moneda de oțel suspendată în el şi l-am pus pe masă. Apoi i-am spus de celelalte lucruri şi cui aparținuseră. Cleve „Besbollu' fo' voarde-voarde bun pen' mine" Farrell. Maureen Hannon, care-şi purta părul lung până la brâu ca semn al indispensabilității ei în cadrul corporației. Jimmy Eagleton, care avea un nas extraordinar de fin pentru cererile de despăgubiri pentru false accidente, un fiu cu probleme de învățare şi o pernă care trage pârțuri pe care o ținea bine ascunsă în birou până ce venea petrecerea de Crăciun în fiecare an. Sonja D'Amico, cea mai bună contabilă de la Light & Bell, care primise ochelarii de soare à la Lolita ca trist cadou de divorț din partea primului ei soț. Bruce „Împăratul Muştelor" Mason, care în mintea mea avea să rămână mereu la bustul gol, suflând în ghiocul său la Jones Beach în timp ce valurile se rostogolesc şi i se preling pe lângă picioarele desculțe. În cele din urmă, Misha Bryzinski, cu care mersesem la cel puțin o duzină de meciuri ale echipei Mets. I-am povestit cum le-am pus pe toate, mai puțin păpuşa Punch a lui Misha, într-un tomberon de gunoi la colțul lui Park cu 75th, şi cum, ajungând înapoi la apartament, toate mă aşteptau deja acolo, probabil fiindcă mă oprisem pentru o a doua porție de pui General Tso. În tot acest timp, cubul de sticlă a stat pe masă, între noi. Am izbutit să mâncăm măcar o parte din mâncarea comandată, în pofida acestei istorisiri sumbre.

Când am terminat de vorbit, m-am simțit mai bine decât îndrăznisem să sper. Însă din partea ei a mesei venea o tăcere care părea groaznic de grea.

— Deci, am spus, pentru a o sparge. Ce crezi?

Îşi luă un minut de gândire, şi n-o învinuiam.

— Cred că nu mai suntem străini ca înainte, zise ea în cele din urmă, şi că a-ți face un nou prieten nu e niciodată un lucru rău. Cred că mă bucur că ştiu de Mr. Yow, Git Down şi că ți-am spus ce ți-am spus.

— Şi eu mă bucur.

Aşa era.

— Acum pot să pun două întrebări?

— Sigur.

— Cât de tare te simți împovărat de ceea ce se numeşte „sentimentul de vinovăție al supraviețuitorului“?

— Parcă spuneai că nu eşti psihiatru.

— Nu sunt, dar am citit şi eu unele reviste şi mă mai uit din când în când la Oprah. Asta soțul meu ştie, deşi prefer să nu i-o amintesc prea des. Deci... cât de tare, Scott?

M-am gândit la întrebare. Era bine întemeiată - şi, sigur că da, era o între-bare pe care mi-o pusesem şi eu nu o singură dată în nopțile acelea fără somn.

— Destul de tare, am recunoscut. La fel cum simt şi o doză bună de uşurare, n-am să te mint despre asta. Dacă Mr. Yow, Git Down ar fi o persoană în carne şi oase, n-ar mai trebui niciodată să-şi achite consumația la restaurant. Nu atunci când ar mânca împreună cu mine, cel puțin. Am făcut o pauză. Te şochează asta?

S-a întins peste masă şi mi-a atins scurt mâna.

— Câtuşi de puțin.

S-o aud spunând asta m-a făcut să mă simt mai bine decât aş fi crezut posibil. I-am strâns puțin mâna, apoi i-am dat drumul.

— Care e cealaltă întrebare?

— Cât de important e pentru tine dacă eu cred sau nu povestea lucrurilor acelora care s-au întors?

Mi s-a părut o întrebare excelentă, chit că acolo, chiar lângă bolul cu zahăr, era cubul de sticlă. Obiectele de felul acesta nu sunt tocmai o raritate, la urma urmei. Şi mi-am spus că dacă într-adevăr ar fi absolvit psihologia în locul germanei, probabil că s-ar fi descurcat de minune.

— Nu atât de important cât credeam acum o oră, am admis. Simplul fapt că ți-am povestit mi-a fost de ajutor.

Ea a încuviințat din cap şi a zâmbit.

— Bun. Acum iată ce cred eu că se întâmplă: cineva foarte probabil îți joacă o festă. Una nu foarte amuzantă.

— Mă ia peste picior, am spus. Am încercat să nu las să se vadă, dar rareori fusesem atât de dezamăgit. Poate că o pojghiță de neîncredere se aşază peste oameni în astfel de

împrejurări, protejându-i. Sau poate - probabil - nu transmisesem sentimentul meu că treaba aceasta tocmai... se întâmpla. Continua să se întâmple. Ca o avalanşă.

— Te ia peste picior, a aprobat, după care: Dar tu nu crezi asta.

Punct în plus pentru puterea ei de observație. Am dat afirmativ din cap.

— Am încuiat uşa când am plecat şi era încuiată când m-am întors de la Staples. Am auzit declicul yalei când s-a deschis. E-un zgomot puternic. Nu-l poți rata.

— Totuşi... sentimentul de vinovăție al supraviețuitorului e-un lucru ciudat. Şi puternic, cel puțin aşa scrie în reviste.

— Aici...

Aici nu-i vorba de sentimentul ăsta intenționasem să spun, însă ar fi fost o greşeală. Aveam atunci, acolo, şanse bune să-mi fac un nou prieten, iar a avea un nou prieten era un lucru bun, indiferent cum decurgea restul întâlnirii. Aşa că am schimbat textul.

— Nu cred că e vorba de sentimentul de vinovăție al supraviețuitorului. Am arătat spre cubul de sticlă. E chiar aici, nu? Ca ochelarii de soare ai Sonjei. Îl vezi. Îl văd şi eu. Presupun că puteam să-l cumpăr eu însumi, dar...

Am ridicat din umeri, încercând să transmit ceea ce, fără îndoială, ştiam amândoi: orice e posibil.

— Nu cred că l-ai cumpărat tu. Nu pot însă nici să accept ideea că o trapă s-a deschis între realitate şi zona crepusculară şi prin ea au căzut lucrurile astea.

Da, asta era problema. Pentru Paula, ideea potrivit căreia cubul de sticlă şi celelalte obiecte care apăruseră în apartamentul meu aveau o origine supranaturală era din start scoasă din discuție, indiferent cât de tare păreau faptele să o susțină. Ce trebuia să fac era să decid dacă nevoia de a-mi susține cauza cântărea mai greu decât nevoia de a-mi face un prieten.

Am decis că nu cântărea.

— Prea bine, am spus. I-am atras atenția chelnerului şi am făcut în aer un gest de achitare a consumației. Pot accepta

neputința ta de a accepta.

— Poți? m-a întrebat ea, privindu-mă atent.

— Da. Şi credeam că aşa era. Asta doar cu condiția să mai bem o cană de cafea din când în când. Sau să ne salutăm măcar în hol.

— Categoric.

Însă părea absentă, deloc implicată în discuție. Se uita la cubul de sticlă cu moneda de oțel înăuntru. Apoi a ridicat ochii spre mine. Aproape am văzut un bec apărând deasupra capului ei, ca într-un desen animat. A întins o mână şi a luat cubul în ea. N-aş putea nici în ruptul capului exprima profunzimea spaimei pe care am simțit-o când a făcut asta, dar ce puteam spune? Eram doi newyorkezi într-un local curat, bine luminat. Din partea ei, stabilise deja regulile jocului, iar acestea excludeau destul de hotărât intruziunea supranaturalului. Supranaturalul depăşea convențiile. Orice ajungea acolo îşi pierdea sensul.

Şi era o lumină în ochii Paulei. Una care sugera că Ms. Yow, Git Down era acasă, şi ştiam din experiență personală că aceea e o voce greu de ignorat.

— Dă-mi-l mie, a propus, zâmbindu-mi în ochi. Când a făcut asta am observat - pentru prima dată, sincer - că era nu doar frumuşică, ci şi sexy.

— De ce?

De parcă n-aş fi ştiut.

— Să zicem că e plata pentru că ți-am ascultat povestea.

— Nu ştiu dacă e o idee atât de...

— Dar este, a zis. Propria inspirație o anima, iar când oamenilor li se întâmplă asta, rareori acceptă un refuz. E o idee minunată. Voi avea grijă ca măcar suvenirul acesta să nu se mai întoarcă la tine, dând din coadă. Avem un seif în apartament.

Execută o fermecătoare pantomimă a închiderii unei uşi de seif, rotind butonul combinatoriu şi apoi aruncând cheia peste umăr.

— Bine, am acceptat. E darul meu pentru tine.

Şi am simțit ceva ce putea fi bucurie perversă. Spuneți-i vocea lui Mr. Yow, You'll Find Out[7]. Din câte se părea, totuşi nu era de-ajuns să mă descarc spunând povestea. Ea nu mă crezuse, şi măcar o parte din mine voia să fiu crezut şi era supărată pe Paula fiindcă nu primise ce-şi dorea. Partea aceea ştia că a o lăsa să ia cubul de sticlă era o idee de-a dreptul oribilă, dar se bucura, chiar şi aşa, s-o vadă punându-l în poşeta ei.

— Poftim, a rostit ea scurt. Mama zice pa-pa, a trecut. Poate când nu va reapărea după o săptămână - sau două, cred că totul depinde de cât de încăpățânat vrea să fie subconştientul tău - poți începe să dai şi restul obiectelor.

Şi cuvintele acestea au fost adevăratul dar din partea ei în ziua aceea, deşi atunci n-o ştiam.

— S-ar putea să fie aşa, am spus şi am zâmbit. Un zâmbet larg pentru noua mea prietenă. Un zâmbet larg pentru frumuşică. Şi tot timpul spunându-mi: O să vezi tu.

Yow.

Şi a văzut.

Trei seri mai târziu, pe când îl urmăream pe Chuck Scarborough cum explica recentele probleme de trafic ale oraşului la ştirile de la ora şase, a sunat soneria de la uşă. Cum nu se anunțase nimeni, am bănuit că era un colet, poate chiar Rafe cu ceva trimis prin FedEx. Am deschis uşa şi am văzut-o pe Paula Robeson.

Nu era aceeaşi femeie cu care luasem prânzul. Putem numi această versiune a Paulei Dra Yow, Da' Nasoală-i Chimioterapia. Se dăduse cu puțin ruj, însă nimic altceva ca machiaj, iar tenul ei avea o tentă bolnăvicioasă de alb-gălbui. Sub ochi avea semicercuri maro-purpurii. Poate că-şi trecuse o dată peria prin păr înainte să coboare de la etajul al patrulea, dar n-o ajutase prea mult. Semăna cu o claie de fân şi-i stătea ridicat pe lângă cap într-un fel care, în alte împrejurări, ar fi fost nostim ca într-o bandă desenată. Ținea cubul de sticlă în fața sânilor, permițându-mi să observ că unghiile bine îngrijite de la mâna aceea erau ca şi inexistente.

Şi le rosese până în carne. Şi primul meu gând, Dumnezeu fie cu mine, a fost: mda, a văzut ea.

Mi l-a întins.

— Ia-l înapoi, a zis.

L-am luat fără un cuvânt.

— Numele lui era Roland Abelson, a zis. Nu-i aşa?

— Da.

— Avea păr roşcat.

— Da.

— Nu era căsătorit, dar plătea pensie alimentară unei femei din Rahway.

Asta nu ştiusem - cred că nimeni de la Light & Bell nu ştiuse asta –, dar am încuviințat din nou, şi nu doar pentru a nu-i întrerupe discursul. Eram sigur că avea dreptate.

— Cum o chema, Paula?

Nu ştiam de ce întrebam, nu încă, ştiam doar că trebuie să aflu.

— Tonya Gregson.

Parcă era în transă. Era însă ceva în ochii ei, ceva atât de teribil încât abia înduram să mă uit. Cu toate acestea, am pus numele la păstrare. Tonya Gregson, Rahway. Şi apoi, ca un tip care face inventarul: Un cub de sticlă cu un penny înăuntru.

— A încercat să se ghemuiască sub masă, ştiai asta? Nu, văd că nu ştiai. Îi luase foc părul şi striga. Pentru că în clipa aceea a înțeles că nu va avea niciodată un catamaran şi că nici măcar nu va mai apuca să-şi tundă vreodată peluza. A întins mâna şi a pus-o pe obrazul meu, un gest atât de intim încât ar fi fost şocant dacă mâna ei n-ar fi fost atât de rece. În ultima clipă, ar fi dat toți banii şi toate acțiunile sale, doar ca să-şi mai poată tunde peluza o dată. Îți vine să crezi?

— Da.

— Clădirea era plină de strigăte, simțea miros de kerosen şi a înțeles că-i sunase ceasul. Înțelegi asta? Înțelegi enormitatea acestui lucru?

Am aprobat cu o mişcare din cap. Nici cu pistolul la tâmplă n-aş fi fost în stare să scot o vorbă.

— Politicienii vorbesc despre memoriale şi curaj şi războaie pentru a pune capăt terorismului, însă părul care arde e apolitic. Şi-a dezgolit dinții într-un surâs indescriptibil. O clipă mai târziu zâmbetul dispăruse. Încerca să se ghemuiască sub masă cu părul în flăcări. Sub masa lui era o chestie de plastic, un cum îi spune...

— Covoraş...

— Da, un covoraş, un covoraş din plastic, şi mâinile lui erau pe acela şi simțea adânciturile din plastic şi îşi mirosea propriul păr în flăcări. Înțelegi asta?

Am încuviințat din cap. Am început să plâng. Era vorba de Roland Abelson, tipul cu care lucram eu. Era la biroul Daune şi nu îl cunoscusem foarte bine. Doar ne salutam; de unde era să ştiu că avea un copil în Rahway? Şi dacă n-aş fi chiulit în ziua aceea, probabil că şi mie mi-ar fi luat foc părul. Nu înțelesesem asta înainte.

— Nu vreau să te mai văd, a spus. Mi-a mai adresat surâsul acela amarnic o dată, dar acum plângea şi ea. Nu-mi pasă de problemele tale. Nu-mi pasă de rahaturile pe care le-ai găsit. Suntem chit. De acum înainte mă laşi în pace. A dat să se întoarcă, dar apoi s-a răzgândit. A spus: Au făcut-o în numele lui Dumnezeu, însă Dumnezeu nu există. Dacă ar exista Dumnezeu, domnule Staley, i-ar fi ucis pe toți optsprezece în sala de îmbarcare, cu tichetele de îmbarcare în mână, dar niciun Dumnezeu n-a făcut asta. Pasagerii au fost anunțați să se îmbarce şi nenorociții ăia s-au îmbarcat fără probleme.

Am urmărit-o cu privirea până a ajuns la lift. Spatele ei era foarte rigid. Părul îi stătea ridicat în jurul capului, făcând-o să semene cu o fată din cele mai haioase desene animate de duminică. Nu voia să mă mai vadă, şi n-o învinuiam. Am închis uşa şi m-am uitat la moneda cu efigia lui Abe Lincoln din cubul de sticlă. M-am uitat la ea mult timp. M-am gândit la cum i-ar fi mirosit barba dacă U.S. Grant şi-ar fi îndesat în ea unul dintre nemuritoarele lui trabucuri. Miasma aceea neplăcută, de pârleală. La televizor, cineva anunța că la Sleepy's era lichidare de stoc la saltele. După aceea a apărut Len Berman şi-a vorbit despre echipa Jets.

În noaptea aceea m-am trezit la ora două şi am auzit şoapta vocilor. Nu avusesem vreun vis sau viziune cu oamenii cărora le aparţinuseră obiectele, nu văzusem pe nimeni cu părul în flăcări sau sărind de la geam pentru a scăpa de kerosenul aprins, şi de ce să fi avut? Ştiam cine erau şi lucrurile rămase în urma lor fuseseră lăsate pentru mine. Fusese o greşeală să-i permit Paulei Robeson să ia cubul de sticlă, dar asta numai fiindcă nu era persoana potrivită.

Şi că veni vorba de Paula, una dintre voci era a ei. Poți începe să dai restul obiectelor, spunea. Şi mai spunea: Cred că totul depinde de cât de încăpățânat vrea să fie subconştientul tău.

M-am întins la loc şi după o vreme am reuşit să adorm. Am visat că eram în Central Park, hrăneam rațele, când dintr-odată s-a auzit un zgomot puternic, ca de bum sonic, şi fumul a umplut cerul. În vis, fumul mirosea a păr ars.

M-am gândit la Tonya Gregson în Rahway - Tonya şi copilul care poate avea sau poate nu avea ochii lui Roland Abelson - şi mi-am spus că la ea va trebui să ajung la urmă. M-am hotărât să încep cu văduva lui Bruce Mason.

Am luat trenul spre Dobbs Ferry şi am chemat un taxi de la gară. Taximetristul m-a dus la o casă în stil Cape Cod de pe o stradă rezidențială. I-am dat nişte bani, i-am spus să aştepte - nu va dura mult - şi am sunat la sonerie. Aveam o cutie la subsuoară. Semăna cu una din cele în care se pun torturile.

A trebuit să sun doar o dată, fiindcă îmi anunțasem venirea şi Janice Mason mă aştepta. Îmi pregătisem cu grijă povestea şi am recitat-o cu oarece încredere, ştiind că taxiul care aştepta la bordură, cu aparatul de taxat pornit, va preîntâmpina orice chestionare detaliată.

În 7 septembrie, am spus - vinerea dinainte - încercasem să scot o notă din ghiocul pe care Bruce îl ținea pe masa sa, aşa cum îl auzisem pe Bruce însuşi făcând la picnicul de la Jones Beach. (Janice, doamna Împăratul Muştelor, încuviința din cap; şi ea fusese acolo, sigur că da.) Ei bine, am spus, scurtând povestea, îl convinsesem pe Bruce să mă lase să iau ghiocul peste weekend ca să exersez. Apoi, marți dimineață,

mă trezisem cu o infecție cruntă a sinusurilor şi, colac peste pupăză, cu o durere de cap îngrozitoare. (Această poveste o spusesem deja mai multor oameni.) Beam o cană de ceai când am auzit bubuitura şi am văzut fumul ce se ridica spre cer. Nu mă mai gândisem la ghioc de atunci, până în săptămâna aceasta. Făceam curățenie în debara şi fir-ar să fie, am dat peste el. Şi m-am gândit... păi, nu-i cine ştie ce suvenir, dar m-am gândit că ți-ai dori să... ştii tu...

Ochii i s-au umplut de lacrimi exact cum se umpluseră ai mei când Paula îmi adusese înapoi „fondul de pensionare“ al lui Roland Abelson, doar că lacrimile ei nu era însoțite de expresia înfricoşată care sunt sigur că mi se citise mie pe față când Paula stătea acolo cu părul ridicat în jurul capului. Janice mi-a spus că primeşte bucuroasă orice suvenir îi aduce aminte de Bruce.

— Nu pot uita modul în care ne-am luat rămas-bun, a zis, ținând cutia în brațe. Pleca mereu foarte devreme, pentru că lua trenul. M-a sărutat pe obraz şi eu am deschis un ochi şi l-am rugat să cumpere la întoarcere un litru de lapte bătut. A spus „bine“. Acesta e ultimul lucru pe care mi l-a spus. Când m-a cerut în căsătorie, m-am simțit ca Elena din Troia - o prostie, dar e adevărul adevărat - şi-mi doresc să fi spus ceva mai de Doamne-ajută decât „Cumpără când te întorci un litru de lapte bătut“. Dar am fost căsătoriți mult timp şi ziua aceea nu părea cu nimic ieşită din comun şi... nu ştim niciodată, nu-i aşa?

— Nu.

— Da. Orice despărțire poate fi pentru totdeauna, iar noi nu ştim. Îți mulțumesc, domnule Staley. Pentru că ai venit şi mi-ai adus asta. Foarte frumos din partea ta. A surâs puțin, atunci. Ți-aminteşti cum stătea pe bancă fără cămaşă şi sufla în el?

— Da, am spus şi am studiat felul în care ținea cutia. Mai târziu, avea să stea jos şi să scoată ghiocul şi să-l țină în poală şi să plângă. Ştiam măcar că obiectul acela nu avea să revină nicicând în apartamentul meu. Era acasă.

M-am întors la gară şi am luat trenul înapoi spre New York. Vagoanele erau aproape goale în acel moment al zilei, după-amiaza devreme, şi am stat la un geam pe care ploaia lăsase urme, uitându-mă la râu şi la relieful tot mai apropiat al clădirilor. În zilele ploioase şi înnorate, aproape aveai impresia să relieful acela îl creează propria ta imaginație, puțin câte puțin.

A doua zi urma să merg la Rahway, cu moneda în cubul de sticlă. Poate copilul avea să-l ia în mâinile lui grăsulii şi să-l studieze curios. În orice caz, avea să iasă din viața mea. Mă gândeam că singurul lucru de care-mi va fi greu să scap era perna care trage pârțuri a lui Jimmy Eagleton - nu prea puteam să-i spun doamnei Eagleton că o luasem acasă peste weekend ca să exersez arta pârțâitului, nu? Însă nevoia e mama invenției, iar eu eram încrezător că până la urmă voi născoci o poveste aproape credibilă.

Mi-a trecut prin gând că, în timp, ar putea apărea alte obiecte. Şi aş minți dacă v-aş spune că această eventualitate mi se părea complet neplăcută. Când vine vorba să returnezi lucruri pe care oamenii le cred pierdute pe veci, lucruri care au greutate, există compensații. Chiar dacă sunt doar lucruri mici, precum o pereche de ochelari de soare sau un penny de oțel într-un cub de sticlă... da. Aş spune că există compensații.

DUPĂ-AMIAZA ABSOLVIRII

Janice nu s-a hotărât niciodată asupra cuvântului corect pentru locul unde locuieşte Buddy. E prea mare pentru a fi numit casă, prea mic pentru a fi o proprietate, iar numele de pe stâlpul din capul drumului de acces, Luminile Portului, o lasă fără cuvinte. Sună ca numele unui restaurant din New London, din acela unde specialitatea zilei e întotdeauna un preparat din peşte. De regulă, îi spune doar „la tine“, ca de exemplu „Hai să mergem la tine şi să jucăm tenis“ sau „Hai să mergem la tine şi să înotăm“.

Cam la fel stau lucrurile şi cu Buddy însuşi, crede ea, privindu-l cum umblă greoi pe peluză către strigătele ce se aud din cealaltă parte a casei, unde se află piscina. Era aiurea să-i spui iubitului tău Buddy, dar când te gândeai că numele lui adevărat era Bruce, nu prea aveai de ales.

Sau exteriorizarea sentimentelor, asta era altă chestie. Ştia că el voia să o audă spunând că-l iubeşte, mai ales în ziua absolvirii sale - cu siguranță un cadou mai bun decât medalionul de argint pe care i-l dăduse, deşi medalionul o arsese destul de rău la buzunar –, dar ea n-o putea face. Nu se putea convinge să spună: „Te iubesc, Bruce.“ Cel mult reuşea (cu o sforțare interioară): „Îmi placi îngrozitor de mult, Buddy.“ Şi până şi asta suna ca o replică dintr-o comedie muzicală britanică.

— Doar nu te deranjează ce a spus ea, nu? Aceasta era ultima întrebare pe care i-o pusese înainte s-o ia pe peluză ca să se schimbe în slipii de baie. Sper că nu de asta rămâi în urmă, nu?

— Nu, vreau să mai lovesc nişte mingi. Şi să admir priveliştea.

Casa avea acest avantaj, iar ea nu se mai sătura. Pentru că, din lateralul casei, puteai vedea întregul profil al New Yorkului, clădiri ca nişte jucării albastre cu soarele strălucind în ferestrele superioare. Janice credea că în privința oraşului New York puteai încerca această delicioasă senzație de nemişcare doar de la depărtare. Era o minciună care-i pica bine.

— Fiindcă nu-i decât bunica, urmă el. O cunoşti deja. Ce-i intră în cap îi iese pe gură.

— Ştiu, spuse Janice.

Şi-i plăcea de bunica lui Buddy, care nu încerca deloc să-şi ascundă snobismul. Îl afişa cu nonşalanță, îl purta în paşi de dans. Ei erau familia Hope, venită în Connecticut împreună cu ceilalți membri ai Oştii Cereşti, mulțumescu-ți cu asupra de măsură. Ea este Janice Gandolewski, care va avea propria-i zi a absolvirii - de la liceul Fairhaven - de acum în două

săptămâni, după ce Buddy va fi plecat cu cei mai buni trei prieteni ai săi într-o drumeție pe munții Apalaşi.

Se întoarce la coşul cu mingi, o fată suplă de înălțime bunicică, în pantaloni scurți de dril, tenişi şi bustieră. Picioarele se îndoaie, ridicându-se pe vârfuri la fiecare servă. E frumoasă şi o ştie - o ştie într-un fel funcțional, fără tam-tam. E deşteaptă şi o ştie. Foarte puține din fetele de la Fairhaven izbutesc să aibă relații cu băieți de la Academie - asta în afară de cele pasagere, cu scop precis, scurte, din weekendurile Carnavalului de Iarnă sau ale Aventurii de Primăvară - şi ei i-a reuşit în pofida sufixului ski care o urmăreşte oriunde s-ar duce, ca o cutie de conservă legată de bara din spate a unei maşini de familie. I-a reuşit această prestidigitație socială cu Bruce Hope, cunoscut şi drept Buddy.

Şi când urcau din camera media de la subsol după ce jucaseră jocuri video - cei mai mulți dintre ceilalți rămăseseră acolo, cu tichiile încă pe cap, date pe spate - o auziseră din întâmplare pe bunica lui, în salon cu ceilalți adulți (fiindcă aceasta era de fapt petrecerea lor; copiii o vor avea pe-a lor diseară, întâi la Holy Now! pe Route 219, care fusese închiriat cu această ocazie de tatăl şi mama lui Jimmy Frederick, conform regulii nescrise a şoferului desemnat, şi apoi mai târziu, pe plajă, sub clarul lunii pline de iunie, cine dă un aragaz, am auzit cumva extaz, are cineva extaz la el.)

— Aia era Janice Nuştiucum, un nume de nepronunțat, spunea bunica pe vocea ei pițigăiată, ciudat de afonă, de femeie surdă. E foarte frumuşică, nu-i aşa? O orăşeancă. Prietena de acum a lui Bruce.

N-o făcuse pe Janice moftul lui Bruce, dar sigur că asta se înțelegea din tonul ei.

Ea ridică din umeri şi mai loveşte câteva mingi, îndoind genunchii, întinzând racheta. Mingile zboare iute şi sigur dincolo de fileu, fiecare nimerind perfect în cutia din cealaltă parte.

Au învățat de fapt unul de la celălalt, şi ea crede că despre asta e vorba în toată treaba asta. Că acesta este rostul ei. Iar Buddy n-a fost, de fapt, atât de greu de învățat. O respectase

din prima - poate nițel prea mult. Ea trebuise să-l dezvețe de asta - de partea venerării pe piedestal. Şi consideră că el n-a fost un amant atât de rău, ținând cont de faptul că tinerii n-au parte de cele mai bune locuri şi de luxul timpului când vine vorba să dea corpurilor lor hrana după care ajung să poftească.

— Am făcut ce-am ştiut mai bine, spune ea şi se decide să meargă să înoate cu ceilalți, să-i îngăduie să se mai afişeze o ultimă oară cu ea.

El crede că vor avea toată vara la dispoziție înainte ca el să plece la Princeton şi ea la Universitatea de Stat, însă Janice e de altă părere; ea crede că, în parte, scopul viitoarei drumeții pe munții Apalaşi este de a-i separa cât mai blând, dar complet. În aceasta, Janice nu simte mâna tatălui pântecos şi inimos ori cumva necuprinsul snobism al bunicii - o orăşeancă, prietena de acum a lui Bruce –, ci afabilul şi subtitlul simț practic al mamei, a cărei sin-gură temere (la fel de bine îi putea fi scrisă pe neteda şi adorata-i frunte) este că orăşeanca aceea cu cutia de conserve legată de capătul numelui va rămâne gravidă şi-l va prinde pe băiatul ei în capcana unei căsnicii ratate.

— Şi ar fi o greşeală, într-adevăr, murmură ea, trăgând coşul cu mingi în magazie şi închizând ivărul. Prietena ei Marcy o tot întreabă ce vede la el - Buddy, mai că nu pufneşte, strâmbând din nas. Ce faceți voi tot weekendul? Mergeți la petreceri domestice? La meciuri de polo?

De fapt, au fost într-adevăr la vreo două meciuri de polo, deoarece Tom Hope încă mai călăreşte - deşi, i-a mărturisit Buddy, acesta putea fi ultimul lui an, dacă nu făcea ceva ca să slăbească. Au făcut însă şi dragoste, în câteva rânduri chiar intens, lăsându-se cu sudori. Uneori, pe deasupra, o face să râdă. Mai rar, acum - începe să creadă că puterea lui de-a surprinde şi amuza nu e nici pe departe infinită - dar da, încă o mai distrează. E-un băiat deşirat şi cu cap mic, care sparge regula tocilarului bogat în feluri interesante şi uneori total neaşteptate. Pe lângă asta, o prețuieşte mai mult decât orice

pe lume, iar asta nu face tocmai rău la imaginea de sine a unei fete.

Totuşi, nu crede că el va rezista la nesfârşit chemării naturii sale esențiale. Până la vârsta de aproximativ treizeci şi cinci de ani, bănuiala ei este că îşi va fi pierdut bună parte sau tot entuziasmul pentru hârjoneală şi va fi mai interesat să colecționeze monede. Sau să restaureze balansoare în stil colonial, cum face tatăl lui în - hm - clădirea pentru trăsuri.

Păşeşte încet pe lungul drum de iarbă verde, uitându-se spre jucăriile albastre ale oraşului ce visează în zare. Ceva mai aproape, dinspre piscină, se aud strigăte şi clipocit de apă. Înăuntru, mama, tatăl, bunica lui Bruce şi prietenii lor cei mai apropiați îl sărbătoresc în felul propriu, la un ceai formal, pe singurul lor odor care a absolvit liceul. Astă-seară copiii vor merge să petreacă într-un mod mai direct. Alcool şi nu puține pastile de Ecstasy vor fi înghițite. Muzică de club va vibra în difuzoare mari. Nimeni nu va asculta piesele country cu care Janice a crescut, dar asta nu face nimic; ea încă ştie unde să le găsească.

Când va absolvi ea, va avea loc o petrecere mult mai restrânsă, probabil la restaurantul mătuşii Kay, şi sigur că pe ea o aşteaptă săli de studiu mult mai puțin mărețe sau tradiționale, însă are planuri să meargă mai departe decât crede că Buddy a visat vreodată că va merge. Ea va fi jurnalistă. Va începe la ziarul campusului şi va vedea unde va ajunge de acolo. Câte un pas o dată, aşa trebuie făcut. Sunt mulți paşi de urmat. Pe lângă frumusețea şi naturala ei încredere de sine, ea mai are şi talent. Nu ştie cât, dar va afla. Şi mai e norocul. Da, şi ăsta. Ştie că nu trebuie să se bizuie pe el, dar mai ştie şi că acesta le iese de obicei în cale tinerilor.

Ajunse la patioul placat cu lespezi de piatră şi se uită înapoi, peste acrul de peluză, către terenul dublu de tenis. Totul emană măreție şi bogăție, un caracter special, însă ea are înțelepciunea necesară de-a şti că n-a împlinit decât optsprezece ani. S-ar putea să vină o vreme când totul să i se pară cât se poate de comun, chiar şi privit prin ochiul memoriei. Cât se poate de mic. Acest sentiment al perspectivei

dinaintea faptului împlinit este ceea ce o îndreptățește să se bucure că este Janice Nuştiucum, o orăşeancă, prietena de acum a lui Bruce. Buddy, cu capul său mic şi puterea firavă de-a o face să râdă când se aşteaptă mai puțin. El nu a făcut-o niciodată să se simtă mică, probabil ştie că l-ar părăsi la prima încercare.

Poate ajunge la piscină şi la cabinele din cealaltă parte trecând direct prin casă, însă întâi se întoarce puțin spre stânga, pentru a mai arunca o privire la oraş, peste toți acei kilometri care alcătuiesc zarea albastră a după-amiezii.

Are timp să gândească: Ar putea fi oraşul meu într-o zi, aş putea să-i spun casă, înainte ca o scânteie gigantică să se aprindă acolo, de parcă un Dumnezeu aflat adânc în măruntaiele maşinăriei şi-ar fi scăpărat dintr-odată bricheta Bic.

Strânge din ochi la acea lumină orbitoare, care seamănă la început cu zigzagul gros şi izolat al unui fulger. Şi atunci întregul cer se luminează înspre sud, colorându-se într-un roşu-sângeriu, mut. O strălucire stacojie ascunde clădirile. Apoi, preț de o clipă, reapar, însă ca nişte fantome, ca văzute printr-o lentilă. O secundă sau o zecime de secundă după aceea dispar pentru totdeauna, şi roşul începe să ia forma a o mie de reportaje de război, urcând învolburat.

E tăcere, tăcere.

Mama lui Bruce iese pe patio şi se opreşte lângă ea, umbrindu-şi ochii. Poartă o rochie albastră nouă. O rochie de ceai. Umărul ei atinge umărul lui Janice şi se uită împreună la ciuperca stacojie care urcă, înghițind văzduhul. Pe la margini iese fum - purpuriu-închis în lumina soarelui - şi apoi e resorbit. Roşul mingii de foc e prea intens pentru ochi, o va orbi, însă Janice nu-şi poate feri privirea. Lacrimile-i curg pe obraji în râuri late, calde, iar ea nu-şi poate feri privirea.

— Ce-i aia? întreabă mama lui Bruce. Dacă-i un fel de acțiune publicitară, e de-un gust foarte prost!

— E o bombă, zise Janice.

Vocea ei pare să vină din altă parte. Prin transmisiune directă din Hartford, poate. Acum, băşici uriaşe şi negre erup

din ciuperca roşie, dându-i trăsături hidoase care se mişcă şi se transformă - acum o pisică, acum un câine, acum Bobo Clovnul Demonic –, strâmbându-se peste kilometri distanță deasupra a ceea ce înainte era oraşul New York şi acum este un focar de topitorie.

— O bombă nucleară. Şi încă una mare cât toate zilele. Nu-i un model din acela mic, de să-l bagi în rucsac, sau...

Poc! Un val de căldură i se întinde pe tot lateralul feței, lacrimile îi zboară de la ambii ochi şi capul i se clatină. Mama lui Bruce tocmai a pălmuit-o. Tare.

— Nici să nu glumeşti despre asta! îi porunceşte mama lui Bruce. Nu-i nimic nostim în asta!

Acum, lângă ele pe patio vin alți oameni, însă nu sunt decât nişte siluete palide; vederea lui Janice fie a fost răpită de strălucirea mingii de foc, fie norul a acoperit soarele. Poate amândouă.

— Asta-i de-un mare... prost... GUST!

Fiecare cuvânt pe-un ton mai ridicat. Gust iese sub forma unui strigăt.

Cineva spune:

— E-un fel de efect special, n-are cum fi altceva, altfel am auzi...

Dar atunci sunetul ajunge la ei. E ca o stâncă ce se rostogoleşte pe-un făgaş ne -sfârşit de piatră. Face panourile de sticlă de pe partea sudică a casei să se cutremure şi păsările să-şi ia zborul din copaci cu zecile. Umple ziua. Şi nu se opreşte. E ca un interminabil bum sonic. Janice o vede pe bunica lui Bruce că străbate încet, cu mâinile la urechi, poteca ce duce la garajul pentru mai multe maşini. Umblă cu capul aplecat şi spatele îndoit şi cu fundul scos în afară, ca o bătrânică rămasă fără nimic în urma unui război, apucând-o pe lungul drum al pribegiei. Ceva atârnă pe spatele rochiei ei, legănându-se dintr-o parte în alta, şi Janice nu e surprinsă să observe (cu vederea care i-a rămas) că e aparatul ei auditiv.

— Vreau să mă trezesc, spune un bărbat în spatele lui Janice. Vorbeşte pe un ton plângăreț, iritat. Vreau să mă trezesc. Ce-i prea mult e prea mult.

Acum, norul roşu a atins înălțimea maximă şi stă bolborosind triumfal acolo unde, cu nouăzeci de secunde în urmă, era oraşul New York, o ciupercă otrăvitoare în tonuri de roşu-închis şi vinețiu care a marcat această după-amiază şi toate după-amiezile ce vor urma.

O adiere începe să-şi facă simțită prezența. E o adiere de aer cald. Îi ridică firele de păr de la tâmple, eliberându-i urechile pentru a auzi şi mai bine acel neîncetat bum scrâşnitor. Janice rămâne cu ochii pironiți în depărtare şi se gândeşte la cum lovise mingile de tenis, una după alta, toate ajungând atât de aproape una de alta încât le-ai fi putut prinde într-o tigaie. Cam acesta e stilul în care scrie ea. Acesta e talentul ei. Sau a fost.

Se gândeşte la drumeția pe care Bruce şi prietenii lui n-o vor mai face. Se gândeşte la petrecerea de la Holy Now! la care nu vor mai merge astă-seară. Se gândeşte la discurile lui Jay-Z şi Beyoncé şi The Fray pe care nu le vor mai asculta - asta nu-i mare pierdere. Şi se gândeşte la piesele country pe care le ascultă tatăl ei în camionetă când merge şi când vine de la serviciu. Asta e mai bine, într-un fel. Se va gândi la Patsy Cline sau la Skeeter Davis şi în scurt timp poate că-şi va învăța ochii să nu mai vadă nici puținul cât îl văd.

N.

1. Scrisoarea

28 mai 2008

Dragă Charlie,

Mi se pare deopotrivă straniu şi perfect normal să-ți spun aşa, deşi când te-am văzut ultima oară aveam jumătate din vârsta pe care o am acum. Aveam şaisprezece ani şi eram îndrăgostită lulea de tine. (Ştiai? Sigur că ştiai.) Acum sunt o femeie fericită, căsătorită, am un băiețel şi te văd mereu la CNN, unde vorbeşti despre Chestii Medicale. Eşti la fel de chipeş acum (ei bine, aproape!) precum erai „în zilele de

demult“, când mergeam toți trei la pescuit sau la filme, la The Railroad, în Freeport.

Verile acelea mi se par demult apuse - tu şi Johnny inseparabili, eu venind după voi de câte ori mă lăsați. Adică probabil mai des decât meritam! Totuşi, mesajul tău de condoleanțe mi-a trezit toate acele amintiri, şi ce-am mai plâns. Nu doar pentru Johnny, ci pentru noi trei. Şi presupun pentru cât de simplă şi necomplicată părea viața. Cât de tineri eram!

Ai văzut necrologul lui, desigur. „Moarte accidentală“ poate acoperi atât de multe păcate, nu-i aşa? La buletinele de ştiri, moartea lui Johnny a fost anunțată ca survenind în urma unei căzături, şi desigur că într-adevăr a căzut - într-un loc pe care l-am ştiut toți bine, cel de care mă întrebase tocmai de Crăciunul trecut –, dar n-a fost un accident. Avea în sânge o cantitate semnificativă de substanțe sedative. Nici pe departe suficientă ca să-l omoare, însă, potrivit medicului legist, suficientă ca să-l dezorienteze, mai ales dacă s-ar fi uitat peste balustradă. De unde şi „moarte accidentală“.

Eu ştiu însă că a fost sinucidere.

Nu s-a găsit niciun bilet acasă sau asupra sa, dar poate asta era ideea lui Johnny de bunăvoință. Iar tu, ca doctor ce eşti, ştii că rata sinuciderilor în rândul psihiatrilor este extrem de ridicată. E ca şi când problemele pacienților ar fi un soi de acid, care roade barierele psihologice de apărare ale terapeuților lor. În majoritatea cazurilor, acele bariere sunt destul de groase ca să rămână intacte. În cazul lui Johnny? Cred că nu... din pricina unui pacient neobişnuit. Şi n-a dormit mult în ultimele două sau trei luni ale vieții; avea nişte cearcăne îngrozitor de grele sub ochi! Pe lângă asta, anula şedințe la stânga şi la dreapta. Făcea plimbări lungi cu maşina. Refuza să spună unde mergea, dar eu cred că ştiu.

Asta mă aduce la ce-ți trimit alăturat şi la care sper să te uiți după ce termini scrisoarea mea. Ştiu că eşti ocupat, dar - dacă ți-e de ajutor! - gândeşte-te la mine ca la fata amorezată care am fost, cu părul strâns la spate într-o coadă care mereu se desfăcea, fata care se ținea întotdeauna scai de voi!

Deşi Johnny lucra singur, în ultimii patru ani ai vieții sale stabilise o oarecare afiliere cu alți doi psihiatri. Dosarele lui de caz actuale (nu multe, din cauza reducerii activității) au ajuns, în urma morții lui, la unul dintre aceşti doctori. Dosarele acestea erau în biroul lui. Dar pe când îi eliberam biroul de acasă, am descoperit scurtul manuscris pe care îl alătur aici. Sunt note de caz pentru un pacient pe care îl numeşte „N.“, însă în câteva rânduri (nu cu intenție, ci doar pentru că vreun dosar se întâmpla să stea deschis pe masa lui de lucru) am văzut note de caz mai formale de-ale lui şi ştiu că acestea nu seamănă deloc cu ele. Unu la mână, n-au fost luate în biroul lui, deoarece foile nu poartă antet, precum celelalte note pe care le-am văzut, şi în partea de jos nu apare ştampila roşie cu CONFIDENȚIAL. De asemenea, vei observa o vagă linie verticală pe pagini. Aşa tipăreşte imprimanta lui de acasă.

Mai era însă ceva ce vei observa când vei despacheta cutia. Pe capac a scris două cuvinte cu litere groase: DĂ-I FOC. A fost cât pe ce să fac asta, fără a mă uita înăuntru. Mi-am spus: Dumnezeule, ar putea fi rezerva lui de droguri sau fotografii pornografice pescuite de pe internet şi printate.

În cele din urmă, fiică a Pandorei ce sunt, m-a biruit curiozitatea. Mi-aş dori să n-o fi făcut.

Charlie, cred că fratele meu plănuia poate o carte, ceva de popularizare în stilul lui Oliver Sacks. Judecând după acest manuscris, subiectul asupra căruia se aplecase inițial era comportamentul obsesiv-compulsiv, dar când adaug la asta sinuciderea lui (dacă a fost sinucidere!), mă întreb dacă interesul n-a izvorât din vorba aceea veche „Doctore, vindecă-te singur!“.

În orice caz, am găsit tulburătoare povestea lui N. şi notele tot mai fragmentare ale fratelui meu. Cât de tulburătoare? Suficient cât să trimit manuscrisul - pe care nu l-am fotocopiat, apropo, acesta este singurul exemplar - unui prieten pe care el nu l-a mai văzut de zece ani şi eu de paisprezece. La început mi-am spus: „Poate că ar putea fi publicat. Ar putea fi un soi de amintire vie a fratelui meu.“

Acum însă nu mai cred asta. Chestia asta, manuscrisul pare viu, şi nu într-un fel pozitiv. Cunosc locurile menționate, înțelegi (pun pariu că şi tu le cunoşti pe unele - câmpul de care vorbeşte N., cum observă şi Johnny, trebuie să fi fost aproape de locul unde am urmat noi şcoala), şi de când am citit paginile, simt o dorință puternică de a vedea dacă nu-l pot găsi eu însămi. Nu în ciuda naturii tulburătoare a manuscrisului, ci datorită ei - iar dacă asta nu e un comportament obsesiv, ce să fie?!?

Nu cred că ar fi o idee bună să-l găsesc.

Dar moartea lui Johnny mă bântuie, şi nu doar fiindcă mi-a fost frate. La fel mă bântuie manuscrisul pe care ți-l trimit alăturat. Eşti dispus să-l citeşti? Să-l citeşti şi să-mi spui ce crezi? Mulțumesc, Charlie. Sper că nu am intrat prea tare cu bocancii în viața ta. Şi... dacă tu hotărăşti să onorezi cererea lui Johnny şi să-i dai foc, nu vei auzi niciun murmur de protest din partea mea.

Cu drag,

Din partea „surioarei“ lui Johnny Bonsaint, Sheila Bonsaint LeClaire Lisbon Street nr. 964 Lewiston, Maine 04240

P.S. - Au, ce-mi mai sfârâiau călcâiele după tine!

2. Notele de caz

1 iunie 2007

N. are patruzeci şi opt de ani, e partener la o mare firmă de contabilitate din Portland, divorțat, tată a două fiice. Una urmează cursuri postuniversitare în California, cealaltă e în primul an la colegiu aici, în Maine. Descrie relația actuală cu fosta lui soție ca „distantă, dar amiabilă“.

Spune: „Ştiu că par mai în vârstă de patruzeci şi opt de ani. Asta pentru că n-am dormit. Am încercat Ambien şi celelalte pastile, cele cu reclama în care apare fluturele verde, dar îmi dau doar o stare de amețeală.“

Când întreb de când suferă de insomnie, nu are nevoie de timp de gândire.

„Zece luni.“

Îl întreb dacă din cauza insomniei a venit la mine. Zâmbeşte spre tavan. Majoritatea pacienților aleg fotoliul, cel puțin la prima vizită - o doamnă mi-a spus că dacă se întinde pe canapea se va simți ca o „nevrotică dintr-o bandă desenată din New Yorker“ - dar N. s-a dus direct la canapea. Stă întins acolo cu mâinile împletite strâns pe piept.

„Cred că ştim amândoi că nu, doctore Bonsaint“, spune.

Îl întreb la ce se referă.

„Dacă voiam doar să scap de pungile de sub ochi, mă duceam fie la un chirurg plastician, fie la doctorul meu de familie - care te-a recomandat pe tine, apropo, spune că eşti foarte priceput - şi ceream ceva mai tare decât Am-bien sau pilulele cu fluturele verde. Trebuie să existe chestii mai tari, nu?“

Nu spun nimic la aceasta.

„După cum înțeleg, insomnia e întotdeauna un simptom pentru altceva.“

Îi spun că nu e o regulă, dar că în majoritatea cazurilor aşa este. Şi, adaug, dacă există altă problemă, insomnia este rareori singurul simptom.

„O, am şi altele“, zice. „Cu tonele. De pildă, uită-te la pantofii mei.“

Mă uit la pantofii lui. Sunt botine cu şireturi. Cel stâng e legat sus, dar cel drept a fost legat jos. Îi spun că asta e foarte interesant.

„Da“, zice el. „Când eram în liceu, fetele aveau obiceiul să-şi lege tenişii jos dacă aveau o relație oficială. Sau dacă era un băiat pe care îl plăceau şi voiau o relație oficială.“

Îl întreb dacă el are o relație oficială, spunându-mi că aşa voi detensiona crisparea pe care o observ în poziția sa - încheieturile degetelor sale împletite sunt albe, ca şi când s-ar teme că îşi vor lua zborul dacă nu le strânge bine, ținându-le în loc - dar el nu râde. Nici măcar nu surâde.

„Am cam depăşit etapa asta a vieții“, spune, „însă vreau totuşi ceva.“

Cade pe gânduri.

„Am încercat să-mi leg ambii pantofi jos. Nu m-a ajutat. Dar unul sus şi celălalt jos... asta chiar pare să dea cât de cât rezultate.“ Eliberează mâna dreaptă din strânsoarea aprigă a celei stângi şi o ridică, ținând degetul mare şi arătătorul la foarte mică distanță unul de altul. „Cam atât.“

Îl întreb ce vrea.

„Să fiu din nou întreg la minte. Dar a încerca să-ți vindeci mintea le-gându-ți şireturile după un cod de comunicare din liceul... modificat uşor pentru a se potrivi situației prezente... asta e o nebunie, nu crezi? Iar nebunii trebuie să caute ajutor. Dacă le-a mai rămas un dram de minte - şi eu mă flatez că mi-a rămas - ştiu asta. Aşa că iată-mă.“

Îşi împreunează iar mâinile şi se uită la mine cu încredere şi spaimă. Dar şi, cred, cu o urmă de uşurare. A stat treaz încercând să-şi imagineze cum ar fi să-i spună unui psihiatru că se teme pentru sănătatea minții sale, iar când chiar o face, eu nici n-o zbughesc urlând din cameră, nici nu chem oamenii în halate albe. Unii pacienți îşi imaginează că am o gaşcă de astfel de oameni în camera alăturată, dotați cu plase de prins fluturi şi cămăşi de forță.

Îi cer să-mi ofere câteva exemple ale actualei sale instabilități mentale şi el saltă din umeri.

„Căcaturile normale care țin de TOC. Le-ai auzit deja de-o sută de ori. Eu am venit aici să rezolv cauza principală. Ce s-a întâmplat în luna august a anului trecut. Mă gândeam că poate mă poți hipnotiza ca să mă faci să uit.“ Mă priveşte plin de speranță.

Îi spun că, deşi nimic nu e imposibil, hipnotismul dă roade mai bune când e utilizat ca aide-memoire, nu ca barieră.

„A“, face el. „Nu ştiam asta. Căcat.“ Ridică iarăşi ochii spre tavan. Muşchii maxilarului i se contractă şi mie mi se pare că mai are ceva de spus. „Ar putea fi periculos, ştii.“ Se opreşte, însă e vorba doar de o pauză; muşchii maxilarului continuă să se încordeze. „Problema mea ar putea fi foarte periculoasă.“ Încă o pauză. „Pentru mine.“ Încă o pauză. „Posibil şi pentru alții.“

Fiecare şedinţă de terapie reprezintă o serie de alegeri; drumuri care se ramifică, fără niciun indicator pe margine. Aici l-aş putea întreba ce este lucrul despre care vorbeşte - lucrul acela periculos –, dar aleg să n-o fac. În schimb, îl întreb la ce fel de căcaturi care țin de TOC face referire. În afară de legatul şireturilor unul sus şi unul jos, care este un exemplu destul de bun. (Nu eu spun asta.)

„Le ştii pe toate“, spune şi-mi adresează o privire timidă, care mă stânjeneşte puțin. Nu las să se vadă; nu e primul pacient care m-a făcut să mă simt aşa. Psihiatrii sunt de fapt nişte speologi, iar orice speolog îți va spune că peşte-rile sunt pline de lilieci şi gândaci. Nu-s frumoşi, dar majoritatea sunt în esență inofensivi.

Îl rog să-mi facă pe plac. Şi să țină minte că încă abia începem să ne cunoaştem unul pe celălalt.

„Încă nu avem o relație oficială, eh?“

Nu, îi zic, nu încă.

„Păi, ar fi bine s-o avem cât de repede“, spune, „pentru că eu funcționez pe Cod Portocaliu, doctore Bonsaint. Încă puțin şi intru pe Cod Roşu.“

Îl întreb dacă numără diverse lucruri.

„Sigur că da“, răspunde. „Numărul de indicii din rebusurile din New York Times... şi duminica număr de două ori, pentru că rebusurile alea sunt mai mari şi mi se pare în ordine să fac o verificare. Mi se pare necesar, de fapt. Îmi număr paşii. De câte ori țârâie telefonul când sun pe cineva. Mănânc la Colonial Diner de cele mai multe ori în cursul săptămânii, e la trei cvartale de birou, şi în drum încolo număr pantofii negri. La întoarcere, îi număr pe cei maro. Am încercat o dată cu cei roşii, dar mi s-a părut ridicol. Doar femeile poartă pantofi roşii, şi încă nu multe. Nu în timpul zilei. Am numărat doar trei perechi, aşa că m-am întors la Colonial şi am luat-o de la capăt, doar că a doua oară am numărat pantofii maro.“

L-am întrebat dacă trebuie să ajungă la un număr anume de pantofi ca să se simtă mulțumit.

„Treizeci e bine“, spune. „Cincisprezece perechi. În majoritatea zilelor, asta nu-i o problemă.“

Şi de ce e nevoie să ajungă la un număr anume?

Stă pe gânduri, apoi se uită la mine. „Dacă spun «ştii tu», îmi vei cere să-ți explic ce ar trebui să ştii? Adică, ai mai întâlnit cazuri de TOC şi eu am cercetat afecțiunea - de la un capăt la altul - atât cazul meu, cât şi pe internet, aşa că nu putem intra direct în pâine?“

Îi spun că majoritatea celor care numără simt că atingerea unui total anume, cunoscut şi ca „numărul-țel“, este necesară pentru menținerea ordinii. Pentru a se asigura că globul pământesc va continua să se învârtă în jurul propriei axe, ca să spun aşa.

El clatină din cap, satisfăcut, şi ecluza se sparge.

„Într-o zi, când număram la drumul de întoarcere la birou, am trecut pe lângă un bărbat cu un picior tăiat de la genunchi. Se sprijinea în cârje şi avea un ciorap tras peste ciot. Dacă ar fi purtat un pantof negru, n-ar fi fost o problemă. Pentru că eram la drumul de întoarcere, înțelegi. Dar era maro. Asta mi-a stricat toată ziua, iar în noaptea aceea n-am putut dormi deloc. Pentru că numerele impare sunt rele.“ Se loveşte cu degetul la tâmplă. „Cel puțin aici sunt. Partea rațională a minții mele ştie că e o bazaconie, însă mai e o parte care ştie că nici pomeneală de asta, şi partea aceasta domină. Ai crede că atunci când nu se întâmplă nimic rău - de fapt, în ziua aceea s-a întâmplat ceva bun, un audit de la Fisc pentru care ne făceam probleme a fost anulat fără absolut niciun motiv - vraja se sparge, dar nu e aşa. Numărasem treizeci şi şapte de pantofi în loc de treizeci şi opt, şi când n-a venit sfârşitul lumii, partea aceea irațională a minții mele a spus că asta e fiindcă nu doar depăşisem numărul treizeci, ci fiindcă îl depăşisem cu mult.

Când încarc maşina de spălat vase, număr farfuriile. Dacă încap în număr par peste zece, totul e bine. Dacă nu, adaug numărul corect de farfurii curate pentru a regla lucrurile. La fel e cu furculițele şi lingurile. Trebuie să fie măcar douăsprezece piese în coşulețul de plastic din față. Ceea ce, dat fiind că locuiesc singur, de regulă înseamnă că trebuie să adaug din cele curate.“

Dar cuțitele, întreb, şi el clatină din cap imediat.

„Cuțitele niciodată. Nu în maşina de spălat vase.“

Când întreb de ce nu, el spune că nu ştie. Apoi, după o pauză, îmi aruncă o privire piezişă, vinovată. „Cuțitele le spăl întotdeauna cu mâna, în chiuvetă.“

Punând cuțitele în coşulețul pentru tacâmuri este afectată ordinea lumii, sugerez.

„Nu!“ exclamă el. „Tu înțelegi, doctore Bonsaint, dar nu înțelegi complet.“

Atunci trebuie să mă ajuți, spun.

„Ordinea lumii este deja deranjată. Eu am deranjat-o vara trecută, când m-am dus la Câmpul lui Ackerman. Doar că eu n-am înțeles asta. Nu atunci.“

Dar acum înțelegi? întreb.

„Da. Nu totul, dar suficient.“

Îl întreb dacă încearcă să îndrepte lucrurile sau doar să preîntâmpine agravarea situației.

O expresie de inexprimabilă uşurare îi umple chipul, relaxând toți muşchii de acolo. Ceva ce tânjea să primească glas a fost în sfârşit rostit cu voce tare. Acestea sunt momentele pentru care trăiesc. Nu e o vindecare, departe de asta, dar pentru moment N. a obținut o oarecare alinare. Mă îndoiesc că se aştepta. Majoritatea pacienților n-o fac.

„Nu le pot îndrepta“, şopteşte. „Dar pot preîntâmpina agravarea lucrurilor. Da. Asta fac de atunci.“

Am ajuns din nou la un punct de cotitură. L-aş putea întreba ce s-a întâmplat vara trecută - august trecut, presupun - la Câmpul lui Ackerman, însă probabil e prea devreme. Mai bine să mai slăbim puțin rădăcina dintelui infectat întâi. Şi mă îndoiesc sincer că sursa infecției poate fi atât de recentă. Cel mai probabil, orice i s-a întâmplat vara trecută a fost doar un soi de declanşator.

Îi cer să-mi vorbească despre celelalte simptome ale sale.

El râde. „Ne-ar lua toată ziua şi nu mai avem decât...“ Aruncă o privire la ceasul de la mână. „...douăzeci şi două de minute. Douăzeci şi doi e un număr bun, apropo.“

Fiindcă e par? întreb.

Felul în care încuviințează din cap sugerează că pierd timpul cu ce este evident.

„Simptomele mele, cum le spui... sunt grupate.“ Acum ridică ochii spre tavan. „Există trei astfel de grupuri. Ies din mine... din partea mea sănătoasă... ca stâncile... stânci, ştii... o Doamne, Dumnezeule... ca stâncile alea futute din câmpul ăla futut...“

Lacrimile îi şiroiesc pe obraji. La început nu pare să observe, stă doar întins pe canapea cu degetele împletite, uitându-se în tavan. Dar atunci se întinde spre masa de lângă el, unde stă ceea ce Sandy, recepționera mea, numeşte Eterna Cutie de Kleenex. Ia două batiste, se şterge cu ele pe obraji, apoi le mototoleşte. Dispar complet în împletitura degetelor lui.

„Există trei grupuri“, reia, vorbind pe o voce nu tocmai sigură. „Număratul e primul. E important, dar nu la fel de important ca atinsul. Anumite lucruri trebuie să le ating. Ochiurile de la plită, de pildă. Înainte să plec de acasă dimineața sau când mă duc la culcare seara. Chit că văd că sunt stinse - toate butoanele indică poziția de sus, arzătoarele nu sunt roşii –, tot trebuie să le ating ca să fiu absolut sigur. Şi sticla uşii de la cuptor, desigur. Apoi am început să ating comutatoarele înainte să plec la birou. O simplă dublă atingere iute. Înainte să urc în maşină, trebuie să lovesc de patru ori în capotă. Şi de şase ori când ajung la destinație. Patru e un număr bun şi şase e un număr okay, dar zece... zece e ca...“ Văd o urmă de lacrimă care i-a scăpat, desenează un zigzag de la colțul ochiului drept la lobul urechii.

Ca o relație oficială cu fata visurilor tale? sugerez.

Zâmbeşte. Are un zâmbet adorabil, ostenit - un zâmbet căruia îi vine din ce în ce mai greu să se trezească dimineața.

„Aşa e“, spune. „Şi ea are tenişii legați jos, ca toată lumea să ştie.“

Atingi şi alte lucruri? întreb, ştiind deja răspunsul. Am văzut multe cazuri ca N. în cei cinci ani de când practic meseria. Mi-i imaginez uneori pe aceşti oameni nefericiți fiind ciuguliți până la moarte de păsări de pradă. Păsările sunt invizibile - cel puțin până când un psihiatru bun, sau norocos,

sau amân-două, le stropeşte cu versiunea lui de Luminol şi aruncă asupra lor lumina po-trivită –, însă cu toate acestea sunt foarte reale. E cu atât mai de mirare că atât de mulți suferinzi de TOC reuşesc să ducă o viață productivă. Lucrează, mănâncă (deseori nu destul sau prea mult, e adevărat), merg la cinema, fac dragoste cu iubitul sau iubita lor, cu soția sau soțul lor... şi tot timpul păsările alea sunt prezente, agățate de ei şi ciugulind bucăți mici de carne.

„Ating multe lucruri“, spune el şi, din nou, oferă tavanului zâmbetul său ostenit, fermecător. „Orice obiect îți vine în gând, eu l-am atins.“

Deci număratul este important, spun, dar atinsul e şi mai important. Ce e mai presus de atins?

„Aşezarea“, spune şi dintr-odată începe să tremure din tot corpul, ca un câine lăsat afară în ploaia rece. „O, Doamne.“

Se ridică brusc în capul oaselor şi îşi trage picioarele peste marginea canapelei. Pe măsuța de lângă el, pe lângă Eterna Cutie de Kleenex, e o vază cu flori. Mişcându-se foarte repede, schimbă locul cutiei şi vazei astfel încât ambele să formeze o diagonală. Apoi ia două lalele din vază şi le aşază tulpină lângă tulpină, în aşa fel încât o floare atinge cutia de Kleenex şi cealaltă vaza.

„Aşa e sigur“, spune. Ezită, apoi încuviințează din cap, ca şi când şi-ar fi confirmat mental că ceea ce gândeşte este corect. „Păstrează lumea.“ Ezită din nou. „Pentru acum.“

Arunc o privire la ceasul de la mână. Timpul a expirat şi am rezolvat destul de multe pentru o zi.

„Săptămâna viitoare“, spun. „Meciul e la aceeaşi oră şi în acelaşi loc.“ Uneori transform glumița asta într-o întrebare, dar nu şi cu N. El are nevoie să se întoarcă, şi o ştie.

„Nu există un leac miraculos, nu?“ întreabă. De data aceasta zâmbetul e aproape prea trist pentru a-l privi.

Îi spun că s-ar putea să se simtă mai bine. (Genul acesta de sugestionare pozitivă nu strică niciodată, cum bine ştiu toți psihiatrii.) Apoi îi zic să arunce toate pastilele de Ambien şi „pilulele cu fluturele verde“ - Lunesta, presupun. Dacă nu-l ajută noaptea, nu pot decât să-i facă probleme în timpul

orelor de trezie. Nu-l ajută cu nimic dacă adoarme la volan, pe autostradă.

„Nu“, admite el. „Presupun că nu. Doctore, n-am apucat să discutăm despre cauza principală. Ştiu care este...“

Săptămâna următoare poate vom ajunge la asta, îi spun. Până atunci, vreau să țină un tabel împărțit pe trei secțiuni: numărat, atins şi aşezat. Va face asta?

„Da“, răspunde.

Îl întreb, aproape degajat, dacă simte porniri sinucigaşe.

„Mi-a trecut prin cap gândul, dar am prea multe de făcut.“

E un răspuns interesant şi, totodată, neliniştitor.

Îi dau cartea mea de vizită şi-i zic să sune - zi sau noapte - dacă ideea sinuciderii începe să i se pară mai atrăgătoare. Spune c-o va face. Dar, pe de altă parte, aproape toți promit asta.

„Între timp“, rostesc la uşă, punând mâna pe umărul lui, „continuă-ți relația oficială cu viața.“

Se uită la mine, palid şi acum nezâmbitor, un om ciugulit bucată cu bucată de păsări invizibile. „Ai citit vreodată «Marele Zeu Pan» de Arthur Machen?“

Dau negativ din cap.

„E cea mai înfricoşătoare poveste scrisă vreodată“, spune. „În ea, un personaj zice «pofta trupului triumfă mereu. Dar nu la pofta trupului face trimitere. Se referă de fapt la compulsivitate.“

Paxil? Poate Prozac. Niciuna însă până nu mă lămuresc mai bine ce-i cu pacientul ăsta interesant.

7 iunie 2007 14 iunie 2007 28 iunie 2007

N. îşi aduce „tema de casă“ la următoarea noastră şedință, cum mă şi aşteptam să facă. Sunt multe lucruri pe care nu te poți bizui pe lume, şi mulți oameni fără de cuvânt, dar cei afectați de TOC, dacă nu sunt pe moarte, aproape întotdeauna se țin de treabă.

Într-un fel, tabelele lui sunt comice; într-un altul, triste; în al treilea, de-a dreptul oribile. E contabil, la urma urmei, şi presupun că a folosit un program de contabilitate ca să creeze conținutul dosarului pe care mi-l înmânează înainte să-şi ia

locul pe canapea. Sunt fişe de calcul. Doar că în loc de investiții şi venituri, aceste tabele detaliază relieful complet al obsesiilor lui N. Primele două tabele poartă titlul NUMĂRAT; următoarele două ATINS; ultimele şase AŞEZAT. Frunzărindu-le, îmi vine greu să înțeleg cum de are timp pentru orice altă activitate. Şi totuşi, bolnavii de TOC aproape mereu găsesc o cale. Ideea păsărilor invizibile îmi revine în gând; le văd cotropindu-l pe N., ciugulindu-i carnea în bucățele însângerate.

Când ridic privirea, el e pe canapea, din nou cu mâinile împletite strâns pe piept. Şi a rearanjat vaza şi cutia cu batiste astfel încât să fie din nou unite pe diagonală. Astăzi, florile sunt crini albi. Văzându-i în felul acesta, puşi pe masă, mă duc cu gândul la înmormântări.

„Te rog nu-mi cere să le pun la loc“, spune, rugător, dar ferm. „Mai bine plec decât să fac asta.“

Îi zic că n-am deloc intenția să-i cer să le pună la loc. Ridic în aer fişele de calcul şi-l complimentez pentru aspectul lor profesionist. El ridică din umeri.

Îl întreb atunci dacă ele reprezintă o recapitulare sau dacă acoperă doar ultima săptămână.

„Doar ultima săptămână“, spune. Ca şi când chestiunea nu l-ar interesa deloc. Presupun că aşa este. Omul pe care păsările îl ciugulesc de moarte nu poate fi interesat cine ştie ce de insultele sau rănile de anul trecut, ori chiar de cele de săptămâna trecută; mintea-i stă doar la ziua de azi. Şi, Doamne ajută-l, la viitor.

„Cred că sunt două sau trei sute de puncte aici“, constat.

„Să le spunem ocurențe. Eu aşa le spun. Sunt şase sute patru ocurențe la numărări, opt sute şaptezeci şi opt de ocurențe la atins şi două mii două sute patruzeci şi şase de ocurențe la aranjat. Toate numere pare, vei observa. Însumate fac trei mii şapte sute douăzeci şi opt, tot un număr par. Dacă aduni cifrele din acest total - 3728 - îți iese douăzeci, tot par. Un număr bun.“ Înclină din cap, confirmându-şi parcă asta sieşi. „Dacă împarți 3728 la doi, rezultatul e o mie opt sute şaizeci şi patru. Suma cifrelor din 1864 este nouăsprezece, un

număr impar puternic. Puternic şi rău.“ Chiar se cutremură puțin.

„Probabil eşti foarte obosit“, zic.

La aceasta, nu oferă niciun răspuns verbal şi nici nu încuviințează din cap, însă răspunde. Lacrimile îi şiroiesc pe obraji spre urechi. Nu-mi place să-i sporesc durerea, dar recunosc un fapt: dacă nu începem munca repede - „fără alte trăncăneli“, cum ar spune sora mea Sheila - nu va mai fi în stare de nici un fel de muncă. Observ deja o deteriorare a aspectului său (cămaşă şifonată, ras neglijent, păr lăsat cam mult să crească) şi dacă i-aş chestiona colegii în legătură cu el, aproape sigur aş vedea schimburile acela iuți de priviri care spun atât de mult. Fişele de calcul sunt uimitoare în felul lor, dar pe N. e clar că încep să-l lase puterile. Mi se pare că nu avem de ales, trebuie să plonjăm spre miezul problemei, şi până nu ajungem la acel miez nu vom apela la niciun Paxil sau Prozac sau orice altceva.

Întreb dacă e pregătit să-mi spună ce s-a întâmplat în august anul trecut.

„Da“, răspunde. „Pentru asta am venit aici.“ Ia câteva batiste din Eterna Cutie şi se şterge pe obraji. Istovit. „Dar, doctore... eşti sigur?“

Niciodată un pacient nu m-a întrebat asta şi nici nu mi-a vorbit pe tonul acela de compasiune reticentă. Dar îi spun da, sunt sigur. Datoria mea este să-l ajut, însă pentru a face asta, el trebuie să fie dispus să mă ajute pe mine.

„Chiar dacă te supune riscului de-a ajunge cum sunt eu acum? Pentru că s-ar putea întâmpla. Sunt pierdut, dar cred - sper - că n-am ajuns la stadiul celui care riscă să se înece şi e atât de panicat încât ar fi gata să tragă cu el pe orice ar încerca să-l salveze.“

Îi spun că nu prea înțeleg.

„Sunt aici pentru că totul ar putea fi în capul meu“, zice şi se loveşte cu încheieturile degetelor peste tâmplă, ca şi când ar vrea să se asigure că ştiu unde e capul său. „Sau ar putea să nu fie. Nu-mi dau bine seama. La asta mă refer când spun că sunt pierdut. Şi dacă nu e de ordin mental - dacă ce am văzut

şi am simțit pe Câmpul lui Ackerman este real - atunci port un soi de infecție. Pe care ți-aş putea-o transmite.“

Câmpul lui Ackerman. Îmi notez asta, deşi totul va apărea pe casete. Când eram mici, eu şi sora mea am urmat şcoala Ackerman, în orăşelul numit Har-low, pe malurile râului Androscoggin. Care nu e departe de aici; cincizeci de kilometri, cel mult.

Îi spun că-mi asum riscul şi îl asigur că, în cele din urmă - altă condiționare pozitivă –, sunt convins că amândoi vom fi bine.

El scoate un râs găunos, solitar. „Ce frumos ar fi“, zice.

„Vorbeşte-mi despre Câmpul lui Ackerman.“

Suspină şi spune: „E în Motton. Pe partea estică a râului Androscoggin.“

Motton. Următorul oraş după Chester’s Mill. Mama noastră cumpăra lapte şi ouă de la Boy Hill Farm din Motton. N. vorbeşte despre un loc care nu poate fi la mai mult de zece kilometri de casa în care am crescut. Aproape spun: Ştiam eu!

N-o spun, dar el se uită tăios la mine, aproape ca şi când mi-ar fi intuit gândul. Poate a făcut-o. Nu cred în percepție extrasenzorială, însă nici n-o scot complet din discuție.

„Să nu mergi niciodată acolo, doctore“, zice. „Nici măcar să nu cauți locul. Promite-mi.“

Îi promit. De fapt, n-am fost în partea aceea uitată de Maine de peste cincisprezece ani. E aproape în kilometri, departe în dorință. Thomas Wolfe a enunțat un caracteristic adevăr universal când şi-a intitulat magnum opusul Nu te poți întoarce acasă; nu e valabil pentru toată lumea (sora mea Sheila se întoarce deseori; e încă apropiată de mai mulți dintre prietenii noştri din copilărie), dar e valabil pentru mine. Deşi eu mi-aş intitula cartea Nu vreau să mă întorc acasă. Ce-mi amintesc sunt bătăuşi cu tuleie sub nas dominând terenul de joacă, case goale cu geamuri fără sticlă, holbate, maşini abandonate şi ceruri care mereu păreau albe şi reci şi pline de stoluri de ciori.

„Bine“, spune N. şi îşi dezgoleşte dinții un moment spre tavan. Nu agresiv; este, sunt cât se poate de sigur, expresia

unui om care se pregăteşte să ridice ceva greu, ştiind că a doua zi îl va durea tot corpul. „Nu ştiu dacă mă voi putea exprima foarte bine, dar voi face tot ce pot. Important e să ții minte că până în acea zi de august, singurul gest TOC pe care îl făceam era să dau fuga în baie înainte de-a pleca la serviciu ca să fiu sigur că mi-am scos toate firele de păr din nas.“

Poate e adevărat; cel mai probabil nu e. Nu insist pe subiect. În schimb, îi cer să-mi spună ce s-a întâmplat în ziua aceea. Şi el îmi povesteşte.

Pe toată durata următoarelor trei şedințe, îmi spune. La a doua dintre acestea - 15 iunie - îmi aduce un calendar. Acesta e, cum se zice, Proba A.

3 Povestea lui N.

Ca meserie practic contabilitatea, ca hobby - fotografia. După divorț - şi după ce au crescut copiii, ceea ce e un alt fel de divorț, şi aproape la fel de dureros - mi-am petrecut majoritatea weekendurilor hoinărind, luând cadre din natură cu aparatul meu Nikon. E-un aparat cu film, nu digital. Spre sfârşitul fiecărui an, duceam cele mai bune douăsprezece poze şi le făceam calendar. Le imprimam la un atelier mic din Freeport numit The Windhover Press. Au prețuri piperate, dar fac lucru de calitate. Dădeam calendarele prietenilor şi asociaților de afaceri, de Crăciun. Şi câtorva clienți, dar nu multora - clienții care decartează sume din cinci sau şase cifre de regulă apreciază ceva placat cu argint. Eu, unul, prefer oricând o fotografie bună cu un peisaj din natură. N-am nicio poză cu Câmpul lui Ackerman. Am făcut câteva, însă n-a ieşit niciuna. Ceva mai târziu am împrumutat o cameră digitală. Nu doar că pozele n-au ieşit, dar am şi pârlit mecanismul aparatului. A trebuit să cumpăr una nouă pentru tipul de la care o împrumutasem. Ceea ce era în regulă. Pe atunci cred că oricum aş fi distrus orice poză aş fi făcut cu locul ăla. Dacă el mi-ar fi dat voie, desigur.

„Întreb cine este „el“. N. ignoră întrebarea ca şi când n-ar fi auzit-o.“

Am făcut poze peste tot în Maine şi New Hampshire, însă îmi place să nu mă prea îndepărtez de zona mea. Locuiesc în Castle Rock - sus pe View, de fapt - dar am crescut în Harlow, ca tine. Nu te arăta aşa surprins, doctore, te-am căutat pe Google după ce mi te-a sugerat doctorul de familie - toți se caută între ei pe Google în zilele astea, nu-i aşa?

Oricum, în partea aia din mijlocul statului Maine am realizat cele mai bune lucrări ale mele: Harlow, Motton, Chester's Mill, St Ives, Castle-St-Ives, Canton, Lisbon Falls. De-a lungul malurilor bravului râu Androscoggin, cu alte cuvinte. Pozele alea par mai... reale, cumva. Calendarul pe '05 e-un bun exemplu. O să-ți aduc unul şi o să te convingi cu ochii tăi. Ianuarie-aprilie şi septem-brie-decembrie au fost făcute toate aproape de casă. Mai-august sunt... să vedem... Old Orchard Beach... Pemnaquid Point, farul, desigur... Harrison State Park... şi Thunder Hole în Bar Harbor. Credeam că l-am prins pe Dumnezeu de picior la Thunder Hole, eram aşa extaziat, însă când am văzut şpalturile, mi-a căzut cerul în cap. Era doar un instantaneu turistic. Compoziție bună, dar şi ce dacă, nu? Găseşti o compoziție bună în orice calendar turistic de duzină.

Vrei să afli părerea mea, ca simplu amator? Consider că fotografia e o artă mai artistică decât cred majoritatea oamenilor. E logic să crezi asta; dacă ai ochi pentru compoziție - plus oarece abilități tehnice pe care le poți deprinde la orice curs de fotografie –, un loc frumos iese în poză la fel de bine ca oricare altul, mai ales dacă te pasionează doar peisajele. Harlow, Maine sau Sarasota, Florida, trebuie doar să ai filtrul potrivit, apoi îndrepți obiectivul şi pozezi. Doar că nu e aşa. Locul contează în fotografie la fel cum contează în pictură sau roman sau poezie. Nu ştiu de ce e aşa, dar...

„Urmează o pauză lungă."

De fapt, ştiu. Fiindcă un artist, chiar şi un amator ca mine, pune suflet în lucrurile pe care le creează. Pentru unii oameni - cei cu spirit hoinar, îmi imaginez - sufletul e portabil. Dar al meu... niciodată nu mi s-a părut că trece măcar de Bar Harbor. Instantaneele pe care le-am făcut de-a lungul râului

Androscoggin, totuşi... acelea îmi vorbesc. Şi le vorbesc şi altora. Tipul cu care fac afaceri în Windhover a zis că probabil aş putea obține un contract de editare la New York, să câştig nişte bani pe calendarele mele decât să plătesc din buzunar, însă asta nu m-a interesat niciodată. Mi se pare puțin prea... nu ştiu... public? Pretențios? Nu ştiu, ceva de felul ăsta. Calendarele sunt lucruri mărunte, doar între prieteni. Pe deasupra, am serviciu. Îmi place să fac contabilitate. Viața însă cu siguranță mi-ar fi fost mai sumbră fără acest hobby. Eram bucuros doar să ştiu că o mână de prieteni au calendarele mele agățate în bucătăriile sau livingurile lor. Chiar şi în antreurile lor. Ironia e că n-am făcut multe poze de când le-am făcut pe cele din Câmpul lui Ackerman. Cred că acea etapă din viața mea s-a încheiat, şi simt un gol. Unul care şuieră în toiul nopții, de parcă ar exista un vânt în adâncuri. Un vânt care încearcă să umple ceea ce nu mai este acolo. Uneori mi se pare că viața o afacere foarte, foarte tristă, doctore. Sincer.

În timpul unei hoinăreli din august anul trecut, am ajuns la un drum de pământ în Motton pe care nu-mi aminteam să-l mai fi văzut vreodată. Conduceam fără țel, ascultam muzică la radio şi am pierdut râul din ochi, dar ştiam că nu poate fi departe, fiindcă îi simțeam mirosul. E-un miros jilav şi proaspăt în acelaşi timp. Ştii despre ce vorbesc, sunt sigur. E un miros vechi. Oricum, am intrat pe drumul acela.

Era accidentat, aproape întrerupt în câteva locuri. În plus, începea să fie târziu. Probabil că era în jur de şapte seara, şi nu oprisem nicăieri să cinez. Eram flămând. A fost cât pe ce să fac cale întoarsă, dar atunci drumul s-a îndreptat şi, în loc să coboare, a început să urce. Totodată, mirosul acela se simțea mai tare. Când am închis radioul, am putut să şi aud râul, nu doar să-l miros - nu tare, nu aproape, dar se auzea.

Apoi am întâlnit un copac căzut de-a latul drumului şi aproape am întors. Aş fi putut, cu toate că nu era loc de întors. Eram doar la aproximativ doi kilometri de Route 117 şi aş fi putut face drumul cu spatele în cinci minute. Cred acum că ceva, o forță care există în partea luminoasă a vieții

noastre, mi-a oferit acea ocazie. Cred că ultimul an ar fi fost foarte diferit dacă pur şi simplu aş fi băgat maneta schimbătorului în marşarier. Dar n-am făcut-o. Fiindcă mirosul acela... mi-a amintit întotdeauna de copilărie. De asemenea, din creasta dealului vedeam cerul mult mai bine. Copacii - câțiva pini, cei mai mulți mesteceni - se răreau acolo, şi mi-am spus: „Este un câmp.“ Mi-a trecut prin gând că, dacă era, probabil dădea spre râu. Şi mi-a mai trecut prin gând că s-ar putea să fie un loc bun unde să întorc maşina, însă acesta era secundar ideii că aş putea face câteva poze cu râul Androscoggin la asfințit. Nu ştiu dacă-ți aminteşti, dar în august trecut am avut câteva apusuri spectaculoase.

Aşa că am coborât şi am mutat copacul. Era un mesteacăn sălbatic, unul atât de putred, încât aproape mi s-a sfărâmat în mâini. Dar când am urcat înapoi în maşină, aproape că tot înapoi am mers în loc de înainte. Într-adevăr există o forță de partea luminoasă a lucrurilor; cred asta cu tărie. Mi se părea însă că sunetul râului era mai clar odată îndepărtat copacul - o prostie, ştiu, dar chiar aşa mi s-a părut - aşa că am băgat maneta în viteza întâi şi mi-am condus micuța Toyota 4Runner până în vârful coastei.

Am trecut pe lângă un mic indicator prins în cuie pe un copac: CÂMPUL LUI ACKERMAN, VÂNĂTOAREA INTERZISĂ, TRECEREA OPRITĂ. Din acel loc copacii se îndepărtau, întâi pe stânga, apoi pe dreapta, şi am văzut câmpul. Mi-a tăiat răsuflarea. Nici nu-mi amintesc când am oprit motorul şi am coborât, cum nu-mi aduc aminte când am luat aparatul foto, dar trebuie s-o fi făcut, fiindcă îl aveam în mână când am ajuns la marginea câmpului, cu breteaua şi geanta cu lentile lovindu-mi-se de picior. M-a lovit drept în inimă, mi-a străpuns inima, m-a scos din normalul vieții mele.

Realitatea este un mister, doctore Bonsaint, şi țesătura cotidiană a lucrurilor este giulgiul pe care îl tragem peste ea pentru a-i ascunde întunericul şi lumina. Cred că din acelaşi motiv acoperim fețele cadavrelor. Percepem chipurile celor morți ca pe un soi de poartă. E închisă pentru noi... dar ştim

că nu va fi mereu aşa. Într-o zi se va deschide pentru fiecare dintre noi şi fiecare dintre noi îi va trece pragul.

Sunt însă locuri unde giulgiul se subțiază şi realitatea transpare. Chipul de sub el trage cu ochiul... dar nu chipul unui cadavru. Aproape ar fi bine să fie aşa. Câmpul lui Ackerman este un astfel de loc, şi nu-i câtuşi de puțin de mirare că proprietarul a pus un indicator cu TRECEREA OPRITĂ.

Ziua se sfârşea. Soarele era o minge de gaz roşu, turtită la ambii poli, agățată deasupra liniei vestice a orizontului. Râul era un şarpe lung, sângeriu, reflectând lumina, la o distanță de aproximativ cincisprezece kilometri, dar sunetul lui ajungea până la mine prin aerul nemişcat de seară. Dincolo de el se înălțau pături albastre-cenuşii într-o serie de liziere până hăt, la orizont. Nu vedeam nici măcar o casă sau un drum. Nicio pasăre nu cânta. Era ca şi când aş fi călătorit patru sute de ani în timp. Sau patru milioane. Primele fuioare de ceață se ridicau din iarba înaltă. Nimeni nu fusese acolo să o cosească, deşi acela era un câmp mare, un loc bun de păşunat. Ceața ieşea din verdele-închis ca o răsuflare. Ca şi când pământul însuşi ar fi fost viu.

Cred că m-am clătinat puțin pe picioare. Nu din cauza frumuseții, deşi era într-adevăr frumos, ci din cauza faptului că tot ce se întindea înaintea mea părea subțire, aproape o halucinație. Şi atunci am văzut stâncile alea nenorocite ițindu-se din iarba necosită.

Erau şapte la număr, sau aşa am crezut - cea mai înaltă cam de un metru şi jumătate, cea mai scundă doar de unul, iar restul între. Mi-amintesc că m-am dus lângă cea mai apropiată, însă e ca şi cum ți-ai aminti un vis după ce începe să se descompună în lumina dimineții - ştii cum se întâmplă? Sigur că ştii, visele trebuie să fie o parte însemnată a zilei tale de lucru. Doar că acesta nu era un vis. Auzeam iarba cum foşnea, frecându-se de pantalonii mei, simțeam pantalonii umezindu-se de la rouă şi începând să mi se lipească de piele, sub genunchi. Din când în când, un tufiş - smocuri de sumac creşteau ici şi colo - trăgea de geanta mea cu lentile în spate şi

îi dădea drumul, făcând-o să mă lovească în coapsă mai tare ca de obicei.

Am ajuns la cea mai apropiată stâncă şi m-am oprit. Era una dintre cele de un metru şi jumătate. La început am avut impresia că sunt fețe cioplite în ea - şi nu fețe omeneşti, ci fețe de bestii şi monştri - dar apoi mi-am schimbat puțin poziția şi am văzut că era doar un joc al luminii serii, care adânceşte umbrele şi le face să semene cu... ei bine, cu orice. De fapt, după ce am stat o vreme în noua mea poziție, am văzut noi fețe. Unele dintre ele păreau omeneşti, însă erau la fel de oribile. Mai oribile, de fapt, fiindcă orice e omenesc e întotdeauna mai oribil, nu crezi? Fiindcă ce e omenesc cunoaştem, ce e omenesc înțelegem. Sau aşa credem. Iar acestea păreau fie că strigă, fie că râd. Poate amândouă în acelaşi timp.

Am crezut că asta se datora tăcerii, care îmi încingea imaginația, şi izolării, şi mărimii locului - o parte atât de mare din lume pe care o vedeam întinzându-se în fața mea. Şi felului în care timpul părea să-şi țină răsuflarea. Ca şi când totul ar putea rămâne aşa la nesfârşit, asfințitul la nu mai mult de patruzeci de minute distanță şi soarele atârnând roşu deasupra orizontului şi claritatea aceea estompată a aerului. Am crezut că toate acestea mă făceau să văd fețe acolo unde nu exista altceva decât coincidență. Acum cred altceva, dar acum e prea târziu.

Am făcut câteva poze. Cinci, cred. Un număr rău, deşi încă nu ştiam asta. Apoi m-am dat înapoi, vrând să le prind pe toate şapte în cadru şi când am încadrat imaginea, am văzut că erau de fapt opt, dispuse oarecum în cerc. Se vedea - când te uitai atent, adică - că erau parte a unei formațiuni geologice care fie ieşise din pământ cu secole în urmă, fie fusese expusă mai recent de inundații (terenul era uşor înclinat, aşa că asta mi se părea foarte posibil), însă păreau de asemenea plănuite, ca stâncile dintr-un cerc al druizilor. Nu era nimic cioplit în ele, însă. Cu excepția urmelor lăsate de elementele naturii. Ştiu asta, fiindcă m-am întors pe timp de zi şi m-am convins. Ciobituri şi scobituri. Nimic altceva.

Am mai luat patru cadre - aducând totalul la nouă, alt număr rău, deşi ceva mai bun decât cinci - şi când am lăsat camera jos şi m-am uitat din nou cu ochiul gol, am văzut feţele, rânjite şi strâmbate şi schimonosite. Unele omeneşti, altele bestiale. Şi am numărat şapte stânci.

Dar când m-am uitat iar prin obiectiv, erau opt.

Am început să mă simt ameţit şi speriat. Voiam să plec de acolo înainte să se lase de tot întunericul - să las câmpul în urmă şi să mă întorc pe Route 117, cu muzică rock-and-roll zgomotoasă la radio. Însă nu puteam să plec aşa uşor. Ceva din adâncul meu - la fel de adânc ca instinctul care ne face să tragem aer în plămâni şi să-l dăm afară - a insistat pentru asta. Simţeam că dacă plec, ceva teribil se va întâmpla, şi poate nu doar mie. Senzaţia aceea de subţirime m-a cotropit din nou, ca şi când lumea ar fi fost fragilă în locul acela şi o singură persoană ar fi de ajuns să declanşeze un cataclism inimaginabil. Dacă nu era foarte, foarte grijulie.

Atunci au început la mine rahaturile care ţin de TOC. M-am dus de la stâncă la stâncă, atingându-le, numărându-le şi observându-le dispunerea. Voiam să plec - voiam cu disperare să plec –, dar am făcut-o şi n-am fuşerit treaba. Fiindcă trebuia să o fac. Ştiam asta aşa cum ştiu că trebuie să respir întruna dacă vreau să rămân în viaţă. Pe când am ajuns înapoi de unde pornisem, tremuram şi eram lac de sudoare, pe lângă rouă şi ceaţă. Deoarece să ating stâncile alea... nu a fost plăcut. A trezit... idei. Şi a iscat imagini. Imagini urâte. Una mă arăta ciopârţindu-mi fosta soţie cu toporul şi râzând în vreme ce ea urla şi ridica mâinile însângerate pentru a se apăra de lovituri.

Însă erau opt. Opt stânci pe Câmpul lui Ackerman. Un număr bun. Un număr sigur. Ştiam asta. Şi nu mai conta dacă mă uitam la ele prin obiectivul camerei sau cu ochiul gol; după ce le-am atins, s-au fixat. Se făcea întuneric, soarele intrase pe jumătate sub linia orizontului (probabil că petrecusem douăzeci de minute sau mai mult plimbându-mă pe marginea acelui cerc neuniform, care avea un diametru, poate, de patruzeci de metri), vedeam însă destul de bine -

aerul era straniu de clar. Încă-mi mai era teamă - ceva nu era în regulă acolo, totul clama asta, însăşi tăcerea păsărilor o clama –, totuşi mă simțeam şi uşurat. Răul fusese măcar parțial îndreptat prin atingerea stâncilor... şi pentru că mă uitasem din nou la ele. Îmi fixasem în minte locul lor pe câmp. Asta era la fel de important ca atingerea lor.

„O pauză de gândire."

Ba nu, mai important. Întrucât felul în care vedem lumea este ceea ce ține la respect întunericul de dincolo de lume. Îl împiedică să se reverse şi să ne înece. Cred că ştim cu toții asta, în adâncul nostru. Aşa că m-am întors cu gândul de-a pleca şi făcusem deja bună parte de drum înapoi spre maşină - poate atingeam chiar şi mânerul portierei –, când ceva m-a făcut să mă întorc pe loc. Şi atunci am văzut.

„Păstrează tăcerea mult timp. Observ că tremură. I-a dat transpirația. Îi străluceşte pe frunte ca roua."

Era ceva în mijlocul stâncilor. În mijlocul cercului pe care îl formau - din întâmplare sau intenționat. Era negru, asemenea cerului spre răsărit, şi verde ca iarba. Se răsucea foarte încet, însă nu-şi dezlipea nicio clipă ochii de la mine. Fiindcă avea ochi. Ochi roz, bolnăvicioşi. Ştiam - mintea mea rațională ştia - că vedeam doar o lumină pe cer, dar în acelaşi timp ştiam că era mai mult decât atât. Acel ceva se folosea de lumină. Ceva folosea asfințitul pentru a vedea, iar ceea ce vedea eram eu.

„Plânge din nou. Nu-i ofer cutia de Kleenex, fiindcă nu vreau să sparg vraja. Deşi nu sunt sigur dacă i-aş fi putut-o oferi, deoarece a aruncat o vrajă şi asupra mea. Ce articulează este o fabulație, şi o parte din el ştie asta - „umbre care arată a fețe" etc. - dar e foarte puternică, iar fabulațiile puternice se transmit ca microbii răcelii prin strănut."

Probabil că am continuat să merg cu spatele. Nu-mi amintesc s-o fi făcut; mi-amintesc doar că mă uitam la capul unui monstru grotesc din bezna de dincolo de limitele realului. Şi că-mi spuneam că acolo unde este unul, trebuie să fie mai mulți. Opt stânci îi pot ține captivi - cu greu –, dar dacă ar fi doar şapte, ei ar da buzna din bezna de la marginea realității şi ar cotropi lumea. Din câte ştiam, poate mă uitam la cel mai

mic dintre ei. Din câte ştiam, acel cap turtit de şarpe cu ochi roz şi pene mari şi lungi ce-i ieşeau din bot putea fi doar un copil.

A observat că-l privesc.

Arătarea dracului a rânjit la mine, iar dinții lui erau capete. Capete de oameni vii.

Atunci am călcat pe o creangă uscată. S-a rupt cu un sunet ca de pocnitoare şi eu am ieşit din paralizie. Nu cred că e imposibil ca arătarea aia ce plutea în interiorul cercului de stânci să mă fi hipnotizat, aşa cum un şarpe se spune că poate face cu o pasăre.

M-am întors şi am fugit. Geanta cu lentile se tot lovea de piciorul meu şi fiecare lovitură părea să spună Trezeşte-te! Trezeşte-te! Fugi de aici! Fugi de aici! Am deschis portiera Toyotei mele şi am auzit sunetul clopoțelu-lui, acela care te anunță că ai lăsat cheile în contact. M-am gândit la un film vechi în care William Powell şi Myrna Loy sunt la recepția unui hotel elegant şi Powell sună clopoțelul să vină cineva. Ciudat ce-ți trece prin minte în astfel de momente, nu? Există o poartă şi-n capul nostru - eu asta cred. Una care împiedică nebunia din fiecare să se reverse peste intelect. Şi în momentele critice, se deschise şi tot soiul de porcării ciudate dau năvală afară.

Am pornit motorul. Am deschis radioul, am ridicat volumul la maximum şi din difuzoare a început să urle muzică rock. Erau cei de la The Who, asta mi-amintesc. Şi îmi aduc aminte că am aprins farurile. Când am făcut-o, stâncile alea au părut să sară către mine. Aproape am strigat. Însă erau opt, le-am numărat, şi opt e un număr sigur.

„Aici intervine o nouă pauză lungă. Aproape un minut întreg."

Următorul lucru pe care mi-l aduc aminte e că mă aflam înapoi pe Route 117. Nu ştiu cum am ajuns acolo, dacă am întors maşina sau am mers în marşarier. Nu ştiu cât timp mi-a luat, dar cântecul formației The Who se terminase şi acum ascultam The Doors. Dumnezeule mare, era „Break On Through to the Other Side"[8]. Am închis radioul.

Nu cred că mai pot povesti, doctore, nu astăzi. Sunt sleit.
„Şi aşa şi arată.“
„Următoarea şedință“

Am crezut că efectul pe care l-a avut locul asupra mea se va risipi pe drumul de întoarcere acasă - un simplu moment neplăcut în pădure, corect? - şi sigur că pe când mă voi vedea în propriu-mi living, cu luminile aprinse şi televizorul deschis, voi fi din nou bine. Dar nu am fost. Ba dimpotrivă, sentimentul acela de dislocare - că am atins un alt univers inamic universului nostru - mi s-a părut mai puternic. Am rămas convins că văzusem o față - mai rău, sugestia unui corp reptilian uriaş - în acel cerc de stânci. Mă simțeam... infectat. Infectat de gândurile care îmi circulau în cap. Mă simțeam totodată periculos - ca şi când aş fi putut invoca arătarea aceea doar gândindu-mă la ea prea mult. Şi nu avea să fie singură. Tot acel cosmos străin se va împrăştia în lumea noastră, ca voma prin fundul unei pungi de hârtie ude.

Am dat o tură şi am încuiat toate uşile. Apoi am fost sigur că am uitat vreo două, aşa că am mai dat o tură şi le-am verificat pe toate. De data aceasta am numărat: uşa din față, uşa din spate, uşa cămării, uşa podului, uşa de sus a garajului, uşa din spate a garajului. Astea erau şase, şi mi-a trecut prin gând că şase este un număr bun. Cum şi opt e un număr bun. Sunt numere prietenoase. Calde. Nu reci, precum cinci sau... ştii tu, şapte. M-am relaxat puțin, însă am mai dat o ultimă tură. Tot şase. „Şase-i şase cum e şase“, mi-amintesc că am spus. După aceea mă gândeam că voi putea dormi, dar n-am putut. Nici cu un Ambien. Vedeam întruna soarele la asfințit deasupra râului Androscoggin, transformându-l într-un şarpe roşu. Ceața ieşind din iarbă ca mii de limbi. Şi arătarea dintre stânci. Aceea, mai mult ca orice.

M-am ridicat şi am numărat toate cărțile din biblioteca din dormitor. Erau nouăzeci şi trei. Ăsta-i un număr rău, şi nu doar fiindcă e impar. Dacă împarți nouăzeci şi trei la trei rezultă treizeci şi unu: treisprezece de-a-ndoaselea. Aşa că am luat o carte din biblioteca mică din hol. Nouăzeci şi patru însă nu e decât puțin mai bine, fiindcă nouă şi patru, adunate, dau treisprezece.

Treisprezece apare pretutindeni în lumea asta a noastră, doctore. Nici nu ştii. Oricum, am mai adus şase cărți în

biblioteca din dormitor. A trebuit să le înghesui, dar le-am făcut să încapă. O sută e okay. E bine, chiar.

Mă întorceam în pat, când am început să mă gândesc la biblioteca din hol. Dacă nu cumva, ştii tu, am luat dintr-un sân şi am băgat în altul. Aşa că am numărat şi cărțile de acolo, şi rezultatul a fost bun: cincizeci şi şase. Suma cifrelor este unsprezece, adică un număr impar, dar nu cel mai rău număr impar, şi cincizeci şi şase împărțit la doi dă douăzeci şi opt - un număr bun. După asta am putut dormi. Cred că am avut vise urâte, însă nu mi le aduc aminte.

Zilele au trecut şi mintea mea a continuat să se întoarcă la Câmpul lui Ackerman. Era ca şi când o umbră ar fi căzut peste viața mea. Număram o mulțime de lucruri pe-atunci, şi atingeam lucruri - ca să fiu sigur că le înțeleg locul în lume, în lumea reală, lumea mea - şi începusem să şi aşez lucruri. Întotdeauna în numere pare şi de regulă în cerc sau pe diagonală. Întrucât cercurile şi diagonalele țin lucrurile afară.

În general, adică. Şi niciodată permanent. O singur accident mic şi paisprezece devine treisprezece, sau opt devine şapte.

La începutul lui septembrie, fiica mea cea mică a venit în vizită şi mi-a atras atenția cât de obosit arăt. Voia să ştie dacă nu lucrez prea mult. A observat de asemenea că toate lucruşoarele din living - chestii pe care mama ei nu le luase după divorț - fuseseră aranjate în ceea ce ea a numit „cercuri OZN“. A spus: „Începi să te ramoleşti puțin la bătrânețe, nu-i aşa, tati?“ Şi atunci am decis că trebuie să mă întorc la Câmpul lui Ackerman, de data aceasta în plină zi. Mi-am spus că, dacă îl văd la lumina zilei, dacă văd doar câteva stânci neînsemnate împrăştiate pe o pajişte necosită, voi înțelege ce aiurea este toată tărăşenia asta şi obsesiile mele se vor împrăştia ca puful de păpădie într-o adiere puternică de vânt. Voiam asta. Fiindcă număratul, atinsul şi aranjatul - treburile astea înseamnă multă muncă. O mare responsabilitate.

În drum, am oprit la atelierul unde îmi developam filmele şi am văzut că pozele făcuse în seara aceea pe Câmpul lui Ackerman nu ieşiseră. Erau doar nişte dreptunghiuri gri, ca şi

când ar fi fost înceţoşate de-o radiaţie puter-nică. Asta m-a făcut să ezit, însă nu m-a oprit din drum. Am împrumutat o cameră digitală de la un tip din atelier - asta e cea pe care am prăjit-o - şi am pornit (cu viteză) spre Motton. Vrei să auzi o chestie stupidă? Mă simţeam ca un om care s-a urzicat rău şi se duce la farmacie după o sticlă de loţiune Calamine. Deoarece cu asta se asemăna senzaţia - cu o mâncărime. Număratul şi atinsul şi aranjatul o puteau scărpina, însă scărpinatul oferă doar alinare temporară, în cel mai bun caz. Cel mai adesea favorizează răspândirea sursei mâncărimii. Eu voiam de fapt un leac. Întoarcerea la Câmpul lui Ackerman nu era leacul dorit, însă eu de unde să ştiu asta, nu? Cum a spus cineva, învăţăm pe pielea noastră. Şi învăţăm şi mai bine dacă încercăm şi nu ne iese.

Era o zi frumoasă, fără pată de nor pe cer. Frunzele erau încă verzi, dar aerul avea acea limpezime strălucitoare de când se schimbă anotimpurile. Fosta mea soţie obişnuia să spună că aceste zile de toamnă timpurie sunt răsplata pe care o primim fiindcă i-am înghiţit trei luni de zile pe turişti şi pe rezidenţii de vară, stând la rând pe când ei îşi folosesc cardurile de credit ca să cumpere bere. Mă simţeam bine, asta îmi amintesc. Mă simţeam sigur că voi pune capăt tuturor neroziilor. Ascultam o compilaţie greatest hits Queen şi mă gândeam ce bine suna Freddie Mercury, ce pur. Cântam odată cu el. Am traversat râul Androscoggin în Harlow - apa de ambele părţi ale bătrânului Bale Road Bridge strălucea de să-ţi scoată ochii - şi am văzut un peşte sărind. M-a făcut să râd tare. Nu mai râsesem aşa din seara aceea pe Câmpul lui Ackerman, şi a sunat atât de bine, că am mai râs o dată.

Apoi am urcat Boy Hill - pun pariu că ştii unde e - şi am trecut de Sere-nity Ridge Cemetery. Făcusem câteva poze bune acolo, deşi n-am pus niciodată una într-un calendar. Am ajuns la drumul secundar de pământ nici cinci minute mai târziu. Am dat să intru pe el, apoi am acţionat frânele. Şi încă la ţanc. Dacă aş fi reacţionat mai lent, aş fi rupt în două grilajul Toyotei mele. Drumul era brăzdat de un lanţ şi de lanţ atârna un nou indicator: TRECEREA ABSOLUT OPRITĂ.

Acum mi-aş fi putut spune că era doar o coincidență, că proprietarul acelor păduri şi al acelui câmp - nu neapărat un tip pe nume Ackerman, dar cine ştie - punea lanțul şi indicatorul acela în fiecare toamnă, pentru a-i descuraja pe vânători. Numai că sezonul la căprioare nu începea decât la 1 noiembrie. Nici măcar sezonul la păsări nu începea decât în octombrie. Cred că cineva supraveghea câmpul. Cu un binoclu, poate, sau cu un soi mai puțin normal de vedere. Cineva ştia că am fost acolo şi că poate aveam să revin.

„Las-o baltă, atunci!“ mi-am spus. „Doar dacă nu vrei să rişti să fii arestat pentru violare de proprietate, poate să-ți apară poza în Castle Rock Call. Asta chiar te-ar ajuta în afaceri, nu-i aşa?“

Nici în ruptul capului însă nu voiam să mă opresc, nu dacă exista o şansă să pot ajunge la câmp, să văd ceva şi, ca urmare, să mă simt mai bine. Fiindcă - fii atent aici - fix în timp ce-mi spuneam că dacă cineva voia să nu-i violez proprietatea ar trebui să-i respect dorința, număram literele de pe indicatorul acela şi-mi ieşea douăzeci şi unu, adică un număr îngrozitor, mult mai rău decât treisprezece. Ştiam că e-o nebunie să gândesc aşa, dar aşa gândeam, şi o parte din mine ştia că nu e deloc o nebunie.

Mi-am ascuns Toyota în parcarea cimitirului Serenity Ridge, apoi am parcurs pe jos drumul de pământ cu camera împrumutată agățată de umăr în borsetuța ei cu fermoar. Am ocolit lanțul - a fost uşor - şi am mers pe drum către câmp. S-a dovedit că ar fi trebuit s-o iau la pas şi dacă lanțul n-ar fi fost acolo, întrucât acum erau şase copaci căzuți de-a curmezişul drumului, şi nu doar simpli mesteceni putrezi. Cinci erau pini măricei şi ultimul era un stejar matur. Şi nici nu căzuseră doar; scumpişorii ăia fuseseră tăiați cu drujba. Nici măcar nu m-au încetinit. M-am cățărat peste pini şi am ocolit stejarul. Apoi am fost pe dealul ce urca spre câmp. Celuilalt indicator - CÂMPUL LUI ACKERMAN, VÂNĂTOAREA INTERZISĂ, TRECEREA OPRITĂ - nu i-am acordat nici măcar o privire. Vedeam copacii cum se retrăgeau în creasta dealului, vedeam cum raze prăfoase de soare străluceau

printre cei aproape de vârf şi vedeam acri şi acri întregi de cer albastru, vesel şi optimist. Era în toiul zilei. Nu avea să fie niciun gigantic şarpe-râu sângerând în zare, ci doar Androscoggin cu care am crescut şi pe care întotdeauna l-am iubit - albastru şi frumos, aşa cum pot fi lucrurile normale atunci când le vedem în momentul lor de glorie. Am rupt-o la fugă. Sentimentul meu de optimism nebun a durat până în vârf, dar în clipa în care am văzut stâncile acelea stând acolo ca nişte colți, starea mea de bine s-a năruit. Ce-a înlocuit-o au fost spaima şi oroarea.

Erau şapte stânci din nou. Doar şapte. Şi în mijlocul lor - nu ştiu cum să explic mai bine asta, ca să mă înțelegi - era un loc şters. Nu era ca o umbră, nu tocmai, ci mai degrabă ca... ştii cum, cu timpul, albastrul jeanşilor tăi preferați păleşte? Mai ales în punctele de uzură, cum ar fi la genunchi? Aşa era. Culoarea ierbii era spălăcită într-un fel de verzuliu unsuros şi, în loc de albastru, cerul de deasupra acelui cerc de stânci părea cenuşiu. Simțeam că, dacă aş intra acolo - şi o parte din mine voia asta - aş putea lovi cu pumnul şi el ar trece direct prin țesătura realității. Şi atunci, ceva m-ar prinde de mână. Ceva de cealaltă parte. Eram convins de asta.

Totuşi, ceva din mine voia să o fac. Eu voiam să... nu ştiu... termin cu preludiul şi să trec direct la futai.

Vedeam - sau credeam că văd, încă nu sunt sigur de partea asta - locul unde trebuia să fie a patra stâncă şi vedeam acea... acea ştersătură... umflându-se către mine, încercând să iasă pe acolo pe unde bariera de protecție a stâncilor era subțire. Am fost îngrozit! Deoarece dacă ieşea de acolo, toate lucrurile nenumite din cealaltă parte s-ar naşte în lumea noastră. Cerul s-ar întuneca şi ar fi plin de noi stele şi constelații bizare.

Am luat camera de pe umăr, dar am scăpat-o pe jos când am încercat să trag fermoarul borsetei în care se găsea. Mâinile îmi tremurau de parcă m-ar fi apucat o criză. Am luat borseta de jos şi i-am tras fermoarul şi, când m-am uitat din nou la stânci, am văzut că spațiul dinăuntrul lor nu mai era doar şters. Începea să se întunece. Şi vedeam ochi din nou.

Uitându-se din întuneric. De data asta erau galbeni, cu pupile înguste negre. Ca ochii de pisică. Sau ochii de şarpe.

Am încercat să ridic camera, dar am scăpat-o iar. Şi când m-am întins după ea, iarba s-a închis deasupra ei şi a trebuit să o trag de acolo. Ba nu, a trebuit să o smulg de acolo. Eram în genunchi atunci, smucind de curea cu ambele mâini. Şi o adiere a început să sufle din golul unde ar fi trebuit să fie a opta stâncă. Mi-a suflat părul de pe frunte. Puțea. Duhnea a stârv. Am ridicat camera la ochi, dar la început n-am văzut nimic. Mi-am spus: A orbit camera, cine ştie cum a orbit camera, şi atunci mi-am amintit că era un Nikon digital şi trebuia deschis. Am făcut-o - am auzit bipul - însă tot nu vedeam nimic.

Adierea se transformase deja în vânt. Făcea iarba să se unduiască pe toată lungimea câmpului în valuri mari de umbră. Miasma era şi mai rea. Şi ziua se întuneca. Nu era urmă de nor pe cer, era de-un albastru pur, dar ziua totuşi se întuneca. De parcă o uriaşă planetă invizibilă ar fi eclipsat soarele.

Ceva a vorbit. Nu în engleză. Ceva care suna a „Cthun, cthun, deeyanna, deyanna“. Dar atunci... Hristoase, atunci mi-a rostit numele. A spus: „Cthun, N., deeyanna, N.“ Cred că am strigat, dar nu sunt sigur, fiindcă vântul devenise o vântoasă care îmi şuiera în urechi. Ar fi trebuit să strig. Aveam tot dreptul să strig. Fiindcă îmi ştia numele! Ființa aceea grotescă, nenumită, îmi ştia numele. Şi atunci... camera... ştii ce am observat?

„Îl întreb dacă nu cumva uitase capacul pe obiectiv şi el scoate un râset ascuțit care îmi zgârie nervii şi mă duce cu gândul la şobolani mişunând peste cioburi de sticlă.“

Da! Aşa-i! Capacul obiectivului! Căcatul ăla de capac! L-am scos şi am dus camera la ochi - e de mirare că n-am scăpat-o din nou, mâinile îmi tremurau atât de tare, şi iarba nu i-ar mai fi dat drumul niciodată, nu, niciodată, deoarece a doua oară ar fi fost pregătită. Numai că nu am scăpat-o, şi vedeam prin obiectiv, şi erau opt stânci. Opt. Opt menține starea

lucrurilor. Întunecimea aia încă se-nvârtoşa în mijloc, dar se retrăgea. Iar vântul care sufla în jurul meu scădea.

Am lăsat camera jos şi atunci au fost şapte. Ceva se umfla în întuneric, vrând să iasă, ceva ce nu pot descrie. Îl văd - îl văd în vise - însă nu există cuvinte pentru o aşa blasfemie. O cască de piele fremătătoare, mai bine de atât nu mă pot exprima. Una cu ochelari galbeni de fiecare parte. Doar că ochelarii... cred că erau ochi, şi ştiu că se uitau la mine.

Am ridicat iarăşi camera şi am văzut opt stânci. Am făcut şase sau opt poze ca pentru a le marca, a le fixa în loc pe veci, dar sigur că asta n-a funcționat, am reuşit doar să prăjesc camera. Lentilele văd stâncile alea, doctore - sunt aproape convins că un om le poate vedea şi în oglindă, poate chiar printr-o bucată de sticlă simplă - însă nu le pot înregistra. Singurul lucru care le poate înregistra, care le poate ține în loc, este mintea omenească, memoria. Şi nici aceasta nu e infailibilă, cum am descoperit. Număratul, atinsul şi aranjatul funcționează o vreme - e ciudat, când te gândeşti că gesturi pe care le con-siderăm nevrotice țin de fapt lumea ancorată –, dar mai devreme sau mai târziu puțina protecție pe care o oferă slăbeşte. Şi e-atât de mult de lucru.

Al naibii de mult.

Mă întreb dacă nu putem termina pe ziua de azi. Ştiu că e devreme, dar sunt foarte obosit.

„Îi spun că-i voi prescrie un sedativ, dacă vrea - uşor, dar mai bun decât Ambien sau Lunesta. Va avea efect dacă nu exagerează cu el. Îmi oferă un zâmbet recunoscător."

Asta ar fi bine, foarte bine. Îți pot cere însă o favoare?

„Îi spun că poate, cum să nu."

Prescrie-mi douăzeci, patruzeci sau şaizeci. Toate sunt numere bune.

„Următoarea şedință"

„Îi spun că arată mai bine, deşi asta e departe de adevăr. Arată de fapt ca un om care va fi internat curând, dacă nu găseşte un mod de-a ajunge înapoi pe a sa personală Route 117. Să se întoarcă sau să dea cu spatele, nu contează care, dar trebuie să se îndepărteze de acel câmp. La fel şi eu, de

fapt. Am vise cu câmpul lui N., pe care sunt sigur că l-aş putea găsi, dacă aş vrea. Nu că aş vrea - asta ar însemna să împărtăşesc fantezia pacientului meu –, dar sunt sigur că aş putea să-l găsesc. Într-o noapte în acest weekend (pe când nu reuşeam să adorm), m-am gândit că trebuie să fi trecut cu maşina pe lângă el, nu doar o dată, ci de sute de ori. Fiindcă am traversat Bale Road Bridge de sute de ori, iar pe lângă Serenity Ridge Cemetery am trecut de mii de ori; era pe ruta autobuzului şcolar spre James Lowell Elementary, şcoala primară pe care am frecventat-o eu şi Sheila. Aşa că sigur, l-aş putea găsi. Dacă aş vrea. Dacă există.

Îl întreb dacă ce i-am prescris îl ajută, dacă a reuşit să doarmă. Cearcănele negre de sub ochii lui îmi spun că n-a reuşit, dar sunt curios să văd ce răspunde.“

Mult mai bine. Mersi. Şi TOC-ul e ceva mai bine.

„Când spune asta, mâinile lui - mai predispuse să spună adevărul - aşază agere vaza şi cutia de Kleenex în colțuri opuse ale mescioarei de lângă canapea. Astăzi, Sandy a pus trandafiri. El îi aranjează astfel încât să unească vaza de cutie. Îl întreb ce s-a întâmplat după ce s-a dus la Câmpul lui Ackerman cu camera împrumutată. El ridică din umeri.“

Nimic. Decât că am plătit pentru Nikonul tipului de la atelierul foto, de -sigur. În scurt timp chiar începea sezonul de vânătoare, iar pădurile acelea devin periculoase, chit că porți portocaliul reflectorizant din cap până în picioare. Deşi mă cam îndoiesc că sunt multe căprioare în zona aceea; îmi imaginez că o ocolesc.

Căcaturile de TOC s-au mai potolit şi eu am reînceput să dorm noaptea.

Ei bine... în unele nopți. Am avut vise, desigur. În vise eram mereu pe acel câmp, încercând să trag camera din iarbă, dar iarba nu voia să-i dea drumul. Întunecimea se revărsa din cerc ca petrolul şi când am ridicat privirea am văzut că cerul se despicase de la est la vest şi o teribilă lumină neagră curgea din el... o lumină vie. Şi înfometată. Atunci mă trezeam, leoarcă de sudoare. Uneori strigând.

Apoi, la începutul lui decembrie, am primit o scrisoare la birou. Era mar-cată PERSONAL şi avea un obiect mic înăuntru. Am rupt-o şi ce-a căzut pe biroul meu a fost o cheiță cu o etichetă ataşată. Pe etichetă scria C.A. Am ştiut ce este şi ce însemna. Dacă ar fi fost un bilet însoțitor, acesta ar fi spus: „Am încercat să te împiedic să intri. Nu-i vina mea, şi poate nici a ta, dar oricum cheia asta, şi tot ce deschide ea, e a ta acum. Ai mare grijă de ea.“

În weekendul acela m-am dus înapoi în Motton, însă nu m-am deranjat să parchez în parcarea cimitirului. Nu mai era nevoie, înțelegi. Decorațiunile de Crăciun erau montate în Portland şi în celelalte orăşele prin care am trecut. Era un frig aprig, dar încă nu căzuse deloc zăpadă. Ştii cum e mereu mai rece înainte să vină zăpada? Aşa era în ziua aceea. Cerul însă era acoperit, şi zăpada a venit, un viscol chiar în acea noapte. A fost unul furios. Îți aminteşti?

„Îi spun că da. Am motive să-mi amintesc (deşi nu-i spun lui asta). Eu şi Sheila am rămas înzăpeziți la casa părintească, unde merseserăm să verificăm nişte reparații. Ne-am abțiguit şi am dansat pe discuri vechi de Beatles şi Rol-ling Stones. A fost plăcut.“

Lanțul era în continuare întins peste drum, dar cheia C.A. s-a potrivit în lacăt. Iar copacii căzuți fuseseră traşi deoparte. Cum ştiam că vor fi. Nu mai ajuta ca drumul să fie blocat, întrucât câmpul acela este acum câmpul meu, stâncile acelea sunt acum stâncile mele, şi orice-ar fi ceea ce țin între ele este responsabilitatea mea.

„Îl întreb dacă era speriat, sigur că răspunsul trebuie să fie da. Dar N. mă surprinde.“

Nu prea, nu. Fiindcă locul era diferit. Am ştiut-o şi din capătul drumului, unde se uneşte cu 117 în T. Am simțit-o. Şi auzeam ciori cârâind, când am deschis lacătul cu noua mea cheie. De obicei, cred că ăsta-i un sunet urât, dar în ziua aceea suna foarte frumos. Cu riscul de-a părea pretențios, suna a mântuire.

Ştiam că vor fi opt stânci pe Câmpul lui Ackerman, şi am avut dreptate. Ştiam că nu vor mai părea dispuse în cerc, şi

am avut dreptate şi în privința asta; arătau din nou a aflorimente aleatorii, părți ale stratului subteran de rocă expuse de-o modificare tectonică, ori de un ghețar care se retrăsese cu optzeci de mii de ani în urmă, ori de o inundație de dată ceva mai recentă.

Am înțeles şi alte lucruri. Unul era că activasem locul doar uitându-mă la el. Ochii omeneşti fac a opta stâncă să dispară. Lentilele camerei o pun la loc, însă nu o fixează definitiv acolo. Trebuia să reînnoiesc protecția cu fapte simbolice.

„Face o pauză, se gândeşte şi când vorbeşte din nou, pare că a schimbat subiectul."

Ştiai că Stonehenge e posibil să fi fost o combinație de ceas şi calendar?

„Îi spun că am citit asta undeva."

Oamenii care au clădit locul acela, şi altele asemenea, trebuie să fi ştiut că pot citi ora doar cu ajutorul unui cadran solar, iar cât despre calendar - ştim că oamenii preistorici din Europa şi Asia identificau zilele doar făcând urme pe pereți de rocă, la adăpost. Astfel, ce să fie Stonehenge, dacă într-adevăr este un uriaş ceas/calendar? Un monument închinat comportamentului TOC, asta cred eu - o gigantică nevroză ridicată într-un câmp din Salisbury.

Doar dacă nu protejează ceva, pe lângă a ține socoteala orelor şi lunilor. Dacă nu blochează accesul unui univers nebunesc care se întâmplă să se afle chiar alături de universul nostru. Am zile - multe, mai ales iarna trecută, când m-am simțit din nou cât de cât eu însumi - când sunt sigur că astea-s bazaconii, că tot ce am crezut că văd pe Câmpul lui Ackerman a fost doar în mintea mea. Că rahaturile astea de TOC sunt doar o bâlbâială mentală.

Apoi am alte zile - au început din nou primăvara asta - când sunt sigur că totul este adevărat: că am activat ceva. Şi făcând asta, am devenit cel mai recent purtător de ştafetă într-un şir foarte, foarte lung de purtători de ştafetă, ce se pierde, poate, în vremurile preistorice. Ştiu că sună a nebunie - altfel de ce aş mai spune asta unui psihiatru? - şi am zile întregi când sunt sigur că este o nebunie... până şi atunci

când număr lucruri, când fac turul casei noaptea atingând comutatoare şi ochiuri de plită, sunt sigur că totul e doar... ştii tu... o reacție chimică greşită a minții pe care câteva pilule bine alese o pot rezolva.

Asta am gândit în special iarna trecută, când lucrurile mergeau bine. Sau cel puțin mai bine. Apoi, în aprilie anul ăsta, lucrurile au reînceput să meargă rău. Număram mai mult, atingeam mai mult şi aşezam în cerc sau pe diagonală aproape tot ce nu era bătut în cuie. Fiica mea - cea care merge la şcoală aici, în apropiere - şi-a exprimat din nou îngrijorarea față de cum arătam şi cât de irascibil păream. A întrebat dacă e din vina divorțului, şi când am spus că nu, a avut o expresie ca şi când nu m-ar fi crezut. A întrebat dacă m-am gândit să „mă consulte cineva“, şi pe Dumnezeul meu, iată-mă aici.

Am reînceput să am coşmaruri. Într-o noapte de la începutul lunii mai m-am trezit pe podeaua dormitorului, strigând. În vis văzusem o monstruozitate gigantică, gri-neagră, o arătare înaripată ca un gargui, cu cap pergamentos, ca o cască. Stătea în ruinele oraşului Portland, o vietate înaltă de cel puțin un kilometru - vedeam fuioare de nori plutind în jurul brațelor ei argintate. În ghearele ei strânse erau oameni care se zbăteau şi urlau. Şi am ştiut - am ştiut de-adevăratelea - că evadase dintre stâncile de pe Câmpul lui Ackerman, că era doar prima şi cea mai mică dintre abominațiunile ce fuse-seră eliberate din cealaltă lume, şi era doar vina mea. Deoarece nu-mi îndeplinisem responsabilitățile.

M-am împleticit prin casă, aranjând lucruri în cerc şi apoi numărându-le, pentru a fi sigur că cercurile conțineau doar numere pare, şi mi-a trecut prin gând că nu e prea târziu, că ea abia a început să se trezească.

„Îl întreb la cine se referă când spune „ea“.“

Forța! Ți-aduci aminte de Războiul Stelelor? „Foloseşte forța, Luke“?

„Râde descătuşat.“

Doar că acum îndemnul sună: „Nu folosi forța! Opreşte forța! Întemnițează forța!“ Acel ceva haotic care forțează

neîncetat locul acela subțire - şi toate locurile subțiri din lume, îmi închipui. Uneori cred că există un lanț întreg de universuri ruinate în spatele acestei forțe, întinzându-se înapoi în timp cu ere întregi ca nişte monstruoase urme de paşi...

„Spune ceva în surdină ce nu înțeleg. Îl rog să repete, dar el clatină din cap."

Dă-mi carnețelul tău, doctore. Îți scriu. Dacă ce-ți spun e adevărat şi nu doar o plăsmuire a capului meu idiot, nu e sigur să rostesc numele cu voce tare.

„Scrie CTHUN cu majuscule. Îmi arată şi, când încuviințez din cap, rupe foaia în bucăți, numără bucățile - ca să fie sigur că numărul este par, presupun - după care le depune în coşul de gunoi de lângă canapea."

Cheia, cea primită prin poştă, era în seiful de acasă. Am luat-o şi m-am dus în Motton - peste pod, pe lângă cimitir, în sus pe drumul ăla nenorocit de pământ. N-am stat pe gânduri, fiindcă nu era genul de decizie pe care trebuie să o cântăreşti în gând. Ar fi fost ca şi când, întorcându-te acasă şi văzând draperiile din living cuprinse de foc, ai sta să decizi dacă să le stingi sau nu. Nu - m-am dus şi basta.

Dar am luat camera foto cu mine. De asta poți fi sigur.

Coşmarul mă trezise în jurul orei cinci şi era încă dimineața devreme când am ajuns la Câmpul lui Ackerman. Râul Androscoggin era frumos - arăta ca o lungă oglindă argintie în loc de şarpe, cu fuioare fine de ceață ridicându-se de pe suprafața lui şi întinzându-se deasupra lui într-o, nu ştiu, oglindire temperată, sau ceva. Norul acela simula exact traseul sinuos al râului, astfel încât arăta ca un râu-fantomă în văzduh.

Iarba reîncepea să crească pe câmp şi majoritatea tufişurilor de sumac se înverzeau, însă eu am văzut un lucru înfricoşător. Şi oricât de multe din celelalte lucruri ar fi în mintea mea (şi sunt perfect dispus să admit că ar putea fi), ăsta e real. Am poze care s-o demonstreze. Sunt neclare, dar în vreo două se văd mutațiile tufişurilor de sumac aproape de stânci. Frunzele sunt negre în loc de verzi, iar ramurile sunt

răsucite... par să formeze litere, iar literele par să alcătuiască... ştii tu... numele ăla.

„Gesticulează spre coşul de gunoi în care se află bucățile de hârtie."

Întunecimea era din nou în mijlocul stâncilor - erau doar şapte la număr, desigur, de aceea fusesem atras acolo –, dar n-am văzut nicio pereche de ochi. Slavă Domnului, încă mai era timp. Apăruse doar întunecimea, învolburându-se întruna, părând să sfideze frumusețea acelei tăcute dimineți de primăvară, părând să exulte în fragilitatea lumii noastre. Vedeam râul Androscoggin prin ea, însă întunecimea - era de proporții aproape biblice, un stâlp de fum - preschimba râul într-o dâră căcănie.

Am ridicat camera - aveam cureluşa pe după gât, aşa că şi dacă o scăpam, nu avea să cadă în strânsoarea ierbii - şi m-am uitat prin obiectiv. Opt stânci. Am lăsat-o jos şi erau din nou şapte. M-am uitat prin obiectiv şi am văzut opt. A doua oară când am lăsat camera jos, au rămas opt. Dar asta nu era de ajuns, şi ştiam. Ştiam ce aveam de făcut.

Cel mai greu lucru pe care l-am făcut de când mă ştiu a fost să mă forțez să cobor la cercul acela de stânci. Sunetul ierbii frecându-se de manşetele pantalonilor mei era ca o voce - joasă, aspră, protestând. Avertizându-mă să păstrez distanța. Aerul a început să aibă gust de boală. Plin de cancer şi lucruri poate şi mai rele, microbi ce nu există pe lumea noastră. Pielea mea a început să palpite, şi am bănuit - adevărul e că încă bănuiesc asta - că dacă aş păşi printre două stânci din acelea, intrând în cerc, carnea mi s-ar lichefia şi mi-ar curge de pe oase. Auzeam vântul care suflă uneori acolo, învârtejindu-se în propriu-i ciclon. Şi am ştiut că ea vine. Arătarea cu cap-cască.

„Gesticulează iar spre bucățile de hârtie din coşul de gunoi."

Venea, şi dacă o vedeam de la acea apropiere, avea să-mi fure mințile. Aveam să-mi pun capăt vieții în acel cerc, făcând poze în care n-avea să apară nimic, în afară de nori gri. Ceva însă mă împingea de la spate să continui. Şi când am ajuns acolo...

„N. se ridică în picioare şi se plimbă încet în jurul canapelei, intenționat în cerc. Paşii lui - deopotrivă gravi şi jucăuşi, ca paşii unui copil care joacă învârtita - sunt teribili, într-un fel. În timp ce merge în cerc, întinde mâna pentru a atinge stânci pe care eu nu le pot vedea. Una... două... trei... patru... cinci... şase... şapte... opt. Pentru că opt menține starea lucrurilor. Apoi se opreşte şi se uită la mine. Am mai avut eu pacienți în criză - mulți –, dar niciodată n-am văzut o asemenea privire hăituită. Văd groază, nu însă şi nebunie; văd claritate mai degrabă decât confuzie. Totul trebuie să fie o fantezie, desigur, dar nu încape îndoială el că o înțelege perfect.

Zic: „Când ai ajuns acolo, le-ai atins.“

Da, le-am atins, una după alta. Şi nu pot spune că am simțit lumea devenind un loc mai sigur - mai solid, mai acolo - cu fiecare stâncă pe care o atingeam, fiindcă asta n-ar fi adevărat. Am simțit-o cu fiecare două stânci. Doar numerele pare, înțelegi? Întunecimea aia învolburată a început să se retragă cu fiecare pereche şi pe când am ajuns la opt, dispăruse. Iarba din mijlocul stâncilor era galbenă şi uscată, dar întunecimea dispăruse. Şi undeva - foarte departe - am auzit cânt de pasăre.

Am păşit înapoi. Soarele urcase deja pe cer şi râul-fantomă de deasupra celui real dispăruse cu totul. Stâncile aduceau din nou a stânci. Opt aflorimente de granit într-un câmp, nici măcar aranjate în cerc, decât dacă-ți puneai mintea la contribuție pentru a vedea asta. Şi eu m-am simțit divizat. O parte a minții mele ştia că toată povestea era doar un produs al imaginației, şi că imaginația mea suferea de-un soi de boală. Cealaltă parte ştia că totul era adevărat. Acea parte chiar înțelegea de ce lucrurile se îmbunătățiseră o vreme.

E vorba de solstițiu, înțelegi? Acelaşi tipar apare peste tot în lume - nu doar la Stonehenge, dar şi în America de Sud şi Africa, ba chiar şi la Polul Nord! Îl vezi în Midwestul american - fiica mea l-a văzut, iar ea nu ştie nimic despre asta! Cercuri OZN, spunea ea. Chiar este un calendar - Stonehenge şi toate celelalte, ținând socoteala nu doar a zilelor şi lunilor, ci şi a momentelor de pericol mai mare şi mai mic.

Falia aceasta din mintea mea mă sfâşia. Încă mă sfâşie. Am mai fost acolo de-o duzină de ori din ziua aceea, iar pe 21 - ziua în care a trebuit să anulez întâlnirea cu tine, ții minte?

„Îi spun că țin, sigur că țin."

Am petrecut toată ziua aceea pe Câmpul lui Ackerman, uitându-mă şi numărând. Fiindcă pe 21 a fost solstițiul de vară. Ziua cu cel mai mare pericol. Aşa cum solstițiul de iarnă, în decembrie, este ziua când pericolul e cel mai redus. A fost anul trecut, va fi din nou anul acesta, a fost an de an de la începutul timpului încoace. Şi în lunile următoare - până la toamnă, cel puțin - ştiu ce am de făcut. Pe 21... nu-ți pot spune ce îngrozitor a fost acolo. Felul în care a opta stâncă pâlpâia la granița realității. Ce greu a fost să o reconcretizez în lumea noastră. Felul în care întunecimea se apropia şi se îndepărta... se apropia şi se îndepărta... ca un val. O dată am ațipit şi când am ridicat privirea am văzut un ochi inuman - un ochi hidos trilobat - care mă studia. Am strigat, dar n-am fugit. Deoarece lumea depindea de mine. Depindea de mine şi nici măcar n-o ştia. În loc să fug, am ridicat camera foto şi m-am uitat prin obiectiv. Opt stânci. Niciun ochi. Dar după aceea am stat treaz.

Până la urmă, cercul s-a stabilizat şi eu am ştiut că pot pleca. Măcar în ziua aceea. Pe atunci soarele apunea din nou, cum făcuse în prima seară; o minge de foc atârnată deasupra liniei orizontului, transformând râul Androscoggin într-un şarpe sângeriu.

Şi doctore - că-i real sau doar o fantezie, munca e la fel de grea. Şi responsabilitatea! Sunt atât de obosit. Nu-i uşor să porți greutatea lumii pe umeri...

„S-a înapoiat pe canapea. E un om masiv, însă acum pare mic şi scofâlcit. Atunci zâmbeşte."

Măcar după ce vine iarna am o vacanță. Dacă rezist până atunci. Şi ştii ce? Cred că am terminat. Noi doi. Cum se spunea la radio: „Astfel se încheie programul zilei de azi." Deşi... cine ştie? S-ar putea să ne revedem. Sau măcar să ne reauzim.

„Îi spun că, dimpotrivă, mai avem mult de lucru. Îi spun că într-adevăr poartă o greutate; are în cârcă o gorilă invizibilă de patru sute de kilograme şi împreună o putem convinge să coboare. Îi spun c-o putem face, dar că va dura. Spun toate acestea şi-i scriu două rețete, dar în adâncul sufletului mă tem că vorbeşte serios; a terminat. Îşi ia rețetele, însă a terminat. Poate doar cu mine; poate cu viața însăşi.“

Mulțumesc, doctore. Pentru tot. Pentru că ai ascultat. Şi alea?

„Arată spre mescioara de lângă canapea, cu aranjamentul atent făcut de pe ea.“

În locul tău, nu le-aş muta pe alea.

„Îi dau un cartonaş cu data următoarei şedințe şi el îl pune grijuliu în buzunar. Şi când mângâie buzunarul cu mâna ca să se asigure că e acolo, îmi spun că poate greşesc, şi chiar îl voi vedea în 5 iulie. Mi s-a mai întâmplat să mă înşel. A început să-mi placă de N. şi nu vreau să intre de-a binelea în cercul acela de stânci. Există doar în mintea lui, dar asta nu înseamnă că nu e real.“

„Sfârşitul ultimei şedințe“

4. Manuscrisul doctorului Bonsaint (fragmente)

5 iulie 2007

Când am văzut necrologul, l-am sunat acasă. Mi-a răspuns C., fiica lui care merge la şcoală aici, în Maine. A fost remarcabil de stăpână pe sine, spunând că în adâncul sufletului nu era surprinsă. Mi-a spus că ea a fost prima care a ajuns la casa din Portland a lui N. (serviciul ei de vară era în Camden, la distanță nu atât de mare), dar auzeam prezența altora în casă. Asta e bine. Familia există pentru multe motive, însă rolul ei cel mai însemnat poate că e de-a se strânge atunci când un membru moare, iar asta e cu atât mai important când moartea lui e violentă şi neaşteptată - crimă sau sinucidere.

Ştia cine sunt. A vorbit liber. Da, a fost sinucidere. Maşina lui. Garajul. Prosoape întinse de-a lungul crăpăturilor de sub

uşi, şi sunt sigur că într-un număr par. Zece sau douăzeci; ambele numele bune, potrivit lui N. Treizeci nu-i la fel de bun, însă au oamenii - mai ales bărbații care locuiesc singuri - treizeci de prosoape în casă? Sunt aproape sigur că nu. Ştiu că eu n-am.

Va urma o anchetă, a spus. Îi vor găsi medicamente - cele prescrise de mine, nu mă îndoiesc - în organism, însă probabil nu în cantități letale. Nu că ar conta, presupun; N. e la fel de mort, indiferent de cauză.

M-a întrebat dacă nu vreau să vin la înmormântare. M-am simțit mişcat. Emoționat până la lacrimi, de fapt. Am spus că voi veni, dacă familia mă primeşte. Părând surprinsă, ea a spus că sigur că mă primeşte... de ce nu?

„Pentru că, până la urmă, nu l-am putut ajuta“, am spus.

„Ai încercat“, a zis ea. „Asta e important.“ Şi am simțit din nou înțepături în ochi. Bunătatea ei.

Înainte să închid, am întrebat-o dacă n-a lăsat un bilet. A spus că da. Trei cuvinte. Atât de obosit.

Ar fi trebuit să-şi adauge numele. Astfel, ar fi fost patru.

7 iulie 2007

Şi la biserică şi la cimitir, rudele lui N. - mai ales C. - m-au luat între ei şi m-au făcut să mă simt bine primit. Miracolul familiei, care îşi poate deschide brațele chiar şi în astfel de momente critice. Şi pentru a primi un străin. Au fost aproape de o sută de oameni, mulți din familia extinsă a vieții lui profesionale. Am lăcrimat la mormânt. Nu sunt nici surprins, nici ruşinat: identificarea între analist şi pacient poate fi un lucru puternic. C. m-a luat de mână, m-a îmbrățişat şi mi-a mulțumit că am încercat să-i ajut tatăl. I-am spus cu plăcere, dar m-am simțit ca un impostor, ca un ratat.

O zi frumoasă de vară. Ce bătaie de joc!

Astă-seară am ascultat înregistrările şedințelor noastre. Cred că le voi transcrie. Aş putea scoate sigur măcar un articol din povestea lui N. - un mic adagiu la studiul tulburărilor obsesiv-compulsive - şi poate ceva mai mare. O carte. Totuşi, ezit. Ce mă reține e faptul că ştiu că ar trebui să

fac o vizită la acel câmp şi să compar fantezia lui N. cu realitatea. Cuvântul lui cu al meu. De faptul că acel câmp există sunt absolut sigur. Şi stâncile? Da, probabil sunt stânci. Fără altă însemnătate dincolo de cea pe care maniile lui le-a atribuit-o.

Un frumos asfinţit roşu în seara asta.

17 iulie 2007

Mi-am luat ziua liberă şi m-am dus în Motton. Mi-a stat în gând şi-n cele din urmă n-am văzut de ce să nu merg. „Tândăleam“, cum ar fi spus mama. Dacă intenționam să literaturizez cazul lui N. trebuia să termin cu tândăleala. Nu aveam scuze. Ajutat de elemente pe care mi le aminteam din copilărie - Bale Road Bridge (pe care eu şi Sheila obişnuiam să-l numim, dintr-un motiv pe care l-am uitat, Fail Road Bridge[9]), Boy Hill şi mai cu seamă Serenity Ridge Cemetery - credeam că voi găsi drumul lui N. fără mari dificultăți, şi l-am găsit. Nu putea fi altul, fiindcă era singurul drumeag de pământ barat de un lanț şi un semn pe care scria TRECEREA OPRITĂ.

Am oprit în parcarea cimitirului, cum făcuse şi N. înaintea mea. Deşi era o zi luminoasă şi caldă de vară, auzeam doar câteva păsări cântând, şi acestea foarte departe. Nicio maşină nu trecea pe Route 117, doar un camion supraîncărcat cu cherestea care a trecut uruind cu o sută zece kilometri la oră, iscând un val năprasnic de aer cald şi eşapament uleios care mi-a suflat părul de pe frunte. După aceea am rămas doar eu. M-am gândit la copilărie, când veneam la Fail Road Bridge cu mica mea undiță Zebco sprijinită pe umăr precum carabina unui soldat. Pe atunci nu-mi era niciodată teamă, şi mi-am spus că nu mi-e teamă nici acum.

Dar îmi era. Şi nici nu pot spune că teama aceea era complet irațională. Niciodată nu e confortabil să refaci la sursă paşii bolii mentale de care suferea pacientul tău.

Ajuns la lanț, m-am oprit şi m-am întrebat dacă vreau cu adevărat să fac asta - dacă vreau să violez nu doar o proprietate care nu-mi aparține, ci şi o fantezie obsesiv-

compulsivă care cel mai probabil i-a pricinuit moartea posesorului ei. (Sau - asta probabil e mai exact - posedatului ei.) Alegerea nu mi se mai părea la fel de clară ca dimineață, când mi-am tras jeanşii pe mine şi-am încălțat vechii bocanci roşii de drumeție. Dimineață păruse simplă: „Du-te şi compară realitatea cu fantezia lui N., sau abandonează ideea de-a scrie articolul (sau cartea).“ Dar ce este realitatea? Cine sunt eu să insist că lumea percepută prin intermediul simțurilor doctorului B. este mai „reală“ decât aceea pe care a perceput-o răposatul contabil N., prin intermediul simțurilor sale?

Răspunsul la aceasta părea destul de simplu: Doctorul B. este un om care nu s-a sinucis, un om care nu numără, atinge sau aşază, un om care crede că numerele, fie ele pare sau impare, sunt doar numere. Doctorul B. este un om capabil să dea piept cu lumea. Pe de altă parte, contabilul N. nu era. Prin urmare, percepția doctorului B. asupra realității este mai viabilă decât a contabilului N.

Odată ce am ajuns acolo însă, şi am simțit puterea tăcută a locului (chiar şi în capul drumului, încă de cealaltă parte a lanțului), mi-am dat seama că alegerea era de fapt mult mai simplă: să fac drumul acela pustiu până la Câmpul lui Ackerman sau să mă întorc şi să merg înapoi la maşină. Se plec acasă.

Să uit de posibila carte, să uit de mai probabilul articol. Să uit de N. şi să-mi văd mai departe de viață.

Doar că. Doar că.

A pleca putea (spun doar putea) însemna că la un anumit nivel, unul adânc în subconştientul meu, unde toate vechile superstiții continuă să viețuiască (mergând mână în mână cu toate vechile instincte crude), acceptasem convingerea lui N. că păşunea aceea, Câmpul lui Ackerman, conține un loc subțire protejat de-un cerc magic format din stânci şi că, dacă ar fi să merg acolo, aş putea reactiva cine ştie ce proces teribil, o încleştare teribilă, pe care N. a simțit că sinuciderea lui o poate opri (măcar temporar). Ar însemna că am acceptat (în partea aceea profundă din mine unde cu toții aproape ne

asemănăm cu nişte furnici care trebăluiesc într-un cuib subpământean) ideea că eu sunt următorul gardian. Că am fost chemat. Şi dacă cedam în faţa unor atari noţiuni...

„Viaţa mea n-ar mai fi niciodată la fel.“ Asta am spus cu voce tare. „N-aş mai putea nicicând privi lumea în acelaşi fel.“

Dintr-odată, treaba părea foarte serioasă. Uneori alunecăm, nu-i aşa? Spre locuri unde alegerile nu mai sunt simple, iar consecinţele alegerii variantei greşite devin grave. O ameninţare, poate, la adresa vieţii sau a sănătăţii mentale.

Ori... dacă nu sunt deloc alegeri? Dacă doar arată a alegeri?

Am dat ideea la o parte şi m-am strecurat pe lângă unul dintre stâlpii care ţineau lanţurile. Mi s-a spus vraci atât de către pacienţi, cât şi (în glumă, presupun) de către colegi, însă nu simt deloc dorinţa de-a mă considera eu însumi asta; să mă privesc în oglinda pentru ras şi să gândesc: Iată un om care a fost influenţat într-un moment critic nu de propriile-i procese mentale, ci de fantezia unui pacient mort.

Nu era niciun copac dincolo de drum, dar am văzut mai mulţi - mesteceni şi pini, în majoritate - căzuţi în şanţ pe partea dinspre deal. Era posibil să fi căzut anul acesta şi să fi fost traşi deoparte, sau anul trecut, sau acum doi ani. Nu aveam cum să-mi dau seama. Nu sunt pădurar de profesie.

Am ajuns la coasta unui deal şi am văzut că pădurea se retrăgea de ambele părţi, deschizându-se spre o porţiune mare din cerul canicular al verii. Era ca şi când aş fi umblat în capul lui N. M-am oprit la jumătatea dealului, nu fiindcă aş fi rămas fără suflu, ci pentru a mă întreba o ultimă oară dacă într-adevăr asta voiam. Apoi am mers mai departe.

Îmi doresc să n-o fi făcut.

Câmpul era acolo, iar priveliştea care se deschidea spre vest era până în cel mai mic detaliu atât de spectaculoasă cum o descrisese N. - îţi tăia răsuflarea, de-a dreptul. Şi cu soarele sus pe cer şi galben în loc de roşu, agăţat deasupra liniei orizontului. Şi stâncile erau acolo, cam la patruzeci de metri pe pantă în jos. Şi da, chiar par să descrie un cerc, deşi nu e în niciun fel vorba de unul precum cel de la Stonehenge. Le-am numărat. Erau opt, exact cum spusese N.

(Mai puțin atunci când spunea că erau şapte.)

Iarba înăuntrul grupului părea într-adevăr puțin rărită şi îngălbenită în comparație cu verdele crud al ierbii înalte până la brâu din restul câmpului (merge până la o porțiune întinsă dominată de stejari, brazi şi mesteceni), însă nu era nici pe departe moartă. Ce mi-a atras atenția în apropiere a fost un pâlc mic de tufişuri de sumac. Nici acelea nu erau moarte - cel puțin aşa cred, dar frunzele erau negre în loc de verde cu striații roşii, şi nu aveau nicio formă. Erau nişte chestii deformate, într-un fel greu de privit. Încălcau ordinea la care se aştepta ochiul. Mai bine de atât nu ştiu să explic.

Cam la zece metri depărtare de locul unde stăteam, am văzut ceva alb agățat într-un tufiş. M-am dus într-acolo, am observat că era un plic şi am ştiut că N. îl lăsase pentru mine. Dacă nu în ziua sinuciderii sale, atunci nu cu mult înainte. Am simțit un gol teribil în stomac. O senzație clară că, hotărând să merg acolo (dacă eu luasem acea hotărâre), făcusem alegerea greşită. Că fusesem sigur că fac alegerea greşită, de fapt, educat cum eram să mă încred în intelect, nu în instincte.

Prostii. Ştiu că n-ar trebui să gândesc în felul acesta.

Desigur (iată o idee!), şi N. a ştiut şi totuşi a mers mai departe gândind aşa. Fără-ndoială numărând prosoapele chiar în timp ce se pregătea pentru propria-i...

Ca să fie sigur că era un număr par.

Căcat. Mintea ştie să-ți joace feste ciudate, nu? Umbrelor le apar fețe.

Plicul era pus într-o pungă de plastic transparent, pentru a nu se uda. Scrisul de pe fața lui era perfect ferm, perfect clar: DR. JOHN BONSAINT.

L-am scos din pungă, după care m-am uitat înapoi pe pantă în jos către stânci. Tot opt. Sigur că erau opt. Însă nicio pasăre nu cânta, niciun greier nu țârâia. Ziua îşi ținea răsuflarea. Fiecare umbră era cioplită. Acum ştiu la ce se referea N. când spunea că se simțea ca ajuns înapoi în timp.

Era ceva în plic; simțeam cum se mişcă înainte şi înapoi, şi degetele mele l-au recunoscut chiar înainte să rup plicul şi să

las obiectul să-mi cadă în palmă. O cheie.

De asemenea, un bilet. Doar două cuvinte. Scuze, doctore. Şi numele lui, desigur. Doar numele mic. Astea, în total, sunt trei cuvinte. Deloc un număr bun. Cel puțin după spusele lui N.

Am pus cheia în buzunar şi am rămas lângă un tufiş de sumac ce nu arăta ca un tufiş de sumac - frunze negre, crenguțe răsucite de aproape arătau ca nişte rune, sau litere...

Nu CTHUN!

...şi-am hotărât: E timpul să pleci. Ajunge. Dacă ceva a făcut tufişurile să sufere mutații, vreo condiție de mediu care a otrăvit solul, aşa să fie. Nu tufişurile sunt partea importantă a acestui peisaj, ci stâncile. Sunt opt. Ai testat lumea şi ai găsit-o aşa cum sperai să fie, aşa cum ştiai că va fi, aşa cum a fost mereu. Dacă locul ăsta pare prea tăcut - încărcat, cumva –, acesta este indubitabil efectul persistent al poveştii lui N. asupra minții tale. Fără a mai aminti de sinuciderea lui. Acum, întoarce-te la viața ta. Lasă tăcerea sau sentimentul - în mintea ta ca un nor de furtună - că ceva stă la pândă în tăcerea aceea. Întoarce-te la viața ta, doctore B.

Întoarce-te cât timp mai poți.

M-am întors în capul drumului. Iarba înaltă şi verde frecându-se de jeanşii mei şi foşnind ca o voce joasă, aspră. Soarele lovindu-mă peste gât şi umeri.

Simțeam o pornire de-a mă răsuci şi-a mă uita înapoi. O pornire puternică. M-am opus ei şi am pierdut.

Când m-am răsucit, am văzut şapte stânci. Nu opt, ci şapte. Le-am numărat de două ori, ca să fiu sigur. Şi chiar părea mai întuneric înăuntrul cercului pe care îl formau, ca şi când un nor ar fi acoperit soarele. Unul atât de mic încât îşi arunca umbra doar în locul acela. Doar că nu semăna cu o umbră. Semăna cu o întunecime aparte, una care se mişca peste iarba galbenă şi aspră, răsucindu-se în sine şi apoi umflându-se din nou către golul unde, eram sigur (aproape sigur; asta-i mai rău), o a opta stâncă stătea când am sosit eu.

Mi-am spus: N-am o cameră foto prin care să mă uit şi s-o fac să reapară.

Mi-am spus: Trebuie să pun punct cât timp încă mai pot să-mi spun că nu se întâmplă nimic. Corect sau greşit, eram mai puțin preocupat de soarta lumii decât de pierderea controlului asupra propriilor mele percepții; de pierderea controlului asupra ideii mele de lume. Nu credeam nicio clipă în fantasma lui N., însă acea întunecime...

Nu voiam să capete un punct de sprijin, înțelegeți? Nici măcar cât un vârf de ac.

Pusesem cheia înapoi în plicul rupt şi îndesasem plicul în buzunarul de la şold, dar punguța încă o aveam în mână. Fără a mă gândi la ce făceam, am ridicat-o în fața ochilor şi m-am uitat la stânci prin ea. Erau distorsionate, puțin neclare chiar şi când am întins plasticul, însă destul de clare. Erau opt din nou, lucru bun, şi întunecimea aceea percepută...

Acea pâlnie sau tunel... dispăruse. (Sigur că nicio clipă nu fusese acolo.) Am lăsat punga jos - nu fără un tremur uşor, recunosc - şi m-am uitat la stânci direct. Opt. Solide ca fundația mausoleului Taj Mahal. Opt.

Am plecat pe drum înapoi, opunându-mă cu succes pornirii de-a mai arunca o privire. De ce să mă uit din nou? Opt e opt. Să ne înțelegem bine. (Glumița mea.)

Am hotărât să nu scriu articolul. Mai bine să las baltă treaba asta cu N. Important este că m-am dus acolo şi am dat piept - sunt sigur că aşa este - cu nebunia care sălăşluieşte în fiecare dintre noi, în toți doctorii B. din lume şi, deopotrivă, în toți N-ii. Cum i se spunea în Primul Război Mondial? „Te duci să vezi elefantul.“ Eu m-am dus să văd elefantul, însă asta nu înseamnă că trebuie să-l şi desenez. Sau, în cazul meu, să-i fac o descriere.

Şi dacă am crezut că văd şi alții? Dacă preț de câteva secunde...

Ei bine, da. Dar stai. Asta doar demonstrează forța fantasmei care a pus stăpânire pe sărmanul N. Explică sinuciderea lui într-un fel în care niciun bilet n-ar face-o.

Totuşi, unele lucruri e mai bine să fie lăsate în pace. Probabil că acesta e exact un astfel de caz. Întunecimea aceea...

Acea pâlnie-tunel, acea percepută...

În orice caz, am terminat-o cu N. Nicio carte, niciun articol. „Întoarce pagina." Cheia fără îndoială deschide lacătul lanțului de la capătul drumului, însă eu n-o voi folosi niciodată. Am aruncat-o.

„Aşa că, la culcare", cum îi plăcea să spună marelui şi regretatului Sammy Pepys.

Soare roşu astă-seară, apus romantic deasupra acelui câmp. Ceață ridicându-se din iarbă? Poate. Din iarba verde. Nu din cea galbenă.

Androscoggin va fi roşu în seara asta, un şarpe lung sângerând într-un col uterin mort. (Frumos!) Mi-ar plăcea să văd asta. Cine ştie de ce. Recunosc.

E vorba doar de oboseală. Mâine dimineață va fi dispărut. Mâine dimineață s-ar putea chiar să mă răzgândesc în privința articolului. Sau a cărții. Dar nu în seara asta.

Aşa că, la culcare.

18 iulie 2007

Am pescuit cheia din gunoi în dimineața asta şi am pus-o în sertarul mesei mele de lucru. S-o arunc mi se pare ca şi când aş recunoaşte că ar putea fi ceva. Ştiți voi.

Ei. Şi oricum: e doar o cheie.

27 iulie 2007

Bine, da, recunosc. Am numărat câteva lucruri şi m-am asigurat că sunt numere pare în jurul meu. Agrafe de birou. Creioane în borcan. Lucruri de genul ăsta. Activitatea asta are un straniu efect liniştitor. Categoric am luat răceala lui N. (Glumița mea, dar nu e o glumă.)

Psihiatrul meu mentor este doctorul J. din Augusta, acum şef de personal la Serenity Hill. L-am sunat şi am purtat o discuție generală - pe care am ambalat-o ca fiind cercetare pentru o lucrare pe care poate o voi prezenta iarna asta la congresul din Chicago - o minciună, desigur, dar uneori, ştiți,

e mai uşor să - despre natura transmisibilă a simptomelor TOC, de la pacient la analist. J. mi-a confirmat propriile cercetări. Fenomenul nu este comun, însă nu este nici o raritate completă.

A spus: „Treaba asta nu te priveşte personal, Johnny, nu-i aşa?“

Inteligent. Perspicace. Aşa a fost mereu. Şi deține multe informații despre subsemnatul!

„Nu“, am spus. „Doar mă interesează subiectul. De fapt, a devenit un fel de obsesie.“

Am încheiat discuția râzând şi apoi m-am dus la măsuța pentru cafea şi am numărat cărțile de acolo. Şase. Asta e bine. Şase-i şase cum e şase. (Vorba lui N.) M-am uitat în birou să fiu sigur că cheia era acolo şi sigur că era, unde altundeva să fie? O singură cheie. Unu este bun sau rău? „Unu-i fără pereche“, ştiți. Probabil nu avea relevanță, însă era ceva la care să meditez!

Am dat să plec din cameră, apoi mi-am amintit că pe măsuța pentru cafea, pe lângă cărți, erau şi reviste, aşa că le-am numărat şi pe ele. Şapte! Am luat revista People cu Brad Pitt pe copertă şi am aruncat-o la gunoi.

Uitați, dacă mă face să mă simt mai bine, ce e rău în asta? Şi nu era decât Brad Pitt!

Iar dacă lucrurile o iau razna, voi fi sincer cu J. Asta e o promisiune pe care mi-o fac mie însumi.

Cred că o rețetă de Neurontin ar putea ajuta. Deşi, strict vorbind, e un medicament anticriză, în cazuri precum al meu s-a dovedit că ajută. Sigur...

3 august 2007

Pe cine păcălesc? Nu există cazuri ca acesta, iar Neurontinul nu ajută. Frecție la picior de lemn.

Dar număratul ajută. E, într-un fel ciudat, liniştitor. Şi altceva. Cheia era în partea greşită a sertarului în care am pus-o! Asta era o intuiție, însă intuiția nu trebuie DESCONSIDERATĂ. Am mutat-o. Mai bine. Apoi am pus altă cheie (cutia de valori) de partea cealaltă. Pare să dea echilibru.

Şase-i şase cum e şase, dar doi e doi (glumă). Somn bun azi-noapte.

Ei, nu. Coşmaruri. Androscoggin la asfinţit. O rană roşie. Un col uterin. Dar mort.

10 august 2007

Ceva e greşit acolo. A opta stâncă pierde teren. N-are sens să-mi spun

că nu e aşa, fiindcă fiecare nerv din corpul meu - fiecare celulă din pielea mea!! - proclamă că e adevărat. Număratul cărţilor (şi pantofilor, da, asta e adevărat, intuiţia lui N. şi nu trebuie „desconsiderată“) ajută, însă nu rezolvă PROBLEMA PRINCIPALĂ. Nici măcar Aranjatul pe Diagonală nu ajută mult, deşi categoric...

Firimiturile de pâine prăjită pe tejgheaua din bucătărie, de pildă. Le aliniezi cu lama cuţitului. O linie de zahăr pe masă, HA! Dar cine ştie câte firimituri? Câte cristale de zahăr? Prea multe ca să le numeri!!

Asta trebuie să se sfârşească. Plec acolo.

O să iau un aparat foto.

11 august 2007

Întunecimea. Milostive Hristoase! Era aproape complet. Şi altceva. Întunecimea avea un ochi.

12 august

Oare am văzut ceva? Aievea?

Nu ştiu. Cred că da, dar nu ştiu.

Sunt 19 cuvinte în însemnarea asta.

24 e mult mai bine.

19 august

Am ridicat receptorul ca să-l sun pe J., să-i spun ce se întâmplă cu mine, apoi l-am pus jos. Ce să-i spun? Pe deasupra: 1-207-555-1863=11. Un număr rău.

Valiumul ajută mai mult ca Neurontinul. Cred. Atât timp cât nu iau prea mult.

16 sept

Întors din Motown. Plin de sudoare. Tremurând. Dar opt din nou. Am fixat-o. Am! Fixat! O! Slavă Domnului. Dar...

Dar!

Nu-mi pot duce viața în felul ăsta.

Nu, dar - AM AJUNS LA ȚANC. ERA PE CALE SĂ SCAPE. Măsurile de apărare nu rezistă mult şi atunci o vizită la domiciliu este necesară! (Glumița mea.)

Am văzut ochiul 3-lobat de care vorbea N. Nu aparține unei vietăți din lumea sau universul acesta.

Încearcă să-şi sape drum încoace cu dinții.

Doar că eu nu accept asta. Am îngăduit obsesiei lui N. să-şi vâre un deget în mintea mea (să mă învârtă nițel pe deget, dacă pricepeți glumița mea) şi a continuat să lărgească gaura, strecurând al doilea deget, al treilea, toată mâna. Desfăcută. Desfăcându-mă. Desfăcând

Dar...

Am văzut cu ochii mei. Există o lume dincolo de lumea aceasta, plină de monştri

Zei

ZEI ODIOŞI!

Un lucru. Dacă mă sinucid, ce? Dacă nu e real, chinul tot se termină. Dacă e real, a opta stâncă de acolo redevine solidă. Cel puțin până când alt -cineva - următorul „ÎNGRIJITOR“ - se aventurează neghiob pe drumul acela şi vede...

Face sinuciderea să pară aproape atractivă!

9 octombrie 2007

Mai bine în ultima vreme. Ideile mele par a-mi aparține mai mult. Şi când m-am dus ultima oară pe Câmpul lui Ackerman (acum 2 zile), grijile mele au fost de pomană. Erau 8 stânci acolo. M-am uitat la ele - solide ca nişte case - şi am văzut o cioară pe cer. A schimbat direcția pentru a evita spațiul de zbor de deasupra stâncilor, „azda aja-i“ (glumă), dar era acolo. Şi-n timp ce eu stăteam cu camera agățată la gât la capătul drumului (ciuciu poze în Motton, stâncile alea nu ies în ele, N.

avea dreptate măcar în privința asta asta; probabil emanații??), m-am întrebat cum de-am crezut vreodată că sunt doar 7. Recunosc că mi-am numărat paşii înapoi la maşină (şi apoi am făcut câțiva înapoi, când am ajuns la portiera şoferului şi numărul era impar), dar lucrurile astea nu dispar aşa, cu una-cu două. Sunt CRAMPE ale MINȚII! Totuşi poate...

Să-ndrăznesc oare a spera că mă fac mai bine?

10 octombrie 2007

Sigur că mai există o posibilitate, cât de tare mi-ar displăcea mie să recunosc: că N. avea dreptate în privința solstițiilor. Ne îndepărtăm de unul şi ne apropiem de celălalt acum. Vara se duce; urmează iarna. Ceea ce, dacă e adevărat, este o veste bună doar pe termen scurt. Dacă va trebui să am de-a face cu astfel de sfâşietoare spasme mentale primăvara viitoare... şi primăvara de după aceea...

N-aş putea, asta-i tot.

Cât mă bântuie ochiul ăla. Pluteşte în întunecimea tot mai densă.

Alte lucruri îndărătul lui

CHTUN!

16 noiembrie 2007

Opt. Întotdeauna acolo. Sunt sigur acum. Azi, câmpul era tăcut, iarba moartă, copacii de la baza pantei goi, Androscoggin gri-metalic sub cerul de fier. Lumea aşteptând zăpada.

Şi Dumnezeul meu, cel mai bine: o pasăre cuibărindu-se pe una dintre stâncile alea!

O PASĂRE!

Mi-am dat seama doar când mă întorceam la Lewiston că nu m-am sinchisit să-mi număr paşii când m-am înapoiat la maşină.

Iată adevărul. Ceea ce trebuie să fie adevărul. Am luat o răceală de la un pacient, dar acum mă însănătoşesc. Tusea a trecut, nasul curge mai puțin.

Glumița a fost pe seama mea de la început.

25 decembrie 2007

Am împărțit cina de Crăciun şi schimbul ritualic de cadouri cu Sheila şi familia ei. Când Don l-a dus pe Seth la biserică, la ritualul arderii lumânărilor (sunt sigur că bunii metodişti ar fi şocați dacă ar afla originile păgâne ale unor astfel de ritualuri), Sheila m-a strâns de mână şi a spus: „Te-ai întors. Asta e bine. Îmi făceam griji."

Ei bine, se pare că nu-i poți păcăli pe cei cu sânge din sângele tău. Poate că doctorul J. doar ar fi bănuit că ceva era în neregulă, însă Sheila ştia sigur. Scumpa de Sheila.

„Am avut un soi de criză astă-vara şi toamnă", am spus. „O criză a spiritului, i-ai putea spune."

Deşi era mai mult o criză a psihicului. Când un om începe să creadă că singurul scop al percepțiilor sale este de-a ascunde conştientizarea unor teribile alte lumi - aceasta este o criză a psihicului.

Sheila, întotdeauna practică, a spus: „Atât timp cât n-a fost cancer, Johnny. Eu de asta mă tem."

Scumpa de Sheila! Am râs şi am îmbrățişat-o.

Mai târziu, pe când aranjam ultimele lucruri în bucătărie (şi sorbeam lichior de ou), am întrebat-o dacă-şi aduce aminte de ce obişnuiam să numim Fail Road Bridge podul acela. Ea a lăsat capul pe-o parte şi a râs.

„Vechiul tău prieten a născocit asta. Cel după care îmi sfârâiau mie călcâiele."

„Charlie Keen", am spus. „Nu l-am mai văzut de un car de ani. Decât la TV. Sărmanul om e ca Sanjay Gupta[{10}]."

M-a lovit peste braț. „Gelozia nu te prinde, scumpule. Oricum, pescuiam de pe pod într-o zi - ştii, cu vergile alea mici ale noastre - şi Charlie a tras cu ochiul peste margine şi a spus: «Ştii, cine cade de aici nu-şi ratează sinuciderea.» Ni s-a părut foarte nostim şi am râs ca nebunii. Nu-ți aminteşti?"

Dar atunci mi-am amintit. Bale Road Bridge a devenit Fail Road Bridge din acea zi încolo. Şi ce spusese bătrânul Charlie era cât se poate de adevărat. Pârâul Bale era foarte puțin

adânc în locul acela. Sigur, se varsă în Andros-coggin (probabil se vede locul de întâlnire de pe Câmpul lui Ackerman, deşi eu n-am băgat de seamă niciodată), care e mult mai adânc. Iar Androscoggin se varsă în mare. O lume duce în alta, nu-i aşa? Fiecare mai adâncă decât cealaltă; aceasta e o regulă care se afirmă pe tot cuprinsul globului.

Don şi Seth s-au întors, băiatul cel mare şi băiatul cel mic al Sheilei, toţi plini de zăpadă. Ne-am îmbrăţişat în grup, foarte New Age, după care m-am dus acasă, ascultând colinde în maşină. Sincer fericit pentru prima oară de foarte, foarte mult timp.

Cred că însemnările acestea... acest jurnal... această cronică a nebuniei evitate (poate doar la mustaţă, cred că a fost într-adevăr cât pe ce să „sar de pe pod“)... se poate încheia acum.

Slavă Domnului, şi Crăciun fericit mie.

1 aprilie 2008

E Ziua Păcălelilor, iar păcălitul sunt eu. M-am trezit dintr-un vis cu Câmpul lui Ackerman.

În el, cerul era albastru, râul era de-un albastru mai închis în vale, zăpada se topea, primele fire de iarbă verde scoteau capul prin fâşiile de omăt rămase, şi din nou erau doar şapte stânci. Din nou, era întunecime în cerc. Doar o pată pentru moment, însă urma să crească, dacă nu aveam eu grijă.

Am numărat cărţi după ce m-am trezit (şaizeci şi patru, un număr bun, par şi divizibil până la 1 - gândiţi-vă la asta), şi când asta n-a avut efect, am vărsat cafea pe tejgheaua din bucătărie şi am trasat o diagonală. Asta a rezolvat lucrurile - pentru moment –, dar va trebui să merg acolo şi mai fac o „vizită la domiciliu“. Nu trebuie să tândălesc.

Fiindcă începe din nou.

Zăpada aproape a dispărut, solstiţiul de vară se apropie (încă e după orizont, dar se apropie) şi a început din nou.

Simt

Domnul să mă ajute, mă simt ca un bolnav de cancer care a trecut printr-o perioadă bună şi se trezeşte într-o dimineaţă

cu o umflătură mare la subsuoară.

Nu pot face asta.

Trebuie să fac asta.

„Mai târziu“

Încă mai era zăpadă pe drum, dar am ajuns la „CA“ fără probleme. Am lăsat maşina în parcarea cimitirului şi de acolo am mers pe jos. Erau într-adevăr doar şapte stânci, ca în visul meu. M-am uitat pin obiectivul camerei. 8 din nou. 8 este soartă şi ține lumea de toartă. Bună treabă.

Pentru lume!

Nu la fel de bună pentru doctorul Bonsaint.

Căci asta se întâmplă din nou; mintea mea geme în fața perspectivei.

Te rog, Doamne, fă să nu se întâmple din nou.

6 aprilie 2008

A luat mai mult azi să fac 8 din 7, şi ştiu că mă aşteaptă multă muncă „la distanță“, cum ar fi număratul lucrurilor şi trasatul diagonalelor şi... nu aranjatul, N. greşea în privința asta - ceea ce trebuie făcut este să echilibrezi. E ceva simbolic, ca pâinea şi vinul la împărtăşanie.

Sunt obosit, însă. Şi solsticiul e-atât de departe.

Întunecimea încă-şi adună puterea şi solstițul e-atât de departe.

Îmi doresc ca N. să fi murit înainte să vină în cabinetul meu. Basturdu ăla egoist.

2 mai 2008

Am crezut că mă va ucide de data asta. Sau că-mi va sfărâma mințile. Sunt mințile mele sfărâmate? Nu există Dumnezeu, nu poate exista niciun Dumnezeu în fața acelei întunecimi, şi-a OCHIULUI care priveşte din ea. Şi altceva.

ARĂTAREA CU CAP-CASCĂ. NĂSCUTĂ DIN NEBUNEASCA ÎNTUNECIME VIE.

Se auzea cânt. Cânt din adâncul inelului de stânci, din adâncul întune-cimii. Dar am făcut 8 din 7, din nou, deşi a fost nevoie de mult mult mult mut mult timp. Mult uit pin

obectiv, dar şi făcut cercuri şi numărat paşi, lărgind cercul la 64 paşi şi asta a rezolvat, slavă domnului. „Cercul se lărgeşte“ - Yeets! Atunci m-am uitat în sus. M-am uitat în jur. Şi i-am văzut numele în fiecare tufiş de sumac şi-n fiecare copac de la poalele câmpului ăluia diavolesc: Cthun, Cthun, Cthun, Cthun. Am ridicat ochii spre cer, căutând uşure, şi-am văzut bourii descriindu-l pe când traversau văzdu-hul: CTHUN pe cer. M-am uitat la râu şi-am văzut coturile lui descriind un C uriaş. C de la Cthun.

Cum pot eu să fiu răspunzător pentru întreaga lume? Cum e posibil asta?

Nu e corect!!!!!!

4 mai 2008

Dacă pot închide uşa sinucigându-mă

Şi pacea, chiar de este doar picea uiterii

Mă duc acolo din nou, dar acum nu până la capăt. Doar până la Fail Road Bridge. Acolo, apa e mică, matca plină de stânci.

Până jos trebuie să fie 9 metri.

Nu cel mai bun număr, dar

Cine cade de acolo nu-şi ratează

Nu-mi ratez

Nu mă pot gândi la altceva decât la ochiul ăla 3-lobat hidos

La arătarea cu cap-cască

La feţele din stânci urlând

La CTHUN!

„Aici se termină manuscrisul doctorului Bonsaint“

5. A doua scrisoare

8 iunie 2008

Dragă Charlie,

N-am primit vorbă de la tine cu privire la manuscrisul lui Johnny, iar asta e bine. Te rog ignoră ultima mea scrisoare şi, dacă încă mai ai paginile, dă-le foc. Asta a fost dorinţa lui Johnny, şi eu trebuia să-i dau curs.

Mi-am spus că mă duc doar până la Fail Road Bridge - să văd locul unde am petrecut toți momente atât de fericite în copilărie, locul unde el şi-a pus capăt zilelor atunci când momentele fericite s-au încheiat. Mi-am spus că aşa îmi voi găsi pacea (aşa s-ar fi exprimat Johnny). Dar sigur că mintea de sub mintea mea - unde, sunt sigur că ar fi susținut Johnny, suntem cu toții cam la fel - ştia adevărul. Altfel, de ce să fi luat cheia?

Fiindcă era acolo, în biroul lui. Nu în acelaşi sertar în care am găsit manuscrisul, ci în cel de sus - cel de deasupra spațiului pentru genunchi. Alături de o altă cheie, pentru „echilibru“, exact cum spunea el.

Ți-aş fi trimis oare cheia odată cu manuscrisul, dacă le găseam pe amân-două în acelaşi loc? Nu ştiu. Sincer. Dar mă bucur, una peste alta, de cum au ieşit lucrurile. Pentru că poate ai fi fost tentat să te duci acolo. Te-ar fi atras simpla curiozitate, ori poate altceva. Ceva mai puternic.

Sau poate că asta-i cea mai mare prostie. E posibil că am găsit cheia, că m-am dus în Motton şi am găsit drumul acela doar fiindcă sunt ceea ce spuneam că sunt în prima mea scrisoare: fiica Pandorei. De unde să ştiu sigur? N. nu ştia. Nu ştia nici fratele meu, nici măcar la sfârşit, şi cum obişnuia el să spună: „Sunt profesionist, nu încercați asta acasă.“

În orice caz, nu-ți face griji pentru mine. Sunt bine. Şi chiar dacă nu sunt, ştiu să socotesc. Sheila LeClaire are 1 soț şi 1 copil. Charlie Keen - potrivit informațiilor din Wikipedia - are 1 soție şi 3 copii. Astfel, tu ai mai multe de pierdut. Şi pe deasupra, poate că mie n-au încetat niciodată să-mi sfârâie călcâiele după tine.

Sub nicio formă să nu te întorci aici. Continuă să-ți faci rapoartele asupra obezității şi abuzului de medicamente eliberate pe rețetă şi atacurilor cardiace la bărbați sub cincizeci de ani şi alte astfel de lucruri. Lucruri normale.

Şi dacă n-ai citit manuscrisul (sper că e aşa, dar mă îndoiesc; sunt sigur că Pandora are şi fii), ignoră-l pe acela. Pune toate astea pe seama unei femei isterice care şi-a pierdut fratele când se aştepta mai puțin.

Nu e nimic acolo.
Doar nişte stânci.
Am văzut cu ochii mei.
Jur că nu e nimic acolo, aşa că nu veni.

6. Articolul de ziar

„Din Chester's Mill Democrat, 1 iunie 2008“
O FEMEIE SARE DE PE POD, IMITÂND MODUL DE SINUCIDERE A FRATELUI EI
de Julia Shumway
MOTTON - După ce reputatul psihiatru John Bonsaint s-a sinucis sărind de pe Bale River Bridge în acest orăşel din centrul statului Maine, acum puțin peste o lună, prietenii spun că sora lui, Sheila LeClaire, a intrat într-o fază de depresie. Soțul ei, Donald LeClaire, a spus că era „complet devastată“. Nimeni, a urmat el, nu a crezut că se gândea la sinucidere.
Dar aşa era.
„Deşi nu a lăsat un bilet“, a declarat Richard Chapman, medicul legist al ținutului, „se regăsesc toate indiciile. Maşina ei era parcată frumos pe marginea şoselei, de partea dinspre Harlow a podului. Fusese încuiată şi poşeta ei era pe locul pasagerului, cu permisul ei de conducere deasupra.“ Chapman a spus mai departe că pantofii lui LeClaire au fost găsiți chiar pe balustradă, aşezați cu grijă unul lângă celălalt. Chapman a declarat că doar în urma unei anchete se va vedea dacă s-a înecat sau a murit din cauza impactului.
Pe lângă soțul ei, Sheila LeClaire lasă în urmă un băiat de şapte ani. Detaliile serviciului funerar nu au fost încă stabilite.

7 Mesajul e-mail

keen1981
15.44
5 iunie '08

Chrissy,

Te rog, anulează toate consultațiile pe săptămâna viitoare. Ştiu că te anunț târziu, şi ştiu câte vorbe deloc frumoase vei primi, dar nu se poate altfel. Trebuie să mă ocup de ceva acasă, în Maine. Doi prieteni vechi, frate şi soră, s-au sinucis în împrejurări stranii... şi în acelaşi loc, futu-i! Ținând cont de extrem de ciudatul manuscris pe care sora mi l-a trimis înainte să copieze (aparent să copieze) sinuciderea fratelui ei, cred că treaba trebuie investigată. Fratele, John Bonsaint, a fost cel mai bun prieten al meu în copilărie; ne-am salvat unul pe altul din multe bătăi în curtea şcolii! Hayden se poate ocupa de materialul despre glicemie. Ştiu că nu se crede în stare, dar e în stare. Şi chiar dacă nu e, eu trebuie să plec. Johnny şi Sheila îmi erau ca doi frați. Şi pe deasupra: n-aş vrea să fiu un filistin, dar s-ar putea să scot un reportaj din treaba asta. Despre tulburarea obsesiv-compulsivă. Poate că n-o fi un subiect la fel de important precum cancerul, însă bolnavii de TOC îți vor spune că este totuşi o chestie al naibii de înspăimântătoare. Mersi, Chrissy!

Charlie

PISICA DIABOLICĂ

Lui Halston i se părea că bătrânul în scaun cu rotile arăta bolnav, îngrozit şi pregătit să moară. Avea experiență în a vedea astfel de lucruri. Moartea era profesia lui Halston; o adusese pentru optsprezece bărbați şi şase femei de-a lungul carierei sale ca ucigaş plătit profesionist. Ştia cum arată chipul morții.

În casă - un conac, de fapt - era frig şi linişte. Singurele sunete erau trosnetul gros al focului în vatra mare de piatră şi şuieratul gros al vântului de noiembrie afară.

— Vreau să ucizi pe cineva, spuse bătrânul. Vocea-i era nesigură şi pițigăiată, iritată. Înțeleg că de asta te ocupi.

— Cu cine ai vorbit? întrebă Halston.

— Cu un om pe nume Saul Loggia. Spune că-l cunoşti.

Halston încuviință din cap. Dacă Loggia era omul de legătură, atunci totul era în ordine. Şi dacă exista vreun microfon montat în cameră, tot ce spunea bătrânul - Drogan - era considerat din punct de vedere legal drept întinde-rea unei curse.

— Pe cine vrei să lichidez?

Drogan apăsă un buton pe consola încastrată în brațul scaunului său cu rotile şi acesta înaintă, bâzâind. De aproape, Halston simțea izul galben, amestecat, al fricii, vârstei şi urinei. Îl dezgustă, însă nu lăsă să se vadă. Chipul lui era de piatră.

— Victima e chiar în spatele tău, rosti Drogan încet.

Halston se mişcă iute. De reflexe-i depindea viața şi le păstra mereu în stare perfectă de funcționare. Se ridică de pe canapea, se lăsă într-un genunchi, se răsuci, cu mâna înăuntrul sacoului sport croit special, strângând mânerul unui pistol hibrid de calibru 45, cu țeavă scurtă, care-i atârna la subsuoară într-un toc prevăzut cu arc, ce i-l arunca în palmă la o atingere. O clipă mai târziu, pistolul era scos şi îndreptat spre... o pisică.

Un moment, Halston şi pisica se sfidară din priviri. Fu un moment ciudat pentru Halston, un om lipsit de imaginație şi de orice superstiție. În acel singur moment cât stătu îngenuncheat pe podea cu pistolul ațintit, simți că pisica-i era cunoscută, deşi dacă văzuse vreodată una cu blană atât de neobişnuit colorată, fără doar şi poate că şi-ar fi amintit.

Capul ei era împărțit perfect în două: jumătate negru, jumătate alb. Linia de demarcație începea din creştetul craniului plat şi cobora pe bot până la gură, dreaptă ca o săgeată. Ochii ei erau uriaşi în semiîntuneric, şi-n fiecare pupilă neagră aproape rotundă licărea reflectat focul din vatră, ca un tăciune încins de ură.

Şi Halston avu un gând: Noi doi ne-am întâlnit înainte.

Apoi trecu. Puse pistolul la loc şi se ridică în picioare.

— Ar trebui să te ucid pentru asta, moşule. Nu-mi plac glumele.

— Iar eu nu fac glume, spuse Drogan. Stai jos. Uită-te aici.

Scosese un plic dolofan de sub pătura cu care-i erau acoperite picioarele.

Halston se aşează. Pisica, care stătuse ghemuită pe spătarul sofalei, sări uşor în poalele lui. Se uită în sus la Halston pentru un moment, cu ochii aceia negri uriaşi, cu pupilele înconjurate de inele subțiri verzi-aurii, după care se aşează şi începu să toarcă.

Halston îl privi întrebător pe Drogan.

— E foarte prietenoasă, spuse Drogan. La început. Pisicuța asta simpatică a ucis trei oameni în casa aceasta. Astfel, am rămas doar eu. Sunt bătrân, sunt bolnav... dar prefer să mor la timpul meu.

— Nu-mi vine să cred asta, zise Halston. M-ai angajat ca să lichidez o pisică?

— Uită-te în plic, te rog.

Halston se uită. Era plin cu bancnote de o sută şi cincizeci, toate vechi.

— Câți sunt?

— Şase mii de dolari. Vor mai fi şase când îmi vei aduce o dovadă că pisica e moartă. Domnul Loggia mi-a spus că douăsprezece mii e tariful tău normal.

Halston aprobă din cap, mângâind din reflex pisica din poala sa. Adormise şi torcea în continuare. Lui Halston îi plăceau pisicile. Erau singurele animale care-i plăceau, de fapt. Se descurcau singure. Dumnezeu - dacă exista - le făcuse să fie maşini de ucis perfecte, cu sânge rece. Pisicile erau asasinii regnului animal, iar Halston le respecta.

— Nu-ți datorez explicații, dar îți voi explica, spuse Drogan. Paza bună trece primejdia rea, se spune, şi eu nu vreau să iei treaba asta cu uşurință. Şi mi se pare că e nevoie să mă justific. Ca tu să nu crezi că sunt nebun.

Halston aprobă iar din cap. Hotărâse deja să accepte trebuşoara aceasta, nu mai era nevoie de alte explicații. Dar dacă Drogan voia să vorbească, el avea să-l asculte.

— Înainte de orice, ştii cine sunt eu? De unde provin banii?

— Farmaceutice Drogan.

— Da. Una dintre cele mai mari companii de produse farmaceutice din lume. Iar piatra de temelie a succesului nostru financiar a fost aceasta. Din buzunarul halatului său scoase şi-i dădu lui Halston un flacon mic, fără etichetă, de pilule. Tri-Formal-fenobarbin, compusul G. Prescris aproape exclusiv pentru bolnavii terminali. Dă dependență, înțelegi. E o combinație de analgezic, tranchilizant şi halucinogen uşor. Are rezultate remarcabile în a-i ajuta pe bolnavii terminali să îşi recunoască situația şi să o accepte.

— Îl iei şi tu? întrebă Halston.

Drogan ignoră întrebarea.

— Se prescrie peste tot în lume. E un produs sintetic, a fost inventat în anii cincizeci în laboratoarele noastre din New Jersey. Testele noastre au fost făcute aproape exclusiv asupra pisicilor, datorită naturii unice a sistemului nervos al felinelor.

— Câte ați trimis pe lumea cealaltă?

Drogan se crispă.

— Aceasta e-o abordare nedreaptă şi păguboasă.

Halston ridică din umeri.

— În cei patru ani, cât au durat testările, până când Administrația de Control a Medicamentelor să aprobe Tri-Dormal-G-ul, în jur de cincisprezece mii de pisici au... ăă, sucombat.

Halston fluieră. Cam patru mii de pisici pe an.

— Şi acum crezi că asta a venit să-ți facă felul, hă?

— Nu mă simt câtuşi de puțin vinovat, zise Drogan, însă nota aceea nesigură, iritată, îi revenise în glas. Cincisprezece mii de animale de laborator au murit ca sute de mii de oameni să...

— Lasă asta, făcu Halston. Justificările îl plictiseau.

— Pisica asta a venit aici acum şapte luni. Nu mi-au plăcut niciodată pisicile. Nişte animale scârboase, purtătoare de boli... mereu bântuie câmpiile... se târăsc prin hambare... strâng Dumnezeu ştie ce microbi în blana lor... mereu încearcă să-ți aducă în casă ceva cu măruntaiele scoase, să vezi şi tu... sora mea a vrut s-o ia înăuntru. Ea a găsit-o. Ea a plătit.

Se uită cu o ură necuprinsă la pisica adormită în poala lui Halston.

— Ai spus că pisica a ucis trei oameni.

Drogan începu să vorbească. Pisica moțăi şi toarse în poala lui Halston, mângâiată şi scărpinată de degetele puternice şi experte de ucigaş ale bărbatului. Din timp în timp, câte un nod de pin exploda în vatră, făcând-o să se încordeze ca un ghem de arcuri acoperite de muşchi şi piele. Afară, vântul se tânguia pe lângă casa mare de piatră, departe în zona rurală a Connecti-cutului. Se simțea iarna în vocea vântului. Vocea bătrânului, în tot acest timp, turuia monoton.

În urmă cu şapte luni, erau patru în casă: Drogan, sora lui Amanda, care la şaptezeci şi patru de ani era cu doi ani mai în vârstă ca Drogan, prietena ei de-o viață Carolyn Broadmoor („dintre Broadmoorii din Westchester“, spuse Drogan), care suferea grav de emfizem, şi Dick Gage, angajat al familiei Drogan de douăzeci ani. Gage, care trecuse şi el de şaizeci de ani, conducea uriaşul Lincoln Mark IV, gătea, servea sherryul seara. De curățenie se ocupa o cameristă, dar ea nu locuia cu ei. Cei patru trăiau în felul acesta de aproape doi ani, o strânsură de bătrâni anoşti şi servitorul lor. Singurele lor plăceri erau The Hollywood Squares şi curiozitatea de-a vedea care pe care-l va îngropa.

Atunci apăruse pisica.

— Gage a văzut-o primul, miorlăind şi fâțâindu-se în jurul casei. A încercat să o alunge. A dat cu bețe şi pietre mici după ea, şi a nimerit-o de mai multe ori. Însă nu voia să plece. Simțea miros de mâncare, desigur. Era aproape numai piele şi os. La sfârşitul verii, oamenii le scot pe marginea drumului şi le lasă să moară, ştii. Un lucru teribil, inuman.

— E mai bine să le omori cu pastile? întrebă Halston.

Drogan ignoră remarca şi merse mai departe. Ura pisicile. Întotdeauna le urâse. Când pisica aceasta a refuzat să plece, i-a dat ordin lui Gage să lase pentru ea mâncare otrăvită. Farfurii mari, ademenitoare, de hrană pentru pisici Calo amestecată cu Tri-Dormal-G, mai exact. Pisica a ignorat mâncarea. Pe-atunci, Amanda Drogan observase deja pisica şi

a insistat să o adopte. Drogan s-a opus cu vehemență, însă Amanda nu s-a lăsat înduplecată. Mereu obținea ce-şi dorea, aparent.

— Dar a văzut ea, zise Drogan. A adus-o înăuntru ea însăşi, în brațe. Torcea, exact ca acum. Refuza totuşi să se apropie de mine. Niciodată nu s-a apropiat... încă. I-a turnat o farfurie cu lapte. „O, uită-te la sărăcuța de ea, e moartă de foame“, a uguit ea. Ea şi Carolyn au giugiulit-o amândouă. Dezgustător. Sigur că ăsta era modul lor de-a se răzbuna pe mine. Ştiau ce părere am despre feline încă de la programul de testare a Tri-Dormal-G, acum douăzeci de ani. Le plăcea să mă tachineze, să mă enerveze. Se uită la Halston cu ochi înnegurați. Dar au plătit ele.

La mijlocul lunii mai, Gage se trezise pentru a servi micul dejun şi o găsise pe Amanda Drogan întinsă pe jos la baza scărilor principale, înconjurată de cioburi de porțelan şi grăunțe Little Friskies. Stătea cu ochii nițel holbați în tavan. Sângerase mult pe gură şi pe nas. Avea şira spinării ruptă, ambele picioare rupte şi gâtul îi fusese literalmente spulberat ca sticla.

— Dormea în camera ei, spuse Drogan. O trata ca pe un copil... „Ți-e fomică, şcumpişol? T'ebuie şă melgi şă faci caca?“ De-a dreptul obscen, din partea unei hoaşte bătrâne ca sorămea. Cred că a trezit-o cu mieunatul ei. I-a adus vasul. Obişnuia să spună că lui Sam nu-i plăceau grăunțele Friskies decât dacă le înmuiai în puțin lapte. Aşa că voia să coboare la parter. Pisica i se freca de picioare. Ea era bătrână, nu se ținea prea bine pe picioare. Semiadormită. Au ajuns împreună în capul scărilor şi pisica i s-a băgat în față... a împiedicat-o...

Da, era posibil să se fi întâmplat aşa, gândi Halston. Cu ochiul minții o vedea pe bătrână căzând pe scări, prea şocată ca să mai strige. Grăunțele Friskies împrăştiindu-se în vreme ce ea se ducea de-a dura până jos, bolul spărgându-se. În cele din urmă, ea se opreşte la baza scărilor, cu ciolanele bătrâne rupte, cu ochii holbați, din nas şi urechi şiroind sânge. Şi pisica, torcând, începe să coboare scările, crănțănind satisfăcută grăunțe Little Friskies...

— Ce-a spus medicul legist? îl întrebă pe Drogan.

— Moarte accidentală, desigur. Dar eu ştiam.

— De ce n-ai scăpat de pisică atunci? După moartea Amandei?

Deoarece Carolyn Broadmoor amenințase, din câte se pare, că va pleca dacă o va face. Era isterică, obsedată de subiect. Era o femeie bolnavă şi spiritualismul îi furase mințile. Un mediu din Hartford îi spusese (în schimbul a doar douăzeci de dolari) că sufletul Amandei intrase în corpul de felină al lui Sam. Sam fusese al Amandei, îi spusese ea lui Drogan, şi dacă Sam pleca, pleca şi ea.

Halston, care devenise într-un fel expert în citirea printre rânduri a vieții oamenilor, bănuia că Drogan şi bătrâna păsăruică Broadmoor fuseseră amanți cu mult timp în urmă, şi că bătrânul nu voia să se despartă de ea din cauza unei pisici.

— Ar fi echivalat cu o sinucidere, spuse Drogan. În mintea ei era în continuare o femeie bogată, întru totul capabilă să ia pisica aia şi să plece la New York sau Londra sau chiar Monte Carlo cu ea. De fapt, era ultima dintr-o mare familie, trăia dintr-o rentă derizorie ca rezultat al unei serii de investiții proaste făcute în anii şaizeci. Locuia la primul etaj, aici, într-o cameră special controlată, superumidificată. Femeia avea şaptezeci de ani, domnule Halston. A fumat ca o turcoaică până în ultimii doi ani de viață, iar emfizemul era în stare foarte gravă. Voiam s-o ştiu aici, iar dacă pisica trebuia să rămână...

Halston încuviință din cap, apoi aruncă o privire grăitoare la ceasul de la mână.

— Spre sfârşitul lunii iunie, a murit în timpul nopții. Am impresia că doctorul a considerat moartea ei un lucru normal... a venit doar, i-a scris certificatul de deces şi cu asta, basta. Dar pisica era în cameră. Mi-a spus Gage.

— Toți trebuie să murim cândva, bătrâne, zise Halston.

— Sigur. Asta a spus şi doctorul. Dar eu ştiam. Mi-am adus aminte. Pisicile iau viața bebeluşilor şi oamenilor bătrâni în somn. Le-o iau răpindu-le răsuflarea.

— O superstiție veche.

— Bazată pe fapte, ca multe aşa-zise superstiții, replică Drogan. Vezi tu, pisicilor le place să frământe lucruri moi cu labele. O pernă, un covor gros... sau o pătură. O pătură din leagănul unui bebeluş sau o pătură a unei persoane bătrâne. O greutate în plus pe pieptul unei persoane şi aşa slăbite...

Drogan lăsă fraza neîncheiată şi Halston se gândi la asta. Carolyn Broadmoor dormind în camera ei, aerul intrând şi ieşind zgomotos din plămânii ei ferfeniți, sunetul aproape acoperit de şoapta umidificatoarelor speciale şi-a aparatelor de control al calității aerului. Pisica cu blană ciudat împărțită în alb şi negru sare încet pe patul stăpânei şi se uită fix la fața ei bătrână, cu riduri adânc săpate, cu ochii aceia jucăuşi, negru-cu-verde. Se furişează pe pieptul ei îngust şi îşi aranjează greutatea acolo, torcând... şi respirația încetineşte... şi pisica toarce în vreme ce bătrâna se sufocă încet sub greutatea ei.

Nu era un om imaginativ, însă Halston se cutremură puțin.

— Drogan, zise el, continuând să mângâie pisica. De ce nu o eutanasiezi, pur şi simplu? Un veterinar i-ar da să inhaleze gaz pentru douăzeci de dolari.

Drogan spuse:

— Înmormântarea a fost la 1 iulie. Am îngropat-o pe Carolyn în lotul nostru din cimitir, alături de sora mea. Aşa cum ar fi vrut ea. Doar în 3 iulie l-am chemat pe Gage în camera asta şi i-am dat un coş de nuiele... ca un coş de picnic. Ştii de care zic?

Halston aprobă din cap.

— I-am spus să pună pisica în el şi să o ducă la un veterinar în Milford şi acolo să fie eutanasiată. El a spus: „Da, domnule“, a luat coşul şi s-a dus. Aşa e el. Nu l-am mai văzut în viață de atunci. A avut loc un accident pe autostradă. Lincolnul a intrat într-un pilon de pod cu mai bine de o sută de kilometri la oră. Dick Gage a murit pe loc. Când l-au găsit, avea zgârieturi pe față.

Halston păstră tăcerea, în vreme ce imaginea derulării evenimentelor se formă din nou în creierul său. Niciun sunet în cameră în afară de pocnetul liniştit al focului şi torsul

plăcut al pisicii din poala sa. El şi pisica împreună în faţa focului ar fi format o ilustraţie bună pentru acel poem al lui Edgar Guest, cel care spune: „Pisica-n poala mea, un foc bun în vatră / ...Un om ferice, pentru cine-ntreabă.“

Dick Cage conducând Lincolnul pe autostradă spre Milford, depăşind viteza legală cu, poate, opt kilometri la oră. Coşul de nuiele alături - ca un coş de picnic. Şoferul e atent la trafic, poate depăşeşte un camion mare şi nu observă strania faţă jumătate neagră, jumătate albă care iese dintr-o parte a coşului. Partea dinspre şofer. Nu observă deoarece s-a înscris în depăşirea camionului şi atunci pisica îi sare în faţă, scuipând şi zgâriind, ghearele ei lovindu-l peste un ochi, înţepându-l, dezumflându-l, orbindu-l. O sută şi uruitul motorului mare al maşinii şi cealaltă labă e agăţată de puntea nasului, îndesând ghearele, stârnind o durere luminoasă, aprigă - poate Lincolnul începe să vireze la dreapta, în calea camionului, şi claxonul acestuia sună de să-ţi spargă timpanele, dar Gage nu-l aude, fiindcă pisica chirăie, pisica e lăţită pe faţa lui ca un uriaş păianjen negru pufos, cu urechile date pe spate, cu ochii verzi scânteind ca nişte faruri din iad, cu labele din spate zbătându-se şi înfigându-se în carnea puhavă de pe gâtul bătrânului. Maşina virează brusc în cealaltă parte. Piciorul de pod prinde contur. Pisica sare jos şi Lincolnul, o torpilă neagră sclipitoare, se izbeşte de beton şi sare în aer ca o bombă.

Halston înghiţi greu şi auzi un sunet sec în gât.

— Şi pisica s-a întors acasă?

Drogan dădu din cap în sens afirmativ.

— După o săptămână. În ziua în care Dick Gage a fost înmormântat, de fapt. Ca-n cântecelul ăla vechi. Pisica s-a întors acasă.

— A supravieţuit unui accident auto la o sută? Greu de crezut.

— Se spune că pisicile au câte nouă vieţi. Când s-a întors... atunci am început să mă întreb dacă nu poate fi o... o...

— Pisică diabolică? sugeră Halston încet.

— Cum nu-mi vine ceva mai bun, da. Un soi de demon trimis...

— Să te pedepsească.

— Nu ştiu. Dar mă tem de ea. Îi dau să mănânce, sau mai degrabă îi dă femeia care vine să-mi gătească. Nici ea n-o place. Spune că fața aia e-un blestem al lui Dumnezeu. Sigur, ea e localnică. Bătrânul încercă să zâmbească şi eşuă. Vreau să o omori. Trăiesc cu ea de patru luni. Stă la pândă în umbre. Se uită la mine. Pare că... aşteaptă. Mă încui în camera mea noapte de noapte şi totuşi mă întreb dacă nu mă voi trezi într-o dimineață devreme şi-o voi găsi... ghemuită pe pieptul meu... şi torcând.

Vântul se tânguia amarnic afară şi scotea un sunet ciudat, ca de cucuvea, în hornul de piatră.

— În cele din urmă am luat legătura cu Saul Loggia. El te-a recomandat. A spus că eşti un lup, cred.

— Un lup singuratic. Asta înseamnă că lucrez singur.

— Da. A spus că n-ai fost prins niciodată, şi nici suspectat. A spus că întotdeauna cazi în picioare... ca o pisică.

Halston se uită la bătrânul în scaunul cu rotile. Şi dintr-odată mâinile lui musculoase, cu degete lungi, întârziară chiar deasupra gâtului pisicii.

— O fac acum, dacă vrei, zise el încet. Îi rup gâtul. Nici n-o să-şi dea seama...

— Nu! strigă Drogan. Inspiră prelung, tremurând. Obrajii supți i se umplură de culoare. Nu... nu aici. Du-o altundeva.

Halston surâse fără umor. Reîncepu să mângâie foarte încet capul şi umerii şi spatele pisicii adormite.

— Bine, spuse. Accept contractul. Vrei corpul?

— Nu. Omoar-o. Îngroap-o. Făcu o pauză. Se aplecă în față în scaunul cu rotile, ca un uliu bătrân. Adu-mi coada ei, zise. Ca să pot s-o arunc în foc şi să mă uit la ea cum arde.

Halston conducea un Plymouth model 1973 cu motor Cyclone Spoiler modificat. Maşina avea spatele ridicat şi fața lăsată, astfel încât capota stătea înclinată în unghi de douăzeci de grade față de drum. Reclădise el însuşi diferențialul şi partea din spate. Cutia de viteze era o Pendy,

sistemul de transmisie, Hearst. Stătea pe pneuri Bobby Unser Wide Ovals şi putea atinge o viteză maximă de puțin peste două sute cincizeci de kilometri la oră.

Părăsi domiciliul Drogan puțin după ora 9.30. O semilună rece, ca o coajă, apărea şi dispărea după norii răzleți de noiembrie. Conduse cu geamul deschis, însă odoarea aceea galbenă de bătrânețe şi teroare părea că-i intrase în haine şi lui nu-i plăcea. Era un frig tăios, glacial, însă era bine. Alunga izul acela galben.

Ieşi de pe autostradă la Placer's Glen şi străbătu oraşul tăcut, păzit de un singur semafor galben intermitent montat la intersecție, cu viteza regulamentară de şaizeci la oră. Odată ieşit din oraş, ajuns pe şoseaua 35, dădu drumul Plymouthului puțin, lăsând maşina să prindă viteză. Motorul Spoiler modificat torcea cum torsese pisica în poala lui, mai devreme în seara aceea. Halston surâse la această asemănare. Se mişcau printre câmpuri alb-înghețate de noiembrie, pline de strujeni scheletici, cu puțin peste o sută zece la oră.

Pisica era într-o pungă de cumpărături rezistentă, legată la gură cu sfoară groasă. Punga era în locul pentru picioare al pasagerului din dreapta. Pisica era somnoroasă şi torcea când Halston o pusese înăuntru, şi torsese tot drumul. Simțea, poate, că Halston o plăcea şi că se simțea bine în compania ei. Asemenea lui, pisica era o singuratică.

Ciudat asasinat, gândi Halston, şi fu surprins să descopere că îl lua în serios ca asasinat. Poate cel mai ciudat lucru era că îi plăcea într-adevăr de pisică, se simțea oarecum înrudit cu ea. Dacă reuşise să scape de piftiile alea trei bătrâne, bravo ei... mai ales de Gage, care o ducea la Milford la o întâlnire fatală cu un veteran chilug mai mult decât bucuros să azvârle pisica într-o cameră de gazare cu pereți de ceramică, nu mai mare decât un cuptor cu microunde. Se simțea înrudit cu ea, însă nu simțea deloc nevoia de-a refuza asasinatul. Din respect, o va ucide repede şi temeinic. Va parca pe marginea drumului, lângă un câmp dintr-acela sterp de noiembrie, şi-o va scoate din pungă, o va mângâia, după care îi va suci gâtul şi-i va tăia coada cu briceagul său. Şi, îşi spuse, corpul îl voi

îngropa cum se cuvine, ferindu-l de hoitari. Nu-l pot feri de râme, dar îl pot feri de viermi.

La asta se gândea, în timp ce maşina se mişca prin noapte ca o fantomă albăstrie şi atunci se întâmplă ca pisica să-i urce în faţa ochilor, sus pe bord, cu coada ridicată arogant, cu faţa în alb şi negru întoarsă către el şi gura părând să rânjească.

— Şşşş... şuieră Halston.

Aruncă o privire în dreapta şi zări punga rezistentă de cumpărături cu o gaură făcută de dinţi - sau gheare - în ea. Se uită din nou în faţă... şi pisica ridică o labă şi lovi în joacă spre el. Laba atinse fruntea lui Halston. Bărbatul se feri şi pneurile mari ale Plymouthului scrâşniră pe drum, în vreme ce maşina vină bezmetic de pe o parte a fâşiei înguste de asfalt pe cealaltă.

Halston lovi cu pumnul în pisica de pe bord. Îi acoperea câmpul vizual. Felina îl scuipă, arcuindu-şi spatele, dar nu se clinti. Halston lovi din nou şi, în loc să sară într-o parte, cârâind, pisica sări spre el.

Gage, gândi bărbatul. Exact ca Gage...

Acţionă brusc frâna. Pisica era pe capul lui, blocându-i vederea cu pântecele ei pufos, zgâriindu-l, spintecându-l. Halston ţinu volanul cu îndârjire. Lovi pisica o dată, de două ori, a treia oară. Şi dintr-odată drumul dispăru, Plymouthul intră în şanţ, ţopăind pe arcuri. Apoi, impactul, aruncându-l înainte în centura de siguranţă, şi ultimul sunet pe care îl auzi fu pisica urlând inuman, vocea unei femei cuprinse de durere ori pe culmile extazului sexual.

O lovi cu pumnul strâns şi simţi doar contracţia elastică a muşchilor ei.

Apoi, al doilea impact. Şi întuneric.

Luna apusese. Mai era o oră până-n zori.

Plymouthul zăcea într-o râpă în care ceaţa bolborosea. În grilajul ei era încâlcită o bucată de sârmă ghimpată. Capota se desfăcuse şi fuioare de abur de la radiatorul spart ieşeau prin deschidere, amestecându-se cu ceaţa.

Nu-şi simţea deloc picioarele.

Se uită în jos şi văzu că peretele antifoc al maşinii cedase sub forța impactului. Spatele acelui uriaş bloc-motor Cyclone Spoiler se lovise de picioarele lui, țintuindu-le.

Afară, în depărtare, urletul amenințător al unei bufnițe atacând cine ştie ce animal mic, pus pe fugă.

Înăuntru, aproape, torsul molcom al pisicii.

Părea că rânjeşte, ca pisica de Cheshire din Alice în Țara Minunilor.

Sub privirea lui Halston, animalul se ridică, îşi arcui spatele şi se întinse. Dintr-o singură mişcare fluidă, ca o fluturare de mătase, îi sări pe umăr. Halston încercă să ridice mâinile şi s-o dea jos.

Brațele nu voiau să se mişte.

Şoc spinal, gândi el. Paralizat. Poate temporar. Mai probabil permanent.

Pisica îi torcea în ureche ca tunetul.

— Dă-te jos de pe mine, spuse Halston. Vocea lui era aspră şi uscată. Pisica se încordă un moment, după care se linişti. Din senin, laba ei lovi obrazul lui Halston, şi de data asta avea ghearele scoase. Şiruri de durere încinsă până jos pe gât. Şi sânge cald curgând.

Durere.

Senzație.

Îi ordonă capului să se mişte în dreapta şi acesta se execută. Un moment, fața lui fu îngropată în blană netedă, uscată. Halston clănțăni din dinți spre pisică. Speriat şi deranjat, animalul scoase un sunet gutural - miaurl! - şi sări pe scaun. De acolo, se uită în sus la el furios, cu urechile date pe spate.

— Nu te aşteptai să fac asta, nu-i aşa? croncăni Halston.

Pisica deschise gura şi sâsâi la el. Uitându-se la fața aceea stranie, schizofrenică, Halston înțelegea cum de Drogan crezuse că era o pisică diabolică. Era...

Şirul gândurilor i se întrerupse când deveni conştient de o senzație surdă, gâdilătoare, la ambele mâini şi antebrațe.

Senzație. Revine. Furnicături.

Pisica sări spre fața lui, cu ghearele scoase, stuchind.

Halston închise ochii şi deschise gura. Dădu să muşte pisica de burtă şi nu se alese decât cu blană. Labele din față ale felinei erau agățate de urechile sale, cu ghearele bine înfipte. Durerea era atroce, sfâşietoare. Halston încercă să ridice mâinile. Acestea zvâcniră, dar încă refuzau să i se desprindă din poală.

Lăsă capul în față şi începu să-l scuture înainte şi înapoi, ca un om care vrea să scape de săpunul din ochi. Şuierând şi miorlăind, pisica se ținu bine. Halston simțea cum îi curgea sângele pe obraji. Îi era greu să respire. Pieptul pisicii îl apăsa pe nas. Putea trage aer pe gură, dar nu mult. Puținul pe care îl trăgea era filtrat prin blană. Îşi simțea urechile ca şi când ar fi fost stropite cu lichid de aprins cărbunii şi apoi li s-ar fi dat foc.

Trase iute capul pe spate şi strigă în agonie - probabil suferise o lovitură la țeastă la impactul maşinii. Pisica însă nu se aştepta la această mişcare şi zbură prin aer. Halston o auzi căzând cu un bufnet pe bancheta din spate.

Un firicel de sânge îi curse în ochi. Încercă din nou să-şi mişte mâinile, să ridice una şi să şteargă sângele.

Îi tremurară în poală, însă tot nu reuşi să le mişte. Se gândi la pistolul special de calibru 45 din tocul de la subsuoara stângă.

Dacă pun mâna pe arma mea, pisicuță, ce ți-a mai rămas din alea nouă vieți o să se stingă dintr-odată.

Alte furnicături acum. Zvâcnete surde de durere dinspre labele picioarelor, îngropate şi cu siguranță sfărâmate sub blocul motor, urzicături dinspre picioare - o senzație ca atunci când un membru pe care ai dormit începe să se dezmorțească. În acel moment, lui Halston nu-i păsa de picioare. Îi ajungea să ştie că şira spinării nu-i era secționată, că nu va ajunge să trăiască tot restul vieții sub forma unui corp mort ataşat de un cap vorbitor.

Poate mi-au mai rămas şi mie câteva vieți.

Rezolvă pisica. Acesta era primul lucru. Apoi ieşi din epavă - poate va veni cineva, asta ar rezolva ambele probleme deodată.

Puțin probabil la 4.30 dimineața pe un drum secundar ca acela, dar posibil. Şi...

Şi ce făcea pisica acolo în spate?

Nu-i plăcuse s-o aibă cocoțată pe față, însă nu-i plăcea nici s-o ştie în spatele lui, unde n-o putea vedea. Încercă să se uite în oglinda retrovizoare, dar degeaba. În urma accidentului se dereglase şi acum reflecta doar râpa buruienoasă în care ajunsese.

Un sunet din spatele său, ca de pânză rupându-se.

Tors.

Pisică diabolică pe dracu'. A adormit acolo-n spate.

Şi chiar de n-ar fi fost, chiar dacă ar fi avut cumva de gând să ucidă, ce putea să facă? Era o vietate pirpirie, probabil cântărea două kilograme udă leoarcă. Şi-n scurt timp... în scurt timp el urma să-şi poată mişca mâinile destul cât să ajungă la armă. Era sigur de asta.

Halston rămase în aşteptare. Continuă să-şi recapete simțurile în serii de urzicături. În chip absurd (sau poate ca reacție instinctuală la întâlnirea abia evitată cu moartea) avu erecție preț de aproximativ un minut. Ar fi nițel cam greu să-mi fac laba în aceste împrejurări, gândi el.

Înspre răsărit cerul începea să se lumineze. Undeva, o pasăre cânta.

Halston încercă din nou şi reuşi să mişte mâinile o jumătate de centimetru înainte să-i cadă înapoi în poală.

Nu încă. Dar curând.

Un bufnet moale pe bancheta din spatele lui. Halston întoarse capul şi se uită drept la fața albă-neagră, la ochii strălucitori cu pupilele lor negre uriaşe.

Halston îi vorbi.

— N-am ratat niciodată un asasinat odată ce l-am acceptat, pisicuță. Acum s-ar putea să fie o premieră. Încep să-mi simt din nou mâinile. Cinci minute, cel mult zece. Vrei un sfat? Ieşi pe geam. Sunt toate deschise. Du-te şi ia şi coada cu tine.

Pisica se holba la el.

Halston încercă iarăşi mâinile. Se ridicară, tremurând sălbatic. Un centimetru. Doi centimetri. Le lăsă să cadă înapoi

flasce. Îi alunecară din poală şi aterizară pe scaunul maşinii. Licăriră acolo palid, aidoma unor gigantici păianjeni tropicali.

Pisica rânjea la el.

Am făcut oare o greşeală? se întrebă el confuz. Era o creatură care se baza pe instinct, iar sentimentul că făcuse una era dintr-odată copleşitor. Atunci corpul pisicii se încordă şi, chiar în timp ce sărea, Halston ştiu ce urma să facă şi deschise gura ca să strige.

Pisica ateriză în poala sa, cu ghearele scoase, săpând.

În acel moment, Halston îşi dori să fi fost paralizat. Durerea era necuprinsă, teribilă. Nu bănuise niciodată că putea exista o atare durere pe lume. Pisica era un arc încolăcit de furie, scuipând şi zgâriindu-i boaşele.

Halston strigă, gura căscându-i-se la maximum, şi-n clipa aceea pisica schimbă direcția şi-i sări pe față, îi sări pe gură. Şi în momentul acela, Halston ştiu că era ceva mai mult decât o pisică. Era ceva posedat de-o pornire malignă, criminală.

Zări o ultima dată acea față în alb şi negru de sub urechile lăsate pe spate, cu ochii ei enormi, plini de-o ură descreierată. Se descotorosise de cei trei oameni bătrâni şi acum se descotorosea de John Halston.

I se îndesă în gură, un proiectil de furie. El simți o senzație de vomă. Labele ei din față se mişcau neîncetat, zdrențuindu-i limba ca o bucată de ficat. Stomacul i se revoltă şi vărsă. Voma îi rămase în gât, înfundându-l, şi începu să se sufoce.

În acel moment extrem, voința lui de supraviețuire birui paralizia impactului. Ridică mâinile încet, pentru a apuca pisica. O Dumnezeule mare, gândi el.

Pisica se zbătea să-i pătrundă în gură, turtindu-şi corpul, zbătându-se, trăgându-se din ce în ce mai înăuntru. Halston auzea cum îi trosnesc maxilarele, deschizându-se tot mai mult, primind-o.

Dădu s-o apuce, s-o tragă afară, s-o distrugă... şi mâinile lui prinseră doar coada pisicii.

Cine ştie cum, reuşise să intre cu tot corpul în gura lui. Fața ei ciudată, alb cu negru, trebuia că era îndesată chiar în gât.

De acolo venea un sunet teribil, gros, de acces de vomă. Gâtul însuşi se umfla ca o bucată de furtun flexibil de grădină.

Corpul lui zvâcnea. Mâinile îi căzură înapoi în poală şi degetele începură să bată fără rost pe coapse. Ochii i se adumbriră, apoi se înceţoşară. Se uitau goi prin parbrizul Plymouthului la zorii ce se iveau.

Din gura lui deschisă ieşeau cinci centimetri de coadă stufoasă... jumătate neagră, jumătate albă. Aceasta lovea leneş de la stânga la dreapta.

Dispăru.

O pasăre strigă undeva din nou. Şi atunci veniră zorii, într-o linişte perfectă, lumina revărsându-se peste câmpurile îngheţate ale Connecticutului rural.

Numele fermierului era Will Reuss.

Era în drum spre Placer's Glen pentru a-şi reînnoi inspecţia tehnică la camionetă, când văzu soarele de dimineaţă târzie scânteind pe ceva în râpa de lângă drum. Trase pe dreapta şi văzu Plymouthul căzut pe-o rână, ca un beţiv, în şanţ, cu sârmă ghimpată încâlcită în grilajul ca o gură de fier rânjită.

Îşi croi drum până jos şi atunci trase brusc aer în piept.

— Măiculiţă Doamne, murmură el în lumina zilei de noiembrie.

La volan era un bărbat: drept de spate, cu ochii deschişi uitându-se fix şi gol spre eternitate. Organizaţia Roper nu avea să-l mai includă niciodată în sondajul de opinie prezidenţial. Faţa lui era mânjită de sânge. Încă avea centura de siguranţă pusă.

Portiera şoferului fusese îndoită, dar Reuss reuşi să o deschidă trăgând de ea cu ambele mâini. Se aplecă înăuntru şi desfăcu centura de siguranţă, având de gând să verifice actele de identitate. Întindea mâna spre haină, când observă că mortul purta cămaşă şi cămaşa făcea vălurele, chiar deasupra cataramei de la curea. Făcea vălurele... şi se umfla. Pete de sânge începură să înflorească acolo aidoma unor trandafiri sinistri.

— Ce Hristos?

Întinse mâna, prinse de cămaşa mortului şi o trase în sus.

Will Reuss se uită - şi strigă.

Deasupra buricului lui Halston, o gaură neregulată fusese făcută cu ghearele în carne. Din ea se uita fața alb cu negru, mânjită de sânge, a unei pisici, cu ochi mari şi privire intensă.

Reuss se împletici în spate, urlând, cu mâinile lipite de față. Câteva zeci de ciori îşi luară zborul, croncănind, de pe câmpul din apropiere.

Pisica se forță să iasă şi se întinse cu o nepăsare obscenă.

Apoi sări pe geamul deschis. Reuss o zări mişcându-se prin iarba înaltă şi uscată, după care se făcu nevăzută.

Părea că se grăbea, îi spuse el mai târziu unui reporter de la ziarul local.

Ca şi când ar fi avut de încheiat nişte socoteli.

NEW YORK TIMES LA OFERTĂ SPECIALĂ

Tocmai a ieşit de sub duş când telefonul începe să sune, însă deşi casa e plină de rude - îi aude la parter, i se pare că nu se vor da duşi niciodată, i se pare că niciodată n-a avut atât de multe - nu ridică nimeni. Nu răspunde nici robotul telefonic, aşa cum James l-a programat să facă după al cincilea țârâit.

Anne se duce la extensia de pe noptieră, înfăşurându-se într-un prosop, părul ud plesnind-o neplăcut peste ceafă şi umerii goi. Ridică receptorul, spune alo, după care el îşi spune numele. E James. Au fost treizeci de ani împreună şi ea nu are nevoie decât de un singur cuvânt. El rosteşte Annie ca nimeni altul, aşa a fost mereu.

Preț de un moment, nu poate vorbi şi nici măcar respira. A surprins-o când expira şi îşi simte plămânii plați ca două foi de hârtie. Apoi, când el îi rosteşte iarăşi numele (părând necaracteristic de ezitant şi nesigur pe sine), puterea i se scurge din picioare. I se transformă în nisip şi se aşază pe pat, prosopul căzând de pe ea, fundul ei ud umezind cearşaful de sub ea. Dacă n-ar fi fost patul acolo, ar fi căzut la podea.

Dinții îi clănțănesc şi asta o face să respire din nou.

— James? Unde eşti? Ce s-a întâmplat?

Pe vocea ei normală, asta ar fi ieşit ca o dojană - o mamă care îşi ceartă copilul neascultător de unsprezece ani fiindcă a venit iarăşi târziu la cină - dar acum iese într-un soi de mormăit îngrozit. Rudele care murmură la parter pun totuşi la cale înmormântarea lui.

James chicoteşte. E un sunet zăpăcit.

— Păi, sincer să fiu, zice el, nu ştiu exact unde mă aflu.

Primul ei gând confuz este că el trebuie să fi pierdut avionul în Londra, chiar dacă a sunat-o de la Heathrow nu cu mult înainte de decolare. Apoi îi vine o idee mai clară: deşi deopotrivă în Times şi la ştirile televizate se spune că nu au fost supraviețuitori, a fost cel puțin unul. Soțul ei s-a târât din epava avionului cuprins de flăcări (şi din clădirea cu apartamente cuprinsă de flăcări în care intrase avionul, să nu uităm asta, alți douăzeci şi patru de morți la sol şi numărul e posibil să crească înainte ca lumea să meargă mai departe la următoarea tragedie) şi de atunci umblă fără țintă prin Brooklyn, în stare de şoc.

— Jimmy, eşti bine? Eşti... eşti ars?

Adevărul a ceea ce ar însemna asta se arată după întrebare, cu efectul unei cărți grele scăpate pe piciorul desculț, şi ea începe să plângă.

— Eşti la spital?

— Ssst, face el, şi auzind această dovadă a vechii lui bunătăți - şi această veche onomatopee, doar o mică piesă a mobilierului căsniciei lor - ea începe să plângă mai tare. Ssst, scumpa mea.

— Dar nu înțeleg!

— Sunt bine, spune el. Majoritatea suntem bine.

— Majoritatea...? Sunt şi alții?

— Nu pilotul, răspunde el. El nu e la fel de bine. Sau poate e copilotul. El strigă întruna. „Ne prăbuşim, nu avem control, o Dumnezeule mare.“ Dar şi: „Nu e vina mea, nu le permiteți să dea vina pe mine.“ Şi asta spune.

Ea îşi simte tot corpul rece.

— Cu cine vorbesc, de fapt? De ce faci lucrul ăsta oribil? Tocmai mi-am pierdut soțul, cretinule!

— Scumpa mea...

— Nu-mi spune aşa! Dintr-o nară îi atârnă un fir transparent de mucus. Îl şterge cu dosul mâinii şi-l aruncă cât colo, un lucru pe care nu l-a mai făcut din copilărie. Ascultă, domnule - o să pun convorbirea asta pe steluță-nouăzeci-nouă şi poliția va veni şi-ți va face curul arşice... curul ăla ignorant şi nesimțit...

Nu poate merge mai departe, însă. E vocea lui. Nu o poate nega. Felul în care telefonul a tot sunat - nimeni n-a ridicat la parter, robotul telefonic nu s-a activat - sugerează că apelul acesta era doar pentru ea. Şi... ssst, scumpa mea. Ca în cântecul ăla vechi al lui Carl Perkins.

El a rămas tăcut, ca şi când ar fi lăsat-o să-şi lămurească singură lucrurile acestea. Dar înainte ca ea să poată vorbi din nou, se aude un bip pe fir.

— James? Jimmy? Mai eşti acolo?

— Da, dar nu pot vorbi mult. Am încercat să te sun când ne prăbuşeam şi cred că doar datorită acestui fapt am reuşit să obțin până la urmă legătura. Au încercat mulți dintre ceilalți, toată lumea are telefoane mobile, dar fără noroc. Din nou acel bip. Doar că acum telefonul meu aproape nu mai are baterie.

— Jimmy, ştiai?

Ideea aceasta a fost cea mai grea şi mai teribilă parte pentru ea - că era posibil ca el să fi ştiut, fie şi numai preț de unul sau două minute nesfârşite. Alții poate îşi imaginează corpuri arse sau căpățâni retezate cu dinți dezgoliți, chiar primii martori care şterpelesc verighete şi cercei cu diamant, însă ce i-a furat somnul lui Annie Driscoll este imaginea lui Jimmy uitându-se pe geam cum străzile şi maşinile şi clădirile maronii cu apartamente din Brooklyn sunt din ce în ce mai aproape. Măştile de aer inutile căzând aidoma cadavrelor unor animăluțe galbene. Uşile spațiilor de depozitare de deasupra scaunelor deschizându-se, bagajele de mână începând să zboare, maşina de ras Norelco a cuiva rostogolindu-se în sus pe intervalul înclinat.

— Ştiai că vă prăbuşiți?

— Nu tocmai, spune el. Totul a părut bine până la sfârşit - poate ultimele treizeci de secunde. Deşi e greu să ții socoteala timpului în astfel de situații, îmi spun mereu.

Astfel de situații. Şi chiar mai grăitor: Îmi spun mereu. Ca şi când s-ar fi aflat la bordul a şase aeronave 767 care s-au prăbuşit în loc de doar una.

— În orice caz, continuă el, tocmai sunam să te anunț că aterizăm mai devreme şi să te pun în gardă să-l trimiți pe tipul de la FedEx din pat înainte să ajung eu.

Atracția ei absurdă față de tipul de la FedEx fusese o glumă a lor de ani de zile. Începe să plângă din nou. Mobilul lui mai scoate un bip, parcă dojenind-o pentru asta.

— Cred că am murit la doar o secundă sau două înainte să sune prima dată. Cred că de aceea am putut lua legătura cu tine. Dar drăcia asta o să-şi piardă în scurt timp fantoma.

Râde înfundat, ca şi când perspectiva aceasta ar fi nostimă. Ea bănuieşte că într-un fel chiar este. În cele din urmă, poate că şi ea va vedea latura ei comică. Stai numai să treacă vreo zece ani, îşi spune.

Apoi, pe vocea aceea autoreflexivă pe care ea o cunoaşte atât de bine:

— De ce n-am pus drăcia asta nenorocită la încărcat azi-noapte? Am uitat, uite de ce. Am uitat.

— James... scumpule... avionul s-a prăbuşit acum două zile.

O pauză. Din fericire, fără amestecul vreunui bip. După care:

— Serios? Doamna Corey a spus că timpul se scurge ciudat. Câțiva dintre noi am fost de acord, alți câțiva n-am fost. Eu m-am înscris în a doua tabără, dar se pare că avea dreptate.

— Inimi? întreabă Annie.

Se simte acum ca şi când ar pluti afară şi puțin deasupra din corpul ei rotofei şi încă umed de femeie la mijlocul vieții, însă n-a uitat vechile obiceiuri ale lui Jimmy. Când îl aştepta un drum lung cu avionul, căuta mereu să joace ceva. Se

mulțumea cu cribbage sau canastă, dar inimi a fost întotdeauna adevărata lui iubire.

— Inimi, aprobă el.

Telefonul face iarăşi bip, ca pentru a-l secunda.

— Jimmy... Ezită destul cât să se întrebe dacă aceasta e o informație pe care şi-o doreşte cu adevărat, după care se aruncă orbeşte, fără a aştepta un răspuns. Unde te afli tu, mai exact?

— Seamănă cu Grand Central Station, spune el. Doar că mai mare. Şi mai gol. Ca şi când n-ar fi deloc Grand Central, ci doar... mmm... un platou de filmare care imită Grand Central. Ştii ce încerc să spun?

— Ăă... cred că da...

— Ştiu sigur că nu sunt trenuri deloc... şi nu auzim niciunul în depărtare... dar sunt uşi care duc peste tot. O, şi este o scară rulantă, dar e stricată. Plină de praf, şi câteva trepte sunt rupte. Face o pauză şi, când vorbeşte din nou, o face pe o voce mai joasă, ca şi când s-ar teme să nu fie auzit: Oamenii pleacă. Unii au urcat scara rulantă - i-am văzut –, dar majoritatea ies pe uşi. Presupun că va trebui să plec şi eu. Nu e nimic de mâncare, pentru început. Este un automat cu bomboane, dar şi acela e stricat.

— Ți-e... scumpule, ți-e foame?

— Puțin. Cel mai mult mi-ar trebui nişte apă. Aş ucide pentru o sticlă de Dasani.

Annie se uită vinovat în jos, la picioarele ei încă împodobite cu picături de apă. Şi-l imaginează lingând acele picături şi e oripilată când simte un fior sexual.

— Sunt bine, totuşi, se grăbeşte el să adauge. Pentru moment, oricum. N-are însă niciun sens să rămân aici. Doar...

— Ce? Ce, Jimmy?

— Nu ştiu pe care uşă să ies.

Încă un bip.

— Mi-aş dori să ştiu pe care a ieşit doamna Corey. La ea au rămas cărțile mele, fir-ar să fie.

— Ți-e... Se şterge pe față cu prosopul cu care s-a învelit când a ieşit de sub duş; atunci era proaspătă, acum e toată

numai lacrimi şi muci. Ți-e teamă?

— Teamă? întreabă el gânditor. Nu. Sunt puțin îngrijorat, atâta tot. Cel mai mult fiindcă nu ştiu pe care uşă să ies.

Găseşte drumul spre casă, aproape că spune ea. Găseşte uşa corectă şi găseşte drumul spre casă. Dar dacă o găseşte, oare ea ar vrea să-l vadă? Cu o fantomă s-ar putea împăca, dar dacă ar deschide uşa şi ar întâlni un tăciune fumegând cu ochi roşii şi jeanşii zdrențuiți (întotdeauna călătorea în jeanşi) topiți pe picioare? Şi dacă doamna Corey era cu el, cu pachetul lui pârlit de cărți într-o mână schimonosită?

Bip.

— Nu mai trebuie să-ți spun să ai grijă cu tipul ăla de la FedEx, zice el. Dacă ți-l doreşti cu adevărat, e numai al tău.

Ea e şocată auzindu-se că râde.

— Dar voiam să spun că te iubesc...

— O scumpul meu şi eu te iu...

— ...şi să nu-l laşi pe puştiul McCormack să curețe burlanele toamna asta, munceşte din greu, dar e neatent, anul trecut era cât pe ce să-şi rupă naibii gâtul. Şi nu te mai duce la brutărie duminica. O să se întâmple ceva acolo şi ştiu că se va întâmpla într-o duminică, dar nu ştiu în care. Timpul într-adevăr curge ciudat aici.

Puştiul McCormack despre care vorbeşte trebuie că e fiul individului care le era îngrijitor în Vermont... doar că au vândut casa aceea acum zece ani, iar puştiul trebuie să fi împlinit deja douăzeci şi cinci de ani. Iar brutăria? Bănuieşte că se referă la Zoltan's, dar ce Dumnezeu...

Bip.

— Unii dintre cei de aici erau la sol, cred. Asta-i foarte dur, fiindcă ei n-au nicio idee cum au ajuns aici. Şi pilotul strigă întruna. Sau poate copilotul. Cred că el va fi aici o vreme bună. Se plimbă ca un bezmetic. E foarte confuz.

Bip-urile se aud mai des acum.

— Trebuie să plec, Annie. Nu pot rămâne aici, iar telefonul o să dea ortul popii din clipă în clipă, oricum. Din nou pe vocea aceea autodojenitoare (imposibil de crezut că ea n-o va mai auzi niciodată; imposibil să nu creadă asta), el murmură: Ce

simplu ar fi fost pur şi simplu să... ei, nu contează. Te iubesc, scumpa mea.

— Stai! Nu închide!

— Eu...

— Şi eu te iubesc! Nu închide!

Dar a închis deja. În urechea ei a rămas doar o tăcere neagră.

Şade acolo cu receptorul mort la ureche încă un minut sau mai mult, după care întrerupe legătura. Non-legătura. Când redeschide linia şi aude tonul perfect normal, formează totuşi steluță-şaizeci-nouă. Potrivit robotului care corespunde numărului ei, ultimul apel primit a fost înregistrat la ora nouă în dimineața aceea. Ştie cine a fost: sora ei Nell, care o suna din New Mexico. Nell a sunat ca să o anunțe pe Annie că avionul i-a fost amânat şi că nu va ajunge decât spre seară. Nell i-a spus să fie tare.

Toate rudele care locuiau la depărtare - ale lui James, ale ei - veneau cu avionul. Aparent, credeau că James consumase toate Punctele Distructive ale familiei, cel puțin pentru o vreme.

Nu există nicio înregistrare a unui apel primit - se uită la ceasul de pe noptieră şi vede că acum e 3.17 după-amiază - la aproximativ trei şi zece, în a treia după-masă a văduviei sale.

Cineva bate scurt la uşă şi fratele ei strigă:

— Anne? Annie?

— Mă îmbrac! strigă ea înapoi. Vocea ei sună ca şi când ar fi plâns, dar, din nefericire, nimeni din casa aceea nu va găsi că asta e ciudat. Puțină intimitate, te rog!

— Eşti bine? întreabă el prin uşă. Ni s-a părut că te-am auzit vorbind. Şi lui Ellie i s-a părut că te-a auzit strigând.

— Foarte bine! răspunde ea, apoi se şterge din nou pe față cu prosopul. Cobor imediat!

— Bine. Nu te grăbi. (Pauză.) Suntem aici pentru tine.

Şi paşii se îndepărtează.

— Bip, şopteşte ea, apoi îşi acoperă gura ca să-şi înăbuşe râsetul care exprimă o emoție şi mai complicată decât durerea care află singura cale de ieşire posibilă. Bip, bip. Bip, bip, bip.

Se întinde pe pat, râzând şi deasupra mâinilor ei făcute căuş ochii sunt mari şi plini de lacrimi care i se revarsă pe obraji şi-i curg până la urechi. Bip-futu-i-bipbip-bip.

Râde timp destul de lung, apoi se îmbracă şi coboară la parter pentru a fi cu rudele ei, care au venit să împartă durerea cu ea. Doar că ei par altfel decât ea, fiindcă el nu l-a sunat pe niciunul dintre ei. El a sunat-o pe ea. La bine sau la rău, a sunat-o pe ea.

În toamna acelui an, când ruinele înnegrite ale clădirii cu apartamente în care s-a prăbuşit avionul încă sunt separate de restul lumii de banda galbenă a poliției (deşi vagabonzii au fost înăuntru, unul lăsând un mesaj scris cu spray-ul care zice TÂRÂTOARELE CROCANTE SE OPRESC AICI), Annie primeşte genul de e-bombă pe care dependenților de computer le place s-o trimită unui larg cerc de cunoştințe. Aceasta vine de la Gert Fisher, bibliotecara din Tilton, Vermont. Când Annie şi James îşi petreceau verile acolo, Annie obişnuia să se ofere voluntară la bibliotecă şi, chiar dacă cele două femei nu s-au înțeles niciodată de minune, Gert a inclus-o de atunci pe Annie pe lista celor care primesc trimestrial ştiri de la ea. De regulă, nu sunt foarte interesante, dar la jumătatea înşiruirii de nunți, înmormântări şi câştigători ai organizației de tineret 4-H din acest mesaj, Annie dă peste o ştire care o face să-şi țină răsuflarea. Jason McCormack, fiul bătrânului Hughie McCormack, a murit într-un accident de Ziua Muncii. A căzut de pe acoperişul unei case de vară pe când curăța jgheaburile şi şi-a rupt gâtul.

„Îi făcea doar o favoare tatălui lui, care, cum poate-ți aminteşti, a suferit o comoție cerebrală acum doi ani“, scria Gert înainte să treacă mai departe, povestindu-i cum a plouat în timpul vânzărilor cu reduceri organizate de bibliotecă la sfârşitul verii şi spunându-i ce dezamăgiți au fost cu toții.

Gert n-o spune în compendiul ei de trei pagini conținând ştiri de ultimă oră, dar Annie este cât se poate de sigură că Jason a căzut de pe acoperişul fostei lor case. De fapt, e convinsă de lucrul acesta.

La cinci ani după moartea soțului ei (şi moartea lui Jason McCormack nu mult după aceea), Annie se recăsătoreşte. Şi chiar dacă se mută în Boca Raton, se întoarce deseori în vechiul cartier. Craig, noul soț, s-a pensionat doar pe jumătate şi odată la trei sau patru luni pleacă la New York în interes de serviciu. Annie aproape mereu îl însoțeşte, deoarece încă mai are rude în Brooklyn şi Long Island. Mai multe decât trebuie, i se pare uneori. Dar îi iubeşte cu acea afecțiune exasperată ce pare să aparțină, crede ea, doar oamenilor la cincizeci şi şaizeci de ani. N-a uitat niciodată cum s-au strâns toți în jurul ei după prăbuşirea avionului lui James, şi cum au protejat-o cum au ştiut mai bine. Ca să nu se prăbuşească şi ea.

Când ea şi Craig se întorc la New York, iau avionul. În privința asta, ea nu are nicio tresărire, însă duminica nu se duce la Brutăria de Familie Zoltan's, când e acasă, chiar dacă gogoşile lor cu stafide sunt, e sigură, servite în sala de aşteptare a raiului. Se duce în schimb la Froger's. Chiar acolo e, cumpărând gogoşi (acestea sunt cel puțin acceptabile), când aude explozia. O aude clar, chiar dacă Zoltan's e la unsprezece străzi distanță. O explozie a unei conducte de gaz. Patru morți, inclusiv femeia care-i dădea întotdeauna lui Annie gogoşile cu gura pungii răsucită, spunând: „Țineți aşa până ajungeți acasă, altfel îşi pierd prospețimea."

Oamenii stau pe trotuare, uitându-se la est, spre sunetul exploziei şi fumul care se ridică, umbrindu-şi ochii cu palmele. Annie se grăbeşte pe lângă ei, fără a se uita. Nu vrea să vadă jerba de fum care se ridică după o detunătură puternică; se gândeşte şi aşa la James, mai ales în nopțile când nu poate să doarmă. Când ajunge acasă, aude telefonul sunând înăuntru. Fie au plecat toți mai încolo pe stradă, unde şcoala locală a organizat o vânzare de opere de artă pe trotuar, fie nu aude nimeni telefonul sunând. Cu excepția ei, desigur. Iar când reuşeşte să rotească cheia în yală, țârâitul s-a oprit.

Sarah, singura dintre surori care nu s-a măritat, este acolo, se dovedeşte, însă nu e nevoie să o întrebe de ce n-a răspuns la telefon; Sarah Bernicke, regină disco cândva, e în bucătărie,

unde ascultă Village People la maximum şi dansează cu mopul O-Cedar într-o mână, semănând cu o gâsculiță dintr-o reclamă la TV. Şi ea a ratat explozia de la brutărie, chiar dacă clădirea lor e şi mai aproape de Zoltan's decât Froger's.

Annie verifică robotul telefonic, dar pe afişajul de MESAJE ÎN AŞTEP-TARE apare un zero mare şi roşu. Asta nu înseamnă nimic în sine, mulți oameni sună fără a lăsa un mesaj, însă...

Steluță-şaizeci-nouă anunță că ultimul apel a fost primit la opt patruzeci seara trecută. Annie formează totuşi numărul, sperând în van ca undeva în afara încăperii uriaşe care seamănă cu un platou de filmare ce imită Grand Central Station el a găsit un loc unde să-şi încarce telefonul. Lui i se putea părea că au vorbit ultima dată ieri. Sau doar cu câteva minute în urmă. Timpul curge ciudat aici, a spus. Ea a visat acel apel de atâtea ori, încât acum aproape i se pare el însuşi un vis, însă nu a spus niciodată nimănui despre el. Nici lui Craig, nici măcar mamei ei, acum în vârstă de aproape nouăzeci de ani, dar întreagă la minte şi crezând puternic în viața de apoi.

În bucătărie, Village People spun că nu ai de ce să te simți trist. Nu are şi nici nu se simte. Cu toate acestea, ține receptorul foarte strâns în timp ce numărul preluat de steluță-şaizeci-nouă sună o dată, apoi de două ori. Annie stă în living cu receptorul la ureche şi cu mâna liberă atingând broşa de deasupra sânului stâng, ca şi când în felul acesta ar putea linişti inima care-i galopează în piept. Atunci țârâitul se opreşte şi o voce înregistrată îi face o ofertă specială unică la un abonament New York Times.

MUT

1

Erau trei confesionale. Becul de deasupra uşii celui din mijloc era aprins. Nu aştepta nimeni. Biserica era goală. Pe

geamuri intra lumină colorată şi desena pătrate pe culoarul central. Monette se gândi să plece, dar nu plecă. În schimb, păşi spre confesionalul activ şi intră. După ce închise uşa şi se aşeză, ferestruica glisantă din dreapta sa se deschise. În faţa lui, prins pe perete cu o piuneză albastră, era un cartonaş. Pe el era scris CĂCI TOŢI AU PĂCĂTUIT ŞI SUNT LIPSIŢI DE SLAVA LUI DUMNEZEU. Trecuse mult timp, însă Monette nu credea că aceasta era dotarea standard. Nu credea nici că era conform cu Catehismul de la Baltimore.

Din cealaltă parte a vizierei de plasă, preotul vorbi.

— Ce faci, fiule?

Nici asta Monette nu credea că era abordarea standard. Dar era cea corectă. Totuşi, la început nu putu răspunde. Niciun cuvânt. Şi asta era oarecum nostim, ţinând cont de ce avea de spus.

— Fiule? Ţi-a mâncat pisica limba?

Tot nimic. Cuvintele erau acolo, însă erau toate blocate. Absurd sau nu, Monette avu brusc o imagine a unei toalete colmatate.

Neclaritatea din spatele vizierei îşi schimbă poziţia.

— A trecut o vreme?

— Da, zise Monette. Era ceva.

— Vrei să-ţi dau un indiciu?

— Nu, îmi amintesc. Binecuvântează-mă, părinte, căci am păcătuit.

— Îhî, şi cât timp a trecut de la ultima ta spovedanie?

— Nu-mi amintesc. Mult. Din copilărie.

— Ei, ia-o uşor... e ca mersul pe bicicletă.

Pentru un moment însă, tot nu reuşi să spună nimic. Se uită la mesajul prins în piuneză şi gâtul i se blocă. Mâinile i se frânseră, din ce în ce mai strâns, până când formară un singur pumn mare ce se legăna înainte şi înapoi între coapsele sale.

— Fiule? Trece ziua şi-mi vin oaspeţi la prânz. De fapt, oaspeţii aduc prân...

— Părinte, s-ar putea să fi comis un păcat teribil.

Acum, preotul tăcu o vreme. Mut, gândi Monette. Iată un cuvânt alb, dacă a existat vreodată aşa ceva. Dacă-l scrii pe un cartonaş, sunt şanse să dispară.

Când preotul de cealaltă parte a vizierei vorbi din nou, vocea lui era tot prietenoasă, însă mai gravă.

— Care este păcatul tău, fiul meu?

Şi Monette spuse:

- Nu ştiu. Va trebui să vă povestesc.

2

Începea să plouă când Monette ajunse pe autostradă, venind pe rampa de intrare dinspre nord. Valiza lui era în portbagaj şi cutiile cu mostre - nişte chestii mari, pătrățoase, de genul celor pe care le folosesc avocații când aduc probe în sala de judecată - erau pe bancheta din spate. Una era maro, una neagră. Ambele erau ştanțate cu logoul Wolfe & Sons: un lup de lemn cu o carte în gură. Monette era comis-voiajor. Acoperea tot nordul statului New England. Era luni dimineață. Fusese un weekend rău, foarte rău. Soția lui se mutase la un motel, unde probabil nu era singură. În scurt timp probabil că avea să ajungă la pârnaie. Categoric avea să urmeze un scandal, iar infidelitatea avea să fie cea mai mică dintre probleme.

Pe reverul sacoului său, purta o insignă pe care scria ÎNTREBAȚI-MĂ DESPRE CEA MAI BUNĂ OFERTĂ DE TOAMNĂ DIN TOATE TIMPURILE!

La baza rampei stătea un om. Purta haine vechi şi ținea ridicată o pancartă, văzu Monette pe când se apropia şi ploaia se întețea. Între picioarele încălțate în tenişi murdari era un rucsac maroniu ca vai de el. Banda cu arici a unui tenis se desfăcuse şi stătea ridicată ca o limbă strâmbă. Autostopistul nu avea căciulă, darămite umbrelă.

La început, tot ce înțelese Monette din pancartă erau două buze roşii desenate stângaci, brăzdate pe diagonală de o dungă neagră. Când se apropie, văzu că deasupra gurii barate

scria SUNT MUT! Sub gura barată scria: MĂ LUAȚI ŞI PE MINE???

Monette acționă semnalizarea pentru a-şi anunța intrarea pe rampă. Autostopistul întoarse pancarta invers. Pe cealaltă parte era o ureche la fel de stângaci desenată, brăzdată şi ea de-o linie. Deasupra urechii: SUNT SURD! Sub ea: VĂ ROG MĂ LUAȚI ŞI PE MINE???

Monette condusese milioane de kilometri de când avea şaisprezece ani şi până acum, majoritatea în cei doisprezece ani de când reprezenta firma Wolfe & Sons, vânzând o cea mai bună ofertă de toamnă după alta, şi-n tot acest timp nu luase niciodată nici măcar un singur autostopist. Astăzi, trase pe marginea rampei fără a ezita şi opri. Medalionul cu Sfântul Cristofor legat de oglinda retrovizoare încă se legăna înainte şi înapoi când folosi butonul de pe portieră pentru a decupla încuietorile. Astăzi simțea că nu are nimic de pierdut.

Autostopistul se strecură înăuntru şi îşi puse rucsacul ponosit între tenişii uzi şi murdari. Monette se gândise, uitându-se la el, că individul va mirosi urât, şi nu se înşelase. Spuse:

— Cât de departe mergi?

Autostopistul ridică din umeri şi arătă pe rampă în sus. Apoi se aplecă şi aşeză cu grijă pancarta peste rucsac. Părul lui era ațos şi subțire. Erau câteva fire cărunte în el.

— Ştiu încotro, dar...

Monette înțelese că omul nu-l auzea. Aşteptă să se ridice. O maşină îi depăşi, urcând rampa cu viteză, claxonând chiar dacă Monette îi lăsase destul loc de trecere. Monette îi arătă degetul mijlociu. Asta mai făcuse până atunci, dar niciodată pentru asemenea lucruri mărunte.

Autostopistul îşi puse centura de siguranță şi se uită la Monette, ca pentru a-l întreba ce-l reține. Fața lui era brăzdată de riduri şi țepoasă. Monette nici nu îndrăznea să-i ghicească vârsta. Undeva între bătrân şi ne-bătrân, asta era tot ce ştia.

— Cât de departe mergi? repetă el, de data aceasta enunțând răspicat fiecare cuvânt, şi când individul nu făcu

decât să se uite la el - înălțime medie, costeliv, nu mai mult de şaptezeci de kilograme - spuse: Ştii să citeşti pe buze? Şi îşi atinse buzele.

Autostopistul clătină din cap şi gesticulă puțin cu mâna.

Monette ținea un carnețel în consolă. Cât timp scrise, Cât de departe? pe el, altă maşină îi depăşi, trăgând acum după sine o coadă de umezeală. Monette mergea până la Derry, două sute şaizeci de kilometri, şi acestea erau condițiile de trafic pe care de regulă le ura, întrecute doar de ninsoare abundentă. Astăzi însă se gândea că va fi bine. Astăzi vremea - şi tirurile, trăgând după ele furtuni artificiale când îl depăşeau - avea să-l țină ocupat.

Fără a mai aminti de individul acesta. Noul său pasager. Care se uită la cuvintele scrise, după care înapoi la el. Monette se gândi mai târziu că poate tipul nu ştia nici să citească - a învăța să citeşti când eşti surdomut trebuia să fie al naibii de greu –, dar înțelese semnul întrebării. Bărbatul arătă prin parbriz pe rampă în sus. Apoi deschise şi închise mâinile de treisprezece ori. Sau poate de cincisprezece. O sută treizeci de kilometri. Sau o sută cincizeci. Asta dacă ştia cât de cât.

— Waterville? ghici Monette.

Autostopistul se uită la el inexpresiv.

— Bine, făcu Monette. Cum o fi. Atinge-mă doar pe umăr când suntem unde vrei tu să ajungi.

Autostopistul se uită la el inexpresiv.

— Ei, presupun că aşa vei face, zise Monette. Presupunând că ai o destinație în gând, desigur. Se uită în oglinda retrovizoare, apoi puse maşina în mişcare. Eşti izolat aproape de tot, nu?

Tipul continua să se uite la el. Ridică din umeri şi puse palmele peste urechi.

— Ştiu, zise Monette şi reintră pe şosea. Izolat aproape de tot. Liniile telefonice căzute. Dar azi aproape-mi doresc să fiu în locul tău şi tu în al meu. Făcu pauză. Aproape. Te deranjează puțină muzică?

Şi când autostopistul doar întoarse capul într-o parte şi se uită pe geam, Monette trebui să râdă de sine. Debussy,

AC&DC sau Rush Limbaugh, pentru individul ăsta era totuna.

Cumpărase noul CD al lui Josh Ritter pentru fiica sa - era ziua ei peste o săptămână –, dar încă nu-şi amintise să i-l trimită. Prea multe lucruri se întâmplaseră în ultima vreme. Odată trecuți de Portland, stabili viteza de croazieră, tăie ambalajul cu unghia degetului mare şi introduse CD-ul în player. Bănuia că acum, teoretic, era un CD folosit, nepotrivit pentru a-l face cadou scumpului tău singur copil. Ei bine, putea oricând să cumpere altul. Presupunând, desigur, că va mai avea cu ce să-l cumpere.

Josh Ritter se dovedi a fi destul de bun. Un fel de Dylan la început, dar cu o atitudine mai pozitivă. Ascultând, gândurile îi zburară la bani. Dacă-şi permitea un CD nou pentru aniversarea lui Kelsie era cea mai mică dintre problemele sale. Faptul că ceea ce-şi dorea ea cu adevărat - şi ce avea nevoie - era un laptop nou nu figura nici el în capul listei. Dacă Barb făcuse ceea ce spunea că făcuse - ceea ce inspectorul DAS confirmase că făcuse - nu ştia cum avea să-şi permită ultimul an la Case Western pentru fata lui. Chiar şi presupunând că el, unul, mai avea un serviciu. Asta era o problemă.

Dădu muzica mai tare pentru a îngropa problema şi parțial reuşi, dar pe când ajunseră la Gardiner, ultimul acord se stinsese. Chipul şi trupul autostopistului erau întoarse spre geamul pasagerului. Monette vedea doar spatele hainei lui pătate şi spălăcite, cu păr mult prea rar căzând peste guler în şuvițe. Avea impresia că ceva fusese imprimat pe spatele hainei cândva, însă acum era prea şters pentru a mai putea fi citit.

Asta-i povestea vieții acestui sărman neghiob, gândi Monette.

La început, Monette nu se putu decide dacă autostopistul moțăia sau admira peisajul. Apoi observă înclinația uşoară a capului său şi felul în care respirația lui aburea sticla geamului, şi hotărî că cel mai probabil moțăia. Şi de ce nu? Singurul lucru mai anost decât autostrada Maine la sud de

August era autostrada Maine la sud de August într-o ploaie rece de primăvară.

Monette avea alte CD-uri în consola centrală, dar în loc să scotocească printre ele, închise sistemul de sunet al maşinii. Şi după ce trecu de postul de taxare Gardiner - fără a opri, doar încetinind, minunile sistemului electronic E-ZPass - începu să vorbească.

3

Monette se opri din povestit şi se uită la ceasul său de mână. Era doisprezece şi un sfert şi preotul spusese că are oaspeți la prânz. Că oaspeții aduceau, de fapt, prânzul.

— Părinte, îmi cer scuze că durează atât de mult. Aş grăbi povestea dacă aş şti cum, dar nu ştiu.

— Nu face nimic, fiule. Acum sunt interesat.

— Oaspeții tăi...

— Vor aştepta până termin munca Domnului. Fiule, te-a jefuit omul acela?

— Nu, spuse Monette. Decât dacă discutăm despre liniştea mea sufletească. Se pune la socoteală?

— Absolut. Ce a făcut?

— Nimic. S-a uitat pe geam. Eu credeam că moțăie, dar mai târziu am avut motive să cred că mă înşelam în privința asta.

— Şi tu ce ai făcut?

— Am vorbit despre soția mea, zise Monette. Apoi se opri şi reconsideră. Nu, nu-i aşa. M-am descărcat despre soția mea. Am turuit despre familie. Am debitat totul despre soția mea. Am... înțelegi... Se luptă cu ideea, strângând tare din buze, uitându-se în jos la pumnul acela mare şi noduros format din mâinile sale, între coapsele sale. În cele din urmă, răbufni: Era surdomut, nu înțelegi? Puteam spune orice fără a trebui să-i ascult analiza, fără să-şi spună părerea sau să-mi dea un sfat înțelept. Era surd, era mut, la naiba, am crezut că doarme şi că pot spune orice drăcovenie îmi vine la gură!

În confesionalul cu cartonaş prins pe perete, Monette se crispă.

— Scuze, părinte.

— Ce i-ai spus mai exact despre ea? întrebă preotul.

— I-am spus că avea cincizeci şi patru de ani, rosti Monette. Aşa am început. Fiindcă asta era partea... ştii, asta era partea pe care n-o puteam înghiți nicicum.

4

După punctul de taxare Gardiner, autostrada Maine devine din nou un drum liber, străbătând cinci sute de kilometri de tot ce vrei şi ce nu vrei: păduri, câmpii, câte o rulotă locuită cu antenă satelit pe acoperiş şi camion pe butuci în curtea laterală. Cu excepția verii, e rareori circulată. Fiecare maşină devine propria ei lume mică. Îi trecu prin gând lui Monette chiar atunci (poate datorită medalionului cu Sfântul Cristofor care se legăna de oglinda retrovizoare, un dar din partea lui Barb în zilele mai bune şi mai normale) că era ca şi când ai călători într-un confesional pe roți. Totuşi, începu încet, cum fac mai toți confesorii.

— Sunt căsătorit, zise el. Eu am cincizeci şi cinci de ani şi soția mea cincizeci şi patru.

Se gândi la asta în timp ce ştergătoarele oscilau.

— Cincizeci şi patru, Barbara are cincizeci şi patru. Suntem căsătoriți de douăzeci şi şase de ani. Un copil. O fiică. O minunată fiică. Kelsie Ann. Merge la şcoală în Cleveland, şi eu nu ştiu cum voi putea continua să o țin acolo, pentru că acum două săptămâni, fără niciun preaviz, soția mea s-a transformat în Muntele Sfânta Elena. Se pare că are un iubit. Are un iubit deja de aproape doi ani. E profesor - ei, sigur că e, ce altceva ar putea fi? - dar ea îi spune Cowboy Bob. Se pare că în multe dintre nopțile când eu credeam că e la Cooperative Extension sau la cercul de lectură, ea bea tequila şi dansa trenulețul cu acest Cowboy Bob, fi-i-ar numele al dracu'.

Era comic. Oricine putea să vadă asta. Era cel mai bun material de sit-com scrântit posibil. Ochii însă - deşi neînlăcrimați - îl înțepau ca şi când ar fi fost frecați cu frunze de oțetar. Aruncă o privire la dreapta sa, dar auto -stopistul

era în continuare aproape complet întors cu spatele, iar acum fruntea lui stătea sprijinită de sticla geamului. Cu siguranță dormea.

Aproape cu siguranță.

Monette nu vorbise despre trădarea ei cu voce tare. Kelsie încă nu ştia, deşi bula ignoranței ei avea să se spargă în curând. Informațiile începeau să circule - închisese telefonul în nasul a trei reporteri înainte să plece acum la drum –, dar încă nu aveau ce să tipărească sau să anunțe. Situația se va schimba curând, deşi Monette voia să se mai eschiveze cât mai mult posibil, nefăcând comentarii, mai mult pentru a se scuti pe sine de stânjeneală. Între timp, însă, comenta din belşug, iar făcând asta simțea o mare şi aprigă uşurare. Într-un fel, semăna cu cântatul sub duş. Sau cu vomatul acolo.

— Are cincizeci şi patru, spuse el. Peste asta nu reuşesc să trec. Înseamnă că a început-o cu tipul ăsta, al cărui nume real este Robert Yandowsky - halal nume de cowboy - când avea cincizeci şi doi. Cincizeci şi doi! Ai crede că era suficient de matură să ştie ce face, nu, prietene? Suficient de matură să fi semănat ogorul cu ovăz sălbatic, apoi să-l fi smuls şi să fi plantat o recoltă mai folositoare? Dumnezeule, poartă ochelari bifocali! A suferit operație de extirpare de vezicii biliare! Şi se dă în bărci cu individul ăla! La motelul Grove, unde amândoi şi-au stabilit domiciliul! I-am oferit o casă frumoasă în Buxton, cu garaj dublu, are un Audi luat pe leasing, iar ea a aruncat totul la gunoi ca să se îmbete joi seara în Range Rider, apoi să i-o tragă insului ăstuia până la prima lumină a zorilor - sau cât de mult sunt în stare - şi are cincizeci şi patru de ani! Ca să nu amintesc de Cowboy Bob, care are şaizeci, futu-i mama mă-sii!

Se auzi cum turuia, îşi spuse să înceteze, văzu că autostopistul nu se mişcase (decât poate trăsese ceva mai mult gulerul hainei în sus - asta era posibil să se fi întâmplat) şi înțelese că nu trebuia să înceteze. Era în maşină. Era pe I-95, undeva la est de soare şi la vest de Augusta. Pasagerul lui era un surdomut. Putea turui dacă voia să turuie.

Şi turui.

— Barb a dat cu mucii în fasole. Nu s-a arătat deranjată de asta şi nu s-a arătat nici ruşinată. Părea... senină. Năucă, poate. Sau poate încă trăieşte într-o lume feerică.

Şi spusese că parțial era vina lui.

— Sunt mult pe drumuri, asta-i adevărat. Peste trei sute de zile pe an. Ea rămânea singură - am avut o singură fiică, ştii, iar ea a terminat liceul şi-a părăsit cuibul. Aşa că a fost vina mea. Cowboy Bob şi tot restul poveştii.

Îi pulsau tâmplele şi aproape i se înfundase nasul. Trase tare aer pe nări, atât de tare încât să-i apară puncte negre în fața ochilor, dar asta nu-l ajută. Nu la nas, oricum. La cap se simțea mai bine. Era foarte bucuros că luase autostopistul. Ar fi putut rosti toate acestea cu voce tare în maşina goală, dar...

5

— Dar n-ar fi fost acelaşi lucru, îi spuse el siluetei aflate de cealaltă parte a peretelui confesionalului. Se uită drept înainte când o spuse, drept la CĂCI TOȚI AU PĂCĂTUIT ŞI SUNT LIPSIȚI DE SLAVA LUI DUMNEZEU. Înțelegi asta, părinte?

— Sigur că da, răspunse preotul - şi încă destul de animat. Chiar dacă e limpede că te-ai îndepărtat de Biserica Mamă - cu excepția câtorva superstiții ca medalionul cu Sfântul Cristofor –, nici n-ar trebui să întrebi. Spovedania face bine la suflet. Ştim asta de două mii de ani.

Monette începuse să poarte medalionul cu Sfântul Cristofor care cândva atârna de oglinda retrovizoare. Poate era doar o superstiție, însă condusese milioane de kilometri pe tot felul de condiții meteo de rahat doar în compania acelui medalion şi niciodată nu îndoise măcar o bară de protecție.

— Fiule, ce altceva a mai făcut soția ta? Pe lângă că a păcătuit cu Cowboy Bob?

Monette se surprinse râzând. Şi de cealaltă parte a vizierei, preotul râse şi el. Diferența se regăsea în natura râsului. Al preotului era din cel vesel. Monette bănuia că încă încerca să se apere de nebunie.

- Păi, a fost lenjeria intimă, spuse el.

6

— A cumpărat lenjerie inimă, îi spuse autostopistului, care stătea în continuare aplecat şi aproape complet întors cu spatele, cu fruntea lipită de geam şi respirația aburind sticla. Rucsacul între picioare, pancarta aşezată deasupra cu partea pe care scria SUNT MUT! în sus. Mi-a arătat. Erau în dulapul din camera pentru oaspeți. Aproape umpleau dulapul din camera pentru oaspeți. Bustiere şi maiouri şi sutiene şi ciorapi de mătase încă în ambalaj, zeci de perechi. Şi o mie de jartiere, mi s-a părut. Dar cei mai mulți erau chiloței, chiloței, chiloței. A spus că scumpul ei de Cowboy Bob este un „bărbat nebun după chiloței". Cred că ar fi continuat, mi-ar fi spus ce înseamnă asta, însă am prins ideea. Am prins-o mult mai bine decât mi-aş fi dorit. Am spus:

„Sigur că-i un bărbat nebun după chiloței, a crescut luându-şi-o la labă cu PLAYBOY în față, futu-i, doar are şaizeci de ani."

Treceau acum pe lângă indicatorul de Fairfield. Verde şi amorf prin parbriz, cu o cioară udă ghemuită deasupra.

— Şi erau articole de calitate, pe deasupra, spuse Monette. Multe erau Victoria's Secret, de la mall, însă erau şi de la un magazin cu prețuri piperate numit Sweets. Din Boston. Nici măcar nu ştiam că există magazine scumpe cu lenjerie intimă, dar de atunci m-am mai deşteptat la cap. Trebuie că erau articole de mii de dolari aranjate în dulapul ăla. Dar şi pantofi. Cu tocuri înalte, cei mai mulți. Ştii de care, stiletto. O garderobă întreagă de bombă-sexy. Deşi îmi imaginez că-şi dădea jos bifocalii când lua pe ea sutienul Wonderbra şi furoul. Dar...

Un semitrailer îi depăşi. Monette avea farurile aprinse şi automat făcu semn cu faza lungă după ce maşina reintră pe bandă. Şoferul îi făcu semn de mulțumire cu stopurile. Limbajul semnelor rutiere.

- Dar multe nici măcar nu erau purtate. Asta era mai rău. Erau doar... doar puse la păstrare. Am întrebat-o de ce

naiba şi-a luat atâtea, şi ea fie nu ştia, fie nu putea explica. „Ne-a intrat doar în obicei“, a spus. „Era un fel de preludiu, cred.“ Fără ruşine. Fără reținere. Ca şi când ar fi gândit: Ăsta-i doar un vis din care mă voi trezi curând. Amândoi stând acolo şi uitându-ne la o puzderie de slipi şi chiloței şi pantofi şi Dumnezeu ştie ce altceva, toate aranjate ordonat în spate. Atunci am întrebat-o de unde a luat banii - adică, văd chitanțele cardului de credit la sfârşitul fiecărei luni şi nu a fost niciuna de la Sweet din Boston - şi uite aşa am ajuns la adevărata problemă. Care se numea delapidare.

7

— Delapidare, zise preotul.

Monette se întrebă dacă acest cuvânt fusese vreodată rostit în acel confesional şi ajunse la concluzia că probabil fusese. Furt cu siguranță.

— Ea lucra pentru DASM 19, spuse Monette. Asta este Districtul Administrativ Şcolar Maine. E unul din cele mari, chiar la sud de Portland. Cu sediul în Dowrie, de fapt, cămin deopotrivă pentru Range Riders - spelunca unde se dansează trenulețul - şi pentru istoricul motel Grove, aflat ceva mai încolo. Convenabil. Te-alegi cu dans şi cu fut... cu partide de amor în aceeaşi zonă. Păi, nici nu trebuie să te urci la volan dacă s-a întâmplat să te abțiguieşti. Lucru care, în majoritatea serilor, li se întâmpla. Tequila pentru ea, whisky pentru el. Jack Daniels, normal. Mi-a spus ea. Mi-a spus ea totul de-a fir a păr.

— Era profesoară?

— O, nu - profesorii nu au acces la atâția bani; n-ar fi putut niciodată delapida peste o sută douăzeci de mii de dolari dacă era profesoară. Superintendentul districtual şi soția lui au fost la noi la cină şi sigur că-l întâlneam la toate picnicurile de sfârşit de an şcolar, de regulă la Dowrie Country Club. Victor McCrea. Absolvent al Universității Maine. Juca fotbal

american. Profesor de educație fizică. Tunsoare scurtă. Probabil trecuse anul doar la indulgența profesorilor, însă era un om simpatic, genul celui care ştie cincizeci de glume diferite cu tipul care intră într-un bar. Responsabil de-o duzină de şcoli, de la cele cinci elementare la liceul Muskie. Un buget anual foarte mare, de dimensiunile căruia însă nu era foarte sigur. Barb i-a fost secretar executiv vreme de doisprezece ani.

Monette pregetă.

- Barb ținea carnetul cu cecuri.

8

Ploaia se întețea. Acum mai lipsea puțin să se transforme într-o aversă. Monette încetini la optzeci fără să se gândească, în vreme ce alte maşini îl depăşeau cu viteză pe banda stângă, fiecare trăgând după ea câte un nor de apă. N-aveau decât să gonească. El, unul, avusese o carieră lungă şi lipsită de accidente vânzând cea mai bună ofertă de toamnă din toate timpurile (ca să nu amintim de cea mai bună ofertă de primăvară din toate timpurile şi câteva oferte cu Surprizele Verii, care constau în principal din cărți de bucate, rețete de slăbit şi pastişe după Harry Potter), şi voia ca lucrurile să rămână aşa.

În dreapta sa, autostopistul se mişcă puțin.

— Eşti treaz, amice? întrebă Monette. O întrebare inutilă, dar normală.

Autostopistul oferi un comentariu cu acea parte a lui care, după toate aparențele, nu era mută: Pââârț. Mic, politicos şi - cel mai bine - inodor.

— O iau ca răspuns afirmativ, zise Monette, întorcându-şi atenția la condus. Unde rămăsesem?

La lenjeria intimă, la asta. Încă o vedea, strânsă grămadă în dulap ca fantezia erotică a unui adolescent. Apoi zăpăceala cu delapidarea: cifra aceea năucitoare. După ce luă în calcul posibilitatea ca ea să mintă din cine ştie ce motiv nebunesc

(dar sigur că totul era o nebunie), o întrebase cât rămăsese, iar ea spusese - în acelaşi fel calm şi năuc - că nu mai rămăsese nimic, de fapt, deşi bănuia că mai putea face rost de fonduri. Pentru o vreme, cel puțin.

— Dar vor descoperi în curând, a spus. De-ar fi doar sărmanul Vic, presupun că aş putea continua la nesfârşit, dar am primit săptămâna trecută o vizită din partea inspectorilor fiscali de la stat. Au pus prea multe întrebări şi au luat copii ale dosarelor. Nu va trece mult timp până să descopere.

— Aşa că am întrebat-o cum a putut cheltui peste o sută de mii de dolari pe chiloți şi jartiere, îi zise Monette companionului său tăcut. Nu simțeam că sunt nervos - cel puțin nu atunci, cred că eram prea şocat - însă eram sincer curios. Şi ea a spus - în acelaşi fel fără ruşine, fără păsare, ca şi când ar fi fost somnambulă: „Păi, am început să jucăm la loto. Cred că ne-am gândit că-n felul acesta îi putem recupera."

Monette tăcu. Urmări balansul ştergătoarelor de parbriz. Luă o secundă în calcul ideea de-a trage de volan spre dreapta şi de-a intra cu maşina într-unul dintre pilonii de susținere ai şoselei suspendate din față. Respinse ideea. Mai târziu avea să-i spună preotului că o parte a motivului era acea străveche prejudecată copilărească legată de sinucidere, dar că-n cea mai mare parte se gândea că i-ar plăcea să mai asculte măcar o dată albumul lui Josh Ritter înainte să moară.

Plus că nu mai era singur.

În loc să se sinucidă (şi să-l ia pe pasager cu sine), trecu pe sub şoseaua suspendată cu o viteză constantă şi moderată de optzeci (preț de poate două secunde parbrizul fu curat, apoi ştergătoarele îşi găsiră din nou de lucru) şi reluă povestea.

— Trebuie că au cumpărat mai multe bilete de loterie decât oricine de-a lungul timpului. Se gândi la asta, apoi clătină din cap. Ei... poate nu. Dar au cumpărat zece mii cu siguranță. Ea a spus că-n noiembrie trecut - eu am fost în New Hampshire şi Massachusetts aproape toată luna, plus conferința despre vânzări din Delaware - au cumpărat peste două mii. Powerball, Mega-bucks, Paycheck, Pick 3, Pick 4,

Triple Play, n-au ratat nimic. La început au ales ei numerele, dar Barb a zis că după un timp asta le lua prea mult şi au apelat la varianta EZ Pick.

Monette arătă spre cutiuța de plastic alb lipită de parbriz, puțin mai jos de brațul oglinzii retrovizoare.

— Toate drăcoveniile astea grăbesc mersul lumii. Poate-i un lucru bun, numai că eu mă cam îndoiesc. A spus: „Am apelat la EZ Pick fiindcă oamenii care stau la rând în spatele tău încep să se agite dacă-ți ia prea mult să alegi numerele, mai ales când jackpotul e de peste o sută de milioane.“ A spus că, uneori, ea şi Yandowsky se despărțeau şi mergeau la agenții diferite, până şi la două duzini pe seară. Şi sigur că se vindeau bilete şi acolo unde se duceau să danseze trenulețul.

A spus: „Prima oară când a jucat Bob, am câştigat cinci sute de dolari la Pick 3. A fost aşa romantic.“ Monette clătină din cap. După aceea, romantismul a rămas, dar câştigurile au cam dispărut. Asta a spus ea. A spus că într-un rând au câştigat o mie, dar pe atunci erau deja cu treizeci de mii în plop. În plop, aşa a spus ea.

Odată - asta era în ianuarie, pe când eu eram pe drum şi încercam să recâştig cât dădusem pe haina de caşmir pe care i-o făcusem cadou de Crăciun - a spus că s-au dus în Derry şi au stat două zile. Nu ştiu dacă au dansat trenulețul şi acolo, n-am verificat, însă în Derry este un salon numit Hollywood Slots. Au stat într-un apartament, au mâncat pe îmbuibate - e expresia ei - şi s-au scuturat de şapte mii cinci sute de dolari jucând video-pocher. Însă, a zis ea, nu le-a prea plăcut asta. Au rămas fideli în principal loteriei, decartând din ce în ce mai mulți verzişori din banii DAS, încercând să echilibreze balanța înainte să vină inspectorii fiscali şi să le cadă măgăreața în cap. Şi din când în când, desigur, îşi mai cumpăra nişte lenjerie intimă nouă. Nu se face ca fata să poarte lucruri vechi când se duce să cumpere tichete Powerball la magazinul non-stop local.

Te simți bine, amice?

Nu primi răspuns din partea pasagerului - sigur că nu –, aşa că Monette întinse mâna şi-l scutură de umăr.

Autostopistul ridică fruntea de pe geam (lăsă o urmă unsuroasă pe sticlă) şi întoarse capul, clipind cu ochii înroşiți ca şi când ar fi dormit. Monette nu credea că dormise. Nu ştia de ce, era doar un sentiment.

Îi arătă autostopistului gestul cu degetul mare şi arătătorul descriind un cerc, apoi ridică din sprâncene.

Un moment, privirea autostopistului fu goală, dându-i timp lui Monette să-şi spună că individul nu era doar surdomut, ci şi înapoiat mintal. Apoi omul surâse, încuviință din cap şi-i arătă acelaşi gest cu degetele.

— Okay, făcu Monette. Verificam doar.

Omul îşi sprijini iarăşi fruntea de geam. Între timp, presupusa lui destinație, Waterville, rămăsese în urma lor, învăluită în ploaie. Monette nu băgă de seamă. Continua să trăiască în trecut.

— Dacă ar fi fost vorba doar de lenjerie şi genul de loterie unde alegi o serie de numere, paguba ar fi fost limitată, urmă el. Fiindcă jocul la loterie în felul ăsta ia timp. Îți dă timp să-ți recapeți mințile, presupunând că ai ce minți să-ți recapeți, desigur. Trebuie să stai la rând şi să strângi fițuici şi să le ții în portmoneu. Trebuie să fii atent la televizor sau să cauți rezultatele în ziar. Poate că ar fi fost totuşi okay. Asta, categoric, dacă poți spune că este okay când soția ta îşi face mendrele cu un profesor de istorie prost ca noaptea sau când aruncă pe apa sâmbetei patruzeci de mii de dolari din banii districtului şcolar. Dar treizeci de mii poate aş fi reuşit să acopăr. Aş fi putut scoate a doua ipotecă pe casă. Nu pentru Barb, nici gând, ci pentru Kelsie Ann. Un copil care abia îşi începe drumul în viață nu are nevoie de-un peşte împuțit ca ăsta legat de gât. Restituire se cheamă. Aş fi putut restitui banii chiar dacă asta ar fi însemnat să locuiesc într-un apartament cu două camere. Înțelegi?

Autostopistul evident nu înțelegea - nu când era vorba de tinere fiice frumoase care abia-şi încep drumul în viață, sau de a doua ipotecă, sau de restituire. Lui îi era cald şi era la loc uscat, în lumea lui tăcută ca un mormânt, şi asta probabil era mai bine.

Chiar şi aşa, Monette îi dădu drumul mai departe.

— Chestia e că există moduri mai rapide de-a toca banii, şi sunt la fel de legale precum... precum cumpărarea de lenjerie.

9

— Au trecut la tichete care se răzuiesc, nu-i aşa? întrebă preotul. Ceea ce Regia Loteriilor numeşte câştiguri instant.

— Vorbeşti ca un om care a mai călcat şi el strâmb, zise Monette.

— Din când în când, recunoscu preotul, şi încă într-un fel admirabil, fără ezitare. Îmi spun întotdeauna că de-ar fi să nimeresc un tichet cu câştig într-adevăr mare, voi dona toți banii bisericii. Dar nu risc niciodată mai mult de cinci dolari pe săptămână. (Acum, ezită.) Uneori zece. (O nouă pauză.) Şi odată am cumpărat un tichet de douăzeci de dolari, atunci când au apărut. Aceea a fost însă o nebunie de moment. N-am mai făcut-o niciodată.

— Cel puțin până acum, completă Monette.

Preotul râse înfundat.

— Cuvintele unui om care s-a fript într-adevăr la degete, fiule, spuse preotul şi suspină. Mă fascinează povestea ta, dar mă interesează dacă ai putea-o grăbi puțin. Oaspeții mei vor aştepta până termin lucrarea Domnului, dar nu vor aştepta la infinit. Şi cred că vom mânca salată de pui cu multă maioneză. O preferată de-a mea.

— Nu mai este mult, îl linişti Monette. Dacă ai jucat, ştii care e schema. Poți cumpăra tichete răzuibile din aceleaşi locuri de unde poți cumpăra bilete la Powerball şi Megabucks, însă le mai poți cumpăra dintr-o mulțime de alte locuri, inclusiv de la popasurile de pe marginea autostrăzii. Nici nu trebuie să dai ochii cu un vânzător; le cumperi de la automat. Automatele sunt întotdeauna verzi, culoarea banilor. Când Barb a dat totul pe față...

— Când a mărturisit, zise preotul, cu o notă de şiretenie, parcă.

— Da, când a mărturisit, alegeau aproape exclusiv tichete de douăzeci de dolari. Barb a spus că niciodată nu le cumpăra când era singură, dar că atunci când era cu Cowboy Bob, cumpărau cu toptanul. Sperând la marele câştig, înțelegi. Odată, a spus, au cumpărat o sută într-o singură seară. Asta înseamnă că au cheltuit două mii de dolari. Au recuperat optzeci. Avea fiecare propriul răzuitor de plastic. Semănau cu nişte raclete pentru elfi şi pe mânerul lor scria LOTERIA DE STAT MAINE. Sunt verzi, asemenea automatelor de vânzare a tichetelor. Mi l-a arătat pe al ei - era sub patul din camera pentru oaspeți. Nu se mai vedea decât TERIA pe el. Putea fi vorba de VISTIERIA în loc de LOTERIA. Sudoarea palmei ei ştersese restul.

— Fiule, ai lovit-o? De asta eşti aici?

— Nu, spuse Monette. Am vrut s-o omor pentru asta - pentru bani, nu pentru că m-a înşelat, partea cu înşelatul mi se părea doar ireală, chiar şi cu toate că... cu toată lenjeria aia în fața ochilor mei. Dar n-am atins-o nici cu un deget. Fiindcă eram prea obosit, cred. Toate informațiile acelea îmi sleiseră puterile. Voiam în schimb să trag un pui de somn. Unul lung. Poate de vreo două zile. Ți se pare ciudat?

— Nu, răspunse preotul.

- Am întrebat-o cum a lăsat-o sufletul să-mi facă una ca asta. Atât de puțin îi păsa? Şi ea m-a întrebat...

10

— M-a întrebat cum de n-am ştiut, îi zise Monette autostopistului. Şi înainte să pot spune ceva, şi-a răspuns singură, aşa că am impresia c-a fost o, cum îi zice, întrebare retorică. A zis: „N-ai ştiut fiindcă nu ți-a păsat. Erai mereu pe drum, iar când nu erai pe drum, voiai să fii pe drum. Au trecut zece ani de când nu ți-a mai păsat ce chiloți am pe mine - de ce să-ți pese, când nu-ți pasă de femeia care-i poartă? Dar acum îți pasă, nu-i aşa? Acum îți pasă.“

N-am putut decât să mă uit la ea. Eram prea obosit ca s-o omor - sau măcar s-o plesnesc –, însă eram nervos, asta da. Deşi şocat, eram nervos. Încerca să dea vina pe mine. Înțelegi asta, nu-i aşa? Încerca să dea vina pe serviciul meu, futu-i, de parcă aş mai fi găsit vreunul cu un salariu măcar jumătate din acesta. Vreau să zic, ce calificare am la vârsta mea? Presupun că m-aş putea angaja ca supraveghetor pentru şcolarii care trec strada - nu am antecedente în sensul încălcării moralei –, însă cam asta e tot.

Făcu o pauză. Mai departe pe drum, încă ascuns în bună parte de pătura schimbătoare a ploii, era un indicator albastru.

Se gândi, apoi spuse:

— Dar nici măcar asta nu era problema. Vrei să ştii care era problema? Problema ei? Eu trebuia să mă simt vinovat fiindcă îmi plăcea serviciul meu. Fiindcă nu-mi duceam zilele în spate până să găsesc persoana potrivită cu care să-mi pierd dracului mințile!

Autostopistul se mişcă puțin, probabil doar fiindcă trecuseră peste o ridicătură (sau peste un animal mort), însă asta îl făcu pe Monette să-şi dea seama că striga. Iar individul, hei, poate nici nu era complet surd. Şi chiar dacă era, poate simțea vibrații în oasele feței odată ce sunetele depăşeau un anumit nivel al decibelilor. De unde naiba să ştii?

— Nu m-am lăsat antrenat în discuție, zise Monette pe-o voce mai joasă. Am refuzat să mă las antrenat în discuție. Cred că ştia că, dacă o făceam, dacă începeam să ne certăm de-adevăratelea, se putea întâmpla orice. Voiam să plec de acolo cât încă eram în stare de şoc... fiindcă asta o proteja pe ea, înțelegi?

Autostopistul nu spuse nimic, dar Monette înțelegea pentru amândoi.

— Am spus: „Şi acum ce se întâmplă?“, iar ea a spus: „Presupun că voi ajunge la pârnaie.“ Şi ştii ce? Dacă atunci ar fi podidit-o plânsul, poate aş fi luat-o în brațe. Fiindcă după douăzeci şi şase ani de căsnicie, astfel de lucruri îți intră în reflex. Chiar şi atunci când sentimentele au secat aproape de

tot. Numai că ea n-a plâns, aşa că eu am plecat. M-am întors şi am plecat. Şi când m-am întors, mă aştepta un bilet în care scria că ea s-a mutat din casă. Asta a fost acum aproape două săptămâni, şi de atunci n-am mai văzut-o. Am vorbit cu ea la telefon de câteva ori, atâta tot. Am vorbit şi cu un avocat. Am blocat toate conturile, nu că asta va ajuta la ceva odată ce mecanismul legii se va pune în mişcare. Ceea ce se va întâmpla curând. Lucrurile vor căpăta un miros greu, dacă înțelegi ce vreau să spun. Atunci presupun c-o voi revedea. La tribunal. Pe ea şi pe Cowboy Bob, fi-i-ar numele de pomină.

Acum putea citi ce scria pe indicatorul albastru: POPAS PITTSFIELD 3 KM.

— A, la naiba! strigă el. Waterville e douăzeci şi cinci de kilometri în urmă, partenere.

Şi când surdomutul nu se clinti (sigur că nu), Monette îşi dădu seama că oricum nu ştia dacă individul mergea la Waterville. Nu ştia sigur. În orice caz, era timpul să clarifice lucrurile. Zona de popas îl va ajuta la asta, însă pentru încă un minut sau două aveau să rămână închişi în acel confesional ambulant, şi simțea că mai are un lucru de zis.

— E adevărat că n-am mai simțit ceva pentru ea de foarte mult timp, spuse el. Uneori, dragostea pur şi simplu se epuizează. Cum adevărat e şi că nu i-am fost întru totul credincios - din când în când, m-am dedat la mici escapade în drumurile mele. Dar treaba asta o justifică pe cealaltă? Îi dă voie unei femei să facă terci o viață aşa cum un puşti face terci un măr putred cu o pocnitoare?

Trase în zona de popas. Erau cam patru maşini în parcare, grupate lângă clădirea maronie în fața căreia se aflau automatele cu alimente şi băuturi. Lui Monette i se părea că maşinile seamănă cu nişte copii rebegiți, lăsați afară în ploaie. Parcă. Autostopistul se uită la el nedumerit.

— Încotro te îndrepți? întrebă Monette, ştiind că era inutil.

Surdomutul căzu pe gânduri. Se uită în jur şi văzu unde erau. Întoarse ochii spre Monette ca pentru a spune: Nu aici.

Monette arătă spre sud şi ridică din sprâncene. Surdomutul clătină din cap, apoi indică spre nord. Deschise şi închise

pumnii, arătându-şi degetele de zece ori... de treisprezece... de cincisprezece. La fel ca înainte, adică. Dar acum Monette înțelese. Viața ar fi fost mai simplă pentru omul acesta, credea el, dacă cineva l-ar fi învățat semnul optului culcat care înseamnă infinit.

— De fapt, doar hoinăreşti de colo-colo, nu-i aşa? întrebă el.

Surdomutul îl privi doar.

— Da, aşa e, zise Monette. Păi, îți spun cum facem. Tu mi-ai ascultat povestea - deşi nu ştiai că o asculți - şi eu te voi duce până la Derry. Îl fulgeră o idee. De fapt, te voi lăsa la Adăpostul Derry. Acolo primeşti o masă caldă şi un pat, măcar pentru o noapte. Trebuie să mă uşurez. Tu nu ai nevoie?

Surdomutul îi adresă o privire goală, plină de răbdare.

— Să te uşurezi, explică Monette. Să te pişi.

Dădu să arate spre prohabul pantalonilor, îşi dădu seama unde se aflau şi decise că un vagabond ar putea crede că i se cere o felație, chiar acolo, lângă automatele Hav-A-Bite. Arătă în schimb spre desenele de pe peretele clădirii - siluetă neagră de bărbat, siluetă neagră de femeie. Bărbatul avea picioarele depărtate, femeia avea picioarele lipite. Pe scurt, istoria rasei umane în limbajul semnelor.

Asta pasagerul său înțelese. Clătină hotărât din cap, apoi, ca bonus, descrise un cerc cu degetul mare şi arătătorul. Ceea ce ridica pentru Monette o problemă delicată: să-l lase pe domnul Vagabond Tăcut în maşină cât timp el îşi golea vezica sau să-l scoată afară, în ploaie, să aştepte... caz în care individul va şti aproape sigur de ce este scos afară.

Doar că asta nu era deloc o problemă, concluzionă. Nu avea bani în maşină, iar bagajele personale erau încuiate în portbagaj. Sigur, pe bancheta din spate erau genții cu mostre, dar se îndoia că omul va fura două genți de treizeci de kilograme şi-o va lua la goană pe rampa de ieşire din popas cu ele. Pentru început, cum avea să mai țină ridicată pancarta cu SUNT MUT?

— Mă întorc imediat, zise Monette şi când autostopistul nu făcu decât să se uite la el cu ochii aceia roşii ai lui, Monette

arătă spre sine, spre desenele de pe peretele toaletei şi înapoi spre sine. De data aceasta, autostopistul încuviinţă din cap şi descrise din nou cercul cu degetele.

Monette se duse la toaletă şi urină preţ de douăzeci de minute, după cum i se păru. Încercă o uşurare splendidă. Se simţea mai bine ca oricând de când Barb îi aruncase bomba în braţe. Îi trecu pentru prima oară prin gând că va răzbi prin toate astea. Şi-o va ajuta pe Kelsie să răzbească. Îşi aminti un citat dintr-un neamţ vechi (sau poate rus, categoric semăna cu viziunea ruşilor despre viaţă): „Ce nu mă ucide mă facem mai puternic."

Se înapoie la maşină, fluierând. Ba chiar, când trecu pe lângă automatul cu bilete de loterie, îi aplică o palmă camaraderească. La început crezu că nu-l vede pe pasager fiindcă individul se lăsase jos... caz în care Monette va trebui să-i facă semn să se ridice ca să poată urca la volan. Numai că autostopistul nu stătea întins. Autostopistul plecase. Îşi luase rucsacul şi pancarta şi o ştersese.

Monette se uită pe bancheta din spate şi văzu genţile Wolfe & Sons nederanjate. Se uită în torpedou şi văzu că borsetuţa jerpelită - în care avea talonul de înregistrare, asigurarea, cardul de revizie tehnică - era acolo. Doar un miros vag mai rămăsese în urma autostopistului, nu întru totul neplăcut: dulce şi cu aromă de pin, ca şi când bărbatul ar fi dormit în aer liber.

Se gândi că-l va vedea la baza rampei, ţinând pancarta ridicată şi întorcând-o răbdător de pe o parte pe alta, astfel încât eventualii buni samariteni să ia la cunoştinţă toate defectele sale. Dacă era aşa, Monette avea de gând să oprească şi să-l ia din nou cu el. Cumva, nu simţea că treaba era încheiată. După ce-l va lăsa la Adăpostul Derry, abia atunci va simţi că treaba era încheiată. Asta ar împlini misiunea. Orice alte neajunsuri avea el, îi plăcea să termine o treabă.

Individul nu era însă la baza rampei; individul dispăruse fără urmă. Şi doar după ce Monette trecu de indicatorul DERRY 16 KM se uită în oglinda retrovizoare şi văzu că medalionul său cu Sfântul Cristofor, tovarăş de drum pe

atâtea mii de kilometri, dispăruse. Surdomutul îl furase. Dar nici măcar asta nu reuşi să-i alunge lui Monette optimismul. Poate că surdomutul avea mai multă nevoie de el. Monette spera să-i aducă noroc.

Două zile mai târziu - pe atunci vindea cea mai bună ofertă de toamnă din toate timpurile în Presque Isle - primi un telefon din partea Poliției Statului Maine. Soția sa şi Bob Yandowsky fuseseră omorâți în bătaie în motelul Grove. Ucigaşul folosise o bucată de țeavă înfăşurată într-un prosop al motelului.

11

— Mare... şi slăvite... Dumnezeule! făcu preotul fără suflu.

— Da, încuviință Monette, cam asta mi-am spus şi eu.

— Fiica ta...?

— De neconsolat, desigur. E cu mine, acasă. O să trecem noi peste asta, părinte. Ea e mai rezistentă ca mine. Şi, sigur, ea nu ştie de cealaltă treabă. De delapidare. Cu ceva noroc, nu va şti niciodată. Compania de asigurări va avea de decartat o sumă foarte mare, ceea ce ei numesc compensație dublă. Ținând cont de ce s-a întâmplat înainte, cred că acum aş avea probleme între moderat şi serioase cu poliția, dacă n-aş avea un alibi de neclintit. Şi dacă n-ar fi existat... descoperiri ulterioare. Aşa însă, am fost chestionat de mai multe ori.

— Fiule, doar n-ai plătit pe cineva ca să...

— M-au întrebat şi asta. Răspunsul e nu. Mi-am deschis conturile bancare pentru toți cei care vor să se convingă. Toți banii, până la ultimul sfanț, sunt acolo, atât în jumătatea care-mi revine mie conform căsătoriei, cât şi a lui Barb. Din punct de vedere financiar, era o persoană foarte responsabilă. Cel puțin în partea lucidă a vieții ei. Părinte, poți deschide uşa de partea ta? Vreau să-ți arăt ceva.

În loc să răspundă, preotul deschise uşa. Monette îşi scoase medalionul cu Sfântul Cristofor de la gât, apoi întinse mâna din partea sa. Când medalionul şi lănțişorul lui trecură dintr-o mână în alta, degetele lor se atinseră scurt.

Cinci secunde se lăsă tăcerea, timp în care preotul stătu pe gânduri. Apoi spuse:

— Când ți-a fost returnat? A fost la motelul unde...

— Nu, zise Monette. Nu la motel. La casa din Buxton. Pe comoda din fostul nostru dormitor comun. Alături de fotografia noastră de nuntă, de fapt.

— Dumnezeule mare, spuse preotul.

— Ar fi putut afla adresa din talonul maşinii, când eram la toaletă.

— Şi sigur că ai menționat numele motelului... şi oraşul...

— Dowrie, aprobă Monette.

Pentru a treia oară, preotul invocă numele şefului său. După care spuse:

— Individul nu era câtuşi de puțin surdomut, nu-i aşa?

— Sunt aproape sigur că era mut, zise Monette, dar categoric nu era surd. Era un bilețel alături de medalion, o bucată de hârtie pe care a rupt-o din carnețelul de lângă telefon. Totul trebuie să se fi întâmplat în vreme ce eu şi fiica mea eram la pompele funebre, când alegeam sicriul. Uşa din spate era deschisă, însă nu forțată. Poate că ştia să descuie o încuietoare fără cheie, totuşi cred că am uitat pur şi simplu s-o închid când am plecat de acasă.

— Ce scria pe bilețel?

— „Mulțumesc pentru drum“, rosti Monette.

— Al naibii să fiu.

Tăcere grea, apoi o bătaie uşoară în uşa confesionalului în care stătea Monette, contemplând CĂCI TOȚI AU PĂCĂTUIT ŞI SUNT LIPSIȚI DE SLAVA LUI DUMNEZEU. Monette luă medalionul înapoi.

— Ai spus asta poliției?

— Da, sigur, toată povestea. Ei cred că ştiu cine e individul. Cunosc pancarta lui. Îl cheamă Stanley Doucette. De ani de zile hoinăreşte prin New England cu pancarta aia. Cam ca mine, acum că mă gândesc la asta.

— Fapte anterioare de violență în cazierul lui?

— Câteva, zise Monette. Bătăi, cele mai multe. Odată a bătut destul de rău un om într-un bar, şi a fost internat în

mai multe spitale de boli mintale, inclusiv la Serenity Hill, în Augusta. Nu cred că poliția mi-a spus totul.

— Şi vrei să ştii totul?

Monette se gândi, apoi răspunse:

— Nu.

— Nu l-au prins încă.

— Ei spun că e doar o chestiune de timp. Ei spun că nu e foarte deştept. Dar a fost destul de deştept ca să mă păcălească pe mine.

— Chiar te-a păcălit, fiule? Sau ştiai că vorbeşti unei urechi atente? Mi se pare că asta e întrebarea-cheie.

Monette păstră tăcerea un moment prelung. Nu ştia dacă până atunci îşi cercetase sincer sufletul, însă acum simțea că asta făcea, şi pe deasupra cu o lanternă puternică. Nu-i plăcea tot ce găsea acolo, dar da, cerceta. Fără a ignora ceea ce vedea acolo. Cel puțin nu intenționat.

— Nu ştiam, răspunse.

— Şi eşti bucuros că soția ta şi amantul ei sunt morți?

În sinea sa, Monette răspunse imediat da. Cu voce tare spuse:

— Sunt uşurat. Îmi pare rău că spun asta, părinte, dar având în vedere dezastrul pe care l-a făcut ea - şi care se pare că va fi deznodământul, fără vreun proces şi cu restituirea pe tăcute a banilor din suma încasată pe asigurare - sunt uşurat. E ăsta un păcat?

— Da, fiul meu. Scuze că-ți dau veste, dar este.

— Îmi poți da dezlegarea păcatelor?

— Zece Tatăl Nostru şi zece Ave Maria, rosti preotul iute. Tatăl Nostru pentru lipsa de milostenie - un păcat serios, dar nu capital.

— Şi Ave Maria?

— Pentru limbaj murdar în confesional. La un moment, problema adulterului - al tău, nu al ei - va trebui rezolvată şi ea, dar acum...

— Ai o întâlnire la prânz. Înțeleg.

— Sincer să fiu, mi-am pierdut pofta de mâncare, deşi neîndoielnic trebuie să-mi primesc oaspeții. Ideea e că acum

cred că sunt nițel prea... copleşit ca să abordez problema aşa-ziselor escapade.

— Înțeleg.

— Bun. Acum, fiule?

— Da?

— Fără nicio rea intenție, dar eşti sigur că nu i-ai dat omului ăstuia permisiunea? Sau că nu l-ai încurajat în vreun fel? Fiindcă atunci cred că am discuta despre un păcat capital. Ar trebui să mă sfătuiesc cu propriul meu duhovnic ca să fiu sigur, dar...

— Nu, părinte. Dar crezi că... este posibil ca Dumnezeu să mi-l fi scos în cale pe omul acela?

În sinea lui, preotul spuse imediat da. Cu voce tare spuse:

— Asta-i o blasfemie bună de încă zece Tatăl Nostru. Nu ştiu de când nu te-ai mai apropiat de-o biserică, dar chiar şi tu ar trebui să ştii asta. Acum vrei să mai spui ceva şi să-ți încerci norocul pentru alte Ave Maria, sau am terminat?

— Am terminat, părinte.

— Atunci, eşti absolvit, cum spunem în branşa noastră. Du-te pe drumul tău şi nu mai păcătui. Şi ai grijă de fiica ta, fiule. Copiii n-au decât o singură mamă, indiferent cum s-a comportat aceasta.

— Da, părinte.

În spatele vizierei, silueta îşi schimbă poziția.

— Pot să te mai întreb ceva?

Monette se lăsă înapoi pe scaun, reticent. Îşi dorea să plece.

— Da.

— Spui că poliția crede că-l va prinde.

— Mi-au spus că e doar o chestiune de timp.

— Întrebarea mea e: tu vrei ca poliția să-l prindă pe omul acesta?

Şi fiindcă ceea ce voia cu adevărat era să plece şi să-şi spună penitența în confesionalul mai intim al maşinii sale, Monette răspunse:

— Sigur că vreau.

Pe drumul de întoarcere acasă, adăugă două Ave Maria şi alte două Tatăl Nostru.

AYANA

N-am crezut că voi spune povestea aceasta. Soția m-a îndemnat să n-o fac; a zis că n-o va crede nimeni şi că doar mă voi face de ruşine. Voia de fapt să spună că o va face pe ea de ruşine.

— Dar Ralph şi Trudy? am întrebat-o. Ei au fost de față. Şi ei au văzut.

— Trudy îi va spune să-şi țină gura, a zis Ruth, şi fratele tău nu-i greu de convins.

Asta probabil aşa era. La momentul acela, Ralph era superintendentul Unității Administrative Şcolare 43 New Hampshire şi ultimul lucru de care are nevoie un birocrat din Departamentul de Educație dintr-un stat mic este să apară la o televiziune de ştiri prin cablu, în spațiul de la sfârşitul orei rezervate OZN-urilor de deasupra oraşului Phoenix şi coioților care ştiu să numere până la zece. Pe lângă asta, o poveste cu miracole nu înseamnă nimic fără un făcător de miracole, iar Ayana nu mai era.

Dar acum soția mea e moartă - a suferit un infarct pe când zbura la Colorado să dea o mână de ajutor cu primul nostru nepot şi a murit aproape pe loc. (Sau aşa au spus cei din compania aeriană, însă lor nici bagajele nu le poți lăsa pe mână în zilele acestea.) Şi Ralph, fratele meu, e mort - un atac cerebral în timp ce juca într-un campionat de golf pentru vârstnici –, iar Trudy s-a ramolit. Tatăl meu a murit de mult; dacă ar mai fi în viață, ar avea peste o sută de ani. Eu sunt ultimul rămas, aşa că voi spune povestea. Este incredibilă, Ruth avea dreptate în privința asta, şi oricum nu înseamnă nimic - miracolele niciodată nu înseamnă, decât pentru acei norocoşi lunatici care le văd în tot locul. Dar e interesantă. Şi este adevărată. Am văzut-o cu toții.

Tata era pe moarte, bolnav de cancer pancreatic. Cred că poți spune multe despre oameni auzind cum vorbesc despre o astfel de situație (iar faptul că am descris cancerul ca „o astfel

de situație“ probabil vă spune ceva şi despre narator, care şi-a petrecut viața predând engleza unor băieți şi fete ale căror cele mai grave probleme de sănătate erau acneea şi rănile rezultate în urma practicării sporturilor).

Ralph a spus:

— Aproape şi-a încheiat călătoria.

Cumnata mea Trudy a spus:

— Şi-a încheiat conturile cu viața.

La început, am crezut că a spus „Şi-a încheiat contururile cu viața“, ceea ce mi s-a părut surprinzător de poetic. Ştiam că nu e posibil, nu din partea ei, dar voiam să fie aşa.

Ruth a spus:

— I-a sunat ceasul.

Eu n-am spus „Şi bine a făcut“, dar am gândit-o. Fiindcă a suferit. Asta se petrecea cu douăzeci şi cinci de ani în urmă - 1982 - şi suferința era încă o parte acceptată a cancerului în fază terminală. Mi-amintesc că am citit după zece sau doisprezece ani că majoritatea bolnavilor de cancer se sting în tăcere doar fiindcă sunt prea slăbiți ca să strige. Acest gând mi-a adus în minte amintiri atât de vii legate de camera în care a bolit tata, încât m-am dus la baie şi am îngenuncheat în fața vasului de toaletă, convins că voi vomita.

Tata însă a murit de fapt patru ani mai târziu, în 1986. Pe-atunci trăia doar asistat de aparate, şi nu cancerul pancreatic a fost cel care l-a răpus, până la urmă. A murit sufocat cu o bucată de friptură.

Don „Doc“ Gentry şi soția lui, Bernadette - mama şi tata –, s-au retras la o casă de suburbie din Ford City, nu foarte departe de Pittsburgh. După moartea soției lui, Doc s-a gândit să se mute în Florida, a ajuns la concluzia că nu-şi permite şi a rămas în Pennsylvania. Când i-a fost diagnosticat cancerul, a petrecut o perioadă scurtă de timp în spital, unde a dat explicații în stânga şi în dreapta că porecla lui vine din anii când a fost veterinar. După ce-a explicat asta tuturor celor dispuşi să asculte, doctorii l-au trimis să moară acasă şi membrii de familie rămaşi - Ralph, Trudy, Ruth şi eu - au venit în Ford City să-i fie alături în ultimele clipe.

Mi-amintesc foarte bine dormitorul lui din spate. Pe perete era o imagine cu Hristos chemându-i pe copii să vină la el. Pe jos era un covor de iută făcut de mama mea: tonuri de verde dizgrațios, deloc una dintre reuşitele ei. Lângă pat era un suport de perfuzie cu un abțibild al Pittsburgh Pirates lipit pe el. În fiecare zi mă apropiam de camera aceea cu tot mai mare teamă şi-n fiecare zi orele petrecute acolo păreau tot mai lungi. Mi-l aminteam pe Doc şezând pe balansoarul din verandă, când noi eram mici, în Derby, Connecticut - cu o cutie de bere într-o mână, o țigară în cealaltă, cu mânecile unui tricou alb-orbitor mereu răsucite de două ori pentru a-i expune curbura netedă a bicepşilor şi trandafirul tatuat ceva mai sus de cotul stâng. Făcea parte dintr-o generație care nu se simțea ciudat umblând peste tot în jeanşi albaştri spălăciți - şi care numea jeanşii „nădragi“. Îşi pieptăna părul ca Elvis şi avea un aspect nițel periculos, ca un marinar după două pahare la începutul unei permisii la mal care numai bine nu se va sfârşi. Era un om înalt care umbla ca o pisică. Şi-mi aminteam un dans de vară, pe stradă, în Derby, unde el şi mama opri-seră spectacolul, bâțâindu-se pe „Rocket 88“ de Ike Turner and the Kings of Rhythm. Ralph avea şaisprezece ani pe-atunci, cred, şi eu unsprezece. Ne-am urmărit părinții cu gurile deschise şi pentru prima dată am înțeles că o făceau noaptea, o făceau dezbrăcați de toate hainele şi fără a se gândi o clipă la noi.

La optzeci de ani, eliberat din spital, tatăl meu cumva periculos de grațios devenise un simplu schelet în pijamale (avea logoul Pirates pe ele). Ochii lui pândeau de sub sprâncene sălbatice, stufoase. Transpira necontenit în pofida a două ventilatoare şi mirosul care i se desprindea de pe pielea jilavă îmi amintea de-un tapet vechi într-o casă părăsită. Respirația i se înnegrise de parfumul descompunerii.

Eu şi Ralph nu eram nici de departe bogați, dar când am strâns nişte bani împreună şi i-am pus alături de economiile lui Doc, am avut destul cât să angajăm o infirmieră cu jumătate de normă şi o îngrijitoare care venea de cinci ori pe săptămână. S-au descurcat bine să-l țină pe bătrân curat şi

schimbat, dar pe când cumnata mea a spus că Doc şi-a încheiat contururile cu viața (prefer în continuare să cred că asta a spus), Încleştarea Mirosurilor era aproape încheiată. Rahatul ăla de bătrân profesionist era cu mult înaintea nou-venitei pudre pentru copii Johnson's; curând, credeam, arbitrul va opri meciul. Doc nu se mai putea duce la toaletă (căreia-i spunea invariabil „budă"), aşa că purta scutece şi pantaloni de continență. Era încă destul de lucid ca să-şi dea seama şi să se ruşineze. Uneori i se rostogoleau lacrimi de la colțurile ochilor şi strigăte semiformate de amuzament disperat, dezgustat, ieşeau pe gura care odinioară strigase împreună cu Hank Williams „Hey, Good Lookin".

S-a instalat durerea, întâi la mijloc şi apoi radiind spre exterior, până când a ajuns să se plângă că-l dor şi pleoapele şi buricele degetelor. Analgezicele n-au mai fost de ajutor. Infirmiera ar fi putut să-i dea mai multe, însă asta-i putea fi fatal şi a refuzat. Eu am vrut să-i dăm mai multe chiar dacă-l omorau. Şi aş fi făcut-o, dacă aveam sprijinul lui Ruth, dar soția mea nu era genul de om care să ofere un astfel de sprijin.

— Va şti, a zis Ruth, referindu-se la infirmieră, şi-atunci o să ai probleme.

— E tatăl meu!

— Asta n-o va împiedica. Ruth a fost genul de persoană care vedea întotdeauna jumătatea goală a paharului. Nu fiindcă aşa ar fi fost crescută, ci pur şi simplu fiindcă aşa se născuse. O să te denunțe. O să ajungi la închisoare.

Aşa că nu l-am ucis. Niciunul dintre noi nu l-a ucis. Ce-am făcut a fost să marcăm timpul. I-am citit, neştiind cât înțelege. L-am schimbat şi am ținut la zi tabelul medicației de pe perete. Erau zile de-o căldură toropitoare şi noi schimbam periodic locul celor două ventilatoare, sperând să creăm nițel vânt. Am urmărit meciurile Pirates la un televizoraş color care făcea iarba să pară purpurie şi i-am spus că Pirates păreau foarte în formă anul acesta. Am discutat între noi pe deasupra profilului său mereu schimbător. L-am privit cum suferă şi am aşteptat să moară. Şi într-o zi, pe când dormea şi sforăia, am ridicat ochii din antologia Cei mai buni poeți americani ai

secolului XX şi am văzut o femeie de culoare, înaltă, corpolentă şi o fetiță de culoare cu ochelari fumurii stând în uşa dormitorului.

Fetița aceea... mi-o aduc aminte ca şi când ar fi fost astă-dimineață. Cred că avea şapte ani, deşi era extrem de mică pentru vârsta ei. Mititică, de fapt. Purta o rochiță roz care i se oprea deasupra genunchilor osoşi. Pe o tibie la fel de osoasă era lipit un leucoplast imprimat cu personaje de desen animat Warner Bros.; mi-l amintesc pe Yosemite Sam, cu mustața lui roşie lungă şi cu câte un pistol în fiecare mână. Ochelarii fumurii semănau cu un premiu de consolare la o vânzare de vechituri. Erau mult prea mari şi alunecaseră până pe vârful nasului teşit al copilei, lăsând să se vadă doi ochi ficşi, cu pleoape grele, acoperiți de-o peliculă albastru-albicioasă. Avea părul împletit pe şiruri. Pe un braț ținea o poşetuță roz de plastic, crăpată pe o parte. În picioare avea tenişi murdari. Tenul ei nu era de fapt negru, ci gri-cafeniu. Stătea în picioare, dar altminteri arăta la fel de bolnavă ca tata.

Pe femeie mi-o amintesc mai puțin clar, întrucât atenția mi-a fost atrasă atât de tare de copilă. Femeia poate avea cincizeci sau şaizeci de ani. Avea o frizură afro scurtă şi un aspect senin. Dincolo de asta, nu-mi amintesc nimic - nici măcar culoarea rochiei ei, dacă purta rochie. Cred că purta, dar e posibil să fi fost pantaloni largi.

— Cine sunteți? am întrebat. Vocea îmi suna aiurea, ca şi când m-aş fi trezit dintr-un somn superficial, nu din citit - deşi există o asemănare.

Trudy a apărut din spatele lor şi a spus acelaşi lucru. Vocea ei era a unei persoane perfect treze. Şi din urma ei, Ruth rosti pe o voce deranjată:

— Probabil că s-a deschis uşa, nu vrea nicicum să stea închisă. Trebuie că au intrat de-a dreptul.

Ralph, stând lângă Trudy, se uită înapoi peste umăr.

— Acum e închisă. Probabil au închis-o după ele.

Ca şi când acesta era un punct în favoarea lor.

— Nu puteți intra aici, i-a spus Trudy femeii. Suntem ocupați. Aici este boală. Nu ştiu ce vreți, dar trebuie să plecați.

— Nu puteți intra aşa cum poftiți într-o casă, să ştiți, a adăugat Ralph.

Toți trei erau strânşi laolaltă în pragul camerei de suferință.

Ruth o atinse pe femeie pe umăr, şi nu cu blândețe.

— Dacă nu vrei să chemăm poliția, trebuie să plecați. Vrei să facem asta?

Femeia n-o luă în seamă. O împinse pe fetiță în față şi spuse:

— Drept înainte. Patru paşi. E-un suport, vezi să nu te împiedici. Să te aud cum numeri.

Fetița numără astfel:

— Unu... doi... tri... patru...

La tri păşi peste piciorul metalic al suportului de perfuzie, fără a se uita în jos - sigur fără a se uita prin lentilele murdare ale ochelarilor acelora de talcioc. Nu cu ochii ei lăptoşi. Trecu destul de aproape de mine ca rochița ei să mă atingă pe antebraț ca un gând. Emana un miros murdar, un iz de transpirație şi - ca Doc - de boală. Pe ambele ei brațe erau urme negre; nu coji, ci inflamații.

— Opreşte-o! mi-a spus fratele meu, dar n-am oprit-o. Totul s-a întâmplat foarte repede. Fetița s-a aplecat spre scobitura țepoasă a obrazului tatălui meu şi l-a sărutat. Un sărut serios, nu unul reținut. Un sărut sonor.

Când a făcut asta, poşetuța ei de plastic s-a atins uşor de tâmpla lui şi tata a deschis ochii. Mai târziu, Trudy şi Ruth au spus amândoi că de fapt l-a trezit lovitura încasată cu poşeta. Ralph nu era aşa sigur, iar eu nu credeam deloc explicația asta. Nu s-a auzit niciun sunet când l-a atins, nici măcar unul slab. În poşetuța aceea nu se afla nimic, decât poate o batistă de hârtie.

— Cine eşti, copiliță? a întrebat tata pe vocea lui aspră, pregătită de moarte.

— Ayana, a spus fetița.

— Eu sunt Doc.

S-a uitat în sus la ea din acele peşteri întunecate în care trăia acum, însă cu mai multă înțelegere decât văzusem la el în cele două săptămâni de când ne aflam în Ford City.

Ajunsese într-o fază în care nici măcar un tur complet în repriza a noua nu-i mai putea şterge expresia pierdută de pe chip.

Trudy şi-a făcut loc pe lângă femeie şi-a dat să-şi facă loc pe lângă mine, intenționând să o înşface pe copila care se prezentase pe nepregătite în fața ochilor muribunzi ai lui Doc. Am apucat-o de încheietura mâinii şi am oprit-o.

— Stai.

— Cum adică, stai? N-au ce căuta aici!

— Sunt bolnavă, trebuie să plec, a spus fetița.

Atunci l-a sărutat din nou şi a păşit în spate. De data aceasta s-a împiedicat în piciorul stativului de perfuzie, aproape răsturnându-l şi căzând ea însăşi. Trudy a prins stativul şi eu am prins copila. Nu era nimic de ea, doar piele înfăşurată pe o structură osoasă complexă. Ochelarii ei mi-au căzut în poală şi, preț de un moment, ochii aceia lăptoşi s-au uitat în ai mei.

— Tu eşti bine, a zis Ayana şi mi-a atins gura cu palma ei mică. M-a ars ca un tăciune, dar nu m-am ferit. Tu eşti bine.

— Ayana, vino, a spus femeia. Trebuie să-i lăsăm pe oamenii aceştia. Doi paşi. Să te aud că numeri.

— Unu... doi, a rostit Ayana, punându-şi ochelarii şi apoi împingându-i pe nas în sus, unde nu aveau să rămână mult timp. Femeia o luă de mână.

— Vă doresc o zi binecuvântată, oameni buni, a spus ea şi s-a uitat la mine. Îmi pare rău pentru dumneata, a continuat, dar visele copilei ăsteia s-au terminat.

Au străbătut livingul, femeia ținând-o pe fetiță de mână. Ralph s-a dus după ele ca un câine ciobănesc, cred că pentru a se asigura că nu vor fura nimic. Ruth şi Trudy erau aplecate deasupra lui Doc, ai cărui ochi erau în continuare deschişi.

— Cine-a fost copilița aia? a întrebat el.

— Nu ştiu, tată, a zis Trudy. Nu te preocupa de asta.

— Vreau să se întoarcă, a spus el. Mai vreau un sărut.

Ruth s-a întors spre mine, cu buzele răsfrânte în interior. Aceasta era o neplăcută expresie pe care o perfecționase de-a lungul anilor.

— I-a scos perfuzia pe jumătate... sângerează... şi tu ai stat acolo ca un tăntălău.

— I-o pun eu înapoi, m-am oferit şi mi se părea că vorbeşte altcineva. Înlăuntrul meu era un om care stătea deoparte, tăcut şi uluit. Încă simțeam atingerea caldă a palmei ei pe gura mea.

— O, nu te deranja! Am pus-o eu deja.

Ralph s-a întors.

— Au plecat, a zis. S-au dus către stația de autobuz. S-a întors spre soția sa. Chiar vrei să sun la poliție, Ruth?

— Nu. Ne-am pierde toată ziua completând formulare şi răspunzând la întrebări. A ezitat. Poate ne-ar cere chiar să depunem mărturie la tribunal.

— Pentru ce să depunem mărturie? a întrebat Ralph.

— Nu ştiu pentru ce, de unde să ştiu pentru ce? Aduceți careva banda adezivă, ca să ținem acul ăsta afurisit în loc? E pe tejgheaua din bucătărie, cred.

— Mai vreau un sărut, a spus tata.

— Mă duc eu, m-am oferit, dar întâi m-am dus la uşa din față - pe care Ralph nu doar o închisese, ci o şi încuiase - şi m-am uitat afară. Adăpostul mic de plastic verde din stația de autobuz era doar la un cvartal distanță, însă nimeni nu stătea lângă stâlp sau sub acoperişul adăpostului. Şi trotuarul era gol. Ayana şi femeia - fie ea mamă sau tutore - dispăruseră. Îmi rămăsese doar atingerea fetei pe gură, caldă încă, dar începând să se şteargă.

Acum vine partea cu miracolul. N-am s-o fuşeresc - dacă e să spun povestea asta, voi încerca s-o spun cum trebuie –, dar nici n-o voi lungi fără motiv. Poveştile cu miracole sunt întotdeauna plăcute, dar rareori interesante, şi asta fiindcă sunt toate la fel.

Stăteam toți la unul dintre motelurile de pe drumul principal al Ford City, un Ramada Inn cu pereți subțiri. Ralph o sâcâia pe soția mea numindu-l Rammit Inn[{11}].

— Dacă mai spui asta, o să uiți până la urmă şi-o vei spune în fața unui străin, l-a avertizat soția mea. Şi atunci o să te faci roşu la față.

Pereții erau atât de subțiri, încât îi puteam auzi pe Ralph şi Trudy certându-se alături despre cât de mult îşi permiteau să rămână. „E tatăl meu“, spunea Ralph, la care Trudy răspundea: „Încearcă să spui asta firmei de electricitate la scadența facturii. Sau comisarului statal când ți se termină zilele concediului de boală.“

Era puțin trecut de şapte într-o seară caniculară de august. În scurt timp Ralph avea să plece la tata, unde infirmiera era la post până la opt seara. Eu i-am găsit pe Pirates la TV şi am ridicat volumul ca să acopere deprimanta şi previzibila ceartă aflată în desfăşurare alături. Ruth împăturea haine şi-mi spunea că data viitoare când voi mai cumpăra chiloți ieftini de la magazinul cu reduceri, va divorța de mine. Sau mă va împuşca fără somație. Telefonul a sunat. Era Sora Chloe. (Aşa îşi spunea ea, ca în „Mai bea nițel din supica asta pentru Sora Chloe.“)

N-a pierdut timpul cu amabilități.

— Cred că trebuie să veniți neîntârziat, a spus. Nu doar Ralph pentru schimbul de noapte. Ci toți.

— Se stinge? am întrebat.

Ruth s-a oprit din împăturit şi a venit lângă mine. Mi-a pus o mână pe umăr. Ne aşteptam la asta - speram asta, de fapt –, dar acum, că momentul sosise, era prea absurd ca să doară. Doc mă învățase cum să folosesc o rachetă de softball când eram un copil nu mai în vârstă decât micuța nepoftită musafiră oarbă din ziua aceea. Mă prinsese fumând sub vița-de-vie şi-mi spusese - nu cu nervi, ci cu blândețe - că era un obicei prostesc şi aş face bine să nu-i îngădui să pună stăpânire pe mine. Ideea că nu va mai fi în viață când avea să vină ziarul de mâine? Absurdă.

— Nu cred, a zise Sora Chloe. Pare mai bine. Făcu o pauză. N-am văzut în viața mea aşa ceva.

Era mai bine. Când am ajuns acolo cincisprezece minute mai târziu, şedea pe sofaua din living şi urmărea meciul Pirates la televizorul cel mare - nu era o minune tehnologică, însă măcar avea culori vii. Sorbea un shake cu proteine cu paiul. Se îmbujorase puțin. Obrajii lui păreau mai rotofei,

poate fiindcă era proaspăt bărbierit. Îşi reintrase în ape. Asta am gândit atunci; impresia n-a făcut decât să se întărească odată cu trecerea timpului. Şi încă ceva, un lucru asupra căruia am fost toți de acord, până şi Toma Necredincioasa cu care eram căsătorit: mirosul galben care plutise în jurul lui ca eterul de când doctorii îl trimiseseră să moară acasă dispăruse.

Ne-a salutat pe toți pe nume şi ne-a spus că Willie Stargell tocmai marcase un tur complet pentru Barosani. Eu şi Ralph ne-am privit reciproc, ca pentru a ne confirma că eram într-adevăr acolo. Trudy s-a aşezat pe canapea - mai degrabă s-a lăsat să cadă - lângă Doc. Ruth s-a dus în bucătărie şi şi-a luat o bere. Un miracol în sine.

— Nu m-ar deranja să-mi aduci şi mie una, Ruthie dragă, a zis tata, şi apoi... probabil luând drept o expresie de dezaprobare fața mea căzută de năuceală: Mă simt mai bine. Aproape că nu mă mai doare burta deloc.

— Tu n-ai voie bere, cred, a spus Sora Chloe.

Şedea într-un şezlong de cealaltă parte a camerei şi nu dădea niciun semn că şi-ar strânge lucrurile, un ritual care începea de regulă cu douăzeci de minute înainte să i se termine schimbul. Aerul ei sâcâitor de autoritate maternală părea să se fi rarefiat.

— Când a început asta? am întrebat, nici măcar sigur la ce făceam referire prin asta, întrucât schimbările în bine păreau atât de... generale. Însă dacă aveam totuşi un lucru anume în gând, presupun că era dispariția mirosului.

— Se simțea mai bine când am plecat noi după-masă, a spus Trudy. Doar că nu-mi venea să cred.

— Bolşevism, a zis Ruth.

Acesta era singurul simulacru de înjurătură pe care şi-l permitea.

Trudy nu i-a dat atenție.

— Fetiței ăleia i se datorează, a spus ea.

— Bolşevism! a strigat Ruth.

— Ce fetiță? a întrebat tata.

Era între reprize. La televizor, un individ fără păr pe cap, dințos şi cu ochi demenți, ne spunea că Juker's au covoare atât de ieftine, încât aproape sunt gratis. Şi, Dumnezeule mare, fără dobândă la plata în rate. Înainte ca vreunul dintre noi să-i poată răspunde lui Ruth, Doc a întrebat-o pe Sora Chloe dacă poate bea jumătate de bere. Ea l-a refuzat. Însă zilele ei de autoritate în căscioara aceea erau pe sfârşite, iar în cursul următorilor patru ani - înainte ca o bucată de carne mestecată pe jumătate să-i rămână în gât - tata a băut multe beri. Şi s-a bucurat de fiecare, sper. Berea în sine este şi ea un miracol.

În noaptea aceea, pe când stăteam întinşi, fără somn, în patul nostru tare de la Rammit Inn şi ascultam zăngănitul aparatului de aer condiționat, Ruth mi-a spus să-mi țin gura despre fetița oarbă, pe care ea o numea nu Ayana, ci „negresuca magică", vorbind pe un ton sarcastic urât ce n-o prindea defel.

— Pe deasupra, a spus, nu va dura. Uneori un bec dă o lumină puternică înainte să se ardă definitiv. Sunt sigură că asta li se întâmplă şi oamenilor.

Poate, dar miracolul lui Doc Gentry a prins. La sfârşitul săptămânii se plimba în curtea din spate susținut de mine şi de Ralph. După aceea, ne-am dus cu toții la casele noastre. În prima seară după întoarcere, am primit un telefon de la Sora Chloe.

— Nu ne ducem înapoi, oricât de bolnav ar fi, a zis Ruth semiisterică. Spune-i asta.

Sora Chloe voia însă doar să ne anunțe că l-a văzut din întâmplare pe Doc ieşind din Clinica Veterinară Ford City, unde se dusese să se consulte cu tânărul şef de cabinet în legătură cu un cal care şchiopăta. Avea bastonul la el, a spus, dar nu-l folosea. Sora Chloe a zis că niciodată n-a văzut un om „la anii lui" care să arate atât de bine.

— Ager şi sprințar, a spus. Încă nu-mi vine să cred.

O lună mai târziu, se plimba (fără baston) în jurul cvartalului, iar în iarna aceea înota zilnic la clubul sportiv din

localitate. Arăta ca un om de şaizeci şi cinci de ani. Toți spuneau asta.

Imediat după recuperarea sa, am vorbit cu întreaga echipă medicală care l-a îngrijit. Am făcut-o fiindcă ceea ce i se întâmplase lui îmi amintea de aşa-nu-mitele scenete cu miracole care făceau furori în burgurile mici din Europa, în perioada medievală. Mi-am spus că, dacă i-aş schimba numele tatei (sau dacă i-aş spune poate doar Dl G.), ar ieşi un articol interesant pentru o revistă de specialitate sau alta. Ar fi fost poate chiar adevărat - într-un fel –, însă nu l-am scris niciodată.

Stan Sloan, doctorul de familie al lui Doc, a fost primul care a ridicat steguleţul roşu. Îl trimisese pe Doc la Institutul Oncologic de la Universitatea Pittsburgh şi astfel a putut da vina diagnosticului greşit pe doctorii Retif şi Zamachowski, oncologii tatălui meu de acolo. Ei, la rândul lor, au aruncat vina pe radiologi, pentru radiografiile proaste. Retif a spus că şeful de la radiologie era un incompetent care nu ştia să deosebească un pancreas de un ficat. A cerut să nu fie citat, dar după douăzeci şi cinci de ani, presupun că interdicția de folosire s-a prescris.

Doctorul Zamachowski a spus că a fost un simplu caz de anomalie a organului. „Nicio clipă nu m-a satisfăcut diagnoza inițială“, a mărturisit el. Cu Retif am vorbit la telefon şi cu Zamachowski în persoană. Purta un halat alb de laborator cu un tricou roşu pe dedesubt, pe care cred că scria AŞ PREFERA SĂ JOC GOLF. „Am crezut tot timpul că era vorba de boala Von Hippel-Lindau.“

— Dar n-ar fi fost şi aceasta fatală? am întrebat.

Zamachowski mi-a oferit zâmbetul misterios pe care doctorii îl rezervă instalatorilor, gospodinelor şi profesorilor de engleză neştiutori. Apoi a spus că întârzie la o întâlnire.

Când am discutat cu şeful de la radiologie, el şi-a depărtat mâinile. „Aici, noi răspundem de radiografii, nu de interpretarea lor“, a spus. „Peste zece ani, vom folosi echipament care va face imposibile asemenea greşeli de

interpretare. Între timp, ce-ar fi să te bucuri pur şi simplu că tataie e-n viață? Prețuieşte-l.“

Am făcut tot ce-am putut în privința asta. Şi în cursul scurtei mele investigații, pe care desigur că am numit-o cercetare, am aflat un lucru interesant: definiția medicală a miracolului este diagnostic greşit.

O mie nouă sute optzeci şi trei a fost anul meu sabatic. Aveam contract cu o editură academică pentru o carte intitulată A preda ce nu se poate preda: Strategii de scriere creativă, însă asemenea articolului meu despre scenetele cu miracole, n-am scris-o nici în ziua de azi. În iulie, pe când eu şi Ruth făceam planuri pentru o excursie cu cortul, urina mea s-a făcut dintr-odată roz. Durerea a venit după aceea, întâi în dreptul fesei stângi, apoi crescând în intensitate pe măsură ce-a migrat spre zona pelviană. Pe când am început să urinez de-a dreptul sânge - asta a fost, cred, cu patru zile după primele junghiuri şi în perioada în care jucam în continuare faimosul joc cunoscut tuturor sub numele de „Poate va trece de la sine“ - durerea a făcut saltul de la puternic la insuportabil.

— Sunt sigură că nu e cancer, a zis Ruth, ceea ce, venind din partea ei, însemna exact opusul. Privirea din ochii ei era şi mai alarmantă. Ar fi negat şi pe patul de moarte - spiritul practic era mândria ei - dar sunt sigur că i-a trecut totuşi prin gând că necruțătorul cancer care-l ocolise pe tata se abătuse asupra mea.

Nu a fost cancer. Au fost pietre la rinichi. Miracolul meu s-a numit litotripsie cu undă de şoc extracorporală, care - în tandem cu pastile diuretice - le-au dizolvat. I-am mărturisit doctorului că în viața mea nu am mai simțit o asemenea durere.

— Mă aştept să nici nu mai simți vreodată, chiar de vei suferi o ocluzie coronară, a spus. Femeile care au avut pietre la rinichi spun că durerea se compară cu durerile naşterii. Ale unei naşteri dificile.

Aveam în continuare dureri mari, totuşi puteam citi o revistă în timp ce aşteptam următoarea consultație la medic,

iar aceasta o consideram o mare îmbunătățire. Cineva s-a aşezat lângă mine şi a spus: „Haide, e timpul.“

Am ridicat ochii. Nu era femeia care venise în camera de suferință a tatei; era un bărbat în costum de afaceri maroniu, absolut normal. Chiar şi aşa, ştiam de ce era acolo. Nu era loc de nicio îndoială. Eram totodată sigur că, dacă nu mă duceam cu el, nici toate litotripsiile din lume nu mă vor putea ajuta.

Am ieşit afară. Recepționera lipsea de la birou, aşa că n-a trebuit să-mi justific fuga. Oricum nu sunt sigur ce aş fi spus. Că pelvisul a încetat subit să mă mai frigă? Asta era nu doar neadevărat, ci şi absurd.

Bărbatul în costum era în formă şi părea să aibă vreo treizeci şi cinci de ani: fost puşcaş marin, poate, care nu se îndurase să se despartă de tunsoarea milităroasă. Nu scotea o vorbă. Am tăiat-o pe după centrul medical unde avea cabinet doctorul meu, apoi ne-am croit drum pe stradă în jos către spitalul Groves of Healing, eu păşind puțin îndoit de durere, care nu mă mai chinuia, dar continua să radieze.

Am urcat la pediatrie şi am străbătut un coridor pe ai cărui pereți erau desenate personaje Disney. Din difuzoarele din tavan se auzeau acorduri din „It’s a Small World“. Fostul puşcaş marin păşea sprinten, cu fruntea sus, ca şi când acolo i-ar fi fost locul. Al meu nu era, şi o ştiam. Nu mă simțisem niciodată atât de departe de casă şi de viața pe care o înțelegeam. Dacă m-aş fi desprins de la podea şi aş fi plutit spre tavan ca un balon pentru copii pe care scrie ÎNSĂNĂTOŞIRE GRABNICĂ, n-aş fi fost deloc surprins.

La postul central al infirmierelor, fostul puşcaş marin m-a strâns de braț ca să mă opresc până când cei doi lucrători de acolo - un bărbat şi o femeie - şi-au găsit ceva de făcut. Atunci am traversat spre alt hol, unde o fetiță cheală care şedea într-un scaun cu rotile s-a uitat la noi cu ochi hămesiți. A întins o mână.

— Nu, m-a apostrofat fostul puşcaş marin şi m-a tras fără explicații mai departe. Dar nu înainte să mai zăresc o dată ochii aceia luminoşi, muribunzi.

Ne-a introdus într-o cameră unde un băiat cam de trei ani se juca cu cuburi într-un cort de plastic transparent care-i acoperea patul ca un clopot. Băiatul ne-a scrutat cu interes viu. Arăta mult mai sănătos decât fetița în scaun cu rotile - avea capul plin de bucle roşcate - însă tenul său era plumburiu, şi când fostul puşcaş marin m-a împins în față şi apoi a adoptat o poziție ca de pe loc repaus, am simțit că băiatul era într-adevăr grav bolnav. Când am tras fermoarul cortului, nebăgând în seamă inscripția de pe perete care anunța ACESTA ESTE UN MEDIU STERIL, mi-am spus că timpul rămas pentru el se putea măsura nu în săptămâni, ci în zile.

M-am întins spre el şi am simțit mirosul de boală al tatei. Izul era ceva mai uşor, însă esențialmente la fel. Băiatul a ridicat brațele fără fereală. Când l-am sărutat pe colțul gurii, el m-a sărutat înapoi cu o dorință arzătoare care sugera că nu mai fusese atins de mult timp. Cel puțin nu de cineva care să nu-i provoace durere.

N-a intrat nimeni să ne întrebe ce facem, sau să amenințe că va chema poliția, cum făcuse Ruth în ziua aceea, în camera de suferință a tatei. Am tras înapoi fermoarul. În pragul uşii, m-am uitat înapoi şi l-am văzut stând în cortul lui de plastic transparent cu un cub în mână. L-a lăsat jos şi mi-a făcut cu mâna - un gest copilăresc, deschizând şi închizând palma de două ori. I-am făcut şi eu cu mâna înapoi în acelaşi fel. Deja arăta mai bine.

Fostul puşcaş marin m-a strâns din nou de braț în dreptul postului de infirmiere, dar acum am fost observați de bărbat, un om cu genul de zâmbet dezaprobator pe care şeful catedrei mele de engleză l-a ridicat la rang de artă. Ne-a întrebat ce căutăm acolo.

— Scuze, colega, am greşit etajul, a zis însoțitorul meu.

Pe scările spitalului, câteva minute mai târziu, a zis:

— Găseşti singur drumul de întoarcere, nu-i aşa?

— Sigur, am răspuns, dar va trebui să stabilesc altă consultație.

— Da, presupun că va trebui.

— Te voi mai vedea vreodată?

— Da, a spus şi a plecat spre parcarea spitalului. Nu s-a uitat înapoi.

A venit din nou în 1987, pe când Ruth era la piață şi eu tundeam iarba şi speram că pulsația surdă din fundul capului nu era începutul unei migrene, dar ştiind că asta era. Sufeream de migrene de la întâlnirea cu băiețelul de la spitalul Groves of Healing. Totuşi, rareori mă gândeam la el când zăceam în întuneric, cu o batistă umedă peste ochi. Atunci mă gândeam la fetiță.

Atunci ne-a dus să vedem o femeie la St Jude's. Când am sărutat-o, mi-a luat mâna şi a aşezat-o pe sânul ei stâng. Era singurul pe care îl avea; doctorii i-l luaseră deja pe celălalt.

— Te iubesc, domnule, a spus, plângând. N-am ştiu ce să răspund. Fostul puşcaş stătea în pragul uşii, cu picioarele depărtate, cu mâinile la spate. Poziția de pe loc repaus.

Au trecut ani până să vină din nou: mijlocul lui decembrie 1997. Aceea a fost ultima dată. Pe atunci problema mea era artrita, şi încă este. Țepii care stăteau drepți pe capul mare al puşcaşului încărunțiseră aproape toți şi riduri atât de adânci încât îl făceau să semene cu păpuşa unui ventriloc i se săpaseră pe față, de la colțurile buzelor în jos. M-a dus la o rampă de ieşire pe I-95, la nord de oraş, unde avusese loc un accident. Un camion se lovise de un Ford Escort. Escortul era mototolit bine de tot. Paramedicii îl legaseră pe şofer, un bărbat de vârstă mijlocie, pe o targă. Polițiştii vorbeau cu şoferul camionului în uniformă, care părea zdruncinat, dar altfel nevătămat.

Paramedicii au trântit uşile ambulanței şi fostul puşcaş marin a spus:

— Acum. Mişcă-ți curul.

Mi-am mişcat curul vârstnic spre spatele ambulanței. Fostul puşcaş s-a grăbit înainte, arătând cu degetul.

— Hei! Hei! Aia nu-i cumva o brățară medicală?

Paramedicii s-au întors să vadă; unul dintre ei şi unul dintre polițiştii care discutau cu şoferul camionului s-au dus la locul indicat de însoțitorul meu. Eu am deschis uşa din

spate a ambulanței şi m-am furişat la capul şoferului maşinii mici. În acelaşi timp am strâns în mână ceasul de buzunar al tatei, pe care îl purtam cu mine de când mi-l dăduse ca dar de nuntă. Lănțişorul lui fin de aur era legat de o gaică a curelei mele. Nu era timp de delicatețuri; l-am smuls.

Bărbatul de pe targă s-a uitat în sus la mine din semiîntuneric. Gâtul lui rupt era umflat la spate.

— Futu-i, nu-mi pot mişca degetele de la picioare, a rostit.

L-am sărutat pe colțul gurii (era locul meu special, am impresia) şi ieşeam cu spatele, când m-a înşfăcat un paramedic.

— Ce naiba crezi că faci? a întrebat.

Am arătat spre ceasul care stătea acum lângă targă.

— Era în iarbă. M-am gândit că-l va dori.

Până când şoferul Escortului avea să poată spune cuiva că nu era ceasul lui şi că inițialele gravate pe interiorul capacului nu-i spuneau nimic, noi aveam să fi plecat.

— I-ați găsit brățara medicală?

Paramedicul părea dezgustat.

— Nu era decât o bucată de crom, a zis. Pleacă de aici. Apoi, nu tocmai cu duşmănie: Mersi. Ai fi putut să-l păstrezi.

Era adevărat. Iubeam ceasul ăla. Dar... inspirația de moment. Era tot ce aveam.

— Ai sânge pe dosul mâinii, mi-a zis fostul puşcaş marin pe când ne întorceam la mine acasă. Eram în maşina lui, un Chevrolet sedan banal. Pe bancheta din spate era o lesă şi de oglinda retrovizoare atârna un medalion cu Sfântul Cristofor, cu lanț argintiu. Să te speli când ajungi acasă.

Am spus că aşa voi face.

— N-o să ne mai vedem, a spus.

M-am gândit atunci la ce-i spusese Ayanei femeia aceea de culoare. Nu mă mai gândisem la asta de ani de zile.

— S-au terminat visele mele? am întrebat.

El a părut nedumerit, apoi a ridicat din umeri.

— Munca ta ştiu că s-a terminat, a zis. De vise nu ştiu nimic.

I-am mai pus trei întrebări înainte să mă lase să cobor şi să dispară definitiv din viața mea. Nu mă aşteptam să-mi răspundă, dar a făcut-o.

— Oamenii pe care i-am sărutat... se vor duce şi la alți oameni? Să le sărute durerile şi să-i scape de ele?

— Unii, da, a răspuns. Aşa merge treaba. Alții nu pot. A ridicat din umeri. Sau nu vor. A mai ridicat o dată din umeri. E acelaşi lucru.

— Cunoşti o fetiță pe nume Ayana? Deşi presupun că acum e femeie în toată regula.

— A murit.

Mi-a stat inima în loc, dar nu mult timp. Presupun că ştiam deja. M-am gândit la fetița în scaun cu rotile.

— Ea l-a sărutat pe tatăl meu, am spus. Pe mine doar m-a atins. Şi-atunci de ce am fost eu alesul?

— Fiindcă ai fost, a zis şi a intrat pe aleea casei mele. Am ajuns.

Mi-a venit o idee. Părea una bună, Dumnezeu ştie de ce.

— Vino de Crăciun, i-am propus. Vino la cina de Crăciun. Avem de toate. Îi voi spune lui Ruth că eşti vărul meu din New Mexico.

Întrucât ei nu-i spusesem niciodată de fostul puşcaş marin. Îi ajungea să ştie de tata. Era şi aşa prea mult, de fapt.

Fostul puşcaş a zâmbit. Probabil că nu era prima dată când vedeam asta, însă e singura dată pe care o țin minte.

— Cred că voi spune pas, colega. Dar îți mulțumesc. Eu nu sărbătoresc Crăciunul. Sunt ateu.

Cam asta e tot, cred... decât poate că am sărutat-o pe Trudy. V-am spus că s-a ramolit, țineți minte? Alzheimer. Ralph a făcut investiții bune care i-au adus câştiguri mari, iar copiii s-au ocupat să meargă într-un loc frumos atunci când nu mai era în regulă să locuiască acasă. Eu şi Ruth ne-am dus s-o vizităm împreună, până când Ruth a suferit acel atac de cord în avionul care se apropia de aeroportul internațional Denver. Nu la mult timp după aceea m-am dus doar eu la Trudy, fiindcă mă simțeam singur şi trist şi voiam o legătură cu zilele de demult. Dar văzând-o pe Trudy cum devenise,

uitându-se pe geam în loc să se uite la mine, morfolindu-şi buza de jos în vreme ce de la colțurile gurii îi curgea saliva, mi-a făcut doar şi mai mult rău. Ca şi când te-ai întoarce în oraşul natal să vezi casa în care ai crescut şi ai descoperi un teren vacant.

Am sărutat-o pe colțul gurii înainte să plec, dar sigur că nu s-a întâmplat nimic. Un miracol nu înseamnă nimic fără un făcător de miracole, iar zilele mele de făcut miracole au apus. Mai puțin noaptea târziu, când nu pot dormi. Atunci pot să cobor la parter şi să urmăresc aproape orice film vreau. Chiar şi filme sexy. Am antenă parabolică, înțelegeți, şi ceva numit MaxiCinema. Aş putea vedea şi meciuri Pirates, dacă aş vrea să comand pachetul MLB. Dar în zilele de acum trăiesc dintr-un venit fix şi, deşi mi-e bine, trebuie totuşi să fiu atent cum cheltuiesc banul. Pot citi despre Pirates pe internet. Toate filmele alea sunt un miracol suficient pentru mine.

ÎN MARE RAHAT

Curtis Johnson mergea cu bicicleta câte opt kilometri în fiecare dimineață. Făcuse o scurtă pauză după moartea lui Betsy, dar aflase că fără acest exercițiu de dimineață era mai trist ca oricând. Aşa că se reapucase. Singura diferență era că renunțase să mai poarte casca de biciclist. Mergea patru kilometri pe Gulf Boulevard, apoi se întorcea şi făcea drumul înapoi. Nu ieşea niciodată de pe pista pentru biciclete. Poate nu-i păsa dacă trăia sau murea, însă respecta litera legii.

Gulf Boulevard era singurul drum de pe Turtle Island. Trecea prin fața multor case cu proprietari milionari. Curtis nu le dădea nicio atenție. Pentru început, fiindcă el însuşi era milionar. Îşi făcuse banii în stil vechi, la bursa de acțiuni. Apoi, nu avea nimic împotriva celor care locuiau în casele prin fața cărora trecea. Singurul cu care avea o problemă era Tim Grunwald, alias Canalia, iar Grunwald locuia în cealaltă direcție. Nu ultimul teren de pe Turtle Island înainte de Canalul Daylight, ci penultimul. Ultimul teren era sursa

problemei dintre ei (a uneia dintre probleme). Acel teren era cel mai mare, cu cea mai bună privelişte spre Golf, şi singurul neocupat de o casă. Era ocupat în schimb de buruieni, iarbă de pampas, palmieri pitici şi câțiva pini australieni.

Cel mai plăcut lucru, chiar cel mai plăcut, în privința plimbărilor lui de dimineață era absența telefonului. Era oficial deconectat. Odată întors acasă, rareori lăsa telefonul din mână, mai ales când bursa era deschisă. Era o fire atletică; se plimba prin casă cu aparatul fără fir, întorcându-se din când în când în birou, unde numerele curgeau pe ecranul computerului. Uneori ieşea din casă până la drum şi atunci lua cu el mobilul. De regulă se întorcea la dreapta, spre capătul scurt al Gulf Boulevard. Spre casa Canaliei. Dar nu mergea atât de departe încât Grunwald să-l poată vedea; Curtis refuza să-i dea omului această satisfacție. Se ducea doar până unde se putea convinge că Grunwald nu încerca să-l tragă pe sfoară cu terenul Vinton. Canalia sigur că nu avea cum să aducă utilaje grele prin fața lui, nici măcar noaptea - Curtis avea somn uşor de când Betsy nu mai era lângă el în pat. Însă tot verifica, de obicei stând în spatele ultimului palmier dintr-un pâlc umbros de două duzini. Doar ca să fie sigur. Fiindcă distrugerea terenurilor vacante, îngroparea lor sub tone de ciment, la naiba, asta era meseria lui Grunwald.

Şi Canalia era viclean.

Până acum totuşi, totul era bine. Dacă Grunwald încerca să-l tragă pe sfoară, Curtis era pregătit să lanseze tirul de artilerie (legal vorbind). Între timp, Grunwald trebuie să răspundă pentru Betsy, şi asta avea să facă. Deşi Curtis îşi pierduse în bună parte gustul pentru sfadă (nega asta în sinea sa, dar ştia cum stăteau de fapt lucrurile), avea să se îngrijească el ca Grunwald să răspundă pentru ea. Canalia avea să descopere că Johnson are fălci de oțel... fălci de oțel cromat... şi că atunci când prindea ceva între ele, nu-i mai dădea drumul.

Când ajunse înapoi acasă în această dimineață de marți, cu zece minute înaintea clopoțelului de deschidere pe Wall Street, Curtis îşi verifică mesajele pe telefonul mobil, cum făcea

întotdeauna. Astăzi avea două. Unul era de la Circuit City, probabil cineva care încerca să-i vândă oarece sub pretextul că vrea să se asigure că e mulțumit de televizorul cu ecran plat pe care îl cumpărase luna trecută.

Când dădu în jos la mesajul următor, citi acestea: 383-0810 CNL.

Canalia. Până şi aparatul său Nokia ştia cine era Grunwald, întrucât Curtis îl învățase să țină minte. Întrebarea era ce voia Canalia de la el într-o marți dimineață, în luna iunie?

Poate să se împace. În termenii lui Curtis, pe deasupra.

Îşi îngădui să râdă la această idee, după care ascultă mesajul. Fu uimit să audă că exact asta voia Grunwald - sau aparent voia. Curtis bănuia că era posibil să fie un şiretlic, însă nu înțelegea ce anume putea câştiga Grunwald dintr-un asemenea lucru. Şi mai era tonul: greu, măsurat, aproape căznit. Poate nu era durere, dar categoric suna a durere. Era felul în care Curtis însuşi suna mult prea des la telefon în ultimele zile, de când încerca să-şi reintre în formă.

„Johnson... Curtis“, spunea Grunwald pe vocea lui căznită. Vocea înregistrată făcu o pauză lungă, cumpănind parcă la utilizarea prenumelui lui Curtis, apoi merse mai departe în acelaşi fel flasc şi anevoios. „Nu pot purta un război pe două fronturi. Hai să punem punct. Mi-am pierdut apetitul pentru asta. Sunt în mare rahat, vecine.“

Suspină.

„Sunt pregătit să renunț la teren, şi nu dintr-un considerent financiar. Te voi despăgubi, de asemenea, pentru a ta... pentru Betsy. Dacă eşti interesat, mă poți găsi la Durkin Grove Village. Voi fi acolo aproape toată ziua.“ O pauză lungă. „Merg acolo des în ultima vreme. Într-un fel, încă nu-mi vine să cred că am dat-o în bară cu finanțele, dar în alt fel nu mă surprinde deloc.“ Altă pauză lungă. „Poate ştii la ce mă refer.“

Curtis credea că ştie. Omul părea să-şi fi pierdut instinctul pentru bursă. Mai la obiect, nu părea să-i pese. Se surprinse că-l încearcă ceva suspicios de asemănător cu sentimentul de compasiune față de Canalie. Vocea aceea căznită.

„Înainte eram prieteni“, urmă Grunwald. „Ți-aduci aminte? Eu, da. Nu cred că putem fi prieteni din nou - lucrurile au mers, cred, prea departe pentru asta - dar poate vom putea redeveni vecini. Vecine.“ O nouă pauză din aceea lungă. „Dacă nu ne vom vedea, îi voi spune avocatului meu să cadă la învoială. În termenii stabiliți de tine. Dar...“

Tăcere, cu excepția sunetului respirației Canaliei. Curtis aşteptă. Stătea la masa din bucătărie acum. Nu ştia ce simțea. Peste puțin poate va şti, dar pentru moment, nu.

„Dar mi-ar plăcea să-ți strâng mâna şi să-ți spun că-mi pare rău pentru câinele ăla al tău.“ Se auzi ceva înfundat, care era posibil să fie - incredibil - un suspin, după care un clic, urmat de robotul telefonic spunându-i că nu mai sunt alte mesaje.

Curtis rămase unde era pentru încă un moment, într-o rază puternică a soarelui de Florida pe care aparatul de aer condiționat nu reuşea să-l răcorească, nici măcar la ora aceea. Apoi se duse în birou. Bursa se deschisese; pe monitorul computerului, numerele îşi începuseră nesfârşita curgere. Îşi dădu seama că nu însemnau nimic pentru el. Îl lăsă deschis, dar scrise un mesaj scurt către doamna Wilson - a trebuit să plec - înainte să iasă din casă.

În garaj, alături de BMW-ul său, era parcat un motoscuter şi, dintr-un impuls de moment, se hotărî să-l ia. Va trebui să gonească pe şoseaua principală de cealaltă parte a podului, însă n-ar fi fost prima dată.

Simți un junghi de durere luând cheia scuterului din cui şi cealaltă piesă de metal de pe inel zăngăni. Bănuia că sentimentul acesta avea să treacă în timp, însă acum era aproape bine-venit. Era aproape ca întâmpinarea unui prieten.

Problemele dintre Curtis şi Tim Grunwald începuseră cu Ricky Vinton, care fusese odinioară bătrân şi bogat pentru ca apoi să devină bătrân şi senil. Înainte să încrucişeze mâinile pe piept, îşi vânduse terenul viran de la capătul lui Turtle Island lui Curtis Johnson la prețul de unu virgulă cinci milioane de dolari, luând cecul la purtător al lui Curtis pentru

o sută cincizeci de mii ca avans şi în schimb dându-i lui Curtis o chitanță de mână pe spatele unui pliant publicitar.

Curtis se simțea puțin ca un neisprăvit fiindcă profitase de bătrân, însă nu era ca şi când Vinton - proprietarul firmei Vinton Wire & Cable - avea să moară de foame. Şi deşi un milion şi jumătate putea fi considerat un preț ridicol de mic pentru un teren de primă mână de lângă Golf, nu era unul nemaiauzit de mic, date fiind condițiile actuale de piață.

Ei... ba da, era, însă el şi bătrânul se plăcuseră unul pe celălalt, şi Curtis era un om care credea că totul e permis în dragoste şi război, şi că afacerile sunt ceva subsidiar celui din urmă. Menajera bătrânului - aceeaşi doamnă Wilson care făcea menaj pentru Curtis - fusese martoră la semnarea hârtiilor. Privind în urmă, Curtis ştia că ar fi trebuit să fie mai inteligent, numai că era surescitat.

Cam la o lună după ce-i vânduse terenul lui Curtis Johnson, Vinton i-l vânduse şi lui Tim Grunwald, alias Canalia. De data aceea, prețul fusese unul mai aproape de adevăr, de cinci virgulă şase milioane de dolari, şi atunci Vinton - poate că totuşi nu era atât de prost, poate că era de fapt un mişel, chiar dacă pe moarte - încasase un avans de-o jumătate de milion.

La semnarea actului de vânzare către Grunwald fusese martor grădinarul Canaliei (care întâmplarea făcea să fie şi grădinarul lui Vinton). Tot o decizie îndoielnică, însă Curtis bănuia că Grunwald fusese la fel de surescitat ca el. Doar că surescitarea lui Curtis izvora din ideea că va putea păstra capătul lui Turtle Island curat, neatins şi liniştit. Exact aşa cum îi plăcea lui.

Grunwald, pe de altă parte, îl vedea ca locul perfect pentru dezvoltări imobiliare: un condominiu sau poate două (când Curtis se gândea la două, le spunea în gând Turnurile Gemene ale Canaliei). Curtis mai văzuse astfel de proiecte - în Florida răsăreau ca păpădiile pe o peluză neglijată - şi ştia pentru cine va lansa Canalia această invitație: pentru idioții care luau fondurile de pensie drept chei ale împărăției cerurilor. Aveau să urmeze patru ani de construcții, urmați de decenii de

bătrâni pe biciclete cu pungi pentru urină legate de coapsele lor scofâlcite. Şi bătrâne care purtau parasolare, fumau ţigări Parliament şi nu culegeau excrementele lăsate pe plajă de căţeluşii lor mascotă. Plus, desigur, nepoţei răsfăţaţi, mânjiţi toţi de îngheţată, cu nume precum Lindsay şi Jayson. Dacă permitea să se întâmple asta, credea Curtis, avea să moară cu strigătele lor de nemulţumire - Ai spus că azi vom merge la Disney World! - în urechi.

Nu voia să permită asta. Şi se dovedise a fi uşor. Nu plăcut, şi terenul nu-i aparţinea lui, poate că niciodată nu-i va aparţine lui, însă măcar nu-i aparţinea nici lui Grunwald. Nu aparţinea nici măcar rudelor care apăruseră (asemenea gândacilor într-un tomberon de gunoi când se aprinde dintr-odată o lumină puternică), contestând semnăturile martorilor de pe ambele acte de vânzare. Terenul aparţinea avocaţilor şi sălilor de judecată.

Ceea ce era ca şi cum ai spune că nu aparţinea nimănui.

Cu asta, Curtis se putea împăca.

Sfada se derula deja de doi ani şi taxele de judecată ale lui Curtis se apropiau de un sfert de milion de dolari. Încerca să considere aceşti bani ca o contribuţie la o grupare ecologistă - Johnsonpeace în loc de Greenpeace –, doar că, sigur, aceste contribuţii nu le putea deduce din profit. Pe deasupra, Grunwald îl călca pe bătături. Grunwald o lua ca pe ceva personal, parţial fiindcă ura să piardă (şi Curtis ura asta, atunci; acum, nu atât de tare) şi parţial fiindcă avea probleme personale.

Soţia divorţase de el; aceasta era Problema Personală Numărul Unu. Femeia nu mai era Doamna Canalie. Apoi, Problema Personală Numărul Doi, Grunwald necesitase o operaţie. Curtis nu ştia sigur dacă era vorba de cancer, ştia doar că Domnul Canalie ieşise din spitalul Sarasota Memorial cu zece sau douăsprezece kilograme mai puţin, şi în scaun cu rotile. De puţin timp renunţase la acesta, dar greutatea nu mai reuşise s-o pună pe el. Falduri de piele îi atârnau la gâtul până atunci neted.

Mai erau şi problemele cu grozav de zdravăna lui companie. Curtis văzuse asta cu ochii lui pe şantierul actualului proiect imobiliar al Canaliei. Acesta era Durkin Grove Village, amplasat pe continent, la treizeci şi doi de kilometri est de Turtle Island. Locul era un oraş-fantomă doar pe jumătate construit. Curtis parcase pe un dâmb care privea spre tăcutul şantier, simțindu-se ca un general care scrutează ruinele unei tabere inamice. Simțind că viața era, una peste alta, un măr roşu strălucitor numai şi numai al lui.

Betsy schimbase totul. Ea era - fusese - un Lowchen, bătrână, dar încă sprintenă. Când Curtis o plimba pe plajă, cățeluşa îşi ducea întotdeauna osul mic de cauciuc roşu în gură. Când Curtis voia telecomanda de la televizor, trebuia doar să spună „Adu bagheta idiotului, Betsy“ şi ea o apuca de pe măsuța pentru cafea şi i-o aducea în gură. Era feblețea ei. Şi a lui, desigur. Fusese cel mai bun prieten al lui vreme de şaptesprezece ani. De regulă, cățeii-leu francezi nu trăiau mai mult de cincisprezece ani.

Atunci Grunwald instalase un gard electrificat între proprietatea sa şi a lui Curtis.

Canalia aia!

Voltajul nu era deosebit de mare, Grunwald a zis că-i poate dovedi asta şi Curtis îl credea, însă fusese destul de mare ca să-i facă felul unui cățeluş bătrân, nițel supraponderal, cu inima slabă. Şi de ce ridicase totuşi gardul electrificat? Canalia debitase o grămadă de bazaconii despre descurajarea potențialilor spărgători de locuințe - probabil pătrunzând de pe proprietatea lui Curtis în cea pe care La Maison Canallie îşi înălța capul de stuc purpuriu –, însă Curtis nu credea asta. Spărgătorii inveterați ar fi venit cu barca, dinspre Golf. Scopul cu care credea el că Grunwald, nemulțumit în urma afacerii cu terenul Vinton, ridicase gardul electrificat era doar acela de a-l sâcâi pe Curtis Johnson. Şi poate de a-i face rău scumpului său cățeluş. Cât despre uciderea de-a dreptul a scumpului său cățeluş? Curtis credea că aceasta fusese un bonus.

Din fire nu era un om plângăcios, dar plânsese când, înaintea incinerării ei, scosese medalionul lui Betsy de pe zgardă.

Curtis îl dăduse în judecată pe Canalie pentru prețul cățelului - o mie două sute de dolari. Dacă ar fi putut-o face pentru zece milioane - cam aceasta era valoarea durerii pe care o simțea când se uita la bagheta idiotului care zăcea, fără pic de bale pe ea acum şi-n vecii vecilor, pe măsuța pentru cafea - ar fi făcut-o fără a clipi, dar avocatul său îi spusese că durerea şi suferința n-ar ține într-un proces civil. Treburile astea erau pentru divorțuri, nu pentru căței. Trebuia să se mulțumească cu cei o mie două sute, şi era hotărât să-i obțină.

Avocații Canaliei argumentaseră că gardul electrificat fusese întins la nici mai mult, nici mai puțin de zece metri pe partea de proprietate a lui Grunwald şi bătălia - a doua bătălie - începuse. Se purta deja de opt luni. Curtis credea că tactica de întârziere adoptată de avocații Canaliei sugera că erau conştienți de faptul că el, Curtis, avea un caz puternic. Mai credea şi că nepropunerea din partea lor a unei înțelegeri, şi faptul că Grunwald nu scosese direct cei o mie două sute de dolari sugerau că problema devenise la fel de personală pentru Grunwald cum era pentru el. Şi aceşti avocați îi costau pe amândoi destul. Dar, sigur, acum nu mai era o chestiune de bani.

Conducând pe Route 17, prin ceea ce înainte fusese teren agricol şi acum era doar un teren năpădit de buruieni (Grunwald fusese nebun să construiască aici, gândi el), Curtis îşi dorea doar să se simtă ceva mai fericit de această turnură a situației. O victorie se presupune că-ți face inima să sară din piept, iar a lui nu sărea. Aparent, tot ce-şi dorea era să-l vadă pe Grunwald, să audă care era de fapt propunerea lui şi să dea uitării toată beleaua asta dintre ei, dacă propunerea nu era prea ridicolă. Sigur, probabil asta ar însemna ca terenul Vinton să revină rudelor-căpuşă, iar ele puteau foarte bine decide să ridice propriul condominiu, însă asta chiar avea importanță? Nu părea să aibă.

Curtis avea problemele lui de care să se ocupe, deşi ale lui erau mentale mai degrabă decât maritale (Doamne fereşte), financiare sau medicale. Ele începuseră nu cu mult după ce-o găsise pe Betsy țeapănă şi rece în curtea laterală. Alții ar fi spus că acele probleme erau nevroze, însă Curtis prefera să le pună pe seama anxietății.

Actuala lui răcire față de bursa de acțiuni, care îl fascinase neîncetat de când o descoperise la şaisprezece ani, era cea mai evidentă componentă a anxietății sale, însă nici pe departe singura. Începuse să-şi ia pulsul şi să numere mişcările periuței de dinți când se spăla. Nu mai putea să poarte cămăşi negre, deoarece suferea de mătreață pentru prima dată din gimnaziu încoace. Albeața aceea moartă îi acoperea scalpul şi-i ningea pe umeri. Dacă se scărpina cu dinții unui pieptene, cădea într-o fulguială incredibilă. Ura asta, însă tot se trezea uneori că o face pe când şedea la computer sau în timp ce vorbea la telefon. O dată sau de două ori se scărpinase până la sânge.

Se scărpina iar şi iar. Excava albeața aceea moartă. Uitându-se uneori la bagheta idiotului de pe măsuța pentru cafea şi gândindu-se (desigur) la fericirea lui Betsy atunci când i-o aducea. Ochii unui om rareori exprimau atâta fericire, mai ales atunci când omul în chestiune executa ceva ce i se ceruse.

Criza vârstei mijlocii, spunea Sammy (Sammy era masorul la care se ducea o dată pe săptămână). Trebuie să ți-o pui cu cineva, spunea Sammy, dar nu-şi oferea propriile servicii, observase Curtis.

Totuşi, termenul părea să se potrivească - se potrivea ca orice termen din nou vorba secolului douăzeci şi unu, bănuia el. Nu ştia dacă bulibăşeala cu terenul Vinton provocase criza ori dacă însăşi criza provocase dezastrul Vinton, dar ştia că în gând îi venea cuvântul infarct în loc de indigestie de fiecare dată când simțea o durere înțepătoare, trecătoare, în piept, că devenise obsedat de ideea că-i vor cădea dinții (chit că niciodată nu-i făcuseră probleme deosebite) şi că, atunci când

răcise în aprilie, îşi pusese singur diagnosticul că se află în pragul unei căderi imunologice complete.

Plus cealaltă mică problemă. Acea compulsie, de care nu-i spusese doctorului său. Ori lui Sammy, iar lui Sammy îi spunea totul.

Îl stăpânea acum, la douăzeci şi cinci de kilometri în interiorul continentului, pe rar circulatul Route 17, care nicicând nu fusese deosebit de aglomerat şi care acum devenise aproape inutil odată cu deschiderea Extensiei 375. Chiar acolo, străjuit în ambele laturi de câmpuri buruienoase verzi (omul acela frizase demența ca să construiască acolo), cu gâzele bâzâind în iarba înaltă pe care nicio vacă n-o păscuse de zece ani sau mai mult şi cu firele de înaltă tensiune zumzăind şi cu soarele lovindu-l ca o măciucă în capul neprotejat de cască.

Ştia că doar gândindu-se la compulsie o invoca, dar asta nu-l ajuta cine ştie cât. Nu-l ajuta deloc, la drept vorbind.

Trase pe margine acolo unde un drumeag identificat ca DURKIN GROVE VILLAGE ROAD vira brusc la stânga (iarba creştea acum pe ridicătura dintre făgaşele săpate de roți, o săgeată indicând direcția spre eşec) şi scoase scuterul Vespa la liber. Apoi, în vreme ce acesta torcea mulțumit între picioarele sale, depărtă arătătorul şi degetul mijlociu de la mâna dreaptă sub formă de V şi le vârî pe gât în jos. După două sau trei luni, reflexul său vomitiv slăbise, astfel încât mâna-i intră aproape până la brățările sorții de la încheietură înainte ca mişcarea să-şi facă efectul.

Curtis se aplecă într-o parte şi scoase micul dejun pe unde intrase. Nu să scape de mâncare îl interesa; avea el multe probleme, dar bulimic nu era. Nici măcar vomatul în sine nu-i făcea plăcere. Ce-i plăcea era reflexul de-a voma: acea puternică încleştare a stomacului, plus căscarea gurii şi lărgitul gâtului. Corpul era complet în viteză, hotărât să expulzeze intrusul.

Mirosurile - tufişuri verzi, caprifoi sălbatic - fură dintr-odată mai tari. Lumina era mai puternică. Soarele se abătea asupra lui mai înfocat ca oricând; măciuca lovea mai zdravăn şi el simțea cum pielea de la ceafă începea să sfârâie, celulele de acolo luându-şi poate acum lumea în cap şi pornind spre tărâmul dezordonat stăpânit de melanom.

Nu-i păsa. Era în viață. Îndesă încă o dată degetele depărtate pe gât în jos, zgâriind lateralele. Ce mai rămăsese din micul dejun urcă în viteză. A treia oară scoase doar fuioare lungi de salivă, colorate nițel în roz de sângele din gât. Atunci se simți satisfăcut. Acum putea merge mai departe spre Durkin Grove Village, spre propriul proiect Xanadu construit pe jumătate de Canalie acolo, în sălbăticiile calme, unde puteai auzi bâzâitul albinelor, din Ținutul Charlotte.

Îi trecu prin gând, în vreme ce înainta cu viteză redusă de-a lungul drumeagului buruienos, prin făgaşul din dreapta, că Grunwald poate nu era singurul aflat în mare rahat în zilele acestea.

Durkin Grove Village era un dezastru.

Străzile încă nepavate erau pline de băltoace şi gropile pentru beci ale clădirilor neterminate (în unele cazuri lipsea chiar şi structura de rezistență) erau pline de apă. Ce vedea Curtis în fața sa - magazine clădite pe jumătate, câteva utilaje hârbuite ici şi colo, bandă galbenă de protecție lăbărțată - era categoric un plan detaliat al unei profunde dificultăți financiare, poate chiar ruină. Curtis nu ştia dacă preocuparea Canaliei pentru terenul Vinton - fără a mai pomeni de fuga soției, boala sa şi problemele legale cu privire la cățelul lui Curtis - fusese sau nu cauza actualei subevaluări a cheltuielilor, dar ştia că despre o subevaluare era vorba. Ştiu

asta chiar înainte să meargă mai departe spre poarta deschisă şi să vadă indicatorul instalat acolo.

ACEST ŞANTIER A FOST ÎNCHIS DE CĂTRE
DEPARTAMENTUL CONSTRUCȚII
ŞI PLANIFICARE AL ȚINUTULUI CHARLOTTE
BIROUL DE TAXE ŞI IMPOZITE AL ȚINUTULUI CHARLOTTE
BIROUL DE TAXE ŞI IMPOZITE FLORIDA
SERVICIUL VENITURILOR INTERNE AL SUA
PENTRU INFORMAȚII SUPLIMENTARE SUNAȚI LA 941-555-1800

Sub acestea, un glumeț exuberant scrisese cu vopsea: FORMAȚI PREFIX 69 ŞI CEREȚI CU MUISTUL GENERAL!

După singurele trei clădiri care păreau finalizate (două magazine pe o parte a străzii şi o casă-model pe cealaltă) se termina asfaltul şi începeau gropile. Casa-model era un fals Cape Cod care-i îngheță sângele în vene lui Curtis. Nu avea încredere să meargă cu scuterul pe suprafața nepavată, aşa că trase lângă un buldoexcavator care arăta ca şi când era parcat acolo de un secol sau mai mult - pe fundul cupei lui parțial ridicate creştea iarbă –, coborî piciorul de susținere şi opri motorul.

În spațiul ocupat până atunci de torsul gros al Vespei se revărsă tăcerea. Apoi croncăni o cioară. Alta îi răspunse. Curtis ridică privirea şi văzu un trio de ciori aşezate pe o schelă care înconjura o clădire de cărămidă parțial terminată. Poate destinația ei fusese de bancă. Acum e lespedea funerară a lui Grunwald, gândi el, însă ideea nu-i aduse nici măcar un zâmbet pe buze. Simțea nevoia să-şi vâre iar degetele în gât, dar ceva mai departe de-a lungul drumului pustiu de pământ - în celălalt capăt, de fapt - văzu un om stând lângă un sedan alb pe care era desenat un palmier verde. Deasupra palmierului: GRUNWALD. Sub el: CONTRACTORI & CONSTRUCTORI. Omul flutura din mână spre el. Grunwald, din cine ştie ce motiv, conducea o maşină a companiei astăzi, în locul Porscheului său. Curtis bănuia că nu era imposibil ca Grunwald să fi vândut Porscheul. Nu era imposibil de crezut

că Fiscul i-l luase şi că poate urma să pună sechestru şi pe proprietatea Grunwald de pe Turtle Island. Atunci, terenul Vinton avea să fie cea mai mică dintre grijile lui.

Sper doar să-i lase destui bani cât să poată plăti pentru cățeluşa mea, gândi Curtis. Flutură şi el din mână către Grunwald, acționând butonul roşu de alarmă de sub contact, după ce scoase cheia (asta era doar un reflex; nu credea că exista vreun risc ca Vespa să fie furată, nu acolo, dar fusese învățat să aibă grijă de lucrurile sale) şi puse cheia în buzunar, alături de telefonul mobil. Apoi porni pe drumul de pământ - Strada Principală ce n-a fost niciodată şi, acum părea sigur, niciodată nu va fi - pentru a-şi întâlni vecinul şi-a rezolva problema dintre ei o dată pentru totdeauna, dacă asta era posibil. Avu grijă să ocolească bălțile lăsate în urmă de ploaia din noaptea precedentă.

— Sal'tare, vecine! zise Grunwald când Curtis era aproape.

Purta pantaloni kaki şi un tricou imprimat cu logoul companiei, palmierul verde. Tricoul îi era larg. Cu excepția câtorva pete roşii pe pomeți şi a cercurilor întunecate - aproape negre - de sub ochi, era palid la față. Şi chiar dacă părea vesel, arăta mai bolnav ca oricând. Indiferent ce-au încercat să-i extirpe, gândi Curtis, nu le-a reuşit. Grunwald ținea o mână la spate. Curtis bănuia că o ținea în buzunar. Se dovedi a nu fi aşa.

Ceva mai departe pe drumul hârtopit şi plin de bălți era o rulotă pe butuci. Biroul de şantier, credea Curtis. Într-o învelitoare de plastic agățată cu o ventuză de plastic era o înştiințare. Erau multe scrise pe ea, dar Curtis reuşi să citească doar (tot ce avea nevoie să citească) cuvintele din partea de sus: INTRAREA OPRITĂ.

Da, Canalia dăduse de greu. Tony e la strâmtoare, cum ar fi spus Evelyn Waugh.

— Grunwald?

Era un început suficient de bun; ținând cont de ce i se întâmplase lui Betsy, altceva nu merita Canalia. Curtis se opri cam la zece paşi de el, cu picioarele puțin depărtate ca să evite o baltă. Şi Grunwald avea picioarele depărtate. Curtis îşi dădu

seama că aceasta era postura clasică: pistolari pregătiți să încheie conturile pe singura stradă dintr-un oraş-fantomă.

— Sal'tare, vecine! repetă Grunwald şi de data aceasta chiar râse.

Era ceva familiar la râsul lui. Şi de ce nu? Sigur că-l mai auzise pe Canalie râzând înainte. Doar că nu-şi amintea când, dar cu siguranță trebuia să-l fi auzit.

În spatele lui Grunwald, dincolo de rulotă şi nu departe de maşina companiei cu care venise Grunwald, erau patru toalete ecologice Port-O-San aşezate în rând. Buruieni şi margarete de Singapore care se clătinau în bătaia vântului creşteau în jurul lor. Scurgerile din urma frecventelor furtuni de iunie (aceste hachițe de după-masă erau o specialitate a Coastei Golfului) săpaseră terenul în fața lor şi-l transformaseră într-un canal. Aproape un pârâu. Era plin cu apă băltită acum, suprafața ei fiind presărată cu praf şi opacizată de polen, astfel încât oferea doar o vagă reflexie albăstrie a cerului. Cvartetul de căcăstori stătea înclinat în față ca nişte lespezi funerare vechi, îngreunate de gheață. Trebuie că odinioară fusese acolo o echipă mare de muncitori, deoarece mai era o căcăstoare, a cincea. Aceea chiar se prăvălise şi zăcea cu uşa în jos în canal. Aceasta era tuşa finală, subliniind faptul că acest proiect - nebunesc încă de la bun început - era acum mort şi îngropat.

Una dintre ciori îşi luă zborul de pe schela din jurul băncii neterminate şi bătu din aripi pe fundalul cerului albastru-pâclos, croncănind la cei doi oameni care stăteau față în față dedesubt. Insectele bâzâiau fără încetare în iarba înaltă. Curtis îşi dădu seama că simțea mirosul toaletelor; trebuie că nu mai fuseseră vidanjate de-o bună bucată de vreme.

— Grunwald? repetă el. Şi apoi (deoarece acum părea să mai fie nevoie de ceva): Cu ce te pot ajuta? Avem ceva de discutat?

— Păi, vecine, e vorba despre cum te pot ajuta eu pe tine. Doar asta a mai rămas.

Dădu să râdă din nou, dar se opri. Şi Curtis ştiu de ce sunetul era familiar. Îl auzise la telefonul mobil, la sfârşitul

mesajului lăsat de Canalie. Deci nu fusese totuşi un suspin înghiţit. Şi omul nu arăta bolnav - sau nu doar bolnav. Arăta nervos.

Sigur că e nervos. A pierdut totul. Şi tu i-ai permis să te aducă aici singur. Deloc o mişcare inteligentă, amice. Nu ai gândit-o bine.

Nu. De la moartea lui Betsy încoace, neglijase să gândească bine multe lucruri. Nu părea că ar fi meritat deranjul. De data aceasta însă ar fi trebuit să o facă.

Grunwald surâdea. Sau cel puţin îşi arăta dinţii.

— Observ că n-ai purtat cască, vecine.

Clătină din cap, surâzând în continuare în felul acela, ca un om bolnav şi vesel. Părul îi flutura în jurul urechilor. Arăta ca şi când n-ar fi fost spălat de ceva vreme.

— Fac prinsoare că o soţie nu ţi-ar fi permis o prostie ca asta, dar fac prinsoare şi că tipii ca tine nu au soţii, nu-i aşa? Au în schimb căţei.

Stâlci ultimul cuvânt, transformându-l în ceva ca din The Dukes of Hazzard: câţeeei.

— Îmi bag piciorul, am plecat de aici, zise Curtis.

Inima îi bubuia în piept, dar nu credea că i se simţea în voce. Spera să nu se simtă. Dintr-odată, i se părea foarte important ca Grunwald să nu ştie că-i era teamă. Dădu să se întoarcă pe loc, să plece înapoi pe unde venise.

— Mă gândeam eu că terenul Vinton te-ar putea convinge să vii aici, spuse Grunwald, dar am ştiut că vei veni dacă aş aduce vorba şi de căţeaua aia a ta urâtă ca noaptea. Am auzit-o cum schelălăia, ştii. Când s-a atins de gard. Căţeaua naibii, care să nu ştie să stea acasă!

Curtis se întoarse, incredul.

Canalia dădea din cap, părul moale încadrându-i faţa palidă, surâzătoare.

— Da, zise el. M-am dus acolo şi am văzut-o căzută pe-o rână. O jigăranie împuţită. A murit sub ochii mei.

— Spuneai că ai fost plecat, rosti Curtis. Vocea-i suna mică în propriile urechi, o voce de copil.

— Ei, vecine, sigur că asta a fost o minciună. M-am întors mai repede de la doctor şi era trist că a trebuit să-l refuz după ce s-a străduit din răsputeri să mă convingă să fac chimioterapie, şi atunci am văzut-o pe jigărania aia a ta căzută în propria vomă, gâfâind, muştele roind în jurul ei, şi m-am înveselit pe dată. Mi-am spus: „Fir-aş al naibii, există dreptate. Există totuşi dreptate.“ Era doar un gard pentru vite, cu voltaj redus - în privința asta am fost perfect sincer - însă categoric a rezolvat problema, nu crezi?

Curtis Johnson pricepu întregul sens al acestor cuvinte abia după un moment de năuceală completă, poate voluntară. Apoi o luă înainte, strângând pumnii. Nu mai lovise pe nimeni de când se încăierase pe terenul de joacă în clasa a treia, însă acum intenționa să lovească pe cineva. Intenționa să-l lovească pe Canalie. Insectele continuau să zumzăie nepăsătoare în iarbă şi soarele continua să dogorească - nimic esențial nu se schimbase pe lume cu excepția sa. Nepăsarea fadă dispăruse. Îi păsa măcar de un lucru: să-l bată pe Grunwald până ce avea să plângă şi să sângereze şi să se târască pe jos. Şi credea că o putea face. Grunwald era cu douăzeci de ani mai în vârstă, şi nu avea o stare bună. Iar când Canalia avea să fie la pământ - cu nasul proaspăt spart într-o baltă, spera el - Curtis urma să-i spună: Asta a fost pentru jigărania mea. Vecine.

Grunwald făcu, compensator, un pas înapoi. Apoi scoase mâna de la spate. În ea avea un pistol mare.

— Stai pe loc, vecine, sau îți mai fac o gaură în cap.

Curtis aproape că nu se opri. Pistolul părea ireal. Moarte, din gaura aceea neagră? Imposibil, fără-ndoială. Dar...

— E un AMT Hardballer calibru 45, explică Grunwald, încărcat cu gloanțe cu vârf moale. L-am cumpărat cu ocazia ultimei vizite în Vegas. La o demonstrație de arme. Imediat după ce-a plecat Ginny era asta. M-am gândit că o voi împuşca, dar între timp am descoperit că mi-am pierdut tot interesul pentru Ginny. În esență, e doar o altă pizdă anorexică din Suncoast cu țâțe de polistiren. Tu, însă... tu eşti

ceva diferit. Tu eşti pizmaş, Johnson. Tu eşti un vrăjitor gay de căcat.

Curtis se opri. Credea.

— Dar acum eşti în puterea mea, cum se spune. Canalia râse, un râs înfundat ce suna, din nou, ca un suspin. Nici măcar nu trebuie să te nimeresc din plin. Asta-i o armă puternică, sau aşa mi s-a spus. Ai muri şi de la o lovitură în mână, fiindcă ți-ar smulge mâna cu totul. Iar în mijloc? Mațele ți-ar zbura doişpe metri. Vrei deci să încercăm? Te simți norocos, golanule?

Curtis nu voia să încerce. Nu se simțea norocos. Adevărul venise târziu, dar era evident: fusese ademenit acolo de un descreierat dement de-a binelea.

— Ce vrei? Îți dau ce vrei. Curtis înghiți. Se auzi un clic insectil în gâtul său. Vrei să anulez procesul pentru Betsy?

— Nu-i spune Betsy, îl apostrofă Canalia. Avea pistolul - Hardballer, ce nume grotesc - îndreptat spre fața lui Curtis, iar acum gaura țevii părea într-adevăr foarte mare. Curtis înțelese că probabil va fi mort înainte să audă detunătura armei, deşi poate că ar vedea flama - sau începutul flamei - ieşind din țeavă. Mai înțelese şi că era cât pe ce să facă pe el, periculos de aproape. Spune-i „cățeaua mea jigărită cu față de cur“.

— Cățeaua mea jigărită cu față de cur, repetă Curtis imediat şi nu simți nici cea mai mică zvâcnire de neloialitate față de memoria lui Betsy.

— Acum spune: „Şi ce mult îmi plăcea să-i ling pizda împuțită“, îl instrui mai departe Canalia.

Curtis păstră tăcerea. Îl liniştea să descopere că încă existau limite. Pe deasupra, dacă spunea asta, Canalia va vrea doar ca el să spună altceva.

Grunwald nu părea deosebit de dezamăgit. Flutură arma.

— Doar glumeam despre asta, oricum.

Curtis păstră tăcerea. O parte a minții lui vuia de panică şi confuzie, dar altă parte părea mai clară decât fusese de când murise Betsy. Poate mai clară decât fusese în ani de zile. Acea

parte cumpănea la faptul că într-adevăr îşi putea găsi sfârşitul acolo.

Gândi: Dacă nu voi mai mânca nicicând o felie de pâine? şi pentru un moment mintea lui se reuni - partea confuză şi partea clară - într-o dorință de-a trăi atât de puternică, încât era teribilă.

— Ce vrei, Grunwald?

— Să intri într-o toaletă dintr-aia. Cea din capăt.

Flutură pistolul din nou, de data aceasta către stânga.

Curtis se întoarse să se uite, simțind o urmă de speranță. Dacă Grunwald intenționa să-l închidă acolo... asta era bine, nu? Poate acum, că-l speriase pe Curtis şi se mai răcorise puțin, Grunwald voia să-l închidă şi să spele putina. Sau poate se va duce acasă şi se va împuşca, gândi Curtis. Va lua acel vechi leac pentru cancer numit Hardballer calibru 45. Un bine cunoscut remediu din popor.

Spuse:

— Bine. Pot face asta.

— Dar întâi vreau să-ți goleşti buzunarele. Aruncă totul pe jos.

Curtis îşi scoase portofelul, apoi, cu reținere, telefonul mobil. Un teanc mic de bancnote prinse cu o clemă. Pieptenele său presărat cu mătreață.

— Asta-i tot?

— Da.

— Întoarce buzunarele pe dos, scumpule. Vreau să mă conving.

Curtis întoarse pe dos buzunarul stâng, apoi pe cel drept. Câteva monede şi cheia motoscuterului căzură la pământ, unde scânteiară în arşița soarelui.

— Bun, făcu Grunwald. Acum cele din spate.

Curtis întoarse pe dos buzunarele din spate. Avea o veche listă de cumpărături mâzgălită pe un colț de hârtie. Nimic altceva.

Grunwald spuse:

— Împinge mobilul cu piciorul spre mine.

Curtis încercă şi rată lamentabil.

— Găozarule, zise Grunwald şi râse. Râsul se sfârşi în acelaşi suspin fals, gâtuit, şi pentru prima dată în viața sa, Curtis înțelese complet ideea de crimă. Partea clară a minții sale desluşi asta ca un lucru minunat, întrucât crima - înainte de neconceput pentru el - se dovedea a fi simplă ca extragerea fracțiilor.

— Grăbeşte-te dracului odată, zise Grunwald. Vreau să plec acasă şi să intru în jacuzzi. Dă-le naibii de analgezice, jacuzzi ăla e singurul care dă roade. Aş trăi în chestia aia, dacă aş putea.

Însă nu părea deosebit de nerăbdător să plece. Îi scânteiau ochii.

Curtis lovi iar cu piciorul spre telefon şi acum îl nimeri, făcându-l să alunece până la picioarele lui Grunwald.

— Şutează şi marchează! strigă Canalia. Se lăsă într-un genunchi, ridică aparatul Nokia (fără a clinti pistolul), apoi se îndreptă de şale cu un icnet slab, de efort. Strecură telefonul lui Curtis în buzunarul din dreapta al pantalonilor. Apoi îndreptă iute țeava pistolului spre nimicurile de pe drum. Acum ia-ți celelalte gunoaie şi pune-le înapoi în buzunare. Ia tot mărunțişul. Mai ştii, poate dai peste vreun automat cu gustări acolo înăuntru.

Curtis se execută fără crâcnire, simțind din nou un junghi mic când ochii îi căzură pe obiectul de pe inelul cu cheia Vespei. Unele lucruri nu se schimbă nici în situații extreme, se părea.

— Ți-ai uitat lista de cumpărături, Tândală. Să n-o uiți cumva. Totul înapoi în buzunare. Cât despre telefon, o să-l pun înapoi în încărcătorul lui, în căsuța ta. După ce voi şterge mesajul pe care ți l-am lăsat, desigur.

Curtis luă bucata de hârtie de jos - scria OJ, Rolaid, buc peşte, brioşe eng - şi o îndesă înapoi într-un buzunar de la spate.

— Nu poți face asta, zise el.

Canalia ridică sprâncenele stufoase, de bătrân.

— Şi mă rog de ce nu?

— E activată alarma. Curtis nu-şi amintea dacă o activase sau nu. De asemenea, doamna Wilson va fi acolo pe când vei ajunge tu înapoi pe Turtle.

Grunwald îi adresă o privire indulgentă. Faptul că era o indulgență dementă o făcea să fie terifiantă în loc de doar enervantă.

— E joi, vecine. Menajera ta vine joia şi vinerea doar după-masa. Credeai că nu te-am supravegheat? Exact cum m-ai supravegheat tu pe mine?

— Eu nu...

— O, te-am văzut eu cum trăgeai cu ochiul de după palmierul favorit de pe drum - credeai că nu te-am văzut? - dar tu nu m-ai văzut niciodată, nu-i aşa? Pentru că eşti leneş. Şi leneşii sunt orbi. Leneşii primesc ce merită. Vocea lui adoptă un ton jos, confidențial. Toți homosexualii sunt leneşi; s-a dovedit ştiințific. Lobbyul homosexualilor încearcă să acopere descoperirea, dar studiile se găsesc pe internet.

Tot mai năucit, Curtis abia dacă observă ultima remarcă. Dacă a ținut graficul doamnei Wilson... Hristoase, oare de cât timp coace asta?

Cel puțin de când Curtis îl dăduse în judecată pentru Betsy. Poate chiar dinainte.

— Cât despre codul sistemului tău de alarmă... Canalia eliberă din nou râsul său suspinat. Să-ți spun un mic secret: sistemul tău a fost instalat de Hearn Security, iar eu lucrez cu ei de aproape treizeci de ani. Dacă vreau, pot avea codurile de securitate de la orice casă pentru care Hearn oferă pază pe insula asta. Dar întâmplarea a făcut să-l vreau doar pe al tău. Horcăi, scuipă pe jos, apoi tuşi zdravăn, un sunet hârcâit din adâncul pieptului. Părea că-l durea (Curtis spera să-l doară), însă pistolul nu se mişcă. Şi oricum nu cred că ai activat alarma, continuă el. Ți-era mintea la muie şi alte chestii d-astea.

— Grunwald, nu putem să...

— Nu. Nu putem. Meriți asta. Ți-ai câştigat-o, ți-ai plătit-o, e a ta. Intră dracului în căcăstoarea aia.

Curtis o luă spre toaletele Port-O-San, dar se îndreptă către cea din dreapta şi nu către cea din stânga.

— Mnu, mnu, făcu Grunwald. Răbdător, ca şi când s-ar fi adresat unui copil. Aia din celălalt capăt.

— Aia stă prea înclinat, zise Curtis. Dacă intru în ea, s-ar putea să cadă.

— Mnu, făcu iar Grunwald. Chestia aia-i solidă că scumpa ta bursă de acțiuni. Are pereți speciali, de aia. Dar sunt sigur că-ți va plăcea mirosul. Cei ca tine petrec mult timp în haznale, nu se poate să nu-ți placă mirosul. Trebuie că adori mirosul. Pe neaşteptate, pistolul îl înghionti pe Curtis în fese. Curtis scoase un strigăt mic de surpriză şi Grunwald râse. Canalia aia. Acuma, intră acolo înainte să-mi vină-n gând să-ți lărgesc găozul.

Curtis trebui să se aplece peste canalul cu apă murdară şi, deoarece toaleta era înclinată, uşa ei se deschise dintr-odată şi aproape îl lovi în față când se eliberă închizătoarea. Asta iscă din nou râsul lui Grunwald şi, la acel sunet, Curtis fu din nou vizitat de gânduri criminale. Chiar şi aşa, era uimitor cât de alert se simțea. Cât de brusc iubea mirosul verde al ierbii şi aspectul încins al cerului albastru de Florida. Cât de tare tânjea să mănânce un codru de pâine - chiar şi o felie de Wonder Bread ar fi fost un festin; ar fi mâncat-o cu un şervet în poală şi ar fi ales un vin de soi, complementar, din mica sa colecție. Căpătase o perspectivă complet nouă asupra vieții. Spera doar să apuce să se bucure de ea. Iar dacă acea Canalie intenționa doar să-l încuie acolo, poate că avea să apuce.

Gândi (la fel de întâmplător şi fără veste ca gândul care-l dusese la pâine): Dacă scap din treaba asta, voi începe să donez bani la Salvați Copiii.

— Intră acolo, Johnson.

— Îți spun că o să cadă!

— Cine e constructorul aici? N-o să cadă dacă ai grijă. Intră.

— Nu înțeleg de ce faci asta!

Grunwald râse deşănțat. Apoi spuse:

— Dacă nu-ți bagi curul acolo, ți-l fac terci, aşa să mă ajute Dumnezeu.

Curtis păşi peste canal şi intră în toaletă. Sub greutatea sa, aceasta se clătină înainte alarmant de tare. Curtis scoase un strigăt şi se aplecă peste banca în care era încastrat colacul de şezut, ținându-se cu mâinile de peretele din spate. Şi-n vreme ce stătea acolo ca un suspect pe cale de-a fi percheziționat, uşa se trânti în spatele său. Lumina soarelui dispăru. Dintr-odată îl înconjurară umbre adânci şi fierbinți. Se uită peste umăr şi toaleta se clătină din nou, în echilibru precar.

Se auzi o bătaie în uşă. Curtis şi-l imagina pe Canalie afară, aplecat peste canal, cu o mână pe peretele albastru, cu cealaltă făcută pumn, ciocănind.

— Eşti comod acolo? Ți-e bine?

Curtis nu răspunse. Măcar de când Grunwald se sprijinea în uşa toaletei, drăcovenia aia stătea locului.

— Sigur că ți-e bine. Ca unui popândău în vizuină.

Se auzi o nouă bufnitură şi toaleta se clătină iarăşi în față. Grunwald luase mâna de pe ea. Curtis adoptă din nou poziția dinainte, stând pe vârfuri, adunându-şi întreaga voință pentru a ține cubiculul acela urât mirositor cât de cât în picioare. Transpirația îi şiroia pe față, făcând să-l usture în partea stângă a maxilarului, unde se tăiase cu lama de ras. Asta îl duse cu gândul la propria lui baie, de obicei desconsiderată ca un bun de rând, cu o nostalgie candidă. Ar fi dat toți banii din fondul lui de pensie ca să fie acolo, cu lama de ras în mâna dreaptă, privind sângele cum curgea prin spuma de ras pe partea stângă, în vreme ce o melodie pop cretină se auzea din radioul-ceas de lângă pat. Ceva de The Carpenters sau Don Ho.

Acum o să se răstoarne, o să se răstoarne sigur, ăsta a fost planul lui de la început...

Însă toaleta Port-O-San, în loc să cadă, îşi recăpătă poziția. Cu toate acestea, fusese cât pe ce să se răstoarne, cât pe ce. Curtis rămase pe vârfurile picioarelor, cu mâinile pe perete şi îndoit de la mijloc peste bancă şi deveni conştient de mirosul greu din cabina aceea mică şi încinsă, chit că avea capacul

închis. Se simțea iz de dezinfectant - din acel albastru trebuia să fie, desigur - amestecat cu putoarea dejecțiilor umane intrate în putrefacție, şi asta îl făcea cumva să fie şi mai rău.

Când Grunwald vorbi din nou, vocea lui se auzi de după peretele din spate. Păşise peste canal şi dăduse ocol în spatele toaletei. Curtis fu atât de surprins, încât aproape se dădu îndărăt, dar reuşi să se stăpânească. Totuşi, nu-şi putu reprima o tresărire. Mâinile lui depărtate se desprinseră un moment de perete. Toaleta se mişcă. Puse înapoi mâinile pe perete, aplecându-se în față cât de tare putu, şi cabina se echilibră.

— Cum te simți, vecine?

— Sunt speriat de moarte, mărturisi Curtis. Îi căzuse părul peste frunte, se lipise acolo de sudoare, dar se temea să-l dea înapoi. Până şi o mişcare atât de mică putea face toaleta să se prăvălească. Dă-mi drumul. Te-ai distrat destul.

— Dacă tu crezi că mă distrez, te înşeli amarnic, zise Canalia pe o voce pedantă. Mă gândesc la asta de mult timp, vecine, şi-n cele din urmă am decis că este necesar - singura direcție de acțiune. Şi trebuia să fie acum, fiindcă dacă mai aşteptam mult, nu aveam să mă mai pot încrede în corpul meu pentru a face ceea ce trebuia să facă.

— Grunwald, putem rezolva asta ca între bărbați. Jur că putem.

— Jură cât pofteşti, n-aş pune niciodată preț pe cuvântul unui om ca tine, zise el pe aceeaşi voce pedantă. Oricine pune preț pe cuvântul unui homalău îşi merită soarta. Şi apoi, țipând atât de tare, că vocea i se făcu țăndări: VOI VĂ CREDEȚI AŞA DEŞTEPȚI! CÂT DE DEŞTEPT TE SIMȚI ACUM?

Curtis nu spuse nimic. De fiecare dată când avea impresia că înțelege nebunia Canaliei, noi perspective se deschideau înaintea sa.

Într-un final, pe un ton mai calm, Grunwald continuă:

— Vrei o explicație. Crezi că meriți una. Posibil să fie aşa.

Undeva, o cioară croncăni. Lui Curtis, în cutiuța lui încinsă, i se păru că sună a râset.

— Credeai că glumesc când te-am făcut vrăjitor gay? Nu glumeam. Înseamnă asta că tu ştii că eşti o, ei bine, forță supranaturală răuvoitoare trimisă să mă pună la încercare? Nu ştiu. Chiar nu ştiu. De când soția mea şi-a luat bijuteriile şi-a plecat, am petrecut multe nopți fără somn gândindu-mă la întreba-rea asta - printre altele - şi tot nu ştiu. Nici tu probabil nu ştii.

— Grunwald, te asigur că nu sunt...

— Tacă-ți fleanca. Acum vorbesc eu. Şi sigur, asta ai spune oricum, nu? Indiferent dacă ai şti sau nu, asta ai spune. Uită-te la mărturiile vrăjitoarelor din Salem. Haide, uită-te. Eu am făcut-o. Găseşti totul pe internet. Au jurat că nu sunt vrăjitoare, iar când au crezut că aşa vor scăpa din anticamera morții au jurat că sunt, dar foarte puține dintre ele chiar au ştiut sigur asta! Vezi asta clar atunci când priveşti problema cu... ştii tu, cu mintea... lumi-nată sau cum o fi. Hei, vecine, cum e când fac asta?

Imediat, Canalia - bolnav, dar aparent încă destul de puternic - începu să mişte toaleta. Curtis fu aproape aruncat în uşă, ceea ce s-ar fi soldat categoric cu un dezastru.

— Încetează! răcni el. Nu mai face asta!

Grunwald râse indulgent. Toaleta rămase nemişcată. Curtis credea însă că înclinarea podelei era mai pronunțată ca înainte.

— Ce copil eşti. E solidă ca bursa de acțiuni, îți spun!

O pauză.

— Desigur... mai este asta: toți homalăii sunt mincinoşi, dar nu toți mincinoşii sunt homalăi. Nu e-o ecuație echilibrată, dacă înțelegi ce vreau să zic. E simplu ca bună-ziua, mereu a fost aşa, i-aş trage-o Fecioarei Maria şi apoi m-aş duce la un dans în bătătură, dar am mințit ca să te aduc aici, recunosc deschis, şi poate că mint şi acum.

Din nou tusea aceea - profundă şi sumbră şi aproape sigur dureroasă.

— Dă-mi drumul, Grunwald. Te implor. Te conjur.

O pauză lungă, ca şi când Canalia s-ar fi gândit la asta. Apoi îşi reluă peroarația.

— În cele din urmă - când e vorba de vrăjitoare - nu ne putem bizui pe mărturisiri, zise el. Nu ne putem bizui nici măcar pe depoziții, fiindcă ar putea fi strâmbe. Când ai de-a face cu vrăjitoare, subiectivismul e... e... ştii tu. Ne putem bizui doar pe dovezi. Aşa că am cântărit dovezile în cazul meu. Hai să analizăm faptele. Întâi, mi-ai tras-o cu terenul Vinton. Ăsta a fost primul lucru.

— Grunwald, niciodată n-am...

— Gura, vecine. Doar dacă nu vrei să te răstorn cu căscioara ta fericită cu tot, desigur. În cazul ăsta, poți vorbi cât te ține gura. Asta vrei?

— Nu!

— Bună alegere. Nu ştiu exact de ce mi-ai tras-o, dar cred că ai făcut-o fiindcă te temeai că voi trânti vreo două blocuri acolo, pe Turtle Point. În orice caz, dovada - anume, aşa-numitul tău act de cumpărare ridicol - indică clar că de futai a fost vorba, pur şi simplu. Susții că Ricky Vinton a vrut să-ți vândă terenul ăla pentru un milion cinci sute de mii de dolari. Acum, vecine, eu te întreb. Ar crede asta vreun judecător din lume?

Curtis nu răspunse. Se temea şi numai să-şi dreagă glasul acum, şi nu doar fiindcă l-ar fi putut face pe Canalie să-i sară muştarul, ci fiindcă putea face toaleta, şi aşa în echilibru precar, să se dea de-a dura. Se temea că ar putea cădea şi numai dacă ridica degetul mic de pe peretele din spate. Probabil era aiurea, însă poate nu era.

— Apoi au venit ciopor rudele, complicând o situație deja destul de complicată - prin amestecul tău pidosnic! Şi tu ai fost cel care le-a chemat. Tu sau avocatul tău. Asta-i evident, o situație, ştii, de genul QED. Întrucât ție-ți place să rămână lucrurile aşa cum sunt.

Curtis rămase tăcut, alegând să nu-i conteste spusele.

— Acela a fost momentul când ți-ai aruncat tu blestemul. Trebuie să fi fost. Fiindcă asta spune dovada. „Nu e nevoie să vezi planeta Pluto ca să ştii că e acolo.“ Asta a spus-o un om de ştiință. S-a prins de existența planetei Pluto observând neregularitățile orbitei altei planete, ştiai asta? Aşa e şi când

deduci prezența vrăjitoriei, Johnson. Trebuie să verifici dovezile şi să cauți neregularitățile orbitei, ştii tu, a ce-o fi. A vieții. Plus, spiritul tău se întunecă. Se întunecă. Am simțit asta pe pielea mea. Ca o eclipsă. E...

Mai tuşi o dată. Curtis stătea în poziția „gata de percheziție“, cu fundul în afară, cu stomacul boltit peste banda pe care, cândva, tâmplarii lui Grunwald şezuseră ca să-şi rezolve treburile presante după ce cafeaua de dimineață îşi făcuse efectul.

— Apoi, Ginny m-a părăsit, spuse Canalia. Acum locuieşte în Cape Cod. Spune că e singură acolo, sigur că asta spune, fiindcă vrea pensia aia alimen-tară - toate o vor –, dar eu ştiu că nu-i aşa. Dacă târfa aia pisăloagă n-are un mădular în care să se înfigă de două ori pe zi, ar fi în stare să mănânce trufe cu ciocolată uitându-se la American Idol până ar exploda.

Apoi Fiscul. După aia au venit jigodiile alea, cu laptopurile şi întrebările lor. „Ați făcut asta, ați făcut aia, unde-s actele pentru ailaltă?“ Asta a fost tot vrăjitorie, Johnson? Sau poate doar un alt futai, de-un fel, ştiu şi eu, mai comun? Cum ar fi să ridici telefonul şi să spui: „Trageți-i un audit tipului ăstuia, are mai multe-n cămară decât lasă să pară.“

— Grunwald, n-am sunat niciodată...

Toaleta se zdruncină. Curtis se legănă în spate, convins că de data asta...

Însă din nou toaleta se stabiliză. Curtis începea să se simtă amețit. Amețit şi îngrețoşat. Nu doar din cauza mirosului; din cauza căldurii. Sau poate din cauza amândurora, laolaltă. Simțea că i se lipeşte tricoul de piept.

— Eu prezint dovezile, zise Grunwald. Tu să taci când eu prezint dovezile. Linişte în sala de judecată, futu-i mama mă-sii.

De ce era aşa cald acolo înăuntru? Curtis ridică privirea şi nu văzu niciun loc de aerisire în tavan. Sau... erau, însă fuseseră acoperite. Cu o foaie de metal, aparent. Trei sau patru găuri fuseseră făcute în ea, prin care intra niscai lumină, dar absolut deloc aer. Găurile erau mai mari ca nişte

monede de un sfert, mai mici decât nişte dolari de argint. Se uită peste umăr şi văzu o altă linie de găuri, însă cele două aerisiri din uşă fuseseră şi ele aproape complet acoperite.

— Mi-au înghețat activele, zise Grunwald pe o voce plângăcioasă. Au făcut un audit întâi, au spus că e doar o procedură de rutină, dar eu ştiu cu ce se ocupă ei, şi ştiam ce urmează.

Sigur că ştiai, deoarece erai vinovat până peste cap.

— Dar chiar înainte de audit, mi-a apărut tusea asta. Tot lucrătura ta a fost, sunt sigur. M-am dus la doctor. Cancer pulmonar, vecine, şi s-a extins la ficat şi stomac şi dracu' ştie la ce altceva. La toate părțile moi. Exact ce ar urmări o vrăjitoare. Mă surprinde că nu mi-ai pus cancer şi la boaşe şi-n cur, deşi sunt sigur că va ajunge şi acolo cu timpul. Dacă-i dau voie. Dar n-o voi face. De aia, deşi cred că am rezolvat treaba aici, mi-am pus, ştii tu, scutece la cur, nu mai contează nici dacă n-o fac. O să-mi trag un glonț în cap cât de curând. Chiar cu pistolul ăsta, vecine. Când voi fi în jacuzzi.

Suspină melancolic.

— Acela-i singurul loc în care mai sunt fericit. În jacuzziul meu.

Curtis înțelese ceva. Poate atunci când îl auzi pe Canalie rostind Cred că am rezolvat treaba aici, dar cel mai probabil ştiuse deja de ceva timp. Canalia intenționa să răstoarne toaleta Port-O-San. Avea s-o facă dacă el protesta şi implora; avea s-o facă dacă el îşi păstra calmul. Nu conta cu adevărat. Dar pentru moment, îşi păstră totuşi calmul. Fiindcă voia să rămână la verticală cât mai mult timp posibil - da, sigur că da - dar şi dintr-o fascinație înspăimântătoare. Grunwald nu vorbea metaforic; Grunwald chiar credea că vecinul lui, Curtis Johnson, era un fel de vrăjitor. Probabil că şi creierul îi era atacat de putreziciune, pe lângă celelalte organe.

— CANCER PULMONAR! proclamă Grunwald în şantierul său pustiu - şi atunci reîncepu să tuşească. Ciorile croncăniră a protest. Am renunțat la fumat acum treizeci de ani şi fac cancer pulmonar ACUM?

— Eşti nebun, spuse Curtis.

— Sigur, aşa ar spune lumea. Ăsta era planul, nu-i aşa? Ăsta era PLAAAA-NUL, în pizda mă-sii. Şi atunci, colac peste pupăză, tu mă dai în judecată pentru câinele ăla afurisit al tău cu față de cur? Pentru jigodia aia care era pe PROPRIETATEA MEA? Şi în ce scop? După ce mi-ai luat terenul, soția, afacerea şi viața, în ce scop? Ca să mă umileşti, desigur! Ca să dai în cel căzut la pământ! În dorul lelii! Vrăjitorie! Dar ştii ce spune Biblia? Pe vrăjitoare să n-o laşi să trăiască! Tot ce mi s-a întâmplat e din vina ta, şi pe vrăjitoare să n-o laşi... SĂ TRĂIASCĂ!

Grunwald împinse toaleta. Probabil că înfipsese umărul în ea, deoarece nu fu nici urmă de ezitare acum, cabina nu se clătină în nesiguranță. Curtis, devenit pentru moment imponderal, căzu în spate. Încuietoarea ar fi trebuit să se rupă sub greutatea sa, dar nu se rupse. Canalia trebuie că meşterise ceva şi la ea.

Apoi îşi recăpătă greutatea şi căzu tare pe spate, când toaleta portabilă atinse pământul cu uşa în jos. Îşi muşcă limba. Spatele capului intră în coliziune cu uşa şi văzu stele în fața ochilor. Capacul toaletei se deschise ca o gură. Lichid brun-închis, gros ca siropul, vomită din ea. Un excrement putred îi ateriză pe vintre. Curtis scoase un strigăt de scârbă, îl lovi cu mâna, apoi se şterse pe tricou, lăsând o pată maronie. Din gura căscată a toaletei se revărsă un pârâu infect. Se prelinse pe-o parte a băncii şi se strânse în jurul tenişilor lui. În balta astfel formată ajunse un ambalaj de fursecuri Reese's Pea-nut Butter Cup. Fâşii de hârtie igienică atârnau de gura toaletei. Arăta ca Ajunul Anului Nou în iad. Treaba asta era imposibil să fie aievea. Era un coşmar rămas din copilărie.

— Acuma cum miroase acolo, vecine? strigă Canalia. Râdea şi tuşea. Exact ca acasă, nu-i aşa? Consideră, dacă vrei, că e versiunea de secol douăzeci a scaunului de înec pentru pidosnici. Nu-ți mai trebuie decât senatorul ăla homo şi un morman de chiloței Victoria's Secret şi ai putea ține o petrecere în lenjerie intimă!

Curtis era ud şi pe spate. Îşi dădu seama că toaleta probabil aterizase în apa din canal sau se făcuse punte peste ea. Prin găurile din uşă pătrundea apă.

— De regulă, toaletele astea portabile sunt făcute doar din plastic subțire, turnat - ştii, cele pe care le vezi în parcările pentru tiruri sau la popasurile de pe autostradă –, de îți poți băga pumnul prin pereți sau acoperiş, dacă eşti hotărât. Pe şantiere însă, montăm foi de metal pe pereți. Armătură, se numeşte. Altfel, vin oamenii şi fac găuri în ei cu pumnul. Vandali, doar ca să se distreze, sau homalăi ca tine. Fac ceea ce ei numesc „găuri de glorie“. O, da, am cunoştință de lucrurile astea. Am toate informațiile, vecine. Sau vin puştii şi aruncă pietre prin acoperiş, doar ca să vadă cum se aude. E ca un pocnet, ca atunci când pocneşti o pungă mare de hârtie. Aşa că punem metal şi pe acoperiş. Sigur că aşa e mai cald înăuntru, însă asta le sporeşte de fapt eficiența. Nimeni nu are chef să stea cincisprezece minute, citind o revistă, într-o căcăstoare în care e mai cald decât într-o închisoare turcească.

Curtis se întoarse pe cealaltă parte. Stătea într-o baltă întunecată, urât mirositoare. În jurul încheieturii de la mână avea înfăşurată o bucată de hârtie igienică. O înlătură. Văzu pe ea o dâră maronie - urma defecării vreunui muncitor constructor de mult pus pe liber - şi începu să strige. Zăcea în rahat şi hârtie igienică, apa continua să se infiltreze prin uşă, şi nu era deloc un vis.

Undeva nu foarte departe, Macintoshul lui rula numere de pe Wall Street, iar el zăcea într-o baltă de apă cu pişat, cu un cârnat negru şi vechi făcut covrig în colț şi o gură de toaletă căscată nu mult deasupra călcâielor sale, şi nu era deloc un vis. Şi-ar fi vândut şi sufletul să se trezească în propriul pat, curat şi revigorat.

— Dă-mi drumul! GRUNWALD, TE ROG!

— Nu pot. Totul e aranjat, zise Canalia pe o voce sterilă. Ai venit aici să te delectezi la vederea unui rahat - să te umfli puțin în pene. Ai simțit o chemare a naturii şi ți-au căzut ochii pe buzile astea portabile. Ai intrat în cea din capăt şi s-a

răsturnat. Sfârşitul poveştii. Când vei fi găsit - când vei fi în sfârşit găsit - sticleții vor vedea că toate stau înclinat, fiindcă ploile de după-amiază le-au săpat pe dedesubt. N-au de unde să ştie că sălaşul tău actual era puțin mai înclinat decât celelalte. Sau că eu ți-am luat mobilul. Vor presupune doar că l-ai lăsat acasă, fătălău uituc ce eşti. Situația li se va părea foarte clară. Dovezile, înțelegi - întotdeauna lucrurile se reduc la dovezi.

Râse. Fără a tuşi de data asta, doar râsul cald, mulțumit de sine, al unui om care n-a neglijat nimic. Curtis zăcea în apa mizeră adâncă acum de cinci centimetri, simțea că i se îmbiba în tricou şi pantaloni până la piele, şi-şi dorea să moară Canalia pe loc de-un atac cerebral sau infarct. Ducă-se dracului cancerul; să pice chiar acolo, pe strada nepavată a prostescului său plan urbanistic înghițit de faliment. De preferință pe spate, ca păsările să-i poată ciuguli ochii.

Dacă se întâmplă asta, aici voi muri.

Adevărat, dar asta şi plănuise Grunwald de la bun început, aşa că ce mai conta?

— Vor vedea că n-a avut loc un jaf; ai toți banii în buzunar. La fel şi cheia de la motoscuter. Drăciile alea sunt foarte nesigure, apropo; aproape la fel de periculoase ca ATV-urile. Şi fără cască! Ruşine să-ți fie, vecine. Am observat că ai activat alarma, totuşi, şi asta e bine. Un element favorabil în plus, de fapt. N-ai nici măcar un pix cu care să scrii un mesaj pe perete. Dacă ai fi avut, ți l-aş fi luat, dar nu ai. Va lăsa impresia unui accident tragic.

Făcu o pauză. Curtis şi-l imagina acolo afară cu o claritate diabolică. Stând acolo în hainele lui prea largi, cu mâinile îndesate în buzunare şi cu părul nespălat căzut peste urechi. Reflectând. Vorbind cu Curtis, dar totodată vorbind cu el însuşi, căutând scăpări chiar şi acum, chiar şi după, probabil, săptămâni întregi de nopți nedormite, petrecute plănuind mişcarea aceasta.

— Sigur, nu te poți gândi la toate. Întotdeauna sunt cărți-surpriză în pachet. Doiari şi valeți, omul cu toporul, şeptari care duc totul. Genul ăsta de lucruri. Dacă sunt şanse să vină

cineva şi să dea peste tine? Cât încă mai eşti în viață, adică? Slabe, aş spune. Foarte slabe. Şi eu ce am de pierdut? Râse, aparent încântat de sine. Stai în căcat, Johnson? Sper că da.

Curtis se uită la excrementul încovrigat pe care îl înlăturase de pe pantaloni, dar nu spuse nimic. Se auzea un bâzâit slab. Muşte. Doar câteva, însă şi câteva erau prea multe, după opinia lui. Ieşeau din gura căscată a toaletei. Trebuie că fuseseră prinse în rezervorul colector ce-ar fi trebuit să se afle sub el în loc să stea pe-o rână la picioarele sale.

— Eu plec acuma, vecine, dar gândeşte-te la asta: înduri o adevărată, ştii tu, soartă de vrăjitor. Şi vorba 'ceea: în căcăstoare, nimeni nu-ți aude strigătele.

Grunwald se îndepărtă. Curtis îşi dădu seama după sunetul tot mai slab al râsetului său combinat cu tuse.

— Grunwald! Grunwald, întoarce-te!

Grunwald strigă:

— Acum tu eşti în mare rahat. La propriu în mare rahat.

Apoi - trebuia să se aştepte la asta, se aşteptase la asta, însă tot incredibil i se părea - auzi maşina companiei cu palmierul pictat pe portiere pornind.

— Vino înapoi, Canalie ce eşti!

Dar acum sunetul maşinii scădea, pe măsură ce Grunwald conducea cu viteză pe strada nepavată (Curtis auzea fleşcăitul roților prin bălți), apoi pe deal în sus, pe lângă locul unde un Curtis Johnson cu totul diferit îşi parcase Vespa. Canalie claxonă o singură dată - crud şi vesel - după care sunetul motorului se făcu una cu sunetul zilei, care nu era decât zumzet de insecte în iarbă şi bâzâitul muştelor scăpate din rezervorul septic şi vuietul unui avion îndepărtat în care persoane la clasa întâi poate mâncau brânză Brie cu biscuiți.

O muscă se aşează pe brațul lui Curtis. O alungă cu mâna. Ateriză pe rahatul încovrigat şi începu să prânzească. Brusc, miasma rezervorului septic deranjat păru o ființă vie, o mână neagră-maronie ce-i intra lui Curtis pe gât în jos. Însă mirosul de excremente vechi în descompunere nu era cel mai rău; cel mai rău era mirosul de dezinfectant. Era chestia aia albastră. Ştia că era chestia aia albastră.

Execută o genuflexiune - avea loc exact pentru atât - şi vomită între genunchii depărtați, în balta de apă şi fâşii plutitoare de hârtie igienică. După isprăvile anterioare într-ale regurgitării, nu mai rămăsese decât fiere. Rămase aplecat şi gâfâind, cu mâinile în spate, sprijinit în uşa pe care şedea acum, tăie-tura de ras de la barbă pulsând şi usturându-l. Apoi stomacul i se revoltă din nou, de data aceasta scoțând doar un râgâit care semănă cu strigătul unei cicade.

Şi, cât ar fi părut de ciudat, se simțea mai bine. Cumva sincer. Accesul acesta de vomă fusese câştigat. Fără a fi nevoie de vârârea degetelor pe gât. Cât despre mătreața sa, cine ştia? Poate va putea oferi lumii darul unui nou tratament: Soluția de Clătire cu Urină Învechită. Va avea grijă să-şi verifice scalpul după urme de îmbunătățire când va ieşi de acolo. Dacă va ieşi de acolo.

Să şadă drept, cel puțin, nu era o problemă. Era înfiorător de cald şi putoarea era teribilă (nu voia să se gândească ce putea să se fi răscolit în rezervorul septic şi în acelaşi timp nu putea alunga aceste gânduri), dar măcar avea loc de întoarcere.

— Trebuie să număr avantajele, murmură el. Trebuie să le număr cu grijă, mama lor de avantaje.

Da, şi să pună deoparte. Asta ar fi fost de asemenea bine. Nivelul apei în care şedea nu mai creştea, şi acesta probabil era un alt avantaj. Nu avea să se înece. Doar dacă, desigur, ploile de după-amiază nu se transformau în averse. Mai văzuse el de astea. Şi nu ajuta la nimic să-şi spună că va ieşi de acolo până după-masă, sigur că va ieşi, fiindcă genul acesta de gândire magică era exact intenția Canaliei. Nu putea să şadă acolo pur şi simplu, slavă Domnului că avea măcar loc de întors, şi să aştepte să vină salvarea.

Poate va veni cineva de la Departamentul Construcții şi Planificare al Ținutului Charlotte. Sau o echipă de vânători de capete de la Fisc.

O imagine frumoasă, însă avea o bănuială că asta nu se va întâmpla. Canalia trebuia că luase şi el în considerare aceste posibilități. Sigur că un birocrat sau o echipă întreagă de

birocrați puteau face un ocol neprogramat pe acolo, dar a te baza pe asta era o prostie la fel de mare ca speranța că Grunwald îşi va reconsidera atitudinea. Iar doamna Wilson avea să presupună că el se dusese la un film de după-masă în Sarasota, cum făcea deseori.

Lovi în pereți, întâi în stângul, apoi în dreptul. De ambele laturi simți metal dur dincolo de plasticul subțire, flexibil. Armătură. Se ridică în genunchi şi de data aceasta chiar se lovi cu capul, dar nici nu băgă de seamă. Ceea ce vedea nu era încurajator: vârfurile boante ale şuruburilor care țineau cabina laolaltă. Capetele erau pe partea cealaltă. Aceasta nu era o căcăstoare; era un coşciug.

Când avu acest gând, momentul lui de claritate şi calm se făcu praf şi pulbere. În locul lui se lăsă panica. Începu să lovească în pereții toaletei, strigând să i se dea drumul. Se aruncă dintr-o parte în alta, ca un copil care face istericale, încercând să rostogolească toaleta, pentru ca astfel să poată măcar deschide uşa, dar afurisenia aia nici că se clinti. Afurisenia aia era grea. Armătura cu care era învelită îi dădea greutate.

Grea ca un coşciug! țipă mintea lui. Cuprins de panică, toate celelalte gânduri fuseseră izgonite. Grea ca un coşciug! Ca un coşciug! Un coşciug!

Nu ştia cât continuase în felul acesta, dar la un moment dat încercă să se ridice în picioare, ca şi când ar fi putut să iasă, ca Superman, prin peretele care stătea acum spre cer. Se lovi iar cu capul, acum mult mai tare. Căzu înainte pe burtă. Mâna îi intră în ceva vâscos - ceva care mânjea - şi o şterse pe turul pantalonilor. Făcu asta fără a se uita. Ținea ochii strâns închişi. De la colțurile lor şiroiau lacrimi. În întunecimea din spatele pleoapelor, stele verzi goneau şi explodau. Nu sângera - bănuia că asta era bine, încă un avantaj afurisit de trecut pe răboj - însă puțin lipsise să-şi piardă cunoştința.

— Calmează-te, zise el. Se ridică iarăşi în genunchi. Ținea bărbia în piept, părul îi atârna, avea ochii închişi. Semăna cu un om care se ruga, şi bănuia că asta şi făcea. O muscă execută o aterizare cu ridicare imediată pe ceafa sa. Nu te

ajută s-o iei razna, i-ar face mare plăcere dacă te-ar auzi strigând şi bătând câmpii, aşa că potoleşte-te, nu-i da ce i-ar face plăcere, ci doar po-toleşte-te şi gândeşte-te la asta.

La ce să se gândească? Era prins în capcană.

Curtis se aşează înapoi pe uşă şi îşi îngropă faţa în palme.

Timpul se scurse şi lumea merse mai departe.

Lumea făcu ce ştia ea să facă.

Pe Route 17, câteva vehicule - majoritatea de povară; camionete de fermă îndreptându-se fie spre pieţele din Sarasota, fie spre magazinul alimentar din Nokomis, din când în când câte un tractor, furgoneta poştaşului cu luminile ei galbene pe acoperiş - îşi vedeau de drum. Niciuna nu o luă pe ieşirea spre Durkin Grove Village.

Doamna Wilson ajunse la domiciliul lui Curtis, intră folosind cheia ei, citi mesajul pe care domnul Johnson îl lăsase pe masa din bucătărie şi începu să aspire. Apoi călcă haine urmărind telenovelele de după-masă. Pregăti o caserolă cu macaroane, o vârî la frigider, apoi mâzgăli câteva instrucţiuni scurte despre prepararea ei - Coacere la 175, 45 de minute - şi le lăsă pe masă, unde fusese bileţelul lui Curtis. Când tunetul începu să bolborosească deasupra Golfului Mexic, plecă mai devreme. Deseori făcea aşa când ploua. Nimeni nu ştia acolo cum se conduce pe ploaie, tratau fiecare ploiţă ca şi când ar fi fost o aversă în Vermont.

În Miami, agentul de Fisc însărcinat cu cazul Grunwald mâncă un sendviş cubanez. În loc de costum purta cămaşă tropicală imprimată cu papagali. Şedea sub o umbrelă la un restaurant de pe pasarelă. În Miami nu era nici urmă de ploaie. El era în vacanţă. Cazul Grunwald avea să fie tot acolo la întoar-cerea sa; roţile guvernului se învârt încet, dar extraordinar de bine.

Grunwald se relaxă în jacuzziul său de pe patio, moţăind, până când apropiata furtună de după-amiază îl trezi cu tunetele ei. Ieşi anevoie şi se duse înăuntru. Când închise uşa glisantă de sticlă dintre patio şi living, ploaia începu să cadă. Grunwald surâse.

— Asta o să te răcorească niţeluş, vecine, rosti el.

Ciorile îşi luaseră din nou primire postul pe schela care stătea agățată de banca neterminată pe trei laturi, dar când tunetul trosni aproape direct deasupra lor şi ploaia începu să cadă, îşi luară zborul şi căutară adăpost în pădure, croncănind supărate că au fost deranjate.

În toaleta Port-O-San - i se părea că era încuiat acolo de cel puțin trei ani - Curtis ascultă răpăitul ploii pe acoperişul închisorii sale. Acoperişul care fusese peretele din spate până când Canalia răsturnase coşmelia. Ploaia răpăi la început, apoi lovi, apoi se răsti. În culmea furtunii, era ca şi când s-ar fi aflat într-o cabină telefonică tapetată cu difuzoare. Tunetul explodă în tăriile cerului. Avu pe moment o viziune în care era lovit de fulger şi fript ca un clapon în cuptorul cu microunde. Descoperi că asta nu-l deranja cine ştie cât. Măcar ar fi fost rapid, iar ceea ce se întâmpla acum era lent.

Apa reîncepu să urce, dar nu cu repeziciune. Curtis era chiar bucuros de asta, acum că stabilise că nu exista de fapt riscul de-a se îneca precum un şobolan căzut într-un vas de toaletă. Măcar era apă şi lui îi era foarte sete. Apropie capul de una dintre găurile din armătura de oțel. Prin ea intra apă din canal. Bău ca un cal la jgheab, sorbind. Apa era nisipoasă, dar el bău până auzi clipocit în stomac, reamintindu-şi constant că era apă, asta era.

— Poate conține şi o doză de pişat, însă sunt sigur că doza e mică, zise el şi începu să râdă. Râsul se transformă în suspine, după care redeveni râs.

Ploaia se termină în jur de şase seara, cum se întâmpla de regulă în acea perioadă a anului. Soarele se limpezi la timp pentru a oferi un apus floridan de nota zece. Cei câțiva rezidenți de vară de pe Turtle Island se strânseră pe plajă să-l privească, cum făceau de obicei. Nimeni nu observă lipsa lui Curtis Johnson. Uneori era acolo, alteori, nu. Tim Grunwald era acolo şi mai mulți privitori ai apusului remarcară că arăta excepțional de vesel în seara aceea. Doamna Peebles îi spuse soțului ei, pe când se întorceau acasă mână în mână de-a lungul plajei, că ea credea că domnul Grunwald în sfârşit

începea să depăşească şocul pierderii soției. Domnul Peebles îi spuse că era o romantică.

— Da, scumpule, zise ea, punând mâna pe umărul lui un moment, de aceea m-am măritat cu tine.

Când Curtis văzu lumina care intra prin găurile din armătură - cele câteva care nu erau cu fața în jos - stingându-se din portocaliu în cenuşiu, înțelese că urma într-adevăr să petreacă noaptea în acel coşciug împuțit cu cinci centimetri de apă pe podea şi o gură de toaletă semiînchisă la picioare. Probabil că avea să moară acolo, însă asta părea o observație academică. A petrece noaptea acolo înăuntru, pe de altă parte - ore peste alte ore, mormane de ore aidoma unor cărți mari şi negre –, asta era real şi inevitabil.

Panica îşi reintră în drepturi. Începu din nou să strige şi să lovească în pereți, de data aceasta pivotând pe genunchi, întâi izbindu-se cu umărul drept de un perete şi apoi cu stângul de celălalt. Ca o pasăre prinsă în turla unei biserici, gândi, dar nu se putu opri. Un picior agitat turti cârnatul scăpat de partea de jos a băncii. Îşi rupse pantalonii. Întâi îşi învineți înche-ieturile degetelor, apoi le făcu să plesnească. Într-un târziu se opri, plângând şi lingându-şi mâinile.

Trebuie să încetez. Trebuie să-mi conserv puterile.

Apoi îşi spuse: Pentru ce?

Până la ora opt, aerul începuse să se răcorească. Până la zece, balta în care zăcea Curtis se răcise şi ea - părea rece, de fapt - şi el începu să tremure. Se cuprinse cu brațele şi trase genunchii la piept.

Îmi va fi bine atât timp cât nu-mi clănțănesc dinții, gândi. Nu pot îndura să-mi aud dinții clănțănind.

La ora unsprezece, Grunwald se duse la culcare. Stătu acolo întins în pijama sub ventilatorul care se învârtea, uitându-se în întuneric şi zâmbind. Se simțea mai bine decât se simțise de luni întregi. Era mulțumit, dar nu surprins.

— Noapte bună, vecine, spuse şi închise ochii.

Dormi cât fu noaptea de lungă fără a se trezi pentru prima dată în şase luni.

La miezul nopții, nu departe de celula lui Curtis, un animal - probabil doar un câine sălbatic, însă lui Curtis i se părea că scotea sunete de hienă - scoase un urlet prelung, amarnic. Dinții începură să-i clănțănească. Sunetul era pe-atât de înfiorător pe cât se temuse că va fi.

Mai târziu, la un inimaginabil moment, adormi.

Când se trezi, tremura din toate încheieturile. Până şi picioarele îi trepidau, dansând step ca picioarele unui narcoman în sevraj. Mă îmbolnăvesc, va trebui să merg naibii la doctor, mă dor toate, gândi. Apoi deschise ochii, văzu unde se afla, îşi aminti unde se afla, şi scoase un strigăt lung, chinuit:

— Ooooo... nu! NU!

Însă realitatea spunea „O, da“. Măcar în toaletă nu mai era întuneric deplin. Prin găurile rotunde pătrundea lumină: strălucirea palid-trandafirie a dimineții. Avea să capete forță în curând, pe măsură ce ziua se lumina şi se încingea. Nu peste mult timp avea să fiarbă din nou la aburi.

Grunwald se va întoarce. A avut toată noaptea să se gândească, îşi va da seama ce nebunie e asta şi se va întoarce. Mă va lăsa să ies.

Curtis nu credea asta. Voia să creadă, dar n-o credea.

Simțea o nevoie presantă să-şi golească vezica, însă afurisit să fie dacă avea să urineze în colț, chiar dacă peste tot erau numai excremente şi hârtie igienică, de când se răsturnase cabina cu o zi în urmă. Simțea într-un fel că, dacă făcea asta - un lucru scârbos ca acesta –, ar fi ca şi când şi-ar da un semn că a renunțat la speranță.

Chiar am renunțat la ea.

Dar nu era aşa. Nu complet. Oricât de tare suferea de dureri şi osteneală, oricât de speriat şi descurajat era, o parte din el încă tot nu renunțase la speranță. Şi exista o parte bună: nu simțea nicio nevoie de a-şi vârî degetele pe gât şi nu petrecuse nici măcar un minut în noaptea tocmai scursă, aşa aproape o eternitate cum fusese, scărmănându-şi scalpul cu pieptenele.

Şi oricum nu era nevoie să urineze în colț. Putea doar să ridice capacul toaletei cu o mână, să ia ținta cu cealaltă şi să-i dea drumul. Sigur, dată fiind noua configurație a cabinei, asta ar fi însemnat să urineze pe orizontală, nu într-un unghi descendent. Zvâcnetul pe care îl simțea din direcția vezicii sugera că asta nu va fi absolut deloc o problemă. Fără-ndoială, ultimele două jeturi aveau să ajungă probabil pe jos, dar...

— Dar astea-s vicisitudinile războiului, rosti el şi se surprinse cu un râs aspru. Cât despre capacul toaletei... ducă-se dracului, nu-l țin ridicat. Sunt eu în stare de mai mult.

Nu era el un Hercule, dar atât capacul semiridicat, cât şi flanşele care îl țineau prins de bancă erau din plastic: capacul şi colacul negre, flanşele - albe. Toată cabina aia nenorocită era doar un prefabricat ieftin de plastic, nu trebuia să fii ditamai constructorul ca să vezi asta, şi spre deosebire de pereți şi uşă, colacul şi sistemul lui de prindere nu erau armate. Credea că îl va putea smulge destul de uşor, şi dacă aşa era, avea s-o facă - fie şi doar pentru a se mai elibera de furie şi teroare.

Curtis prinse capacul şi-l ridică, intenționând să apuce de colacul de dedesubt şi să-l tragă într-o parte. În schimb, se blocă, uitându-se prin gaura circulară în rezervorul de jos, încercând să priceapă ce vedea.

Semăna cu o buză subțire de lumină.

Se uită la asta cu o perplexitate în care speranța se infiltra încet-încet - nu tocmai ca o revelație, ci părând să se ridice prin pielea sa transpirată, mânjită cu excremente. La început crezu că era fie o dâră de vopsea fosforescentă, fie de-a dreptul o iluzie optică. Această idee din urmă fu întărită când linia de lumină începu să se estompeze. Puțin... tot mai puțin... cel mai puțin...

Dar apoi, chiar înainte să dispară complet, reîncepu să capete intensitate, o linie de lumină atât de puternică, că o văzu plutind în spatele pleoapelor atunci când închise ochii.

Asta-i lumina soarelui. Fundul toaletei - ceea ce a fost fundul toaletei înainte ca Grunwald să o răstoarne - e cu fața spre est, unde soarele tocmai a răsărit.

Şi când se estompase?

— A intrat soarele după un nor, spuse el şi îşi înlătură de pe frunte părul lipit de transpirație cu mâna care nu ținea capacul toaletei. Acum a ieşit din nou la iveală.

Examină această idee în căutarea unui amestec poluant mortal al dorinței deşarte şi nu găsi nimic. Dovada era în fața ochilor săi: lumina soarelui răzbătând printr-o crăpătură subțire în fundul rezervorului septic al toaletei Port-O-San. Sau poate era o spărtură. Dacă putea intra acolo să lărgească acea spărtură, acea deschidere luminoasă spre lumea exterioară...

Nu te baza pe asta.

Iar pentru a ajunge la ea, ar fi trebuit să...

Imposibil, gândi. Dacă te gândeşti să te strecori în rezervorul septic prin gaura toaletei - ca Alice într-o Țară a Minunilor căcăcioasă - mai gândeşte-te. Poate dacă ai fi puştiul costeliv de odinioară, dar puştiul acela dispăruse acum treizeci şi cinci de ani.

Asta aşa era. Însă şi acum era slab - bănuia că plimbările zilnice cu bicicleta erau în principal răspunzătoare pentru asta - şi chestia era că credea că se poate strecura prin gaura din colacul toaletei. Poate că nici nu avea să fie atât de greu.

Şi cum vei ieşi înapoi?

Păi... dacă putea face ceva în privința buzei aceleia de lumină, poate că nu va mai trebui să iasă pe unde a intrat.

— Presupunând că voi putea intra, zise el.

Dintr-odată, stomacul i se umplu de fluturi şi pentru prima oară de când sosise acolo, la pitorescul Durkin Grove Village, simți dorința de a-şi băga degetele în gât. S-ar putea gândi mai limpede la asta dacă-şi gâdila puțin gâtul şi...

— Ba nu, rosti el scurt şi trase capacul şi colacul toaletei într-o parte cu mâna stângă. Flanşele scârțâiră, dar nu cedară. Puse şi cealaltă mână la lucru. Părul îi căzu înapoi peste frunte şi el smuci nervos din cap pentru a-l da deoparte.

Trase din nou. Capacul şi colacul mai rezistară un moment, apoi se rupseră. Unul dintre cele două prizoane de plastic alb căzu în rezervor. Celălalt, crăpat pe mijloc, se învârti pe uşa pe care Curtis stătea îngenuncheat.

Aruncă deoparte capacul şi colacul şi se uită în rezervor, sprijinindu-se cu mâinile pe bancă. Prima adiere a atmosferei infecte de acolo îl făcu să dea înapoi, strâmbându-se. Credea că se obişnuise cu mirosul (sau devenise imun la el), însă acum nu era cazul, cel puțin nu aşa aproape de sursă. Se întrebă din nou când fusese vidanjată ultima dată drăcovenia aia.

Uită-te la partea plină a paharului; a trecut mult timp şi de când n-a mai fost folosită.

Poate, probabil, dar Curtis nu era sigur că asta îmbunătățea situația. Erau totuşi multe materii acolo jos - multe materii fecale, plutind în ce mai rămăsese din apa dezinfectată. Aşa slabă cum era lumina, era suficient cât să fie sigur de asta. Apoi mai era problema întoarcerii. Probabil o putea face - dacă putea intra, aproape sigur putea să şi iasă - însă era mult prea uşor să-şi imagineze cum va arăta, o creatură puturoasă născută din scursori, nu un om de noroi, ci un om de căcat.

Întrebarea era: Avea oare de ales?

Păi, da. Putea să stea acolo, încercând să se convingă de faptul că salvarea probabil va veni până la urmă. Cavaleria, ca în ultima secvență dintr-un vechi film western. Deşi credea că mai degrabă va veni Canalia, dorind să se asigure că vecinul încă era... oare cum spusese? Comod în căscioara lui. Aşa ceva.

Asta îl făcu să ia o hotărâre. Se uită la gaura din bancă, acea gaură neagră din care ieşeau arome pestilențiale, gaura neagră cu buza ei de lumină dătătoare de speranțe. Speranțe la fel de plăpânde ca lumina însăşi. Calculă. Întâi brațul drept, apoi capul. Brațul stâng lipit pe lângă corp până ce se va fi strecurat până la mijloc. Apoi, când brațul drept va fi liber...

Doar că dacă nu va reuşi să-l elibereze? Se văzu înţepenit, cu braţul drept în rezervor, cu braţul stâng de neclintit pe lângă corp, pântecele umplând gaura, blocând aerul, iar el murind ca un câine, zbătându-se spre dejecţiile de sub el în vreme ce se sufoca, ultimul lucru pe care-l vedea fiind tivul luminos, sfidător, care îl ademenise înăuntru.

Văzu pe cineva care-i găsea corpul pe jumătate înfipt în gaura toaletei, cu fundul în sus şi picioarele depărtate, cu urme maronii de pantofi lăsate pe cabina aia blestemată, de la ultimele sale zbateri înaintea morţii. Auzea pe cineva - poate agentul acela de Fisc care era sula din coastele Canaliei - spunând: „Maică Precistă, trebuie c-a scăpat ceva al naibii de valoros acolo înăuntru."

Era comic, dar Curtis nu avea chef de râs.

De când stătea în genunchi acolo, mijind ochii în rezervor? Nu ştia - ceasul lui rămăsese în birou, lângă mousepadul computerului –, dar judecând după cum îl dureau coapsele, bănuia că de-o bună bucată de vreme. Iar lumina se intensificase considerabil. Probabil că soarele era acum ieşit cu totul de după linia orizontului şi-n scurt timp închisoarea lui avea să se transforme din nou într-o saună.

— Trebe s-o fac, zise şi îşi şterse sudoarea de pe obraji cu palmele. E singura şansă.

Pregetă însă din nou, deoarece mai avusese un gând.

Dacă era un şarpe acolo jos?

Dacă vecinul lui, Canalia, aşteptându-se ca duşmanul lui vrăjitor să încerce exact lucrul acesta, pusese un şarpe acolo jos? O viperă, poate, care dormea pentru moment sub un strat răcoros de dejecţii umane? O muşcătură de viperă pe braţ şi-l aştepta o moarte lentă şi dureroasă, braţul umflându-i-se chiar în timp ce temperatura creştea. O muşcătură de cobră regală l-ar răpune mai repede, dar şi mai dureros: inima zvâcnind, oprindu-se, zvâcnind din nou, apoi oprindu-se definitiv.

Nu e niciun şarpe acolo. Insecte, poate, dar nu şerpi. L-ai văzut, l-ai auzit. Nu se gândea atât de departe. Era prea bolnav, prea nebun.

Poate da, poate nu. Pe nebuni nu-i prea poți citi, nu-i aşa? Erau nişte cărți surpriză.

— Doiari şi valeți, omul cu toporul, şeptari care duc totul, zise Curtis. Crezul Canaliei. Tot ce ştia sigur era că, dacă nu încerca să coboare, aproape sigur avea să moară acolo sus. Şi în definitiv, o muşcătură de şarpe putea însemna o moarte mai rapidă şi mai uşor de îndurat.

— Trebe, zise el, ştergându-se iar pe obraji. Trebe.

Atât timp cât nu rămânea înțepenit jumătate înăuntru şi jumătate afară din gaură. Acela ar fi fost un mod teribil de-a muri.

— N-o să rămân blocat, zise. Uite ce mare este. Treaba aia a fost făcută pentru cururi de camionagii de cursă lungă, mâncători de gogoşi.

Asta îl făcu să râdă în barbă. Sunetul conținea mai multă isterie decât umor. Gaura de toaletă nu i se părea mare; i se părea mică. Aproape minusculă. Ştia că asta era doar percepția sa distorsionată de agitație - la naiba, percepția sa distorsionată de spaimă, distorsionată de-o frică de moarte –, totuşi asta nu-l ajuta cine ştie cât.

— Trebe s-o fac totuşi, spuse. Altă şansă chiar nu există.

Şi într-un final probabil că va fi în van... dar se îndoia că cineva se sinchisise să adauge un strat exterior de oțel rezervorului septic, şi asta îi dădu imboldul necesar.

— Domnul fie cu mine, zise. Era prima lui rugăciune în aproape patruzeci de ani. Doamne, rogu-Te, ajută-mă să nu rămân blocat.

Vârî brațul drept prin gaură, apoi capul (înainte luând o gură mare de aer ceva mai curat). Lipi brațul stâng de corp şi se strecură în gaură. Umărul stâng se blocă, dar înainte să intre în panică şi să dea înapoi - acesta era, o parte din el înțelegea, momentul critic, punctul din care orice întoarcere era im-posibilă –, îl făcu să intre, mişcându-se ca un om care dansează Watusi. Umărul scăpă din strânsoare. Plonjă în rezervorul urât mirositor până la mijloc. Cum şoldurile - înguste, dar nu inexistente - umpleau gaura, înăuntru se făcu

beznă ca-n nucă. Tivul acela de lumină părea să plutească sfidător înaintea ochilor săi. Ca un miraj.

O, Doamne, rogu-Te, fă să nu fie un miraj.

Rezervorul era adânc de, poate, un metru, poate ceva mai mult. Mai mare decât portbagajul unei maşini, însă nu - din păcate - de dimensiunile platformei unei camionete. Nu avea cum fi sigur, însă credea că părul lui atingea apa dezinfectată şi că creştetul capului trebuia să fie la câțiva centimetri de zoaiele de pe fund. Brațul stâng era în continuare țintuit pe lângă corp. Țin-tuit la nivelul încheieturii, acum. Nu reuşea să-l elibereze. Se mişcă dintr-o parte în alta. Brațul rămase unde era. Cel mai cumplit coşmar al său: blocat. În cele din urmă, blocat. Blocat cu capul în jos în întunericul infect.

Panica se instală. Întinse mâna liberă fără a sta pe gânduri. Un moment, îşi văzu conturul degetelor în lumina precară ce venea din fundul rezervorului îndreptat acum nu spre pământ, ci spre răsărit. Lumina era chiar acolo, chiar în fața sa. Dădu s-o apuce. Primele trei degete de la mâna zbuciumată erau prea groase pentru a intra în spărtura aceea îngustă, dar reuşi să-l introducă pe cel mic în crăpătură. Trase, simțind marginea neregulată - metal sau plastic, nu ştia ce material era - întâi intrându-i în pielea degetului, apoi spărgând-o. Curtis nu dădu atenție. Trase mai tare.

Şoldurile-i intrară prin gaură ca un dop ieşind din gâtul unei sticle. Încheietura mâinii se eliberă, dar prea târziu ca să poată ridica brațul stâng şi să amortizeze căderea. Se prăbuşi cu capul înainte în rahat.

Curtis ieşi la suprafață tuşind şi lovind din mâini, cu nasul plin de apă puturoasă. Scuipă, conştient acum că era în mare rahat, o, sigur că da. Crezuse că toaleta era strâmtă? Ridicol. Toaleta era câmp deschis. Toaleta era vestul american, sălbăticiile australiene, marea nebuloasă Cap de Cal. Şi el renunțase la ea ca să se târască într-un pântece întunecat pe jumătate plin cu rahat dospit.

Se şterse pe față, apoi întinse mâinile în lateral. Cheaguri de materie întunecată zburară de pe vârfurile degetelor sale. Îl înțepau ochii, avea vederea înceţoşată. Se şterse la ei întâi cu o

mână, apoi cu cealaltă. Avea nasul înfundat. Vârî degetele mici în nări - simți că-i curgea sânge din cea dreaptă - şi le curăță cât putu mai bine. Scoase destule dejecții cât să poată respira din nou, dar când o făcu, putoarea rezervorului păru să-i sară pe gât în jos şi să-şi înfigă ghearele în stomacul său. Tuşi, un sunet adânc, gros.

Revino-ți. Revino-ți odată, altfel totul e de prisos.

Se sprijini cu spatele de peretele mânjit al rezervorului, trăgând aer adânc în piept pe gură, dar asta fu aproape la fel de rău. Imediat deasupra sa era o perlă mare de lumină ovală. Gaura toaletei prin care, în nebunia sa, se strecurase. Tuşi din nou. În urechile sale sună ca un dulău irascibil într-o zi caniculară, încercând să latre aproape strangulat de o zgardă spre strâmtă.

Şi dacă nu mă pot opri? Dacă nu mă pot opri din asta? Voi face un atac de apoplexie.

Era prea înspăimântat şi copleşit ca să gândească, aşa că gândi corpul în locul său. Se răsuci pe genunchi, lucru greu de făcut - peretele lateral al rezervorului, care acum era podeaua, era alunecos –, însă posibil. Lipi gura de crăpătura din podeaua rezervorului şi respiră prin ea. Atunci, îşi aminti o poveste pe care o auzise sau o citise în clasele primare: indieni care se ascundeau de duşmani pe fundul unui iaz puțin adânc. Stând acolo şi respirând prin trestii. Puteai face asta. Puteai s-o faci dacă-ți păstrai calmul.

Închise ochii. Respiră şi aerul care veni prin crăpătură era incredibil de dulce. Puțin câte puțin, goana inimii sale prinse a încetini.

Poți urca înapoi. Dacă poți intra, poți şi ieşi. Iar a urca înapoi va fi mai uşor, fiindcă acum eşti...

— Acum sunt slinos, zise el şi izbuti să râdă tremurat... deşi sunetul cavernos, în spațiu închis, al propriei sale voci îl sperie din nou.

Când simți că-şi recăpătase cât de cât controlul, deschise ochii. Se adaptaseră întunericului mai adânc din rezervor. Îşi putea vedea brațele mânjite cu rahat şi o bucată udă de hârtie igienică atârnând de mâna dreaptă. O culese şi o aruncă.

Bănuia că începea să se obişnuiască deja cu lucrurile astea. Bănuia că oamenii se pot obişnui cu orice, dacă n-au încotro. Acesta nu era un gând deosebit de liniştitor.

Se uită la crăpătură. Se uită la ea ceva timp, încercând să desluşească ce anume vedea. Era ca o ruptură de-a lungul cusăturii unei haine prost croite. Fiindcă acolo era o îmbinare. Rezervorul era făcut totuşi din plastic - un înveliş din plastic –, însă nu era o singură bucată; erau două. Şi bucăţile erau îmbinate cu un şir de şuruburi care scânteiau în beznă. Scânteiau fiindcă erau albe. Curtis încercă să-şi aducă aminte dacă mai văzuse vreodată şuruburi albe. Nu reuşi. Mai multe în partea de jos a rezervorului se rupseseră, creând despicătura aceea. Probabil că apă şi dejecţii se scurgeau în pământul de dedesubt de ceva timp.

Dacă cei de la Agenţia de Protecţia a Mediului ar şti de asta... Canalie, ar sta şi ei scai pe capul tău, gândi Curtis. Atinse un şurub care încă mai ţinea, cel din stânga locului unde se termina crăpătura. Nu putea fi sigur, dar credea că era din plastic dur, nu din metal. Acelaşi fel de plastic din care erau făcute flanşele colacului de toaletă, probabil.

Deci. Construit din două bucăţi. Rezervoare asamblate în vreo fabrică de toalete portabile din Defiance, Missouri, Magic City, Idaho sau - cine ştie? - What Cheer, Iowa. Prinse laolaltă cu şuruburi de plastic dur, îmbinarea efectuată pe fundul rezervorului şi pe laturi în sus, ca un zâmbet lătăreţ. Şuruburile strânse cu o şurubelniţă specială, cu tijă lungă, probabil acţionată cu aer comprimat, ca dispozitivele acelea de la service cu care mecanicii desfăceau şuruburile roţilor. Şi de ce capetele şuruburilor erau pe interior? Simplu. Pentru ca vreun glumeţ să nu vină cu propria şurubelniţă şi să deschidă un rezervor plin din exterior, desigur.

Şuruburile erau dispuse la intervale cam de cinci centimetri de-a lungul îmbinării, iar crăpătura era lungă cam de cincisprezece centimetri, făcându-l pe Curtis să deducă faptul că se rupseseră trei şuruburi de plastic. Materiale proaste sau concepţie proastă? Cui să-i pese? Rahat pe băţ.

— Ca să folosesc o expresie, zise şi râse din nou.

Şuruburile care încă țineau în stânga şi dreapta crăpăturii erau puțin ieşite în afară, însă el nu putea nici să le desfacă, nici să le rupă aşa cum procedase cu capacul de toaletă. Nu avea cum să le apuce. Cel din dreapta era puțin desfăcut şi bănuia că, dacă îl mişca, poate că avea să-l desprindă puțin şi apoi să deşurubeze de tot. I-ar fi luat ore întregi şi degetele probabil că i-ar sângera până să termine treaba, dar probabil se putea face. Şi ce va câştiga? Alți cinci centimetri de spațiu liber de-a lungul îmbinării. Doar atât.

Celelalte şuruburi păreau strânse bine.

Curtis nu mai putea sta în genunchi; îl ardeau muşchii coapselor. Se aşează cu spatele lipit de peretele curbat al rezervorului, cu antebrațele pe genunchi, cu mâinile murdare atârnând. Se uită la ovalul tot mai luminos al găurii toaletei. Aceea era lumea supraterană, bănuia, doar că bucata lui din ea se făcuse foarte mică. Mirosea mai bine, totuşi, şi când avea să-şi recapete puțin forța în picioare, bănuia că se va cățăra înapoi prin gaură. Nu avea de gând să rămână acolo, să şadă în rahat, dacă asta nu-i aducea niciun câştig. Şi se părea că nu-i aducea.

Un gândac uriaş, care prinsese curaj grație nemişcării lui Curtis, îi urcă pe cracul mizer al pantalonului. Flutură din mână şi gândacul o şterse.

— Aşa-i, zise el, fugi. De ce nu te strecori prin gaura aia? Tu probabil ai încăpea. Îşi înlătură părul din ochi, ştiind că se mânjea pe frunte, nepăsându-i însă. Ție-ți place aici. Tu probabil crezi că ai murit şi ai ajuns în raiul gândacilor.

Avea de gând să se odihnească, să le îngăduie picioarelor să se calmeze nițel, apoi să iasă din Țara Minunilor înapoi în bucata lui de lume supraterană, mare cât o cabină telefonică. Doar o scurtă pauză de odihnă; categoric, nu voia să rămână acolo jos mai mult decât era nevoie.

Curtis închise ochii şi încercă să se concentreze.

Văzu numere curgând pe un monitor de computer. Bursa de acțiuni nu era încă deschisă la New York, aşa că numerele acelea trebuiau să fie de peste ocean. Probabil bursa Nikkei. Majoritatea numerelor erau verzi. Asta era bine.

— Metale şi industriale, zise el. Şi Takeda Pharmaceutical - de-astea trebuie cumpărate. Oricine îşi dă seama...

Ghemuit lângă perete în poziție aproape fetală, cu fața suptă mânjită ca de război în dâre maronii, cu fundul scufundat aproape până la şolduri în zoaie, cu mâinile mizerabile atârnând în continuare de pe genunchii traşi la piept, Curtis dormi. Şi visă.

Betsy era în viață şi Curtis se afla în living. Cățeluşa stătea întinsă pe o parte, în locul ei obişnuit, între măsuța pentru cafea şi televizor, dormitând cu mingea de tenis roasă pe jumătate la îndemână. Sau îndelabă, în cazul lui Betsy.

— Bets! zise el. Trezeşte-te şi adu bagheta idiotului!

Ea se ridică greu în picioare - sigur că se ridica greu, era bătrână acum - şi, când făcu asta, medalioanele de la zgardă zornăiră.

Medalioanele zornăiră.

Medalioanele.

Se trezi icnind, înclinat pe stânga, cu spatele sprijinit de fundul soios al rezervorului septic, cu o mână întinsă fie să ia telecomanda, fie să o atingă pe cățeluşa sa moartă.

Lăsă mâna pe genunchi. Nu fu surprins să descopere că plângea. Probabil că plângea dinainte ca visul să înceapă să se deruleze. Betsy era moartă şi el şedea în rahat. Dacă acesta nu era un motiv suficient pentru a plânge, nu ştia care altul era.

Se uită din nou la ovalul de lumină din fața şi de deasupra sa şi văzu că era mult mai puternic conturat. Greu de crezut că dormise mult, dar aşa părea să fie. O oră, cel puțin. Dumnezeu ştia câtă otravă respira, însă...

— Nicio grijă, rezist eu în aer otrăvit, spuse. La urma urmei, doar sunt un vrăjitor.

Şi, aer nesănătos sau nu, visul fusese foarte plăcut. Foarte viu. Zornăitul acelor medalioane...

— Futu-i, şopti el şi mâna-i zbură la buzunar.

Era convins şi îngrozit că-şi pierduse cheia Vespei în cădere şi că va trebui să pipăie în jur după ea, răscolind rahatul doar la lumina precară ce intra prin crăpătură şi prin gaura

toaletei, însă cheia era acolo. La fel şi banii, dar banii nu-l ajutau cu nimic acolo jos, şi nici clema cu care erau prinşi nu era bună. Era din aur, era valoroasă, dar prea groasă ca să-i slujească drept unealtă. La fel şi cheia Vespei. Mai era însă ceva pe inelul de chei. Ceva care îl făcea să se simtă simultan rău şi bine de fiecare dată când îl vedea - sau când îl auzea zornăind. Era medalionul de identificare al lui Betsy.

Cățeluşa purtase două, dar acesta era cel pe care îl scosese de pe zgarda ei înainte să-i dea ultima îmbrățişare de rămas-bun şi să-i predea corpul neînsu-flețit veterinarului. Celălalt, impus de lege, certifica faptul că Betsy primise toate vaccinurile necesare. Acesta era mai personal. Era dreptunghiular, ca un medalion de identificare pentru soldați. Pe el erau ştanțate acestea:

BETSY
DACĂ M-AM PIERDUT
SUNAȚI LA 941-555-1954
CURTIS JOHNSON
GULF BOULEVARD NR. 19
TURTLE ISLAND, FLA. 34274

Nu era o şurubelniță, dar era subțire, era fabricat din oțel inoxidabil iar Curtis credea că-i va fi numai bun. Mai rosti o rugăciune - nu ştia dacă era adevărat ce se spunea, că la greu nimeni nu mai e ateu, dar în cazul lui părea a fi adevărat - şi introduse un capăt al medalionului lui Betsy în fanta şurubului din dreapta crăpăturii. A şurubului care era deja uşor slăbit.

Se aşteptă să întâmpine rezistență, dar sub muchia medalionului şurubul se roti aproape imediat. Fu atât de surprins, că scăpă inelul cu chei şi trebui să pipăie în jur după el. Introduse din nou marginea medalionului în capul şurubului şi-l răsuci de două ori. Restul reuşi să facă manual. Lucră cu un rânjet mare, incredul, pe față.

Înainte să atace şurubul din stânga crăpăturii - o crăpătură care acum era cu cinci centimetri mai mare - şterse medalionul pe tricou (îl şterse cât putu mai bine; tricoul era la

fel de mizerabil ca tot restul corpului său, şi i se lipea de piele) şi îl sărută cu tandreţe.

— Dacă asta merge, te pun în ramă. Ezită, apoi adăugă: Te rog să mergi, bine?

Introduse capătul medalionului în capul şurubului şi roti. Acesta era mai strâns decât primul... dar nu foarte strâns. Şi odată ce începu să se rotească, ieşi cu totul imediat.

— Iisuse, şopti Curtis. Plângea din nou; se transformase într-un plângăcios cu acte în regulă. O să ies de aici, Bets? Chiar o să ies?

Se întoarse în dreapta şi începu să lucreze la următorul şurub. Continuă în felul acesta, dreapta-stânga, dreapta-stânga, dreapta-stânga, odihnindu-se când îi obosea mâna, îndoind-o şi scuturând-o până ce i se detensiona din nou. Petrecuse aproape douăzeci şi patru de ore acolo; nu voia să se grăbească acum. Mai ales nu voia să-şi scape din nou inelul cu chei. Bănuia că-l putea găsi, spaţiul era mic, dar tot nu voia să rişte.

Dreapta-stânga, dreapta-stânga, dreapta-stânga.

Şi încet, în timp ce dimineaţa trecea şi rezervorul septic se încingea, făcând mirosul mai pătrunzător şi mai greu de îndurat, crăpătura de pe fundul lui se lărgi. Îi ieşea schema, se apropia de momentul evadării, dar refuza să se grăbească. Era important să nu se grăbească, să nu sară din loc ca un cal speriat. Pentru că o putea da în bară, da, dar şi pentru că mândria şi stima sa de sine - esenţialul său simţ de sine - încasaseră o lovitură.

Lăsând deoparte chestiunea stimei de sine, cursa se câştigă încet şi temeinic.

Dreapta-stânga, dreapta-stânga, dreapta-stânga.

La scurt timp înainte de prânz, îmbinarea de pe fundul mânjit cu dejecţii al toaletei se căscă, apoi se închise, apoi se căscă şi se închise din nou. Urmă o pauză. După care se crăpă pe-o lungime de un metru şi apăru creştetul capului lui Curtis Johnson. Se trase înapoi şi se auziră zornăieli şi zgrepţănări când reluă lucrul, desfăcând alte şuruburi: trei pe stânga, trei pe dreapta.

Data următoare când crăpătura se căscă, creştetul murdar, mânjit cu materii fecale, al capului său continuă să împingă. Ieşi încet, cu obrajii şi gura trase în jos ca de o teribilă forță gravitațională, cu o ureche zgâriată şi sângerând. Strigă din toți bojocii, împingând cu picioarele, îngrozit că acum chiar va rămâne înțepe-nit jumătate înăuntru şi jumătate afară din rezervor. Totuşi, deşi speriat, observă dulceața aerului: încins şi umed, cel mai bun aer pe care îl respirase vreodată.

După ce ieşi până la umeri, se odihni, gâfâind, uitându-se la cutia de bere strivită care sclipea în buruieni la nici zece paşi de capul său asudat, însângerat. Arăta ca un miracol. Apoi împinse din nou, cu capul ridicat, strâmbând din gură, cu fuioarele muşchilor de la gât ieşind în relief. Se auzi un pârâit când marginea crăpăturii rezervorului îi rupse tricoul pe spate. Abia dacă băgă de seamă. În fața lui era un pui de pin pitic înalt de nu mai mult de un metru. Se întinse, se prinse cu o mână de baza trunchiului lui subțire şi răşinos, apoi cu cealaltă. Se mai odihni un moment, conştient că ambii săi omoplați erau zgâriați şi sângerau, apoi se trase de copac şi se împinse o ultimă oară cu picioarele.

Crezuse că va smulge pinul din rădăcini, dar asta nu se întâmplă. Simți o durere sfâşietoare la fese când îmbinarea prin care se târa afară îi trase pantalonii jos, făcându-i ghem în jurul tenişilor. Pentru a ieşi complet afară, trebui să se tragă în continuare şi să se răsucească până când tenişii în sfârşit îi ieşiră din picioare. Iar când rezervorul în sfârşit îi dădu drumul la piciorul stâng, găsi aproape imposibil de crezut că era cu adevărat liber.

Se rostogoli pe spate, gol cu excepția chiloților (strâmbi, cu elasticul atârnând moale, cu şezutul sfâşiat expunându-i fesele care sângerau tare) şi a unei şosete albe. Se uită spre cerul albastru cu ochii larg căscați. Şi începu să strige. Înainte să-şi dea seama că striga cuvinte cu cap şi coadă, aproape răguşise complet: Sunt viu! Sunt viu! Sunt viu! Sunt viu!

Douăzeci de minute mai târziu, se ridică în picioare şi şchiopătă până la defuncta rulotă pusă pe butuci, cu o baltă mare alimentată de ploaia de ieri ascunsă în umbra ei. Uşa

era încuiată, dar într-o parte a scărilor de lemn nefinisat erau mai multe blocuri de ciment. Unul era crăpat în două. Curtis luă bucata mai mică şi lovi cu ea în încuietoare până ce uşa se deschise, lăsând să iasă un val de aer cald, stătut.

Se întoarse înainte să intre şi pentru un moment scrută toaletele de cealaltă parte a drumului, unde apa care umpluse gropile reflecta albastrul luminos al cerului aidoma unor cioburi de oglindă murdară. Cinci toalete Port-O-San, trei în picioare, două cu faţa în jos în canal. El aproape murise în cea din stânga. Şi chiar dacă stătea acolo doar într-o pereche de chiloţi zdrenţuiţi şi o şosetă, mânjit cu rahat şi sângerând parcă dintr-o sută de locuri, ideea aceea deja i se părea ireală. Un vis urât.

Biroul era parţial gol - sau parţial răscolit, probabil cu doar o zi sau două înainte de închiderea proiectului. Nu exista nicio partiţie; era o singură încăpere lungă cu prima jumătate ocupată de o masă, două scaune şi o canapea de la magazinul cu reduceri. În jumătatea din spate erau o stivă de cutii pline cu hârtii, o maşină de calcul prăfuită aşezată pe podea, un frigider scos din priză, un radio şi un scaun rotativ cu un bilet lipit pe spătar. ŢINE-L PENTRU JIMMY, scria pe el.

Mai era o uşă de dulap întredeschisă, dar înainte să verifice, Curtis deschise frigiderul mic. Înăuntru erau patru sticle de apă plată Zephyr, una dintre ele desfăcută şi goală pe trei sferturi. Curtis luă una dintre cele pline şi o bău până la ultima picătură. Era caldă, dar avea gustul apei care probabil curgea în râurile din rai. Când termină, i se strânse stomacul. Dădu fuga la uşă, se ţinu cu mâna de canat, se aplecă afară şi o vomită pe toată într-o parte a scărilor.

— Uite, mamă, nu-i nevoie să bag degetele în gât! strigă el, cu lacrimi curgându-i pe faţa mizerabilă. Bănuia că ar fi putut vomita apa direct pe podeaua rulotei părăsite, însă nu voia să fie în aceeaşi încăpere cu propriile-i dejecţii. Nu după ceea ce se întâmplase.

De fapt, intenţionez să nu mă mai uşurez niciodată, gândi el. De acum înainte îmi voi goli maţele conform căii religioase: imaculata defecare.

Bău a doua sticlă de apă mai încet, şi îi rămase în stomac. În timp ce sorbea, se uită în dulap. Erau două perechi de pantaloni murdari şi nişte cămăşi la fel de murdare îngrămădite într-un colț. Curtis bănuia că la un moment dat fusese o maşină de spălat şi uscat haine acolo în spate, unde acum erau stivuite cutiile. Sau poate mai fusese o rulotă, una care fusese prinsă pe cârlig şi tractată de acolo. Nu-i păsa. Îi păsa doar de cele două perechi de salopete ieftine, una pe un umeraş de sârmă, cealaltă agățată într-un cui pe perete. Perechea din cui părea mult prea mare, dar cea de pe umeraş îi putea fi bună. Şi chiar era, mai mult sau mai puțin. Trebui să răsucească manşetele de două ori şi bănuia că semăna mai mult cu Fermierul John după ce-a dat de mâncare la porci decât cu un jucător la bursă de succes, dar avea să-i folosească.

Putea suna la poliție, dar simțea că avea dreptul la o satisfacție mai mare decât aceea după toate prin câte trecuse. Mult mai mare.

— Vrăjitorii nu sună la poliție, spuse. Mai ales nu noi, ăştia gay.

Motoscuterul lui era tot acolo, dar încă nu avea nicio intenție să-l ia şi să plece. Pentru început, prea mulți oameni l-ar vedea pe omul de noroi pe Vespa Granturismo roşie. Nu credea că vreunul dintre ei va alerta poliția... dar toți vor râde. Curtis nu voia să fie observat şi nici nu voia să se râdă de el. Nici măcar pe la spate.

De asemenea, era obosit. Mai obosit decât fusese oricând în viață.

Se aşeză pe sofaua ieftină şi îşi puse o pernă sub cap. Lăsase uşa rulotei deschisă şi o briză uşoară pătrundea înăuntru, mângâindu-i pielea murdară cu degete fermecătoare. Nu purta nimic altceva decât salopeta acum. Îşi dăduse jos chiloții murdari şi şoseta rămasă înainte să o ia pe el.

Nu-mi simt mirosul deloc, gândi. Nu-i aşa că e uimitor?

Atunci îl fură somnul, un somn adânc şi complet. O visă pe Betsy care îi aducea bagheta idiotului, medalioanele de la

zgarda ei zornăind. Luă telecomanda de la ea şi când o îndreptă spre televizor, îl văzu pe Canalie trăgând cu ochiul pe geam.

Curtis se trezi patru ore mai târziu, transpirat şi rigid şi cu usturimi pe tot corpul. Afară, tunetul huruia, semn al apropierii furtunii din acea după-masă, conform programului. Coborî scările încropite ale rulotei pe o parte, ca un bătrân artritic. Se simțea ca un bătrân artritic. Apoi se aşeză, uitându-se când la cerul întunecat, când la toaleta portabilă din care evadase.

Când începu ploaia, el îşi dădu salopeta jos, o aruncă înapoi în rulotă ca să nu se ude şi rămase acolo gol în ploaie, cu fața în sus, zâmbind. Zâmbetul acela nu tresări nici când un fulger căzu bifurcat de cealaltă parte a Durkin Grove Village, destul de aproape ca să umple aerul cu miros de ozon. El se simțea perfect, delicios de sigur.

Ploaia rece îl spălă relativ bine şi când picăturile începură să se rărească, el urcă înapoi încet scările rulotei. După ce se uscă, îşi luă salopeta pe el. Şi când soarele de sfârşit de zi începu să se arate printre norii risipiți, urcă încet dealul spre locul unde era parcată Vespa. Strângea cheia în mâna dreaptă, cu medalionul de identificare al lui Betsy, acum ştirbit, strâns între degetul arătător şi cel mijlociu.

Scuterul nu era obişnuit să fie lăsat în ploaie, însă era un ponei bun şi porni după doar două cârâieli ale motorului, adoptând imediat torsul lui normal, amabil. Curtis urcă în şa, desculț şi fără cască, un spirit vesel. Conduse înapoi pe Turtle Island în felul acesta, cu vântul suflându-i părul mizerabil şi umflându-i salopeta în jurul picioarelor. Văzu puține maşini şi străbătu drumul principal fără absolut nicio problemă.

Îşi spuse că i-ar prinde bine două aspirine înainte de-a merge la Grunwald, dar altfel niciodată în viața sa nu se simțise mai bine.

La ora şapte în seara aceea, ploaia de după-masă era doar o amintire. Privitorii apusului de pe Turtle Island aveau să se adune pe plajă peste aproximativ un ceas pentru obişnuitul spectacol de sfârşit de zi, iar Grunwald se aştepta să fie printre

ei. Pentru moment totuşi, stătea în jacuzziul său de pe patio cu ochii închişi şi un gin slab cu apă tonică în apropiere. Luase un Percocet înainte să urce în jacuzzi, ştiind că-i va fi de ajutor când venea timpul scurtei plimbări pe plajă, însă senzația sa de satisfacție aproape visătoare persista. Mai că nu-i mai trebuiau analgezice. Situația asta se putea schimba, dar acum, nu se mai simțise atât de bine de ani întregi. Da, îl pândea ruina financiară, însă avea puşi deoparte destui bani cât să-i fie bine în timpul care-i mai rămăsese. Şi mai important, se ocupase de homosexualul care se făcuse vinovat de toată suferința sa. Ding-dong, vrăjitorul cel rău este...

— Salut, Grunwald. Salut, canalie ce eşti.

Grunwald deschise ochii imediat. O siluetă întunecată stătea între el şi soarele la apus, părând decupată din hârtie neagră. Sau crep funerar. Semăna cu Johnson, dar sigur că nu putea fi el; Johnson era încuiat într-o toaletă răsturnată, Johnson era un şoarece de hazna fie pe moarte, fie mort de-a binelea. De asemenea, un dandy spilcuit ca Johnson n-ar fi fost niciodată prins arătând ca un figurant din vechea emisiune Hee-Haw. Era un vis, trebuia să fie. Dar...

— Eşti treaz? Bine. Vreau să fii treaz pentru asta.

— Johnson? Doar o şoaptă. Doar de atât fu în stare. Nu eşti tu cu adevărat, nu-i aşa? Dar acum silueta se mişcă puțin - suficient cât să lase soarele de seară să-i lumineze fața zgâriată - şi Grunwald văzu că el era. Şi ce avea el în mână?

Curtis văzu la ce se uita Canalia şi se mai întoarse puțin, astfel încât soarele să lumineze şi obiectul acela. Era un uscător de păr, îşi dădu seama Grunwald. Era un uscător de păr şi el stătea în apă până la piept, într-un jacuzzi.

Se prinse de margini, vrând să se tragă afară, şi Johnson îl călcă pe mână. Grunwald strigă şi-şi trase mâna înapoi. Piciorul lui Johnson era desculț, însă îl călcase cu călcâiul, călcase tare.

— Îmi place să te ştiu exact unde eşti, zise Curtis, surâzând. Sunt sigur că asta îți plăcea şi ție, dar eu am scăpat, nu-i aşa? Şi ți-am adus chiar şi un cadou. Am trecut pe acasă după el. Nu-l refuza din cauza asta; e doar puțin

folosit şi l-am curățat de toată pulberea gay venind încoace. Prin curtea din spate, de fapt. E convenabil că nu mai circulă curent prin gardul ăla prostesc cu care mi-ai omorât cățelul. Uite aici, ține.

Şi aruncă uscătorul de păr în jacuzzi.

Grunwald strigă şi încercă să-l prindă, dar rată. Uscătorul împroşcă apa, apoi se scufundă. Un jet de apă îl învârti iar şi iar pe fund. Se lovi de picioarele scheletice ale lui Grunwald şi el se feri, strigând în continuare, convins că era electrocutat.

— Nu te agita, zise Johnson. Continua să surâdă. Îşi desfăcu întâi o bretea a salopetei pe care o purta, apoi pe cealaltă. Îi căzură până la glezne. Era gol pe dedesubt, cu urme de mizerie din rezervorul septic pe interiorul brațelor şi coapselor. În buric avea un bulgăre mic de ceva maro, scârbos. Nu era băgat în priză. Nici nu ştiu dacă treaba asta veche cu uscătorul de păr în jacuzzi funcționează. Deşi trebuie să recunosc că dacă aveam un prelungitor, poate încercam experimentul.

— Pleacă, lasă-mă în pace, se răsti Grunwald.

— Mnu, făcu Johnson. Nu prea cred.

Zâmbind, zâmbind mereu. Grunwald se întrebă dacă omul nu-şi pierduse mințile. El şi le-ar fi pierdut în împrejurări asemănătoare cu cele în care-l lăsase pe Johnson. Oare cum ieşise? Cum, pentru Dumnezeu?

— Ploaia de după-masă a spălat aproape tot rahatul, dar încă sunt destul de murdar. După cum vezi.

Johnson observă bulgăraşul scârbos din buric, îl scoase cu degetul şi-l aruncă degajat în jacuzzi ca pe-un muc.

Ateriză pe obrazul lui Grunwald. Maro şi împuțit. Începând să curgă. Dumnezeule mare, era căcat. Strigă din nou, acum de scârbă.

— Şutează şi marchează, zise Johnson, zâmbind. Nu-i foarte plăcut, nu-i aşa? Şi deşi nu-i mai simt bine mirosul, m-am săturat până peste cap să mă uit la el. Aşa că fii un bun vecin, te rog, şi împarte jacuzziul cu mine.

— Nu! Nu, nu poți...

— Mersi! zise Johnson, zâmbind, şi sări înăuntru.

Corpul lui despică apa. Grunwald îi simțea mirosul. Puțea insuportabil. Grunwald se grăbi spre cealaltă parte a căzii, gambele-i uscate ivindu-se albe deasupra apei agitate, bronzul picioarelor la fel de uscate semănând cu nişte ciorapi de nailon petit-gris. Aruncă un braț pe după marginea căzii. Atunci Johnson îl prinse pe după gât cu un braț foarte zgâriat, dar oribil de puternic şi-l trase înapoi în apă.

— Nu nu nu nu nu! zise Johnson, surâzând. Îl trase pe Grunwald la pieptul său. Pe suprafața apei agitate tresăltau bucățele negru-maronii de jeg. Noi, tipii gay, rareori facem baie singuri. Nu mă îndoiesc că ai găsit informația asta în căutările tale pe internet. Cât despre vrăjitorii gay? Niciodată!

— Dă-mi drumul!

— Poate. Dar Johnson îl strânse şi mai tare, o îmbrățişare oribil de intimă, încă purtând miasma toaletei Port-O-San. Întâi însă, cred că trebuie să faci cunoştință cu scaunul ruşinii pentru pidosnici. Un fel de botez. Să-ți speli păcatele.

Zâmbetul deveni un rânjet, rânjetul un rictus. Grunwald înțelese că va muri. Nu în patul său, într-un nesigur viitor medical, ci chiar acolo. Johnson urma să-l înece în propriul său jacuzzi şi ultimul lucru pe care îl va vedea vor fi bucățelele de jeg plutind în apa până atunci curată.

Curtis apucă de umerii goi şi osoşi ai lui Grunwald şi-l băgă la fund. Grunwald se zbătu, lovind din picioare, părul lui rar plutind, mici bule argintii urcând în zigzag de la nasul lui mare şi coroiat. Dorința de a-l ține acolo era puternică... şi Curtis o putea face fiindcă el era puternic. Odată ca niciodată, Grunwald ar fi fost în stare să-l răpună cu o mână legată la spate, cu tot cu diferența lor de vârstă, însă acele zile apuseseră. Canalia aceasta era bolnavă rău. Motiv pentru care Curtis îi dădu drumul.

Grunwald ieşi repede la suprafață, tuşind şi înecându-se.

— Ai dreptate! strigă Curtis. Jucăria asta este bună la alinat dureri! Dar să nu vorbim despre mine; ce-mi poți spune despre tine? Vrei să mai intri o dată la fund? Submersia face bine la suflet, aşa spun toate religiile cele mai bune.

Grunwald clătină agitat din cap. Picături de apă îi zburară din părul rar şi din sprâncenele ceva mai dese.

— Atunci, şezi doar aici, îl îndemnă Curtis. Şezi aici şi ascultă. Şi nu cred că ne trebuie ăsta, nu-i aşa?

Băgă mâna sub piciorul lui Grunwald - bărbatul tresări şi scoase un strigăt scurt - şi înşfăcă uscătorul de păr. Curtis îl aruncă peste umăr. Alunecă sub scaunul de patio al stăpânului casei.

— O să te las imediat, zise Curtis. Mă întorc acasă la mine. Tu o să te poți duce să admiri apusul, dacă mai vrei. Mai vrei?

Grunwald clătină din cap.

— Nu? Aşa mă gândeam şi eu. Cred că ai avut parte de ultimul tău apus bun, vecine. De fapt, cred că ai avut parte de ultima ta zi bună, şi de aceea te las să trăieşti. Şi vrei să ştii care e ironia? Dacă m-ai fi lăsat în pace, ai fi obținut exact ce voiai. Pentru că deja eram încuiat în căcăstoare şi nici măcar nu ştiam. Nu ți se pare comic?

Grunwald nu spuse nimic, ci doar se uită la el cu ochi îngroziți. Cu ochii lui bolnavi şi îngroziți. Lui Curtis i s-ar fi putut face milă de el, dacă amintirea toaletei Port-O-San n-ar fi fost încât atât de vie. Capacul toaletei deschizându-se ca o gură. Cârnatul aterizându-i în poală ca un peşte mort.

— Răspunde, altfel mai primeşti o scufundare de botez.

— E comic, hârâi Grunwald. Şi apoi începu să tuşească.

Curtis aşteptă să-i treacă. Nu mai zâmbea.

— Da, este, zise el. Este comic. Toată tărăşenia este comică, dacă o vezi din perspectiva corectă. Şi eu cred că o văd.

Se săltă afară din jacuzzi, conştient că făcea mişcările cu o uşurință pe care Canalia nu avea s-o mai egaleze nicicând. Sub acoperişul verandei era un dulăpior. În el erau prosoape. Curtis luă unul şi începu să se usuce.

— Uite care-i treaba. Poți să suni la poliție şi să le spui că am încercat să te înec în propriu-ți jacuzzi, dar dacă faci asta, toate celelalte ies la iveală. Pe lângă toate necazurile tale, îți vei petrece restul vieții cu un caz penal în cârcă. Dar dacă uiți asta, suntem chit. Resetăm odometrul la zero. Doar că - aici e clenciul - eu apuc să te văd cum putrezeşti. Va veni o zi când

vei mirosi exact ca haznaua în care m-ai încuiat. Când alții îți vor simți mirosul ăsta şi când tu însuți îți vei simți mirosul ăsta.

— Mai bine mă sinucid, hârâi Grunwald.

Curtis îşi trăgea salopeta înapoi pe el. Ajunsese la concluzia că-i plăcea. Putea fi îmbrăcămintea perfectă de purtat în timp ce analizezi indicii bursieri la computer, într-un birou mic şi comod. Poate că se va duce la Target şi va cumpăra vreo şase perechi. Curtis Johnson cel nou şi fără compulsii: un tip pe care îl prinde salopeta.

Se opri în timp ce încheia a doua bretea.

— Ai putea face asta. Ai pistolul ăla. Hardballer, sau cum îi zice. Termină cu catarama, apoi se aplecă spre Grunwald, care se marina în continuare în jacuzzi şi se uita temător la el. Şi asta ar fi acceptabil. Poate chiar ai curajul necesar, deşi, când va veni momentul... poate ți-l vei pierde. În orice caz, voi fi foarte atent să nu ratez pocnetul.

Îl lăsă pe Grunwald atunci, dar nu pe unde venise. Dădu ocol spre drum. Dacă o lua la stânga ar fi ajuns acasă, dar el o luă la dreapta, către plajă. Pentru prima dată de la moartea lui Betsy, avea chef să urmărească asfințitul.

Două zile mai târziu, pe când stătea la computer (urmărea cu deosebit interes evoluția General Electric), Curtis auzi un pocnet puternic de alături. Nu asculta muzică şi sunetul se rostogoli prin aerul umed, aproape de iulie, cu o claritate perfectă. Rămase unde era, cu capul înclinat, cu urechile încă ciulite. Deşi nu avea cum să se audă un al doilea pocnet.

Noi, vrăjitorii, ştim bine căcaturi de genul ăsta, gândi el.

Doamna Wilson dădu buzna înăuntru, ținând un prosop de vase într-o mână.

— A sunat ca o împuşcătură!

— Probabil doar un rateu, zise el, zâmbind.

Zâmbea mult de la aventura sa în Durkin Grove Village. Credea că nu era acelaşi fel de zâmbet ca acela pe care îl purtase în Epoca Betsy, dar orice zâmbet era mai bun decât niciunul. Sigur că era adevăratttttttttttttttt?

Doamna Wilson îl privea cu îndoială.

— Păi... presupun că asta a fost.

Se întoarse ca să plece.

— Doamnă Wilson?

Femeia se roti.

— M-ai lăsa baltă dacă aş lua alt cățel? Un pui?

— Eu, să vă las din cauza unui pui? E nevoie de mai mult decât de-un puiuț ca să plec eu de undeva.

— Rod tot ce apucă, să ştiți. Şi nu întotdeauna...

Se întrerupse un moment, văzând peisajul întunecat şi scârbos al rezervorului septic. Lumea subpământeană.

Între timp, doamna Wilson îl privea curioasă.

— Nu întotdeauna folosesc baia, încheie el.

— Odată învățați, de regulă fac acolo unde trebuie să facă, zise ea. Mai ales într-un loc cu climă caldă ca acesta. Şi dumneata ai nevoie de tovărăşia cuiva, domnule Johnson. Am fost... sinceră să fiu, am fost puțin îngrijo-rată pentru dumneata.

El încuviință din cap.

— Da, am cam fost în rahat. Râse, o văzu că-l privea ciudat şi se opri. Iartă-mă.

Pentru a arăta că-l iartă, îl lovi cu prosopul de vase.

— Nu vreau o rasă pură, de data asta. Mă gândeam să merg la Adăpostul pentru Animale din Venice. Să iau un pui abandonat de cineva. Ceea ce ei numesc cățel salvat.

— Ar fi foarte frumos, spuse ea. Abia aştept să aud lipăit de lăbuțe.

— Bun.

— Chiar crezi că acela a fost un rateu?

Curtis se lăsă pe spate în scaun şi căzu teatral pe gânduri.

— Probabil... dar ştii că domnul Grunwald de alături e grav bolnav de ceva vreme. (Coborî vocea, adoptând un ton de şoaptă compătimitoare.) Cancer.

— O, vai mie, zise doamna Wilson.

Curtis aprobă din cap.

— Doar nu crezi că ar...?

Numerele care mărşăluiau pe monitorul computerului se topiră în screen-saver: fotografii aeriene şi imagini cu plaje,

toate înfățișând Turtle Island. Curtis se ridică în picioare, se duse la doamna Wilson şi-i luă prosopul din mână.

- Nu, n-aş zice, dar am putea merge să vedem. În definitiv, la ce sunt buni vecinii?

NOTE LA ASFINȚIT

Potrivit unei anumite şcoli de gândire, notele precum acestea sunt în cel mai bun caz nenecesare şi-n cel mai rău suspecte. Argumentul împotrivă este acela că poveştile care necesită explicații probabil că nu sunt poveşti foarte reuşite. Împărtăşesc întru câtva această idee, ceea ce este un motiv în plus să pun o scurtă addendă la finele cărții (plasarea ei aici evită totodată exasperantele acuzații de divulgare a subiectului, acuzații lansate cel mai adesea tocmai de curioşii curioşilor). Includ totuşi notele din simplul motiv că multor cititori le plac. Ei vor să ştie ce a făcut ca o poveste să fie scrisă sau la ce se gândea autorul când a scris-o. Autorul de față nu ştie bine niciunul dintre aceste două lucruri, dar poate oferi câteva gânduri dezlânate care s-ar putea sau nu să fie de interes cuiva.

„Willa“ Aceasta probabil că nu este cea mai bună povestire din carte, dar eu o iubesc foarte mult, întrucât a prilejuit debutul unei noi perioade de creativitate pentru mine - cu privire la proza scurtă, cel puțin. Majoritatea povestirilor din La asfințit au fost scrise după „Willa“, şi încă într-o succesiune relativ rapidă (într-o perioadă de nici doi ani). Cât despre povestire în sine... una dintre caracteristicile minunate ale fanteziei este aceea că oferă scriitorilor o şansă de-a explora ce s-ar putea (sau nu s-ar putea) întâmpla după ce dăm ortul popii. Se găsesc două povestiri despre asta în La asfințit (cealaltă este „New York Times la ofertă specială“). Am fost crescut ca un metodist perfect normal şi, chiar dacă am respins de mult ideea de religie organizată şi poruncile ei săpate în piatră, cred în ideea fundamentală, şi anume că

supraviețuim morții într-un fel sau altul. Îmi e greu să cred că nişte fiinţe atât de complicate şi uneori minunate se risipesc, în cele din urmă, pur şi simplu, aruncate ca gunoiul pe marginea drumului. (Probabil doar nu vreau să cred asta.) Cum ar arăta însă acea supraviețuire... Va trebui să aştept ca să aflu. Cred că cel mai probabil suntem confuzi şi refuzăm să ne acceptăm noua stare. Cred că cel mai probabil iubirea supraviețuieşte chiar şi morții (sunt un romantic, n-aveți decât să mă puneți la colț). Dacă aşa este, ar fi vorba de o iubire năucă... şi nițel tristă. Când iubirea şi tristețea îmi vin în gând în acelaşi timp, ascult muzică country: interpreți ca George Strait, BR549, Marty Stuart... şi Derailers. Sigur, cei din urmă apar în povestirea de față şi eu cred că vor avea de respectat un contract pe termen foarte lung.

„Fata de turtă dulce“ Acum, eu şi soția mea locuim în Florida o parte din an, aproape de bariera de insule din largul Golfului Mexic. Sunt multe proprietăți foarte mari acolo - unele vechi şi grațioase, altele de soiul celor nouveau umflate cu pompa. Mă plimbam cu un prieten pe una dintre aceste insule acum vreo doi ani. El a gesticulat spre un şir de McConace din acelea şi a spus: „Majoritatea stau goale şase sau şapte luni pe an, îți vine să crezi?“ Îmi venea... şi m-am gândit că ar ieşi o poveste minunată. A crescut dintr-o premisă foarte simplă: un tip rău alergând după o fată pe o plajă pustie. Dar, mi-am spus, ea va trebui să fi fugit deja de ceva. O fată de turtă dulce, cu alte cuvinte. Doar că mai devreme sau mai târziu şi cei mai rapizi alergători trebuie să stea în loc şi să lupte. De asemenea, îmi plac poveştile de suspans în care detaliile mărunte fac jocul. Aceasta a avut multe astfel de detalii.

„Visul lui Harvey“ Vă pot spune doar un lucru despre povestirea aceasta, fiindcă este singurul lucru pe care îl ştiu (şi probabil singurul care contează): ideea mi-a venit într-un vis. Am scris-o dintr-un foc, aproape doar transcriind povestea pe care subconştientul mi-o spusese deja. Mai există o povestire inspirată de un vis în cartea aceasta, însă despre ea ştiu ceva mai multe.

„Popas“ Acum aproximativ şase ani, într-o seară am ținut o şedință de lectură la un colegiu din St Petersburg. Am rămas până târziu şi-am ajuns că conduc spre casă pe autostrada Florida, după miezul nopții. La întoarcere, am oprit într-o zonă de popas ca să-mi golesc vezica. Dacă ați citit povestea, ştiți cum arăta locul: un bloc de celule dintr-o închisoare de medie securitate. Oricum, m-am oprit în fața toaletei pentru bărbați, deoarece un bărbat şi o femeie erau în toaleta pentru femei şi se certau la cuțite. Amândoi păreau încordați şi cât pe ce să se ia la harță. M-am întrebat ce naiba să fac dacă se va întâmpla asta, şi mi-am spus: Va trebui să-l invoc pe Richard Bachman, fiindcă el e mai dur ca mine. Cei doi au ieşit fără a ajunge la lovituri - deşi doamna în cazul de față plângea - şi eu am plecat mai departe acasă fără alte incidente. Spre sfârşitul acelei săptămâni am scris povestea asta.

„Bicicleta staționară“ Dacă ați pedalat vreodată una, ştiți cât de plictisitor poate fi. Iar dacă ați încercat să reintrați într-un regim zilnic de exerciții fizice, ştiți cât de dificil poate fi (mottoul meu: „Să mănânci e mai uşor“ - dar da, fac şi exerciții fizice). Povestea aceasta a izvorât din relația mea de ură/ură nu doar cu bicicletele staționare, ci cu toate benzile de alergat şi toate stepperele pe care am lucrat vreodată.

„Lucrurile rămase în urma lor“ Ca aproape toți locuitorii Americii, am fost profund şi fundamental afectat de evenimentele din 11 septembrie. Asemenea multor scriitori de literatură deopotrivă populară şi literară, am simțit o reticență de-a spune orice despre o întâmplare care a devenit pentru America o piatră de hotar la fel de semnificativă precum Pearl Harbor sau asasinarea lui John Kennedy. Doar că eu cu scrisul de poveşti mă ocup şi ideea acestei poveşti mi-a venit cam la o lună după căderea Turnurilor Gemene. Poate că totuşi n-aş fi scris-o dacă nu mi-aş fi amintit o conversație pe care am avut-o cu un editor evreu cu mai bine de douăzeci şi cinci de ani în urmă. Editorul era supărat pe bine pentru o poveste intitulată „Un elev capabil“. Nu făcusem bine că scrisesem despre lagărele de concentrare, a zis, fiindcă eu nu eram evreu. Am răspuns că asta făcea cu atât mai im-

portantă scrierea poveştii - fiindcă scrisul e un act de înțelegere conştientă. Asemenea tuturor celorlalți americani care au văzut fum deasupra New Yorkului în dimineața aceea, am vrut să înțeleg deopotrivă evenimentul şi urmele pe care un astfel de eveniment le lasă inevitabil în urma sa. Povestirea de față este încercarea mea de-a face asta.

„După-amiaza absolvirii“ Ani de zile după un accident din 1999, am luat un medicament antidepresiv numit Doxepin - nu fiindcă aş fi fost deprimat (zise el pe un ton sumbru), ci fiindcă se spunea că Doxepin are un efect benefic asupra durerilor cronice. A funcționat, dar în noiembrie 2006, pe când eram la Londra pentru a-mi promova romanul Povestea lui Lisey, am simțit că a venit vremea să fiu bărbat. Nu am consultat doctorul care mi l-a prescris; am intrat direct în sevraj. Efectele secundare ale bruştei întreruperi au fost... interesante. Vreme de aproximativ o săptămână, când închideam ochii noaptea, vedeam vii cadre panoramice, ca într-un film - păduri, câmpii, dealuri, râuri, garduri, căi ferate, oameni mânuind hârlețe şi lopeți pe o bucată de drum în lucru... şi apoi totul o lua de la capăt până când adormeam. Niciodată imaginile nu erau însoțite de o poveste; vedeam doar aceste cadre panoramice detaliate, luminoase. Mi-a părut cumva rău când au dispărut. Am experimentat, toto-dată, o serie de vise vii post-Doxepin. Unul dintre ele - un uriaş norciupercă înflorind deasupra New Yorkului - a devenit subiectul acestei poveşti. Am scris-o deşi ştiam că imaginea a fost folosită în nenumărate filme (fără a aminti de serialul TV Jericho), deoarece visul avea un aer firesc, de documentar; m-am trezit cu inima bubuind, spunându-mi: Asta s-ar putea întâmpla. Şi mai devreme sau mai târziu, aproape sigur se va întâmpla. Ca şi „Visul lui Harvey“, povestea aceasta este mai mult dictare decât ficțiune.

„N.“ Aceasta e cea mai nouă povestire din carte şi e publicată în premieră aici. A fost puternic influențată de Marele Zeu Pan al lui Arthur Machen, o poveste care (precum Dracula lui Bram Stoker) depăşeşte calitatea slabă a scriiturii şi îşi croieşte neîncetat drum în zona de groază a cititorilor.

Oare câte nopți nedormite a pricinuit? Dumnezeu ştie, dar câteva dintre ele au fost ale mele. Cred că „Pan“ e cea mai apro-piată reprezentare din genul horror a marii balene albe, şi mai devreme sau mai târziu fiecare scriitor care îşi ia lucrul în serios trebuie să scrie pe această temă: realitatea este subțire şi adevărata realitate de dincolo este un abis fără fund plin cu monştri. Ideea mea a fost de-a încerca să îmbin tema lui Machen cu ideea de tulburare obsesiv-compulsivă... în parte deoarece cred că oricine suferă de TOC într-o anumită măsură (oare nu ne-am întors cu toții măcar o dată din drum ca să verificăm dacă am închis aragazul?) şi în parte deoarece obsesia şi compulsia sunt aproape întotdeauna couneltitori nepedepsiți în povestea horror. Vă vine în gând o singură poveste de groază cunoscută care să nu conțină ideea întoarcerii la ceea ce urâm şi disprețuim? Cel mai bun şi clar exemplu pentru asta s-ar putea să fie „The Yellow Wallpaper“, de Charlotte Perkins Gilman. Dacă ați citit-o vreodată în colegiu, vi s-a spus probabil că e o povestire feministă. Aşa este, însă în acelaşi timp este povestirea unei minți care se năruie sub greutatea propriului său gând obsesiv. Acest element se regăseşte şi în „N.“

„Pisica diabolică“ Dacă La asfințit conține echivalentul unei piese ascunse pe un CD, cred că aceasta ar fi. Şi pentru asta trebuie să-i mulțumesc Marshei DeFilippo, vechea mea asistentă. Când i-am spus că voi întocmi o antologie, m-a întrebat dacă în sfârşit voi include „Pisica diabolică“, o povestire din zilele când publicam în reviste pentru bărbați. I-am răspuns că fără-ndoială am cuprins povestea - care a fost de fapt filmată ca parte a Tales from the Darkside: The Movie în 1990 - în una dintre celelalte patru colecții anterioare. Marsha mi-a adus lista cuprinsurilor pentru a-mi demonstra că n-o făcusem. Aşa că iat-o aici, în sfârşit între coperte, la peste treizeci de ani după ce a văzut întâi lumina tiparului în Cavalier. A luat naştere într-un fel amuzant. Editorul de ficțiune de la Cavalier de atunci, un tip simpatic pe nume Nye Willden, mi-a trimis o fotografie mărită cu un motan care sâsâie. Ce făcea să fie neobişnuită - pe lângă furia pisicii - era

felul în care fața ei era delimitată pe mijloc, blana pe o parte fiind albă şi pe cealaltă, negru strălucitor. Nye voia să organizeze un concurs de proză scurtă. Mi-a propus să scriu primele cinci sute de cuvinte dintr-o povestire despre pisică; ei aveau să le ceară apoi cititorilor să o ducă la capăt şi cel mai reuşit text urma să fie publicat. Am fost de acord, dar povestirea m-a prins atât de tare, că am scris-o în întregime. Nu-mi amintesc dacă versiunea mea a fost publicată în acelaşi număr cu versiunea câştigătorului sau mai târziu, dar de atunci a fost antologată de câteva ori.

„New York Times la ofertă specială“ În vara lui 2007, am plecat în Australia, am închiriat o Harley-Davidson şi-am mers cu ea de la Brisbane la Perth (ei bine... am urcat motocicleta în spatele unei Toyota Land Cruiser pe o bună distanță din Marele Deşert Australian, unde drumuri precum Gunbarrel Highway reprezintă imaginea pe care o am despre autostrăzile din iad). A fost o excursie plăcută; am trecut prin multe aventuri şi am înghițit mult praf. Dar să depăşeşti efectele diferenței de fus orar după douăzeci şi una de ore în aer e nasol. Iar eu nu dorm în avion. Pur şi simplu nu pot. Dacă stewardesa apare la scaunul meu cu pijamalele alea colorate, îmi fac cruce şi-i spun să plece. Când am ajuns în Australia după zborul de la San Francisco la Brisbane, am tras jaluzelele, m-am trântit în pat, am dormit zece ore şi m-am trezit proaspăt şi gata de drum. Singura problemă era că ceasul arăta ora două noaptea, la TV nu era nimic şi eu îmi terminasem în avion tot ce-mi luasem de citit. Din fericire, aveam un caiet şi am scris povestirea aceasta la măsuța din camera mea de hotel. Până când a urcat soarele pe cer, era gata şi eu am mai putut dormi alte două ore. O poveste trebuie să-l captiveze şi pe scriitor - asta e părerea mea, sunteți liberi să vi le exprimați pe ale dumneavoastră.

„Mut“ Am citit un articol în ziarul local despre o secretară de liceu care delapidase peste şaizeci şi cinci de mii de dolari pentru a juca la loterie. Prima mea întrebare a fost ce părere are soțul ei despre asta, şi am scris povestirea de față ca să

aflu. Îmi aminteşte de bomboanele otrăvite pe care le gustam săptămânal la Alfred Hitchcock Presents.

„Ayana“ Viața de apoi, cum am spus la începutul acestor note, a fost întotdeauna teren fertil pentru scriitorii care nu ocolesc fantasticul. Dumnezeu - sau oricare dintre presupusele Lui forme - este alt subiect pentru care au fost făcute povestirile fantastice. Şi când ne punem întrebări despre Dumnezeu, una aproape de capul listei este de ce unii oameni trăiesc şi alții mor; de ce unii se însănătoşesc şi alții nu. Mi-am pus-o eu însumi în urma rănilor suferite în 1999, ca rezultat al unui accident care mi-ar fi putut uşor lua viața dacă poziția mea era diferită cu doar câțiva centimetri (pe de altă parte, dacă poziția mea era diferită cu alți centimetri, aş fi putut scăpa nevătămat). Dacă o persoană trăieşte, spunem „E un miracol“. Dacă moare, spunem „A fost voia Domnului“. Nu există un răspuns rațional în fața miracolelor şi nu avem cum înțelege voia Domnului - care, dacă există, poate nu manifestă pentru noi un interes mai mare decât pentru microbii care trăiesc acum pe pielea mea. Se petrec însă miracole, mi se pare mie; fiecare gură de aer e un alt miracol. Realitatea este subțire, dar nu întotdeauna întunecată. N-am vrut să scriu despre răspunsuri, am vrut să scriu despre întrebări. Şi să sugerez că miracolele pot fi nu doar o binecuvântare, ci şi o povară. Şi poate totul e o bazaconie. Povestirea îmi place, totuşi.

„În mare rahat“ Toată lumea a folosit din când în când toaletele acelea portabile de pe marginea drumului, fie şi numai la popasurile de pe autostradă, vara, când administrația drumurilor trebuie să instaleze toalete suplimentare pentru a face față fluxului tot mai mare de călători (zâmbesc în timp ce scriu asta, gândindu-mă la ce minunată imagine de excreție în masă naşte). Doamne, nimic nu se compară cu ce simți când intri într-o cabină din aceea într-o după-amiază toridă de august, nu-i aşa? E cald de să te prăjeşti şi mirosul e divin. Sincer să fiu, niciodată n-am folosit una fără să mă gândesc la povestirea lui Poe, „Îngropat de viu“, şi să mă întreb ce mi s-ar întâmpla dacă buda ar cădea

cu uşa în jos. Mai ales dacă n-ar fi nimeni în jur ca să mă ajute să ies. În cele din urmă, am scris povestirea aceasta, din acelaşi motiv pentru care am scris atât de multe povestiri destul de neplăcute, dragi Cititori Fideli: să vă pasez vouă ceea ce mă înspăimântă pe mine. Şi nu pot încheia fără să vă spun ce copilărească bună-dis-poziție mi-a pricinuit această istorisire. M-am scârbit chiar şi pe mine.

Ei.

Puțin.

Şi cu asta vă urez rămas-bun, cel puțin pentru moment. Dacă miracolele vor continua, ne vom reîntâlni. Până atunci, vă mulțumesc că mi-ați citit povestirile. Sper ca măcar una dintre ele să vă țină treji o vreme, după ce se sting luminile.

Aveți grijă de voi... Dar stați! N-ați lăsat cumva aragazul deschis? Sau n-ați uitat gazul pornit sub grătarul de pe terasă? Dar încuietoarea uşii din spate? V-ați amintit să răsuciți cheia? E atât de uşor să uiți lucruri de felul ăsta, şi cineva poate se strecoară înăuntru chiar în clipa aceasta. Un descreierat, poate. Unul cu un cuțit. Aşa că dă-l naibii de comportament TOC...

Ar fi bine să mergeți să verificați, nu credeți?

Stephen King
8 martie 2008

{1} Will - voință, dar şi, prin extensie, încăpățânare (n. tr.).

{2} Aprox. Deraiații (n. tr.).

{3} Joc de cuvinte intraductibil. Cuvintele denial („negare“) şi the Nile („Nilul“) se pronunță în mod asemănător (n. red.).

{4} 190 livre, respectiv un nivel al colesterolului în jur de 190 (n. tr.).

{5} 223 livre (n. tr.).

{6} Minnesota Multiphastic Personality Inventory - test de personalitate folosit la determinarea sănătății mintale a unui pacient (n. tr.).

{7} Dl Hei, O Să Vezi Tu (n. tr.).

{8} „Să răzbatem de partea cealaltă“ (n. tr.).

{9} Podul Calea Bale / Podul Calea Ratării (n. tr.).

{10} Celebru neurochirurg american, cunoscut în principal drept corespondent CNN pe teme medicale şi drept gazdă a unei emisiuni care îi poartă numele (n. tr.).

{11} Aprox. Hanul Îndeas-o Tare (n. tr.).